

ТЪМНАТА КУЛА I

СТИВЪН КИНГ

ТРИТЕ КАРТИ

Стивън Кинг

Трите карти

Този роман е за мен като моя Кула, а героите му непрекъснато ме преследват, особено Роланд Стрелецът. Представям ли си що за Кула е това и какво ще донесе на героя (разбира се, ако успее да се добере до нея)?

И да, и не. Знам само, че вече години наред тази тема ме кара отново и отново да хващам перото... Знам още, че в някакво магическо време Роланд ще се приближи до Тъмната Кула, тръбейки с рога си... и ако присъствам, Вие, мои читатели, първи ще узнаете за това.

Стивън Кинг

ПРОЛОГ МОРЯКЪТ

Стрелецът се събуди от странния сън, състоящ се от един-единствен образ: този на Моряка от колодата за таро, която мъжът в черно бе раздал (или поне се бе престорил, че раздава), за да предскаже нерадостното му бъдеще.

„Той се дави, Стрелецо – казваше човекът в черно, – и никой не му хвърля въже. Това е Джейк, момчето.“

Но това не бе кошмар, а приятен сън. Приятен, защото той се давеше, а това означаваше, че съвсем не е Роланд, а Джейк. Мисълта донякъде го утешаваше, защото предпочиташе да се удави като Джейк, отколкото да живее като самия себе си, като човека, предал едно дете заради някаква фикс-идея.

„Добре, добре, ще се удавя“ – каза си Стрелецът, заслушан в шума на вълните. Но това не бе ревът на морската бездна, а острият звук на камъни, носени от водата. Той ли бе Морякът? Защо тогава сушата бе толкова близо? Нима не бе стъпил на твърда земя? Струваше му се...

Леденостудената вода заля ботушите му и го намокри чак до кръста. Едва тогава отвори очи, напълно събуден, но не от замръзналите си слабини, нито от предчувствието за надвиснала опасност, а от мисълта за револверите... неговите револвери и дори нещо по-важно, патроните. Оръжието щеше лесно да се разглоби, избърше, смаже и сглоби отново; но мокрите патрони бяха като мокри клечки кибрит – можеха да станат неизползваеми.

Ужасът се промъкваше и завладяваше душата му. Бе породен от някоя предишна вълна, изхвърлила на брега влажно, лъскаво същество. Беше дълго около метър и двайсет и лежеше отдясно на Стрелеца, като го гледаше с изпъкналите си студени очи. Внезапно то започна да издава звуци, които смътно наподобяваха човешка реч: жални, дори отчаяни въпроси, зададени на непознат език.

– Дид-а-чик? Дум-а-чум? Дад-а-чам? Дед-а-чек?

Стрелецът и преди беше виждал овари. Но това бе нещо друго, макар омарите да бяха единствените същества, с които създанието имаше някаква далечна прилика. То изобщо не се боеше от него. Роланд не знаеше дали животното е опасно или не. Най-силно го притесняваше моментното му обръкване – временната неспособност да си спомни къде

се намира или какво го е довело тук, – след като в края на краищата бе заловил мъжа в черно... или може би всичко е било сън? Знаеше само, че трябва да се отдалечи от водата, която можеше да намокри патроните му.

Чу тътена на океана и премести поглед от странното създание (то бе спряло с повдигнати щипки, с чиято помощ се придвижваше; приличаше на боксьор, застинал в позата, която Корт, техният учител, наричаше „Стойката на ужаса“) към връхлитащата разпенена вълна.

„Чува шума на вълните – помисли си Стрелецът. – Каквото и да е това чудовище, то има уши.“ Опита се да стане, но изтръпналите му крака се подкосиха.

„Продължавам да сънувам“ – каза си той, но дори при сегашното му объркване тази мисъл му се стори прекалено примамлива, за да е истина. Отново се опита да стане, за малко да успее, но падна по гръб. Приближаващата вълна бе огромна. Нямахме време. Трябваше да се придвижи по начина, използван от странното същество: опря ръце в пясъка и се довлече до пясъчната ивица.

Не се бе отдалечил много, за да избегне напълно вълната, но и това беше достатъчно. Намокриха се само ботушите му. Вълната достигна коленете му и се оттегли. „Може би първата не е стигнала толкова далеч, колкото смятах. Може би...“

На небето се беше появил лунният сърп. Беше обвит от мъгла, но все пак хвърляше достатъчно светлина. Роланд забеляза, че кобурите му са потъмнели от водата. Револверите поне бяха сухи. Нямахме как да разбере дали патроните в барабаните или онези в кръстосаните патрондаши също бяха мокри. Преди да ги провери, трябваше да се отдалечи от водата. Трябваше да...

– Дод-а-чок? – Звукът се бе приближил. В тревогата си Стрелецът бе забравил за съществото, изхвърлено от вълните. Огледа се и видя, че то е само на около метър от него. Щипките му бяха забити в осеяния с камъчета и раковини бряг и придърпваха тялото му напред. То повдигаше месестото си, покрито с плочки туловище; заприлича за миг на скорпион, но опашката му не завършваше с жило.

Надигна се нов тътен, този път още по-страховит. Съществото замръзна на място и вдигна щипки във въздуха в своя странен вариант на Стойката на ужаса.

Тази вълна бе по-голяма. Роланд запълзя нагоре и когато протегна ръце, омарът се придвижи със скорост, за която предишните му движения не бяха загатнали.

Остра болка прониза дясната ръка на Стрелеца, но сега нямаше време да мисли за това. Отблъсна се с подгизналите си ботуши, заби ръце в пясъка и успя да избегне вълната.

– Дид-а-чик? – запита жално чудовището, сякаш казваше: „Няма ли да ми помогнеш? Не виждаш ли, че съм отчаян?“ Роланд видя как съществото поглъща показалеца и средния му пръст. То отново се хвърли напред и Стрелецът вдигна окървавената си ръка точно навреме, за да спаси останалите си пръсти.

– Дум-а-чум? Дад-а-чам?

Олюлявайки се, той се изправи на крака. Съществото раздра мокрите му джинси и дори единия ботуш, чиято износена кожа бе мека, но вероятно здрава, и откъсна парче месо от десния прасец на Роланд.

Стрелецът вдигна дясната си ръка и когато револверът тупна в пясъка, осъзна, че два от пръстите, които трябваше да извършат привичния ритуал на убийството, липсваха. Чудовището алчно запълзя към оръжието.

– Не, гадино! – изръмжа Роланд и го изрита. Кракът му сякаш срещна камък... камък, който хапе. Чудовището откъсна задната част на ботуша му, почти целия ток, и едва не го събу. Стрелецът се наведе, грабна револвера, изтърва го, изпсува и най-сетне успя да го вдигне. Движението, което допреди миг бе толкова привично и лесно, вече изискваше жонгльорски умения. Съществото се бе нахвърлило върху ботуша на Стрелеца и го разкъсваше, докато задаваше гадните си въпроси. Нова вълна се понесе с тътен към брега, пяната върху гребена и изглеждаше мъртвешки бяла под лунните лъчи. Рачището заряза ботуша и вдигна шипки в познатата боксърска стойка.

Роланд извади револвера от левия си кобур и натисна спусъка три пъти. Щрак, щрак, щрак.

Сега вече знаеше дали патроните в барабана са мокри.

Пхна револвера в кобура. За да прибере и другия, трябваше да наведе дулото с лявата си ръка и да го пусне в кобура. Кръв изцапа износените дървени дръжки, покапа по кобура и протритите джинси, към които бе привързан. Тя се стичаше от чукачетата, останали от пръстите му.

Осакатеният му десен крак беше безчувствен, но дясната му ръка изгаряше от болка. Остатъците от ловките и тренирани с години пръсти се разлагаха сред хранителните сокове в стомаха на чудовището.

„Очакват те сериозни проблеми“ – прозвуча глас в съзнанието на Стрелеца.

Вълната се оттегли. Рачището сведе щипки и направи нова дупка в ботуша на Роланд. Сетне реши, че притежателят на ботуша е далеч покусен от това парче кожа, което незнайно как бе паднало от него.

– Дуд-а-чам? – попита съществото и запълзя напред с бясна скорост. Мъжът отстъпи, но едва чувстваше краката си. Осъзна, че създаването притежава известен интелект; то бе изминало дълъг път по брега и го бе приближило предпазливо, не уверено на какво е способно съществото срещу него. Ако студените вълни не бяха събудили Стрелеца, чудовището щеше да откъсне главата му. Сега очевидно бе решило, че намерената плячка е не само вкусна, но и лесно достъпна.

Съществото се катереше върху него; тежеше поне четирийсет килограма. Беше истински хищник като Дейвид, сокола, който Роланд бе имал като дете – но без следа от верността на птицата.

Левият му ботуш закачи огромен камък, издаден над пясъка, и Стрелецът едва не загуби равновесие.

– Дод-а-чок? – настоятелно попита съществото и впери хищните си очички... седне дойде поредната вълна и то вдигна щипките си в Стойката на ужаса. Сега те се поклашаха леко и Стрелецът проумя, че следват ритъма на вълната.

Отстъпи назад, върху скалата, сетне се приведе, когато вълната връхлетя с грохот върху каменистия бряг. Главата му се намираще на сантиметри от съществото. Всяка от щипките му лесно би могла да избодне очите на Роланд, но страховитите „оръжия“ на чудовището трепереха като свити юмуруци, вдигнати от двете страни на папагалския клон.

Стрелецът се наведе, за да вдигне камъка, в който едва не се бе спънал. Осакатената му дясна ръка изтръпна от болка, когато остри камъчетата се забиха в отворената кървяща плът, но Роланд стисна зъби, успя да измъкне камъка и да го вдигне.

– Дад-а... – започна чудовището, svelo разтворените си щипки едновременно с оттеглянето на вълната, когато Стрелецът с цялата си сила захвърли камъка върху него.

Гръбнакът на съществото с пукот се прекърши. То бясно се замая, задната му половина се повдигаше и тупваше, повдигаше и тупваше. Въпросите му преминаха в жужащи възклицания на болка. Щипките му шракаха във въздуха. Клонът му заскърца, пълен с пясък и камъчета.

И все пак, когато дойде новата вълна, съществото се опита да вдигне отново щипки; тогава Стрелецът настъпи главата му. Чу се звук като от счупени съчки. Гъста черна течност бликна изпод ботуша на Роланд. Съществото се гърчеше като обезумяло. Стрелецът заби тока си по-

дълбоко. Връхлетя нова вълна.

Щипките на чудовището се повдигнаха с два... три сантиметра, сетне се отпуснаха, като щракаха бясно.

Стрелецът отмести крака си. Клюнът на съществото, който бе откъснал два пръста от живата плът, бавно се отваряше и затваряше. Едното му пипало лежеше пречупено на пясъка. Другото безпомощно трепереше. Стрелецът го стъпка отново. И отново.

Ритна камъка встрани, заобиколи тялото на чудовището и го затъпка методично с левия си ботуш. Размаза черупката и разпиля белезникавите му вътрешности по тъмносивия пясък. То бе мъртво, но Роланд не можеше да се съдържи; никога през целия си дълъг и изпълнен с опасности живот не бе нараняван така, а сега всичко бе станало толкова внезапно.

Продължи да тъпче, докато видя върха на един от собствените си пръсти, обвит в стомашната слуз на съществото, докато видя белия прах под нокътя, останал от онази голгота, където двамата с мъжа в черно бяха разговаряли надълго и нашироко. Сетне отмести поглед и повърна.

Запъти се към водата, клатушката се като пияница и притискаше осакатената си ръка към ризата. От време на време поглеждаше назад, за да се увери, че съществото е мъртво, че не е просто зашеметено като някоя досадна оса, която се готви да те ужили отново. Искеше да се увери, че чудовището не го следва по петите, готово да зададе неразбираемите си въпроси със зловещия си отчаян глас. Насред пътя към брега Стрелецът спря и като се олюляваше, потърси с поглед мястото, където бе лежал. Очевидно бе заспал, останал малко под линията на прилива. Взе торбата си и разкъсания ботуш.

Под лунните лъчи съзря други подобни същества и в тишината между две вълни ги чу да задават своите въпроси.

Отдалечи се бавно, стъпка по стъпка, докато най-сетне достигна обраслия с трева край на каменистата ивица. Там седна на земята и направи това, което трябваше: посипа чуканчетата, останали от пръстите му, и раната на крака, с последните запаси тютюн, за да спре кръвта. Остана седнал, облян в пот, въпреки студа. Питаше се дали раните няма да се инфектират, питаше се как ще оцелее в този свят без два пръста на дясната си ръка (що се отнасяше до стрелбата, бе еднакво добър и с двете ръце, но всичко останало вършеше с дясната), питаше се дали ухапката на съществото не съдържа някаква отрова, която вече пълзеше в организма му, питаше се дали някога ще настъпи утро.

ЗАТВОРНИКЪТ

ПЪРВА ГЛАВА ВРАТАТА

1

– Три. Това е числото на твоята съдба.

– Три ли?

– Да, три е мистично число. Тройката е в основата на мантрата.

– Каква тройка?

– Първият е чернокос. Готов е да краде и убива. Душата му е завладяна от демон. Името на демона е ХЕРОИН.

– Що за демон е това? Никога не съм чувал за него, дори в най-древните предания.

Опита се да продължи, но от устата му не излезе нито дума, замлъкнаха и гласовете на Оракула, на Звездната блудница. Курвата на ветровете. Видя как в непрогледния мрак се появи карта, сякаш паднала от небето. Иззад плещите на млад чернокос мъж се хилеше бабуин; палците му, които приличаха на човешки, така се бяха впили в шията на младежа, че ноктите бяха потънали в плътта. Като се вгледа по-внимателно, Стрелецът видя, че маймуната държи камшик. На лицето на мъжа бе изписан безмълвен ужас.

2

– Затворникът – прошепна мъжът в черно (на когото преди години Стрелецът бе имал доверие и бе наричал Уолтър). – Страхуваш се от него, нали? Плаши те... плаши те... плаши те...

Стрелецът се стресна в съня си и размаха осакатената си ръка. Беше сигурен, че само след миг някое от чудовищните създания от Западния океан ще се нахвърли върху него и ще започне да му задава отчаяните си въпроси, докато отдели кожата от лицето му. Вместо това видя някаква морска птица, привлечена от блясъка на копчетата по ризата му, да отлита с тревोजен писък. Той седна.

Ръката му пулсираше от ужасната болка. Дясното му стъпало също. Болеше го така, сякаш двата му пръста бяха на местата си. Долната половина от ризата му липсваше; остатъкът приличаше на парцал. Беше използвал едно парче, за да превърже ръката си, друго – за крака.

„Изчезвайте – прошепна той, сякаш да пропъди липсващите части от тялото си. – Вече сте призраци. Изчезвайте!“

Това не му помогна особено. Е, съвсем малко. Да, бяха призраци, но живи. Хапна малко пастърма. Устата му не желаше храна, стомахът му – още по-малко, но все пак знаеше, че трябва да се храни. Когато я изяде, се почувства по-силен. От пастърмата не остана почти нищо; щеше да свърши съвсем скоро. Чакаше го работа.

Изправи се неуверено на крака и се огледа. Птици се спускаха и гмуркаха във водата; светът сякаш принадлежеше единствено на него и на тях. Чудовищата си бяха отишли. Може би излизаха само нощем, по време на прилива. В момента това нямаше никакво значение.

Океанът бе огромен; сливаше се с хоризонта в една мъглива синя точка с неопределимо местоположение. За няколко минути гледката накара Стрелеца да забрави агонията. Никога преди не бе виждал толкова много вода. Бе слушал за океана в детските приказки, разбира се, дори учителите му го бяха уверявали (е, не всички, само някои), че той наистина съществува. Но да видиш огромната шир, толкова много вода след години, прекарани сред неплодни земи... гледката беше трудна за възприемане... трудна за гледане.

Задържа погледа си очарован, застави очите си да го видят, в смайването си временно забрави болката. Но едва се зазоряваше – чакаше го толкова много работа. Потърси челюстта, която бе пъхнал в задния си джоб, опипваше внимателно с дланта на дясната си ръка; не искаше чукачетата, останали от пръстите му, да се допрат до нея, ако тя все още бе там. Там беше. Добре. Следващата стъпка.

Разкопча несръчно патрондашите си и ги положи върху огряната от слънцето скала. Извади револверите, отвори барабаните, изсипа празните гилзи и ги захвърли встрани. Някаква птица, подмамена от блясъка им, грабна една в клюна си, сетне я изпусна и отлетя.

Револверите се нуждаят от грижи, но без амуниции нито един револвер на този (или на някой друг) свят, не е нищо повече от парче желязо. Затова, преди да направи каквото и да било, Стрелецът сложи патрондашите в скута си и докосна кожата с лявата си ръка.

Бяха мокри от катарамите до мястото, където коланите кръстосваха бедрата му; от тази точка нагоре изглеждаха сухи. Стрелецът

внимателно извади всеки патрон от патрондаша. Макар и осакатена, дясната му ръка се опитваше да свърши всичко това сама, без да обръща внимание на болката.

„Очакват ме сериозни проблеми“ – помисли си той.

Струпа на купчинка патроните, поне тези, които се надяваше, че са сухи. Бяха общо двайсет. От тях поне няколко щяха да засекаат. Не можеше да разчита на нито един. Извади останалите и направи ново купче. Трийсет и седем.

„И без това не бяха много“ – каза си той, но беше принуден да признае, че имаше значение дали притежава петдесет и седем годни куршума или може би двайсет. Или десет. Или пет. Или един. Или нито един. Струпа на нова купчина патроните, в които се съмняваше. Слава Богу, че чантата не беше изчезнала. Сложи я на скута си, бавно разглоби револверите и извърши „ритуала“ на почитването. Изминаха цели два часа, преди да приключи. Болката бе толкова силна, че главата му щеше да се пръсне; не можеше да разсъждава логично. Спеше му се. Никога преди не бе копнял за сън. Но чувството за дълг не му позволяваше да заспи.

– Корт – каза той с глас, който сам не можа да познае, и се изсмя.

Бавно, много бавно сглоби револверите си и ги зареди с патроните, които смяташе за годни. Когато свърши, хвана оръжието, предназначено за лявата му ръка, дръпна петлето... сетне бавно го върна на мястото му. Искаше да разбере... Да, искаше да разбере дали оръжието реагира все така послушно на всяко натискане на спусъка или ще чуе само безполезно изщракване. Но изщракването нямаше да означава нищо, а изстрелът щеше да сведе запасите му на деветнайсет... или на девет... или на три... или на нула.

Откъсна ново парче от ризата си, сложи в него намокрените патрони и го завърза, като използва зъбите и лявата си ръка. Прибра вързопчето в торбата.

„Спи – настояваше тялото му. – Спи, трябва да заспиш сега, преди да се стъмни, останал си без сили, изтощен си...“

Стрелецът се изправи неуверено на крака и огледа пустия бряг. Пясъкът имаше цвят на мръсно бельо и беше осеян с безцветни раковини. Тук-там стърчаха огромни камъни, покрити с гуано; по-старите пластове бяха жълти като старчески зъби, по-новите – съвсем бели.

Полуизсъхнали кафяви водорасли отбелязваха линията на прилива. Парчета от десния му ботуш и меховете за вода лежаха близо до нея. Беше истинско чудо, че не са били отнесени навътре в океана от някоя по-

висока вълна. Тръгна бавно към тях, като накуцваше болезнено. Вдигна единия, доближи го до ухото си и го разклати. Беше останала малко вода. Повечето хора не биха направили никаква разлика между двата меха, но Стрелецът ги различаваше както майка близнаците си. Пътуваше с тях от много, много години. Водата се разплиска вътре. Това беше добър знак – дар от Бога. Съществува, което го бе нападнало (а и всяко от събратята му), би могло да разкъса меховете с едно изщракване на щипките или на челюстите, но не го беше сторило; приливът също ги бе пощадил. Нямаше и следа от чудовището, макар битката помежду им да се бе разгоряла високо над линията на прилива. Може би други хищници го бяха изяли или пък себеподобните му го бяха погребали в морето, също като слоновете, гигантските създания, за които бе слушал в детството си, че погребват своите мъртви.

Повдигна меха с левия си лакът, отпи голяма глътка и почувства как силите му се възвръщат. Десният ботуш бе разкъсан... но подметката беше здрава – може би щеше да успее да измайстори нещо, с което да изкара известно време...

Причерня му. Опита се да се бори с обзелата го слабост, но краката му се подкосиха и той седна, като прехапа езика си. „Няма да припаднеш – каза си мрачно. – Не и тук, не и където и да било, защото някое от онези чудовища може да се върне и да довърши започнатото.“

Изправи се на крака и привърза полупразния мех на кръста си. Бе изминал едва двайсетина метра към мястото, където бе оставил револверите и чантата си, когато се строполи на пясъка, останал без дъх. Полежа малко, притиснал лице в пясъка. Острият ръб на раковина се заби в брадичката му; покапа кръв. Роланд отпи от меха и допълзя обратно до мястото, където се бе събудил. На двайсет метра нагоре по склона растеше юка. Искеше му се да легне под сянката и.

Стори му се, че върви с часове, но все пак се озова под оскъдната сянка. Излегна се под юката, положил глава на тревата, изпаднал в състояние, което можеше да означава и сън, и безсъзнание, и смърт. Вдигна поглед към небето и се опита да прецени колко е часът. По дължината на сянката прецени, че скоро ще стане пладне. Вдигна дясната си ръка и я разгледа; търсеше издайническите червеникави ивици на инфекцията, на отровата която неуморно пълзеше в тялото му.

Дланта му бе матово червена. Лош признак.

Погълна го мрак; спа в продължение на шестнайсет часа. В ушите му неуморно къртеше прибойт на Западния океан.

3

Когато се събуди, водната шир отново бе потънала в мрак, но на изток проблясваше оскъдна светлина. Утрото щеше да настъпи скоро. Той седна, зави му се свят.

Сведе глава и зачака. Когато слабостта му премина, погледна ръката си. Беше инфектирана – издайническа червена подутина се простираше по дланта и китката. Спираше там, но вече проличаваха нови бледорозови линии. Беше му горещо, имаше температура. „Нуждая се от лекарство – каза си той. – Но нямам.“ Нима бе стигнал чак дотук само за да умре? В никакъв случай. Но ако все пак трябваше да загине, щеше да умре на път към Кулата.

„Забележително, Стрелецо! – възкликна в съзнанието му мъжът в черно. – Ти си неуморим! И романтичен в тъпото си упорство.“

– Майната ти! – изграчи Стрелецът и отпи от меха.

Оставаше му съвсем малко вода. Пред него се простираше цял океан – вода, много вода, но нито капка за пиене. Това нямаше значение.

Закопча коланите си и ги привърза. Отне му толкова време, че когато свърши, вече се развиделяваше – настъпваше новият ден. Сетне направи опит да се изправи на крака. Не беше убеден, че ще се справи, но най-сетне успя.

Придържайки се за юката с лявата си ръка, грабна полупразния мех с дясната и го метна през рамо. Сетне взе и чантата си. Когато се изправи, отново му притъмня. Наведе глава и изчака да му поразмине.

Закрачи с неуверените стъпки на пиян човек и тръгна по крайбрежната ивица. Спря, погледа океана с цвят на вино от черници, сетне извади последното парче пастърма. Изяде половината; този път и устата, и стомахът му приеха храната малко по-охотно. Обърна се и изяде другата половина, докато наблюдаваше как слънцето се издига над планините, в които Джейк бе намерил смъртта си. Отначало то пълзеше по остриите, оголени зъби на върховете, сетне се издигна високо над тях.

Роланд обърна лице към огнения диск, затвори очи и се усмихна, сетне изяде остатъка от пастърмата.

Помисли си: „Много добре. Сега съм човек без храна, с два пръста по-малко, отколкото съм се родил. Аз съм Стрелец с патрони, които може и да не гръмнат. Ухапан съм от чудовище и не разполагам с лек срещу инфекцията. Имам вода само за един ден, и то ако я пестя. Може би ще успее да измина петнайсетина километра, при положение, че дам

всичко от себе си. С две думи, положението е сериозно.“

Накъде да поеме? Бе дошъл от изток; не можеше да тръгне на запад, без да разполага със свръхестествените способности на медиум. Трябваше да избира между север и юг.

На север.

Това подсказваше сърцето му.

На север.

Стрелецът тръгна на път.

4

Вървя в продължение на три часа. Падна на два пъти; втория път дори не вярваше, че ще успее да стане. Сетне видя надигаща се вълна и се изплаши, че револверите му ще се намокрят. За секунда скочи на крака и се олюля като да беше на кокили.

Пресметна, че за три часа е успял да измине не повече от пет-шест километра. Слънцето вече напичаше, но все пак не достатъчно силно, че да причини пулсиращата болка в главата му или потта, която се лееше по лицето му. Ветрецът, идващ откъм океана, не беше толкова студен, че да го кара да настръхне и зъбите му да тракат.

„Треска, Стрелецо – прошепна мъжът в черно. – Всичко, което е останало у теб, ще изгори в нея.“

Червените линии на инфекцията бяха станали по-отчетливи; вече се простираха от китката до лакътя.

Роланд измина още километър и пресуши меха с водата. Привърза го на кръста си до другия мех. Пейзажът бе еднообразен и отблъскващ. Океанът бе отдясно, планините – отляво, сивият, осеян с раковини пясък хрущеше под износените му ботуши. Вълните идваха и си отиваха. Стрелецът се огледа за омароподобните чудовища, но не видя нито едно. Идваше незнайно откъде, отиваше незнайно къде, човек, дошъл от друга епоха, която както изглеждаше, бе достигнала безсмисления си край.

Малко преди обяд той отново падна и осъзна, че не може да се изправи. Значи тук му беше съдено да умре. Подпря се на лакти и колене и вдигна глава като пребит боксьор... някъде в далечината, на километър-два или може би на четири-пет (трудно му бе да прецени разстоянието заради еднообразния пейзаж, а и треската караше очите му да пулсират от болка), Роланд видя нещо ново. Нещо, което се издигаше на брега.

Какво ли беше?

(три)

Нямаше значение.

(е числото на твоята съдба)

Отново успя да се изправи на крака. Промълви нещо с прегракнал глас, може би някаква молба, която само кръжачите наоколо морски птици чува („С какво удоволствие биха изкълвали очите ми – помисли си той, – как биха се зарадвали на подобен деликатес!“) и продължи. Олюляваше се повече от преди и оставяше след себе си зигзагообразни следи.

Не откъсваше поглед от онова, което се издигаше на брега. Слънцето достигна зенита си, горещината беше нетърпима. На Роланд му се струваше, че отново се намира в пустинята и изминава разстоянието между колибата на заселника

(ядеш боб, гърмиш като топ)

и крайпътната станция, където момчето

(твоят Айзък)

очакваше пристигането му.

Краката му се подкосяваха. Когато косата му падна пред очите, не си направи труда да я отметне; нямаше сили за това. Погледна към странния обект, който хвърляше сянка към планините, и продължи напред. Вече виждаше, че това е врата.

На триста-четиристотин метра от нея коленете му отново се подгнаха и този път той падна. Дясната му ръка се зари в твърдия пясък, чуканчетата на пръстите му изгаряха от болка и започнаха отново да кървят.

Стрелецът запълзя, в ушите му бучеше равномерният тътен на вълните. Навярно вятърът продължаваше да духа, защото студ пронизваше тялото му, но единственият полъх, който усещаше, бе от собственото му дишане.

Вратата се приближаваше.

Най-сетне, когато денят започна да преваля, Стрелецът достигна целта. Прилекна и впери уморения си поглед във вратата.

Беше висока около два метра, изглеждаше направена от тропическо дърво. Дръжката на бравата блестеше като че беше от чисто злато. На нея бе издялан образ, който той разпозна – ухилената физиономия на бабуин. Не се виждаше никаква ключалка.

Вратата имаше панти, но те не бяха закрепени към нищо („Или само така ми се струва – помисли си Стрелецът. – Това е мистерия, най-

необикновената мистерия, но всъщност е без значение... Умирам и моята мистерия – единствената, която има значение за всеки мъж или жена – скоро ще бъде разгадана.“).

И все пак вратата означаваше нещо. Беше странна, необикновена и изглеждаше вечна като океана. В горния и край беше изписана с черни букви една дума:

ЗАТВОРНИКЪТ

„Душата му е завладяна от демон. Името на демона е ХЕРОИН.“

Стрелецът чу тих, монотонен звук. Отначало реши, че това е вятърът или халюцинация вследствие на треската; постепенно обаче разбра, че е звук от двигатели..., които работят от другата страна на вратата.

„Отвори я. Не е заключена. Знаеш, че не е заключена.“

Вместо да стори това, Стрелецът се затътри тромаво и я заобиколи от другата страна. Нямаше друга страна. Само тъмносив пясък. Само вълни, мидени черупки и следите от собствените му стъпки. Погледна отново и очите му се разшириха от учудване. Вратата я нямаше, но сянката и беше там.

Понечи да вдигне дясната си ръка – ох, колко бавно свикваше тя с новата си „роля“ – отпусна я и повдигна лявата. Заопипва пред себе си, очаквайки да срещне невидима преграда, но ръката му не срещна нищо, освен въздух на мястото, където трябваше да се намира – макар и невидима – вратата.

Шумът от двигателите бе изчезнал. Той чуваше само вятъра, вълните и чука, който кълтеше в главата му. Бавно се върна от другата страна на това, което го нямаше, вече смяташе, че халюцинира, когато...

Той спря.

В един миг гледаше на запад към надигналата се безкрайна сива вълна, сетне вратата внезапно се появи. Стрелецът виждаше резето, което също изглеждаше направено от злато. Откри нещо странно – всеки път, когато обърнеше главата си, вратата ту изчезваше, ту се появяваше. Всъщност не се появяваше – просто си беше там.

Заобиколи и отново застана с лице към нея, като се олюляваше на краката си.

„Дали мога да премина от другата страна, където няма нищо?“

Толкова много неща не му бяха ясни, но истината бе проста: тук,

сред безконечния бряг се издигаше една врата и той можеше да направи две неща – да я отвори или да я остави затворена.

Стрелецът си рече с мрачен хумор, че може би смъртта не е толкова близо, колкото му се струваше. Ако умираше, щеше ли да изпитва страх?

Протегна лявата си ръка и докосна дръжката. Не го изненадаха нито студенината на метала, нито слабата топлина, която излъчваха гравирните руни.

Натисна дръжката, дръпна и вратата се отвори към него.

Онова, което видя, надмина всичките му очаквания.

Той се вцепени, изкрещя от ужас и затръшна вратата. Трясъкът и – нищо, че нямаше рамка, в която да се удари – подплаши птиците и те отлетяха от скалите, по които бяха накацали, за да го наблюдават.

5

Когато надникна през вратата, му се стори, че се намира високо в небето, на огромно разстояние от земята. Видя сенките на облациите, които обвиваха кълбото и се носеха около него като призраци. Видя онова, което орелът щеше да зърне, ако можеше да се издигне три пъти по-високо от обичайното. Ако прекрачеше прага, щеше да пада в продължение на минути, да крещи и да се забие дълбоко в земята.

„Не, ти видя нещо повече.“

Той седна пред вратата, положи осакатената си ръка в скута си и се замисли. Над лакътя му се бяха появили първите червеникави ивици. Инфекцията скоро щеше да се разпространи.

Стори му се, че чува гласа на Корт.

„Слушайте, влечуги. Един ден думите ми могат да спасят живота на някого от вас. Никога не виждате всичко, което е пред очите ви. Една от причините да ме изпатят при вас е да ви покажа онова, което не виждате, когато сте уплашени, когато се биете, бягате или любите. Никой човек не вижда всички подробности, но преди да станете стрелци, с един-единствен поглед ще се научите да виждате повече, отколкото някои хора виждат през целия си живот. И ако в този момент пропуснете нещо, ще го видите после с «очите» на вашата памет... разбира се, ако останете живи, че да си го спомните. Защото разликата между това да видиш нещо или да го пропуснеш може да се окаже разлика между живота и смъртта.“

Бе видял земята от тази огромна височина (гледката бе по-неясна от видението, което бе имал в края на срещата си с човека в черно, защото картината, разкрила се през вратата, не бе видение) и беше успял да забележи, че нямаше нито пустини, нито морета; това бе някаква планета, покрита с буйна растителност, заобиколена от вода, която го наведе на мисълта за бласто...

„Видя още нещо!“ – сякаш прозвуча гласът на Корт.

Да. Бе видял нещо бяло.

Бели върхове.

„Браво, Роланд!“ – изкрещя въображаемият Корт и Стрелецът едва не падна от плесника на коравата, мазолеста длан. Той трепна.

Беше погледнал през прозорец.

Изправи се с усилие, протегна ръка и усети едновременно студ и горещина. Отново отвори вратата.

6

Гледката, която очакваше да види – земята, видяна от някаква ужасяваща, невъобразима височина – бе изчезнала. Пред очите му бяха изписани странни думи. Почти ги разбираше; сякаш буквите от Свещения език бяха малко променени...

Над думите имаше картина на превозно средство без коне, моторна кола, с каквито се предполагаше, че светът е бил пълен, преди всичко да се промени. Изведнъж Стрелецът се сети за нещата, които Джейк му бе разказал, когато го беше хипнотизирал.

Това превозно средство без коне, карано от засмяна жена с дълъг шал, може би приличаше на онова, блъснало момчето в странния друг свят.

„Това е онзи, другият свят“ – помисли си Стрелецът.

Внезапно гледката...

Тя не се променяше; тя се движеше. Стрелецът се олюля, зави му се свят, повдигна му се. Думите и образите изчезнаха и сега виждаше пътека с двойни седалки. Почти нямаше свободни места, повечето бяха заети от мъже, облечени в странни дрехи. Предположи, че това са костюми, макар никога досега да не бе виждал подобни одежди. От вратовете им висяха странни парчета плат, може би вратовръзки, но и тях виждаше за пръв път. Доколкото можеше да прецени, никой не носеше оръжие – нито сабя или кинжал, камо ли револвер. Що за доверчиви хора са

това? Някои четяха вестници, изпълнени с миниатюрни букви, осеяни тук-там със снимки, други пишеха нещо с писалки, каквито Стрелецът никога не бе виждал. Но писалките малко го интересуваха. Интересуваше го хартията. Той живееше в свят, в който златото и хартията имаха една и съща стойност. Никога през живота си не бе виждал толкова много хартия. Един от мъжете откъсна лист от жълтия бележник, който лежеше в скута му, и го смачка на топка, макар да бе изписан едва до половината. Въпреки изтощението на Роланд му причерня от ужас и гняв от безумното разточителство.

Зад мъжете се издигаше овална бяла стена и множество прозорци, наредени един до друг. Някои от тях бяха покрити с нещо като капаци, но през останалите Стрелецът видя небето.

На прага застана жена, облечена с нещо като униформа, каквато не бе виждал. Беше яркочервена, а долната и част се състоеше от панталони. Той виждаше мястото, където краката и се сливаха като че беше гола.

Непознатата застана толкова близо до вратата, че Роланд се изплаши да не би да прекоси границата и отстъпи крачка назад; имаше късмет, че не се спъна. Тя го наблюдаваше с презрителното изражение на жена, която не е подчинена на никого, освен на себе си. Не това интересуваше Стрелецът. Смая го фактът, че изражението и не се промени, когато го забеляза. Не може да се очаква една жена, а и не само жена, да не трепне при вида на мръсен, изтощен тип, който едва се държи на краката си, препасан с патрондаши, увил окървавен парцал около дясната си длан, обут в скъсани джинси.

– Искате ли... – попита жената в червено. Каза и още нещо, но Роланд не разбра думите и. „Храна или вода“ – помисли си той. Този червен плат не беше памучен. Приличаше донякъде на коприна, но...

– Джин – отвърна някой и Стрелецът разбра думите му. Разбра и нещо повече. Това не беше врата.

Бяха очи. Колкото и невероятно да изглеждаше, това бе някаква карета, която се носеше по небето. Той виждаше през нечий очи. Чии?

Знаеше отговора. Гледаше през очите на Затворника.

ВТОРА ГЛАВА ЕДИ ДИЙН

1

Сякаш, за да потвърди това откритие, колкото и невероятно да изглеждаше то, внезапно картината се измени встрани. Гледката се преобръна (отново му се зави свят, стори му се, че стои върху кръгла платформа с колелца, която се върти във всички посоки), сетне редицата от седалки като че премина през вратата. Роланд мина покрай няколко жени, облечени в същите червени униформи. Тук бе пълно със странни метални предмети. Въпреки изтощението и болката на него му се искаше да спре за миг движението на платформата, за да разгледа по-добре металните предмети – вероятно някакви машини. Една от тях приличаше на фурна. Жената с униформата, която бе видял първа, вече наливаше джина, който гласът бе поискал. Бутилката, от която тя наливаше, беше стъклена. Съдът, в който сипваше, приличаше на стъклен, но той се съмняваше това да е истинско стъкло.

Гледката отново се измени, преди Стрелецът да успее да разгледа всичко. Нов главозамайващ завой и пред очите му се изправи метална врата. На нея имаше светеща табелка. Тази дума Роланд успя да прочете. „СВОБОДНО“, пишеше на вратата.

Сега гледаше надолу. В полезрението му се появи ръка, която хвана дръжката на вратата. Видя маншета на синя риза, леко повдигнат и разкриващ малки черни косъмчета. Дълги пръсти. На един от тях имаше пръстен с камък, може би рубин или просто червеникаво стъкълце. Стрелецът се спря на втората възможност – камъкът бе прекалено голям и просташки, за да бъде истински.

Металната врата се отвори и той се озова пред най-странната тоалетна, която бе виждал. Цялата беше от метал.

Краищата на металната врата се разминаха с вратата на морския бряг, през която гледаше Роланд. Той чу шума от затварянето и заключването и. Поредният главозамайващ завой му бе спестен, затова предположи, че човекът, през чиито очи гледаше, е протегнал ръка и е затворил вратата, без да се обръща.

Сетне гледката наистина се завъртя, макар и не на сто и осемдесет градуса. Пред очите му се появи огледало; в него се оглеждаше лице,

което Роланд бе видял веднъж... на карта за таро. Същите черни очи и коса. Лицето бе спокойно, но бледо, а в очите – очите, през които наблюдаваше, сега гледаха право в него – Стрелецът забеляза ужаса на маймуно подобното същество от картата за таро.

Човекът трепереше.

И той е болен.

Сетне си спомни Норт, който пушеше дяволска трева.

Сети се за Оракула.

Душата му е завладяна от демон.

Изведнъж разбра, че може би знае какво е това „ХЕРОИН“: нещо като дяволската трева.

Малко разочаровашо, нали?

Без да се замисли, с непоколебимостта, която го беше направила последния от всички, последният, който беше продължил похода си, дълго след като Кътбърт и другите бяха загинали или пък се бяха отказали, бяха извършили самоубийство или предателство, или пък просто се бяха отрekli от идеята да открият Кулата; с непоколебимата решителност, лишена от всякакво любопитство, която го бе превела през пустинята и през всичките онези години, които предшестваха пустинята и смъртта на човека в черно, Стрелецът прекрачи прага.

2

Еди поръча джин с тоник – може би идеята да мине пиян през нюйоркската митница не бе толкова добра, защото много добре знаеше, че започне ли веднъж, спиране няма – но трябваше да пийне нещо.

„Ако трябва да се спуснеш надолу, но не можеш да намериш асансьор – бе казал веднъж Хенри, – ще трябва да се справиш. Дори ако се наложи да копаеш с лопата.“

След като даде поръчката си и стюардесата се отдалечи, на Еди започна да му се повдига. Не бе сигурен, че му се повръща, но трябваше да вземе мерки. Да минеш през митницата с половин кило чист кокаин под всяка мишница и да лъхаш на джин не е много добре. Да минеш през митницата с петна от бълвоч по панталоните е направо ужас. Така че трябваше да вземе мерки. Вероятно прилошаването щеше да отmine както обикновено, но най-добре беше да вземе мерки.

Трябваше му една доза. Така го бе посъветвал онзи велик мъдрец и заклет наркоман Хенри Дийн.

Седяха на терасата на „Риджънси Тауър“. Не бяха постигнали съгласие, но бяха на крачка от него. Слънцето напичаше лицата им както в доброто старо време, когато Еди току-що бе започнал да смърка, а Хенри бе боднал първата си инжекция.

„Всички свършват с иглата – казваше Хенри, – но всеки започва по различен начин.“

А Еди, надрусан безпаметно, се бе изкискал лудешки, тъй като разбираше какво има предвид брат му. Обаче Хенри дори не се бе усмихнал.

Той си спомни как попита брат си как се изразяваш, когато някой наркоман (бяха изминали точно шестнайсет месеца от деня, в който си бяха обещали никога да не станат наркомани) си бие свръхдоза.

„Това се нарича печена пуйка“ – бе отвърнал Хенри, без да се замисля. На лицето му беше изписана изненада, приличаше на човек, който е направил нещо, което се е оказало много по-смешно, отколкото е очаквал. Дватама се спогледаха и се запревиваха от смях. Но сега на Еди изобщо не му беше до смях.

Тръгна по пътеката между седалките, погледна табелката с надпис „СВОБОДНО“ и отвори вратата.

„Ей, Хенри, големи братко, велик мъдрец и заклет наркоман, искаш ли да чуеш моето определение за «печена патица»? Това е, когато митничарят, от летище «Кенеди» забележи нещо странно в поведението ти или пък улучиш някой от дните, когато пускат кучетата с «професорски» носове, вместо да ги пратят на пристанището, и те започнат да лаят и да пикаят по пода, а на теб ти иде да ги удушиш с нашийниците им. Това е, когато митничарят разрови целия ти багаж и те отведе в стайчката и те попита дали имаш, нещо против да свалиш ризата си. А ти му отвърщаш: «Да, разбира се, че имам нещо против, пипнах настилка на Бахамските острови, а от климатика тук лъха хлад, така че се боя да не легна с пневмония.» Той ти отвърща: «Върви на майната си, мистър Дийн, сваляй си ризата.» Ти я сваляш, а той те кара да съблечеш и фланелката, защото, о, човече, май че наистина си болен, да не би тези подутини под мишниците да означават рак на лимфните възли? Не си прави труда да ни обясняваш каквото и да било, сваляй си фланелката, о, вижте, нашето момче било късметлийче, това не са тумори, освен ако не ги наречем тумори в тялото на обществото, я-я-я, тези неща ми приличат на торбички, залепени с пластир. Между другото, приятелче, миризмата да не те притеснява, това е патица. Печена патица.“

Протегна ръка и заключи вратата. Надписите в предната част

светнаха. Двигателите заглъхнаха леко. Еди се обърна към огледалото, искаше да провери колко зле изглежда. Изведнъж го обзе ужасно, всепроникващо чувство: чувството, че някой го наблюдава.

„Ей, престани – каза си нервно той. – Предполага се, че си най-невъзмутимият човек в света. Иначе нямаше да те пратят. Иначе нямаше...“

Внезапно осъзна, че в огледалото не вижда собствените си очи. Това не бяха лешниковите, почти зелени очи на Еди Дийн, които бяха сломили толкова сърца и му бяха позволили да изчука толкова жени през последната трета от неговите двайсет и една години. Бяха очите на непознат. Студени, прецизни, които регистрират всичко с математическа точност. Очи на снайперист.

В отражението им видя – и то съвсем ясно – морска птица, която пикира над току-що разбила се в брега вълна и грабва нещо с клюна си.

Разполагаше с достатъчно време да си помисли: „Какво, за Бога, е това?“ Сетне осъзна, че прилошаването му няма да премине; значи все пак щеше да повърне.

В частицата от секундата преди да го направи, в частицата от секундата, в която продължи да се взира в огледалото, видя сините очи да изчезват..., но преди това внезапно изпита чувството, че е раздвоен..., че е обладан, също като момиченцето в „Екзорсис“.

Съвсем ясно почувства в съзнанието му да се настанява нечие чуждо съзнание, сетне „чу“ мисли, които не бяха негови, а приличаха по-скоро на глас, дошъл от някое радио: „Минах. Вече съм в небесната карета.“

Имаше и още нещо, но Еди не го чу. Беше прекалено зает да повърща в умивалника.

Когато свърши, преди още да успее да избърше устата си, стана нещо, което никога не му се бе случвало. За един страховит миг просто нямаше нищо – непрогледен мрак. Сякаш един ред от вестника бе заличен с мастило.

„Какво е това? – безпомощно се запита Еди. – Какво, по дяволите, е това?“

Сетне отново повърна, може би така беше по-добре; каквото и да имате против повръщането, от него има поне една полза: докато го правите, не можете да мислите за нищо друго.

„Преминах. Вече съм в небесната карета – помисли си Стрелецът. А миг по-късно си каза: – Той ме вижда в огледалото!“

Роланд се отдръпна – не избяга, а просто отстъпи назад като дете, което се крие в най-отдалечения ъгъл на голямата стая. Беше проникнал в небесната карета; бе проникнал и в тяло, което не бе негово. Вътре в Затворника. В този първи миг, когато беше близо до границата (тази дума му се струваше най-подходяща), той осъзна, че не само е вътре, а нещо повече – че беше самият непознат. Чувстваше, че човекът не е добре, каквато и да бе причината за това, усещаше как на онзи му се повдига. Беше наясно, че ако се наложи, ще успее да установи контрол над тялото на мъжа. Щеше да изпита неговите болки, щеше да бъде обладан от непознатия демон, завладял чуждото тяло, но ако се наложеше, можеше да го направи.

Или пък щеше да остане незабележим.

Когато пристъпът на непознатия отмина, Стрелецът скочи напред – към границата. Не можеше да проумее странната ситуация, а да действаш при обстоятелства, които не разбираш, означава да си навлечеш най-ужасни неприятности, но Роланд трябваше да получи отговор на два въпроса. И нуждата да получи тези отговори надделя над опасенията от евентуалните последици.

Дали вратата, през която бе дошъл от своя собствен свят, продължаваше да стои отворена?

И ако наистина бе отворена, дали физическото му тяло продължаваше да стои там – изтощено, празно, може би агонизиращо или вече мъртво, лишено от душата, която командваше дробовете, сърцето, нервите? Дори ако тялото му продължаваше да живее, то щеше да изкара само до вечерта. Тогава онези ракообразни чудовища щяха да излязат от океана, да започнат да задават своите въпроси и да потърсят храна.

Рязко извърна глава, по-точно принуди непознатия да се обърне.

Вратата продължаваше да стои там, зад гърба му. Беше все така отворена към неговия свят; пантите и се сливаха със стоманата, от която бе направена тази странна тоалетна. И, о, да, Роланд, последният стрелец, лежеше на прага и, притиснал превързаната си дясна ръка към коrema си.

„Дишам – помисли си той, – Ще трябва да се върна, за да се махна оттам. Но преди това се налага да свърша някои неща. Неща...“

Освободи съзнанието на непознатия, оттегли се, но продължи да го наблюдава, за да провери дали Затворникът е в състояние да усети присъствието му.

4

Макар да спря да повръща. Еди остана превит над умивалника.

„Премина само за секунда. Не зная какво е това. Дали да се огледам?“

Протегна ръка към крана на чешмата и пусна студената вода. Очите му останаха затворени; наплиска лицето и челото си.

Когато реши, че не може повече да бяга от реалността, отново се втренчи в огледалото. Видя собствените си очи. В главата му вече не звучаха непознати гласове. Чувството, че някой го наблюдава, също бе изчезнало.

„Моментна халюцинация, Еди – успокой го великият мъдрец и заклет наркоман. – Съвсем обичайно е за човек, когато се друса.“

Младежът погледна часовника си. До пристигането в Ню Йорк оставаха час и половина. По разписание самолетът трябваше да кацне в 4:05 следобед. Време за последното изпитание.

Върна се на мястото си. Питието му го чакаше на таблата. Отпи две глътки и стюардесата го попита дали може да му помогне с нещо. Той понечи да отвърне „не...“, но настъпи нова празнота в съзнанието му.

5

– Бихте ли ми донесли нещо за ядене, ако обичате – каза Стрелецът с гласа на Еди Дийн.

– Ще сервираме топла закуска след...

– Умирам от глад – продължи Роланд с най-искрен тон. – Каквото и да е, дори питка...

– Питка ли? – смръщи чело жената с военната униформа и Стрелецът веднага надникна в съзнанието на затворника. „Сандвич“... думата не му говореше нищо.

– Дори сандвич – уточни той.

Жената с униформата се колебаеше:

– Ами... имаме риба тон...

– Отлично – отвърна Стрелецът, макар никога през живота си да не бе чувал за риба тон. Присящите нямат право на избор.

– Изглеждате ми малко блед. Може би височината не ви понася.

– От глад е.

Тя му се усмихна с професионална вежливост.

– Ще ви спретна един сандвич.

„Спретна ли?“ – учуди се Роланд. В неговия свят тази дума означаваше да бъдеш чист и добре облечен. Това нямаше значение. Храната скоро щеше да пристигне. Той нямаше представа дали ще успее да я пренесе през вратата до своето собствено тяло, което изпитваше отчаяна нужда от нея.

„Спретна“ – повтори си той и Еди Дийн поклати глава, сякаш не вярваше на чутото.

Тогава Стрелецът отново се оттегли.

6

„Нерви – увери го великият оракул и заклет наркоман. – Просто нерви. Това е част от занаята на куриера, братле.“

Но ако причината бе в нервите, защо тогава го обземаше този странен унес – странен, защото би трябвало да се чувства неспокоен, да се притеснява и тормози, тъй като възнамеряваше да внесе в Щатите килограм кокаин, престъпление, за което се полагат най-малко десет години във федерален затвор. На всичкото отгоре паметта му изневеряваше от време на време.

Отново му се доспа.

Нова глътка от питието, след което той затвори очи.

„Защо припадна?“

„Не съм, в противен случай жената щеше да се втурне към аптеката.“

„Е, добре, защо паметта ти чезне? Това също не е хубаво. Не се е случвало преди. Е, припадал си, но никога не си губил паметта си.“

Нещо странно ставаше с дясната му ръка. Тя сякаш пулсираше от болка, като че някой я бе ударил с чук.

Той я сгъна, без да отваря очи. Нямаше болка. Нито пулсиране. Що се отнася до проблемите с паметта, те бяха следствие от дрогата и напрежението.

„Но сега ще заспя – помисли си. – Как ще обясниш това?“

Лицето на Хенри се носеше пред очите му като отвързан балон. „Не се притеснявай – успокояваше го Хенри. – Ще се оправяш, братле. Ще пристигнеш в Насау, ще отседнеш в «Акуинас». Петък вечер ще дойде един човек. Добър човек. Той ще се погрижи за теб, ще ти остави достатъчно, за да изкараш уикенда. В неделя ще донесе кокаина, а ти ще му връчиш ключа от сейфа. Понеделник сутрин ще направиш онова, което заръча Балазар, а по обяд летиш обратно. С твоята честна физиономия ще минеш през митницата и вечерта ще си хапваш в «Спаркс». Няма да имаш никакви проблеми, братле, никакви проблеми.“

Но проблемите май вече възникваха.

„Добър човек“ – бе казал Хенри, но типът, който се появи, се оказа с бледо лице, британски акцент и тънки мустачки, който напомняше герой от криминален филм от 40-те години, а пожълтелите му зъби стърчаха като зъбците на капан за животни.

– У вас ли е ключът, сеньор? – попита той, макар британският му акцент да промени думата като „синор“.

– Ключът е на сигурно място – отвърна Еди.

– Тогава ми го дайте.

– Не става. Уговорката е да ми дадете мангизи, а в неделя вечер трябва да получи пратката. Тогава ще ви дам ключа. В понеделник ще отидете в града и ще го използвате, за да вземете нещо. Не зная какво е то, защото не ми влиза в работата.

Изведнъж в ръката на онзи се появи малък матово син автоматичен пистолет.

– Защо просто не ми дадете ключа, сеньор? На мен това ще спести време и усилия, а на вас – живота.

Наркоман или не, но Еди Дийн бе човек с характер. Хенри знаеше това; и което е по-важно, Балазар също го знаеше. Затова бяха изпратили именно него. Повечето смятаха, че Еди беше приел да бъде куриер, защото беше наркоман. И Балазар смяташе така. Но само Еди и брат му знаеха, че младежът щеше да отиде дори ако бе абсолютен въздържател. Щеше да отиде заради Хенри.

– Защо не прибереш пищова, дребно нищожество? – попита Еди. – Или може би искаш Балазар да изпрати някой, който да ти избодне очите с ръждив нож?

Онзи се усмихна. Пистолетът изчезна като по магия; на негово място се появи малък плик.

– Пошегувах се, нали разбираш?

– Щом казваш.

– Ще се видим в неделя вечер.

Непознатият тръгна към вратата.

– Мисля, че е по-добре да изчакаш.

Онзи се обърна и повдигна вежди.

– Мислиш, че можеш да ме спреш, така ли?

– Мисля, че ако си ми пробутал боклук и си тръгнеш, утре няма да ме завариш. И ще загазиш до уши.

Човекът се намръщи, сетне се настани на единственото кресло. Младежът отвори плика и изсипа някакво кафяво вещество. Въпросително погледна непознатия.

– Зная, че изглежда отвратително, но иначе всичко е наред – каза жълтеникавият тип.

Еди откъсна лист хартия от бележника на бюрото и отдели малко кафяв прашец от купчинката. Стри го между пръстите си, сетне го размаза по горната си устна. Миг по-късно се изплю в кошчето.

– Искаш да умреш, а? Може би животът ти е омръзнал.

– Това е всичко, което имаме. – Онзи се намръщи още повече.

– Имам резервация за утре – заяви младежът. Това беше лъжа, но не вярваше, че жълтеникавият ще провери. – Ще пътувам с „Трансуърлд Еърлайнс“. Направих я в случай, че свързката се окаже скапаняк като тебе. Не ми пука. Даже ми става по леко. Не ме бива за този бизнес.

Жълтеникавият седеше и размишляваше. Еди също седеше и се стараше да не трепне. А не го свърташе; сърбеше го, бодеше го, тръпнеше от напрежение. Усещаше, че очите му го теглят към купчинката кафяв прашец, макар да знаеше, че това е отрова. Беше се надрусал в десет сутринта; оттогава бяха минали десет часа. Но ако тръпнеше или станеше, положението щеше да се промени. Непознатият го наблюдаваше изпод око, опитваше се да прецени какво може да очаква от него.

– Вероятно ще успее да намеря нещо – промълви той най-накрая.

– Ами опитай – каза Еди. – Но стане ли единайсет, ще загася лампата, ще окача на вратата табелката „Моля, не ме безпокойте“ и ако някой почука, ще позвъня на рецепцията, ще се оплача, че ме тормозят и ще помоля да изпратят охраната.

– Ти си откачен – каза непознатият с безупречния си английски акцент.

– Не, ти очакваше да срещнеш някоя откачалка. Но аз дойдох добре подготвен. Трябва да се върнеш преди единайсет и да донесеш качествена стока – не е необходимо количеството да е голямо, просто трябва да ми стигне до утре. Иначе ще умреш.

7

Жълтеникавият се върна много преди единайсет; пристигна в девет и половина. Еди предположи, че стоката е била в колата му.

Този път прашецът бе повече. Не беше бял, но поне имаше матовия цвят на слонова кост.

Опита го. Изглеждаше наред. Е, горе-долу. Сви тръбичка от една банкнота и смръкна.

– Е, добре, до неделя – каза рязко жълтеникавият и стана.

– Чакай – спря го Еди, сякаш го заплашваше с пистолет. Всъщност Балазар бе неговото оръжие. В Ню Йорк Емилио Балазар бе важна клечка в света на наркотиците.

– Да чакам ли? – обърна се онзи и го изгледа, сякаш насреща си имаше луд. – Защо?

– Ами, загрижен съм за теб – каза Еди. – Представи си, че се натроя с това, което току-що поех. Всичко свършва. Ако умра, всичко свършва, разбира се. Просто си мислех, че ако само ми прилошее, може да ти дам втори шанс. Като в онази приказка с момчето, което потърква лампата и получава право на три желания.

– Няма да ти прилошее. Това е първокласен героин.

– Ако е героин, аз съм Дуайт Гудън.

– Кой?

– Няма значение.

Жълтеникавият седна. Еди се бе настанил зад бюрото, а пред него имаше купчинка бял прашец (отдавна бе изхвърлил кафявата гадост в тоалетната). По телевизията „Мете“ пердашеха „Брейвс“. Младежът изведнъж се успокои; чувството идваше от дълбините на съзнанието му... всъщност идваше от едно място, за което бе чел в медицинските списания. Там, в основата на гръбначния му стълб, се събираха всички нервни окончания. Пристрастяването към героина водеше до неестествено убеждаване на нервните влакна на това място.

„Искаш ли да се излекуваш мигновено? – беше попитал веднъж Хенри. – Счупи си гръбнака, братко. Краката ще откажат да ти се подчиняват, оная ти работа също, но няма да се налага да се боцкаш.“

Брат му не бе намерил съвета му за особено остроумен.

Честно казано, Еди бе на същото мнение. След като единственият бърз начин да се отървеш от маймуната на гърба ти (както се изразяваха наркоманите) е да счупиш гръбначния си стълб над този нервен възел,

значи си имаш работа с голяма маймуна. Не с някой капуцин или друго сладко животинче, а с голям, стар и злобен бабуин.

Еди смръкна, сетне заяви:

– Добре. Става. Можеш да си тръгнеш.

Жълтеникавият стана и го заплаши:

– Имам приятели. Ще дойдат и ще се „погрижат“ за теб. Ще се молиш да ми кажеш къде е ключът.

– Не ми минават тия – отсече Еди. – Сбъркал си адреса.

После се усмихна. Нямаше представа как изглежда усмивката му, но сигурно не беше добродушна, защото онзи побърза да си тръгне, без дори да се обърне.

Когато Еди Дийн се увери, че гадният тип си е отишъл, побърза да се надрусва.

И заспа.

8

И сега заспиваше.

Стрелецът, който незнайно как беше проникнал в съзнанието на този човек (чието име все още не знаеше; нищожеството, което Затворникът бе нарекъл „Жълтеникавия“ не произнесе името му, защото не го знаеше), наблюдаваше всичко това както бе гледал театрални постановки по времето, когато светът все още не се бе променил..., защото тогава киното не съществуваше. Ако поне веднъж бе гледал някой филм, щеше да го използва за сравнение. Можеше да извлича от съзнанието на Затворника непознати образи и думи, като използваше асоциации. Странно се получи с името. Знаеше как се казва братът на Затворника, но не и името на самия затворник. Но имената, разбира се, бяха тайни, изпълнени със странна сила.

А и името на човека не бе от особено значение. По-важни бяха слабостта му към наркотиците и железният характер, прикрит дълбоко зад тази слабост, също както тежкият револвер потъва в плаващите пясъци.

Този човек извикваше у Стрелеца болезнения спомен за Кътбърт.

Някой идваше. Затворникът бе заспал и не чу приближаването му. Стрелецът обаче не спеше и отново пое нещата в свои ръце.

„Страхотно – помисли си Джейн, – разправа ми колко бил гладен, приготвям му нещо, защото ми става симпатичен, а той да вземе да заспи.“ Изведнъж пътникът – двайсетина годишен, висок, облечен в чисти, поизбелели джинси и риза с индийски мотиви – отвори очи и се усмихна.

– Благодарая – каза или поне така и се стори. Прозвуча и странно... може би бе чужденец. „Навярно говори насън“ – помисли си Джейн.

– Заповядайте. – Усмихна му се любезно, беше убедена, че той отново ще задреме, а сандвичът ще остане недокоснат.

Върна се по пътеката и реши да изпуши една цигара. Запали клечка кибрит, поднесе я към цигарата си и се сепна – внезапно си беше спомнила нещо необикновено.

„Реших, че е готин. Най-вече заради очите. Заради лешниковите му очи.“

Но когато мъжът от ЗА бе отворил очи преди миг, те не бяха светлокафяви, а сини. Не бяха сладникави и секси като на Пол Нюман, а студени като айсберг. Очите му...

– О!

Клечката догоря в ръката и.

– Джейн? – обади се Пола. – Добре ли си?

– Да. Бях се замислила.

Запали друга клечка и този път успя да запали цигарата си. Бе дръпнала само веднъж, когато се сети за съвсем логично обяснение. Младежът носеше контактни лещи. Разбира се. От онези, които променят цвета на очите. Беше ходил до тоалетната. Забави се там толкова дълго, че тя се уплаши да не би да му е прилошало – беше толкова преbledна, че не изглеждаше добре. Но явно е свалил контактните си лещи, за да може да спи по-добре. Напълно логично.

„Със сигурност почувства нещо – внезапно се разнесе глас от нейното не чак толкова далечно минало. – Лек гъдел. Видя нещо странно.“

Цветни контактни лещи.

Джейн Дорнинг познаваше поне две дузини хора, които носеха лещи. Повечето от тях работеха в авиокомпанията. Никой не коментираше това, но тя смяташе, че причината може би се крие в това, че пасажерите не обичат да виждат летци и стюардеси с очила – това ги изнервя.

От всички тези хора само четирима носеха цветни контактни лещи.

Обикновените лещи са скъпи; цветните струват цяло състояние. Всички познати на Джейн, които можеха да хвърлят толкова пари, бяха жени, до една изключително суетни.

„Е, какво толкова? И мъжете могат да бъдат суетни. Защо не? Той е красив.“

Не. Не беше. Симпатичен, да, но нищо повече. И защо носеше лещи?

Много клиенти на авиокомпаниите се страхуват да пътуват със самолет.

В един свят, в който въздушното пиратство и наркотрафикът бяха ежедневие, служителите на авиокомпаниите често се страхуваха от своите пътници.

Гласът, който предизвика тези мисли, принадлежеше на опитния инструктор в школата за стюардеси, който казваше: „Не пренебрегвайте своите подозрения. Може да забравите всичко, което са ви учили – например как да се справите с потенциални или действащи терористи – но запомнете само това: не пренебрегвайте своите подозрения. Понякога екипажът твърди, че не е подозирал нищо, докато онзи тип не е извадил гранатата и не е заплашил, че ако не завият към Куба, ще изпрати всички в океана. Но в повечето случаи двама-трима души – обикновено стюардеси, каквито ще станете и вие след по-малко от месец – твърдят, че са усетили нещо. Някакъв гъдел. Чувство, че с мъжа от място 91С или с жената от 5А нещо не е наред. Те са имали съмнения, но не са направили нищо. Дали са били уволнени заради това? Не, за Бога! Не можеш да арестуваш някого заради това, че не ти харесва начинът, по който чеше пъпките си. Истинският проблем е, че са усетили... но сетне са го забравили.“

Опитният инструктор бе вдигнал дебелия си пръст. Джейн Дорнинг, заедно с останалите си колеги, бе изслушала внимателно думите му: „Ако почувствате този гъдел, не правете нищо..., но това не означава да го забравите. Защото винаги съществува макар и минимален шанс да спрете нещо, преди то още да е започнало... нещо като непредвиден дванайсетдневен престой на пистата на някое арабско летище.“

Само едни контактни лещи, но...

Благодаряя...

Дали беше сънен? Или се обърка и заговори на друг език?

„Ще го наблюдавам – реши Джейн. – И няма да забравя.“

„А сега – каза си Стрелецът, – сега ще видим, нали така?“ През вратата на брега беше успял да премине от своя свят в това тяло. Трябваше да разбере дали може да връща разни неща със себе си. О, не, не ставаше въпрос за него; не се съмняваше, че може да се върне през вратата и да се озове отново в отровеното си изтощено тяло. Но други неща? Предмети? Тук, например, пред него имаше храна; жената с униформата я бе нарекла сандвич с риба тон. Стрелецът нямаше представа какво е това риба тон, но можеше да разпознае една питка, дори когато тя изглеждаше странно.

Тялото му се нуждаеше от храна, тялото му се нуждаеше от вода, но тялото му се нуждаеше най-вече от някакво лекарство. Без него той щеше да умре от ухапването на чудовището. Може би в този свят имаше такова лекарство; в един свят, в който каретите летяха във въздуха повисоко и от най-могъщия орел, всичко бе възможно. Но нямаше значение колко добри лекарства имаше тук, ако не можеше да ги пренесе през вратата.

„Можеш да заживееш в това тяло. Стрелецо – зашептя и главата му гласът на мъжа в черно. – Остави тялото си за храна на раците. То и бездруго е само външна обвивка.“

Нямаше да го направи. Едната причина бе, че така щеше да извърши най-убийствената кражба, защото нямаше да се примири да бъде просто пътник, да гледа през очите на този мъж като през прозорците на дилижанс и да се наслаждава на пейзажа.

Другата причина бе, че той бе Роланд. Ако ще трябва да умира, ще умре като Роланд. Ще умре, пълзейки по пътя към Кулата, ако се наложи.

Третата причина бе обичайната груба пресметливост, която се криеше в романтичната му натура като вълк в овча кожа. Не биваше да мисли за смъртта, преди да е извършил експеримента.

Взе сандвича, който беше разрязан на две. Взе по една половинка във всяка ръка. Отвори очите на затворника и надзърна през тях. Никой не го гледаше (макар недалеч Джейн да мислеше за него, и то доста напрегнато).

Премина обратно през вратата, държейки сандвича.

11

Първо чу надигашия се тътен на приближаваща вълна и крясъците на чайките, които отлетяха от близките скали, докато той се изправяше с усилия. („Лешоядите се събират – помисли си, – скоро ще забият клюновете си в тялото ми, независимо дали дишам или не; това са просто лешояди.“) Сетне видя, че едната половина от сандвича – онази, която държеше в дясната си ръка – е паднала на сивия пясък, защото преди да мине през вратата я бе държал с цяла длан – а сега от дланта му липсваха два пръста.

Вдигна несръчно половинката сандвич, притисна я между палеца и безименния, почисти я от пясъка и я захапа лакомо. Миг по-късно Стрелцът я погълна, без да обръща внимание на пещчинките, които скърцаха между зъбите му, сетне на три хапки изяде остатъка от сандвича.

Нямаше представа как изглежда рибата тон – знаеше само, че е много вкусна. Това му стигаше.

12

Никой в самолета не забеляза изчезването на сандвича. Никой не забеляза как Еди Дийн сграбчи двете половинки на сандвича толкова силно, че палците му се отпечатаха в белия хляб.

Никой не забеляза как сандвичът изведнъж стана прозрачен и изчезна.

Двайсетина секунди по-късно Джейн Дорнинг загаси цигарата си и влезе в салона. Извади книга от чантата си, но истината бе, че искаше да види мъжа на място ЗА. Изглеждаше дълбоко заспал... но сандвичът бе изчезнал.

„Господи – помисли си Джейн. – Не го е изял; направо го е изгълтал. И сега отново спи. Странно.“

Каквото и да я бе притеснило в господин Ту-сини ту светло – кафяви очи, то продължаваше да я притеснява. Нещо не беше наред.

Нещо, но какво?

ТРЕТА ГЛАВА КОНТАКТ И ПРИЗЕМЯВАНЕ

1

Еди се събуди от гласа на втория пилот, който обяви, че след четирийсет и пет минути ще кацнат на международно летище „Кенеди“, където видимостта била ясна, вятърът духал от запад със скорост осемнайсет километра в час, а температурата била около двайсет градуса. Пилотът им благодари, че са избрали авиокомпания „Делта“.

Еди се огледа и видя, че пътниците приготвят митническите си декларации и документите си за самоличност – при полетите от Насау се предполагаше, че шофьорска книжка и кредитна карта са напълно достатъчни, но повечето носеха паспорти. Младежът изпита чувството, че някаква стоманена пружина започна да се навива вътре в него. Не можеше да повярва, че е заспал, и то толкова дълбоко.

Стана и отиде до тоалетната. Торбичките с кокаин под мишниците му прилепваха плътно към тялото му и изобщо не си личаха, както в мига, в който Уилям Уилсън, американецът с тих и любезен глас, ги бе закрепил там. След като приключи с тази процедура, мъжът, чието име Едгар По бе обезсмъртил (Уилсън го изглежда тъпо, когато Еди спомена това), му подаде ризата. Най-обикновена карирана риза, малко поизбеляла, каквато би облякло всяко колежанче, което се връща от кратка почивка преди изпитната сесия... само че тази бе специално скроена да прикрива подозрителни издутини.

– Провери всичко преди кацане, просто за всеки случай – посъветва го Уилсън, – макар че всичко ще мине добре.

Еди не знаеше дали всичко ще мине добре или не, но имаше друга причина да посети тоалетната, преди да се появи надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“. Въпреки всички изкушения – а през последната нощ не ставаше въпрос за изкушение, а за крещяща нужда – бе успял да запази мъничко от онова, което жълтеникавият бе имал наглостта да нарече чист хероин.

Пътниците от Насау не бяха подлагани на същата митническа проверка като онези, които пристигаха от Хаити, Куинсън или Богота, но въпреки това ги наблюдаваха. И то опитни хора. Той трябваше да бъде във върхова форма. Ако можеше да се поуспокои, съвсем мъничко,

всичко щеше да мине като по мед и масло.

Смръкна прашеца, хвърли листчето в тоалетната и пусна водата; сетне изми ръцете си.

Докато се връщаше към мястото си, видя стюардесата, която му бе донесла питието. Тя му се усмихна. Младежът отвърна на усмивката и. Седна, закопча колана си, взе някакво списание и го запрелиства. Нито снимките, нито текстовете към тях го интересуваха. Стоманената пружина продължаваше да се натяга и когато най-сетне надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“ наистина светна, пружината се нави до краен предел.

Хероинът бе проникнал в организма му – доказателство бе запушеният му нос – но той все още не можеше да почувства действието му.

Малко преди да кацнат, отново изпадна в поредния период на безпамятност... мимолетен, но не подлежащ на съмнение.

Самолетът прелетя над Лонг Айлънд и започна да се снижава.

2

Джейн Дорнинг беше в салона за бизнескласа и помагаше на Питър и Ан да приберат последните чаши от напитките, раздадени след обяда, когато видя младежа с вид на колежанин да влиза в тоалетната на първа класа.

Той се връщаше към мястото си, когато Джейн дръпна завесата, разделяща бизнес и първа класа. Без да се замисля, тя ускори крачка, усмихна му се и го накара да вдигне поглед и да отвърне на усмивката и. Очите му отново бяха светлокафяви.

„Добре, добре. Отиде в тоалетната и свали лещите преди да задреме; след което отново ги постави. За Бога, Джейни! Ама че си глупава!“

Не беше глупава. Не разбираше какво става, но не беше глупава.

„Той беше прекалено блед.“

„И какво от това? Хиляди хора са прекалено бледи, включително и собствената ти майка, след като остана без жлъчен мехур.“

Младежът имаше много интересни сини очи – може би не толкова красиви колкото светлокафявите, – но определено интересни. Защо тогава се притесняваше?

„Човекът обича да променя вида си. Това не е ли достатъчно?“

Не.

Миг преди да светне надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“, тя

стори нещо, което не бе правила преди; през това време в главата и отекваха съветите на опитния инструктор. Напълни с горещо кафе един термос и постави червената пластмасова капачка, без преди това да сложи тапата. Зави капачката едва-едва, колкото винтът да захване.

Сузи Дъглас минаваше по пътеката за последен път, казваше на пътниците да загасят цигарите си, да приберат нещата, които са извадили от ръчния си багаж, съобщаваше им, че на летището ще ги посрещне служител на „Делта“, напомняше им да приготвят митническите декларации и документите за самоличност, молеше ги да приберат чашите и слушалките.

„Учудвам се, че не проверяваме дали не са се подмокрили“ – объркано си помисли Джейн. Почувства как собствената и стоманена пружина се навива и пристяга слабините и.

– Ела с мен – каза тя, когато Сузи остави микрофона.

Колежката и погледна първо термоса, сетне лицето и.

– Джейн? Не ти ли е добре? Бледа си като...

– Нищо ми няма. Ела с мен. После ще ти обясня. – Тя хвърли поглед към сгъваемите столчета до вратата.

– Джейн...

– Ела!

– Добре – отстъпи Сузи. – Добре. Няма проблем.

Джейн Дорнинг седна на мястото откъм пътеката. Държеше термоса и не закопча колана си. Искаше да контролира движенията си, а това изискваше и двете и ръце да бъдат свободни.

„Сузи смята, че съм се побъркала.“

Джейн се надяваше да е така.

„Ако капитан Макдоналд кацне твърдо, дланите ми ще изгорят.“

Беше готова да поеме този риск.

Самолетът се снижаваше. Мъжът от място 3А, мъжът с двуцветните очи и бледото лице внезапно се приведе и издърпа пътната си чанта изпод седалката.

„Това е – каза си Джейн. – Сега ще измъкне граната или автомат.“

В мига, в който зърнеш оръжието му, щеше да отвърти червената капачка на термоса с леко треперещите си ръце. Секунда по-късно по пътеката между редовете щеше да се търкаля един поклонник на Аллах с изгорено лице.

Човекът дръпна ципа на чантата си.

Джейн се приготви.

Стрелецът реши, че този мъж, затворник или не, вероятно владее изтънченото изкуство на оцеляването по-добре от останалите пътници в тази летяща карета. Другите бяха доста пълни, а дори и онези, които изглеждаха в добра форма, бяха спокойни, отпуснати, приличаха на разглезени деца; лицата им бяха на мъже, които биха влезли в битка, но след безкрайно хленчене и когато видят червата си на земята; изражението им преди да напуснат този свят няма да бъде гняв или агония, а глупашко учудване.

Затворникът бе по-добър от тях... но не бе достатъчно добър. Съвсем не.

„Жената с военната униформа видя нещо. Не зная какво, но видя, че нещо не е наред. Тя го дебне.“

Затворникът седна. Стрелецът погледна книгата; не искаше да я чете, трябваше да следи жената с военната униформа. Желанието да поеме нещата в свои ръце бе огромно. Но той се съдържаше... поне за момента.

Затворникът бе ходил някъде, където бе взел някакъв наркотик. Това не бе наркотикът, който самият Роланд взимаше, нито пък бе лекарство, което да спаси умиращото тяло на Стрелеца, а някакво вещество, за което хората плащаха луди пари, защото бе забранено от закона. Затворникът щеше да предаде наркотика на брат си, който на свой ред щеше да го отнесе на някой си Балазар. Сделката щеше да приключи, когато Балазар им дадеше наркотика, от който те имаха нужда. Това щеше да стане, ако Затворникът успееше да издържи един непознат за Стрелеца ритуал (в този странен свят сигурно изпитваха необходимост от странни ритуали), наречен „Митнически формалности“. Но жената бе забелязала нещо.

Дали тя можеше да му попречи да изпълни митническите формалности? Роланд реши, че отговорът вероятно е положителен. А сетне? Затвор. И ако Затворникът попаднеше зад решетките, Стрелецът нямаше как да намери лекарството, от което имаше нужда заразеното му тяло.

„Трябва да издържи митническите формалности – каза си Роланд. – И трябва да отиде заедно с брат си при онзи Балазар. Това не е според плана, брат му няма да хареса идеята, но така трябва да стане.“

Защото един търговец на наркотици или ще познава някой, който умее да лекува, или сам ще е лекар. Човек, който ще изслуша какво се е

случило с него и ще... може би...

Трябва да мине през митническите формалности, реши Стрелецът.

Отговорът бе толкова прост и ясен, че за малко да му убегне. Пренасянето на наркотика правеше минаването през митническите формалности толкова трудно. Разбира се, там сигурно имаше някакъв оракул, с когото се консултират за багажа на подозрителните пътници. В противен случай тази церемония беше съвсем елементарна, като преминаването на границата на приятелска държава в неговия собствен свят. Всеки, който направеше знак за вярност към владетеля на страната – чисто символичен жест – можеше да прекоси границата. Той бе в състояние да взема разни неща от света на Затворника и да ги пренася в своя свят. Сандвичът с риба тон го доказваше. По същия начин щеше да вземе и пликчетата. Затворникът щеше да издържи митническите формалности. Сетне Роланд щеше да върне наркотика. Дали е възможно?

Този въпрос го откъсна от гледката на водата долу... бяха прелетели огромен океан и сега приближаваха бреговата ивица.

Водата се приближаваше. Летящата карета се снижаваше (Еди хвърли бегъл поглед към океана; Стрелецът се прехласна като дете, което вижда сняг за пръв път). Можеше да взема предмети от този свят; знаеше го със сигурност. Но дали можеше да ги връща? Нямаше представа. Налагаше се да провери.

Бръкна в джоба на Затворника и сви пръстите му около една монета, после се върна през вратата.

4

Когато се изправи, птиците отново се разлетяха. Този път не бяха посмели да се приближат. Цялото тяло го болеше, чувстваше се замаян, имаше температура... и в същото време бе невероятно ободрен от малкото храна, която бе погълнал.

Погледна монетата, която бе взел със себе си. Приличаше на сребърна, но червеникавото ръбче подсказваше, че е направена от някакъв по-обикновен метал. От едната и страна беше изобразен профилът на мъж, чието лице излъчваше благородство, храброст, упорство. Косата му, леко накъдрена на тила, се спускаше вързана на опашка по врата; тя подсказваше известна суетност. Стрелецът обърна монетата и видя нещо толкова изненадващо, че изкрещя с дрезгав, хриплив глас.

От обратната страна имаше орел, птицата, която бе изобразена и на

неговото знаме в онези далечни дни, когато все още имаше кралства и знамена, които бяха техни символи. Няма време. Връщай се! По-бързо!

Позабави се още миг; беше се замислил. Трудно се съсредоточавахе – умът на Затворника съвсем не беше бистър, но поне за момента главата му бе за предпочитане пред неговата собствена.

Да пренесе монетата в двете посоки бе само половината от експеримента, нали?

Извади един от патроните, втъкнати в колана му, и го взе в дланта си заедно с монетата, после се върна в странния свят отвъд вратата.

5

Монетата на Затворника беше в дланта му. Не се налагаше да проверява за патрона; знаеше, че не е успял да го пренесе. Все пак реши да провери, трябваше да види със собствените си очи.

Обърна се, сякаш искаше да нагласи малката хартиена салфетка в горната част на седалката („Мили Боже, навсякъде в този свят имаше хартия“) и погледна през вратата. Видя изнемощялото си тяло; струйка кръв се стичаше от драскотина на бузата му – явно причинена от някое камъче, отронено при преминаването през вратата.

Патронът, който бе държал заедно с монетата, лежеше на пясъка.

Това му беше достатъчно. Затворникът можеше да мине през митническите формалности. Техните стражи можеха да го претърсят от глава до пети.

Нямаше да открият нищо.

Стрелецът се отпусна на седалката, без да осъзнава, поне за момента, че още не е достигнал до същината на проблема.

6

Боингът прелетя ниско над солените блата на Лонг Айлънд, като остави зад себе си тъмни следи от изгорели газове. Колесникът се спусна.

7

ЗА, мъжът с променлив цвят на очите се изправи и Джейн видя в

ръцете му – наистина видя – „Узи“ с къса цев. Миг по-късно тя осъзна, че това са само митническа декларация и една от онези чантички с цип, в които понякога мъжете държат документите си.

Самолетът кацна гладко.

Джейн въздъхна дълбоко и завинти червената капачка на термоса.

– Наречи ме глупачка – прошепна тя на Сузи и пристегна колана си, макар вече да не беше необходимо. Малко преди да кацнат тя бе споделила подозренията си с нея, за да я подготви. – Имаш пълно основание.

– Не – отвърна колежката и. – Постъпи правилно.

– Презастраховах се. Вечерята е от мен.

– Престани! Не гледай към него. Погледни ме. Усмихни се, Джейни.

Джейн се усмихна. Кимна. Питаше се какво, по дяволите, става сега.

– Гледаше го в ръцете – засмя се Сузи. – А аз наблюдавах ризата му, когато се наведе, за да извади чантичката. Под мишниците му има пликосе, в които може да се събере достатъчно стока, че да се зареди цял шанд в „Уулуърт“. Но не смятам, че онова, което е в тях, може да се купи от магазин.

Джейн отметна глава и се разсмя, чувстваше се като марионетка.

– Какво ще правим?

Сузи беше много по-опитна от Джейн, която само допреди пет минути смяташе, че държи ситуацията под контрол, а сега се радваше, че колежката и е до нея.

– Ние нищо няма да правим. Ще кажем на капитана, когато слезем. Той ще съобщи на митничарите. Приятелят ти ще се нареди на опашка като всички останали. Само че някой ще го изведе от тълпата и ще го придружи до една стаичка. Мисля, че това ще е първата от много други малки стаи, в които ще се озове този хубавец.

– Господи! – Джейн се усмихваше, но в същото време горещи и студени вълни обливаха тялото и.

Когато пилотите изключиха обратната тяга, тя разкопча колана си, подаде термоса на Сузи, стана и тръгна към кабината.

Слава Богу, младежът не беше терорист, а наркотрафикант. В същото време дълбоко съжаляваше. Та онзи бе толкова симпатичен.

Е, не чак толкова.

„Той все още не вижда нищо – помисли си Стрелецът с нарастващ гняв и отчаяние. – О, Господи!“

Еди се бе навел да вземе документите, от които се нуждаеше за ритуала и когато се изправи, видя жената с военната униформа да се взира в него – очите и бяха облещени, лицето и пребледняло като хартиените салфетки по облегалките. Сребрилата туба с червена капачка, която той в първия момент бе взел за манерка, очевидно бе оръжие. Сега тя я притискаше до гърдите си. Роланд реши, че след секунда-две или ще я хвърли, или ще отвинти червената капачка и ще го застреля.

Сетне жената се успокои и дори закопча колана си, макар глухият шум да подсказа на Стрелеца и на Затворника, че въздушната карета вече се е приземила. Тя се обърна към жената с военна униформа, която седеше до нея, и и каза нещо. Другата се изсмя и кимна, но ако това беше истински смях, то Стрелецът беше жаба.

Роланд се чудеше как мъжът, чието съзнание се бе превърнало във временен дом за собственото му ка, можеше да бъде толкова глупав. Това се дължеше донякъде на веществото, което вкарваше в организма си, разбира се... то бе аналог на дяволската трева. Донякъде, но не изцяло. Не беше толкова глупав и несъобразителен като останалите, ала в определени моменти не се различаваше от тях.

„Те са такива, защото живеят в светлина – реши внезапно той. – Светлината на цивилизацията, която ти бе научен да цениш повече от всичко останало. Живеят в свят, който не се е променил.“

Щом хората в този свят бяха станали такива, Роланд не бе сигурен дали не предпочита мрака, „Това беше преди светът да се промени“ – казваха жителите на неговия собствен свят и в гласовете им винаги прозвучаваше тъга..., но може би съжالياха просто така, без да се замислят.

„Жената реши, че аз/той – ще извадим оръжие, когато аз/той се наведохме, за да вземем документите. Когато ги видя, се успокои и направи това, което всички бяха сторили преди каретата да се приземи. Сега с приятелката и разговорят и се смеят, по лицата им – особено нейното, лицето на жената с металната тръба – ги издават. Те си бъррят, но се преструват, че се смеят... и то, защото разговорят за мен/него.“

Летящата карета се движеше по нещо, което наподобяваше шосе, едно от многото наоколо. Без да изпуска от поглед двете жени, с

периферното си зрение Стрелецът виждаше други такива въздушни карети, които се движеха по други шосета. Някои се влачеха трмаво, други препускаха с невероятна скорост – изобщо не приличаха на карети, а на снаряди, изстреляни от оръдейни дула. Колкото и безнадеждна да бе ситуацията, в която се намираше, той копнееше да обърне глава и да види как тези карети политат във въздуха. Бяха сътворени от хора, но като че ли бяха излезли от невероятните легенди за Великата птица, за която се предполагаше, че живяла в древното (и вероятно митично) кралство на Гарлан. Тези пред очите му изглеждаха още по – невероятни, защото бяха сътворени от човешка ръка.

Жената, която му бе донесла сандвича, разкопча колана си (по-малко от минута след като го бе пристегнала) и се запъти към някаква малка врата. „Там седят кочияшите“ – помисли си Стрелецът. Когато вратата се отвори и тя влезе в помещението, той видя, че въздушната карета се управлява от трима души. Едва когато зърна милионите – както му се сториха – циферблати, лостове и лампички, разбра защо са необходими трима души.

Затворникът гледаше всичко това, но всъщност не го виждаше. Корт първо би се изсмял презрително, сетне шамарът му би го запратил в най-близката стена. Умът на Затворника бе заангажиран изцяло с чантата под седалката и тънкото яке в багажното отделение над главата му... и с мисълта за предстоящия ритуал.

Затворникът не виждаше нищо; Стрелецът виждаше всичко.

Жената го е взела за крадец или откачен. Той – или по-скоро аз, да, това ми се струва по-вероятно – е направил нещо, което я е навело на тази мисъл. Беше променила мнението си, но другата жена подхрани подозренията и... само че този път мисля, че двете знаят какво не е наред. Знаят, че той ще се опита да оскверни ритуала.

Сетне Стрелецът изведнъж проумя проблема. Първо, не ставаше въпрос просто да отнесе пликите в своя свят, както бе сторил това с монетата. Монетата не бе прикрепена към тялото му, така както Затворникът бе привързал пликите с леплива връв, за да прилепнат плътно към кожата. Лепливата връв бе само част от проблема. Затворникът не бе усетил липсата на една монета сред многото в джоба му, но когато разбереше, че това, заради което бе рискувал живота си, внезапно е изчезнало, направо щеше да откачи... и какво щеше да стане тогава?

Най-вероятно щеше да започне да се държи по възможно най-глупав начин, което щеше да го прати зад решетките веднага и щом го заловят да осквернява ритуала. След като пликите под мишниците му

бяха изчезнали, това вероятно щеше да го накара да реши, че наистина е полудял.

Въздушната карета – сега, когато се движеше по земята, приличаше на волска каруца – зави наляво. Стрелецът разбра, че трябва да направи нещо повече от прехвърлянето на предмети от един свят в друг; трябваше да установи контакт с Еди Дийн.

И то веднага.

9

Еди пхна митническата декларация и паспорта в джоба на ризата си. Стоманената пружина продължаваше да се обтяга, нервите му не издържаха. Изведнъж в главата му прозвуча нечий глас. Не мисъл, а глас.

„Чуй ме, приятелче. Изслушай ме внимателно. Нека лицето ти не изразява нищо, което може да предизвика подозрения у тези жени-войници. Бог ми е свидетел, че те и бездруго са те взели на мушка.“

В първия момент Еди реши, че не е свалил слушалките и улавя някакво странно предаване от пилотската кабина. Но нали ги бе свалил преди пет минути?

Сетне си помисли, че някой е застанал зад него и му говори. Изви глава вляво, но не видя никого. Ще не ще, трябваше да приеме неприятната истина, че гласът идва от главата му.

Може би улавяше някакво предаване – на ултракъси вълни или пък във високочестотния обхват – благодарение на пломбите по зъбите си. Бе слушал достатъчно за подоб...

„Я се стегни, влечуго! И без това те подозират, не е необходимо да се държиш като луд!“

Той седна така, сякаш беше глътнал бастун. Гласът не принадлежеше на Хенри, но бе досущ като неговия. Брат му беше по-голям с осем години, след него се бе родила сестричката им, която сега беше само смътен спомен. Хенри бе на десет, а Еди на две годинки, когато кола блъсна и уби Селина. По-големият брат използваше този рязък заповеднически тон, когато видеше, че Еди прави нещо, което може да го изпрати преждевременно в ковчег от чам... както бе станало със Селина.

Какво, по дяволите, става тук?

„Не халюцинираш – заговори отново гласът в главата му. Не, това не бе гласът на Хенри – този бе по-сух... по-силен. Но приличаше на гласа на брат му... направо не беше за вярване. – Това първо. Няма да

полудееш. Аз СЪМ друг човек.“

„Това телепатия ли е?“

Еди съзнаваше, че лицето му е напълно безизразно. Реши, че при тези обстоятелства определено трябва да бъде номиниран за наградата „Оскар“ за най-добър актьор. Погледна през илюминатора и видя самолетът да приближава терминала на „Делта“ на международното летище „Кенеди“.

„Не зная какво означава тази дума. Но зная, че тези жени във военни униформи са разбрали, че носиш...“

Настъпи пауза. Чувство – странно и необяснимо – че някакво придвижение ровичка из мозъка му, все едно, че е енциклопедичен справочник.

„... хероин или кокаин. Не мога да кажа какво точно – може би е кокаин, защото носиш...“

– Какви жени във военни униформи? – прошепна Еди; поне така му се струваше. Всъщност нямаше представа, че говори на висок глас. – За какво, по дяволите, гово...

Отново изпита чувството, че някой му удря шамар... то бе толкова реално, че дори ушите му запищяха.

„Млъквай, тъпанар такъв!“

– Добре, добре!

Някой пак заровичка из мозъка му.

„Стюардесите – прошепна непознатият глас. – Разбираш ли? Нямам време да анализирам всяка твоя мисъл, Затворнико!“

– Как... – започна Еди, но веднага млъкна. – Как ме нарече?

„Няма значение. Само слушай. Не разполагаме с никакво време, Те знаят. Стюардесите знаят, че носиш кокаин.“

„Откъде са разбрали? Това е невъзможно!“

„Не зная как са научили, но в момента това няма никакво значение. Една от тях те издаде на кочияшите. Те ще съобщят на жреците, които ще изпълнят церемонията митнически формалности...“

Гласът в съзнанието му звучеше доста мистериозно, използваше странни думи..., но мисълта му бе ясна и недвусмислена. Макар лицето на Еди да остана безизразно, той стисна зъби и изпъшка.

Гласът му съобщаваше, че всичко е свършило. Дори не бе успял да слезе от самолета, а вече се бе провалил.

Не, не можеше да бъде. Не беше възможно. Трябва да се е побъркал. Няма да обръща внимание на гласа. Няма да му обръща внимание и...

„Ще ми обърнеш внимание, в противен случай ти ще отидеш в затвора, а аз ще умра!“ – изрева гласът.

„Кой си ти, за Бога?“ – попита Еди неохотно, боязливо. Чу как в съзнанието му се разнесе дълбока въздишка на облекчение.

10

„Повярва ми – каза си Стрелецът. – Благодаря на всички богове, той ми повярва!“

11

Самолетът престана да се движи. Надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“ угасна. Стълбата тупна глухо върху предната врата. Бяха пристигнали.

12

„Има място, където можеш да ги скриеш, докато минеш през митницата – каза гласът. – Сигурно място. Сетне, когато излезеш, можеш да ги вземеш отново и да ги отнесеш на Балазар.“

Пътниците се бяха изправили, събираха нещата си от багажниците и сгъваха палтата си, които според съобщението от пилотската кабина, нямаше да им потрябват, тъй като навън беше топло.

„Вземи си чантата. Вземи си якето. После иди в нужника.“

„Нуж...“

„А, да, тоалетната.“

„Ако смятат, че пренасям наркотици, ще решат, че искам да ги изхвърля в чинията.“

Но Еди вече беше разбрал, че това няма значение. Никой нямаше да разбие вратата, защото това щеше да уплаши пътниците. А и всички знаеха, че не можеш да изсипеш едно кило кокаин в тоалетната на самолет, без да оставиш следи. Ако гласът казваше истината... значи имаше сигурно скривалище. Но къде можеше да бъде то?

„Това няма значение, по дяволите! ПО-ЖИВО!“

Еди се размърда. Най-после започна да проумява положението, в което се намираше. Не виждаше лицето на Роланд, нямаше и неговия

трупан с години опит, нито пък бе подлаган на обучение като неговото – смесица от мъчения и съвършенство. Затова пък виждаше лицата на стюардесите – истинските им лица, онези зад усмивките и услужливото подаване на чантите и куфарите, отрупани в предния отсек. Виждаше очите им, които го стрелкаха, сякаш го удряха с камшик.

Взе чантата и якето си. Вратата към стълбичката бе отворена и пътниците вече напредваха по пътеката. Вратата към пилотската кабина също бе отворена и на прага и стоеше командирът, който се усмихваше..., но същевременно оглеждаше пътниците от първа класа, които събираха багажа си, и... търсеше Еди; откри го, отмести поглед, кимна на някого и разроши косата на един малчуган.

Сега младежът беше спокоен. Просто спокоен, не успокоен от наркотика. Не се нуждаеше от гласа в главата си, за да действа хладнокръвно. Хладнокръвно – понякога това бе добре. Човек трябва да внимава, за да не стане кръвта му толкова студена, че тялото му да изстине.

Еди тръгна напред, достигна мястото, където трябваше да завие наляво, за да влезе в ръкава за пътниците, сетне внезапно постави ръка пред устата си и прошепна:

– Не се чувствам добре.

Тръгна към пилотската кабина, препречи коридора на първа класа и отвори вратата на тоалетната отдясно.

– Боя се, че трябва да напуснете самолета – каза рязко пилотът.

– Не... Мисля, че ще повърна, а не искам да го правя върху обувките ви. Нито върху моите.

Миг по-късно затвори зад себе си вратата на тоалетната. Пилотът говореше нещо. Еди не чуваше какво, не искаше да чуе. Важното в случая бе, че след като онзи само говореше, а не крещеше, всичко щеше да бъде наред. Пилотът нямаше да се разкрещи, когато двеста и петдесет пътници чакаха да излязат през една-единствена врата. За момента бе на сигурно място... и каква полза от това?

„Ако си още там – помисли си, – бързо направи нещо, който и да си ти.“

В продължение на един ужасно дълъг момент нищо не се случи. Всъщност изминаха само няколко секунди, но на Еди Дийн те му се сториха разтегнати като онзи турски локум, който Хенри понякога купуваше, когато бяха малки. Ако не слушаше, брат му го спукваше от бой, ако се държеше добре, купуваше му локум. Така Хенри изпълняваше своите нараснали отговорности по време на летните ваканции.

„Божичко, аз си въобразих... о, Господи, как може да съм толкова

откачен...“

„Пригответи се – нареди строго гласът. – Не мога да го направя сам. Аз мога да МИНА, но и ти трябва да дойдеш с мен. Трябва да го направим заедно. Обърни се.“

Еди изведнъж започна да вижда през два чифта очи, да чувства с помощта на две нервни системи (но не с всички нервни окончания на непознатия; някои от тях липсваха, бяха отсечени наскоро, остра болка измъчваше тялото му), да възприема света с десет сетива, да мисли с два мозъка и две сърца да изтласкват кръвта му. Обърна се. В едната стена на тоалетната имаше дупка, дупка, която приличаше на врата. Отвъд прага и се простираше сив каменист бряг, в който се разбиваха вълни с мръсносин цвят. Чуваше шума им. Усещаше мириса на сол, мирис горчив като напирашките му сълзи.

„Минавай!“

Някой тропаше по вратата на тоалетната, нареждаше му да излезе веднага.

„Минавай, да те вземат дяволите!“

Еди изпъшка и тръгна към вратата... спъна се... и пропадна в друг свят.

13

Изправи се бавно на крака, усети, че е порязал дясната си длан на ръба на една раковина. Изглежда глупаво кръвта, която бликаше от линията на живота му, сетне видя непознат мъж да се изправя вдясно от него.

Отдръпна се, чувството за дезориентация бе изместено от неподправен ужас: непознатият бе мъртъв, но не го съзнаваше. Лицето му бе измършавяло, костите на черепа опъваха кожата му като парче метал с остри ръбове, увито с плат, който вече се прекъсваше. Кожата на мъжа бе сивосинкава, ако не се броят червеникавите петна от треската, оцветили бузите и врата точно под брадичката, и точката между очите, която наподобяваше непохватен детски опит да се имитира знакът за принадлежност към индуска каста.

Очите му обаче – сини, упорити, умни – бяха живи, изпълнени с ужасяваща и непоколебима жажда за живот. Носеше тъмни дрехи от домашно тъкан плат; черната му риза с навити ръкави бе избеляла до сиво, панталоните приличаха на джинси. Патрондаши се кръстосаха на бедрата му, но повечето им гнезда бяха празни. В кобурите бяха затъкнати

револвери, които приличаха на 45-калиброви, но от невероятно стар модел. Полираното дърво на ръкохватките им блестеше сякаш със своя собствена светлина.

Еди, който нямаше намерение да казва каквото и да било, се чу да изрича следните думи:

– Призрак ли си?

– Все още не – изграчи мъжът с револверите. – Дяволската трева. Кокаин. Наречи го както искаш. Свали си ризата.

– Ръцете ти... – Еди ги бе видял. По ръцете на мъжа, който приличаше на ексцентричен стрелец от някой италиански уестърн, блестяха червеникави ивици. Младежът много добре знаеше какво означават. Отравяне на кръвта. Дяволът не просто дишаше във врата на непознатия, той вече се готвеше да вземе душата му.

– Не обръщай внимание на проклетите ми ръце! – нареди му бледият призрак. – Свали си веднага ризата!

Еди чуваше вълните; чуваше самотния вой на вятъра, който не знаеше преграда; виждаше умиращия полудял мъж пред себе си и внезапно се ужаси. Зад себе си обаче чу гласовете на слизащите пасажери и упоритото тропане по вратата.

– Господин Дийн!

„Този глас – каза си той, – идва от друг свят.“

– Можеш да го оставиш тук и да го вземеш по-късно – каза Стрелецът с дрезгав глас. – Господи, не разбираш ли, че трябва да говоря? А изпитвам болка! Няма време, идиот такъв!

За подобни думи Еди би убил мнозина..., но смяташе, че този тип ще го затрудни, макар че, ако се съдеше по вида му, смъртта би била избавление за него.

Той видя истината в сините очи на непознатия; налудничавият им блясък уби всичките му въпроси още в зародиш.

Започна да разкопчава ризата си. Искаше му се да я разкъса като Кларк Кент, докато Лоис Лейн лежеше завързана за железопътната линия, но в реалния живот подобна постъпка бе безсмислена. Рано или късно ще ти се наложи да обясниш къде са липсващите копчета. Затова внимателно я разкопча, докато тропотът зад гърба му продължаваше.

Измъкна дрехата от панталоните си, свали я и я хвърли на брега. Така разкри пластира, който опасваше гърдите му. Приличаше на пациент, който се възстановява след счупване на ребра.

Погледна зад себе си и видя отворена врата... рамката и хвърляше сянка върху сивия пясък, явно някой – най-вероятно умиращият – я бе

оставил отворена. През вратата видя тоалетната на първа класа, мивката, огледалото... и собствената си отчаяна физиономия, черната коса, паднала на челото му, и светлокафявите си очи. На сивия пясък пред вратата лежеше Стрелецът и ломотеше Бог знае какво.

Еди хвана бинта, чудеше се откъде да започне, как да намери края; изпадна в отчаяние. Навярно така се чувстваха сърна или заек, пресекли половината шосе и обърнали глава само за да бъдат заслепени от приближаващата светлина на фарове.

На Уилям Уилсън, човекът, чието име По беше увековечил, му бяха необходими няколко минути, за да го овърже така. А след пет или най-много седем минути пилотите щяха да отворят вратата.

– Не мога да го махна – каза Еди на олюляващия се мъж пред себе си. – Нямам представа кой си ти или къде съм попаднал, но ти казвам, че бинтът е прекалено много, а времето, с което разполагаме, прекалено малко.

14

Дир, вторият пилот, потупа по рамото капитан Макдоналд, който беше вбесен, че пътник ЗА не отговаря.

– Няма къде да отиде – заяви Дир. – Не може да се измъкне през тоалетната чиния. Прекалено едър е.

– Но ако носи. – започна капитанът.

Дир, който доста често смъркаше кокаин, се опита да го успокои:

– Ако пренася дрога, тя е в голямо количество. Не може да се отърве толкова лесно.

– Спрете водата – нареди Макдоналд.

– Вече го сторихме – отвърна шурманът (който от време на време също смъркаше кокаин). – Но това едва ли има значение. Можеш да изсипеш каквото си поискаш в тоалетната. – Бяха се събрали около вратата, над която подигравателно светеше „ЗАЕТО“, и говореха шепнешком. – Момчетата от Отдела за борба с наркотрафикантите ще пресушат резервоара, ще вземат проба и ще видят сметката на онзи тип.

– Винаги може да каже, че някой е влязъл преди него и е изсипал наркотика – отвърна Макдоналд. В гласа му се прокрадна остра нотка. Не искаше да стоят и да си говорят, искаше да направят нещо, макар пътниците да не бяха слезли от самолета, а някои от тях дори оглеждаха с любопитство екипажа, скупчил се около вратата на тоалетната.

Пилотите добре разбираха, че действията им могат да събудят страха от терористични действия, който дреме у всеки пътник. Макдоналд знаеше, че шурманът и бордовият инженер са прави, знаеше, че наркотикът трябва да е опакован в найлонови пликове, осеяни с отпечатъците на онзи скапаняк. И въпреки това в мозъка му звънна предупредително аларма. Нещо не беше наред. Нещо вътре в него крещеше: „По-бързо! По-бързо“, сякаш онзи от ЗА беше комарджия, който държи в ръката си каре аса и не ги хвърля на масата.

– Не се опитва да пусне водата на тоалетната – каза Сузи Дъглас. – Дори не е завъртял крановете на чешмата. Щяхме да чуем свистенето на въздуха. Чух нещо, но...

– Изчезвай! – нареди и грубо Макдоналд. Премести поглед към Джейн Дорнинг. – Ти също. Ние ще се справим.

Джейн се обърна, лицето и бе зачервено. Сузи каза тихо:

– Джейн го заподозря, а аз видях подутините под ризата му. Мисля, че ще останем, капитан Макдоналд. Ако желаете да ни обвините в изпълнение на заповед, моля. Но искам да ви напомня, че в момента може би провалите операция на Отдела за борба с наркопласборите.

Двамата се измериха с погледи, от които хвърчаха искри.

Сузи каза:

– Мак, имам седемдесет или осемдесет полета с теб. Опитвам се да ти помогна.

Капитанът продължи да се вира в нея, сетне кимна.

– Остани. Но искам и двете да отстъпите към пилотската кабина.

После се изправи на пръсти и видя края на опашката от пътници, която се точеше от туристическата в бизнескласата. Още две, може би три минути.

Обърна се към служителя на летището, който стоеше до вратата и не свалеше очи от тях. Явно бе усетил, че нещо не е наред, защото бе извадил радиостанцията си.

– Кажу ми да изпрати митничари – прошепна Макдоналд на шурмана. – Трима или четирима. Вържени. Веднага.

Шурманът си проправи път сред пасажерите, като се извиняваше с небрежна усмивка, и предаде искането на Макдоналд. Онзи вдигна радиостанцията към устата си и прошепна нещо.

Макдоналд – който никога през живота си не бе взимал нещо по силно от аспирин, и то много рядко – се обърна към Дир. Бе стиснал здраво устни в тънка бяла линия, която приличаше на белег.

– Щом слезе и последният пътник, разбиваме вратата – каза той. –

Не ме интересува дали митничарите ще са тук или не. Ясно ли е?

– Разбрано – отвърна Дир и обърна поглед към пътниците, които се низеха през салона за първа класа.

15

– Дай ми ножа – каза Стрелецът. – В чантата е.

Той посочи към олюшената кожена торба, която лежеше на пясъка. Приличаше по-скоро на дисаги, отколкото на чанта; май беше торба, като тези, които носеха хипитата по време на похода им през Апалачите и които бяха натъпкани с цигари с марихуана. Само че тази торба бе съвсем истинска, а не реквизит на някой въздухар; тя беше издържала дълги години на тежък – а може би и отчаян поход.

Стрелецът кимна към чантата. Не можеше да я посочи с ръка. Еди разбра защо мъжът бе увил китката си с мръсни парчета от ризата си; няколко пръста липсваха.

– Вземи ножа – каза той. – Разрежи бинта. Гледай да не се порежеш. Лесно става. Трябва да внимаваш, но и да действаш бързо. Нямаме време.

– Зная – отвърна Еди и коленичи на пясъка. Това просто не се случваше в реалността. Ето единственият възможен отговор. Както би се изразил Хенри Дийн: „Хип-хоп, животът е фикция, а светът лъжа, така че вземи една доза и се отпусни.“

Това не беше реалност, а просто някаква изключително ясна халюцинация и най-доброто, което можеше да направи, бе да се остави на течението.

Разбира се, че бе халюцинация. Протегна ръка към ципа – или може би това бе катарамата – на така наречената „чанта“, когато видя, че тя се затваря с помощта на ивици необработена кожа, кръстосани на зиг-заг. Някои от тях се бяха скъсали и Стрелецът внимателно ги бе завързал на възли, достатъчно малки, че да минават през дънките.

Еди дръпна връвта, разтвори чантата и откри ножа под влажен пакет, който се оказа парче риза с увити в него патрони. При вида на дръжката дъхът му секна – тя имаше мекия сиво-бял цвят на чисто сребро, гравирано със сложна плетеница, която радваше окото...

Изведнъж ухото му експлодира от болка, главата му забуча, червеникав облак замъгли зрението му. Строполи се върху отворената чанта, главата му тупна в пясъка. Погледна нагоре към мъжа с окъсаните

ботуши. Това не бе халюцинация. Сините очи, които искряха от лицето на умиращия, казваха цялата истина.

– Ще му се любоваш по-късно, Затворнико – каза Стрелецът. – Сега просто го използвай.

Еди чувстваше как ухото му пулсира от болка и се подува.

– Защо продължаваш да ме наричаш така?

– Разрежи бинта – мрачно отвърна Стрелецът. – Мисля, че ако влязат в нужника, докато си тук, ще останеш в този свят много дълго. И единствената ти компания ще бъде един труп.

Еди извади ножа от канията. Не беше стар; металът, от който бе изработено острието, наточено до такава степен, че бе почти невидимо, сякаш бе събрал в себе си вечността.

– Да, изглежда остър – каза той с разтреперан глас.

16

Последните пътници напускаха самолета. Сред тях една дама на повече от седемдесет години с онова изражение на силно объркване, присъщо единствено на възрастните хора, които летят със самолет за пръв път, и на онези, които не знаят английски, се приближи към Джейн Дорнинг и и показа билетите си.

– Как да открия самолета за Монреал? – попита тя. – Ами багажът ми? Къде ще мина митническа проверка?

– В края на коридора ще ви посрещне служител на летището, който ще отговори на всичките ви въпроси, госпожо.

– Не разбирам защо вие не ми отговорите – настоя възрастната дама. – Коридорът е пълен с хора.

– По-бързо, госпожо – подкани я капитан Макдоналд. – Имаме проблем.

– Извинявам се, че дишам – намуси се жената. – Май че са ме изтървали от катафалката.

И мина покрай тях вирнала нос като куче, което е подушило огън някъде в далечината, стиснала чантата си с една ръка, а в другата малка папка, от която стърчаха толкова много билети и бордни карти, сякаш и предстоеше околосветско пътешествие със смяна на самолета на всяко летище.

– Ето една жена, която никога повече няма да пътува с „Делта“ – промърмори Сузи.

– Пет пари не давам за нея – сопна се Макдоналд. – Тя ли е последна?

Джейн мина покрай тях, огледа седалките в бизнескласа, сетне надникна в главния салон. Беше празен.

Върна се и докладва, че пътниците са напуснали самолета. Макдоналд погледна към ръкава и видя двама униформени агенти на митническата служба да си пробиват път сред тълпата; извиняваха се, но не си правеха труда да се обръщат след хората, които разбутваха встрани. Последна вървеше старата дама, която изпусна папката с билетите. Разхвърчаха се документи и тя се разкрещя.

– Добре – каза Макдоналд, – спрете тук, момчета.

– Сър, не сме федерални служители...

– Така е, но ви помолих да спрете. Благодаря, че се отзовахте толкова бързо. А сега останете там, защото това е моят самолет и онзи тип там е един от моите пътници. Щом слезе и се озове в ръкава, той е ваш и можете да правите с него каквото си поискате. – Кимна към Дир. – Ще дам на това копеле още един шанс и ще разбием вратата.

– Нямам нищо против – отвърна колегата му.

Макдоналд потропа на вратата на тоалетната и извика:

– Излизай, приятел. Омръзна ми да те чакам! Отговор не последва.

– Добре. Влизаме.

17

Сякаш насън Еди чу възрастна жена да казва: „Извинявам се, че дишам. Май че са ме изгървали от катафалката.“

Беше разрязал половината бинт. Когато старата дама заговори, ръката му трепна и по корема му потече струйка кръв.

– По дяволите! – изруга той.

– Не се занимавай с това – скара му се Стрелецът с дрезгавия си глас. – Довърши си работата. Или припадаш при вида на кръв?

– Само когато е моя – отвърна Еди. Бинтовете започваха точно над корема му. Колкото по-нагоре режеше, толкова по-трудно виждаше. Напредна още седем-осем сантиметра и едва не се поряза отново, когато чу Макдоналд да казва на митнича рите: „Добре, спрете тук, момчета.“

– Нищо чудно да се разпоря, а може би ти ще опиташ – промърмори младежът. – Не виждам какво правя.

Стрелецът грабна ножа с лявата си ръка, която трепереше. Като

гледаше острието, наточено като бръснач, Еди се уплаши.

– Може би е по-добре аз да...

– Чакай.

Роланд впери поглед в лявата си ръка. Младежът не вярваше в телепатията. Въпреки това почувства нещо реално и осезаемо, като горещина, която лъха от фурна. След няколко секунди разбра какво става: непознатият събираше волята си.

„Как, по дяволите, може да умира, когато чувствам огромната му сила?“

Треперещата ръка започна да се успокоява. След десетина секунди дланта на Стрелеца изобщо не трепваше.

– Сега – каза Роланд. Пристъпи напред, вдигна ножа и Еди усети да го облива горещина.

– Левак ли си? – попита той.

– Не.

– О, Господи! – възкликна Еди и реши, че може би ще се почувства по-добре, ако затвори очи. Чу как се разкъсват бинтовете и пластирите.

– Готово. Свали ги. Аз ще се заема с гърба.

Вежливите почуквания по вратата бяха заменени от тропане с юмрук. „Пътниците са слезли – помисли си Еди. – Вече не се налага пилотите да се държат вежливо. О, по дяволите!“

– Излизай, приятел. Омръзна ми да те чакам!

– Дърпай здраво! – изръмжа Стрелецът.

Еди сграбчи с две ръце бинтовете и лейкопласта и дръпна с всички сили. Заболя го, заболя го адски. „Престани! – каза си, – Можеше да бъде и по-зле. Например, ако имаше косми по гърдите като Хенри.“

Погледна надолу и видя червеникава ивица, опасваща гърдите му. Беше се порязал точно над слънчевия сплит. Струйката кръв бе изпълнила пъпа му. Торбичките с наркотик под мишниците му сега висяха като зле привързани дисаги.

– Добре – каза приглушеният глас зад вратата на тоалетната. – Влиз...

Еди не чу останалото, тъй като гърбът му пламна от неочаквана болка; Стрелецът безцеремонно бе разкъсал лейкопласта.

Младежът прехапа устни, за да не изкрещи.

– Облечи си ризата – нареди му Роланд. Лицето му, за което Еди бе сметнал, че не може да стане по-бледо, сега бе добило пепелив цвят. В лявата си ръка държеше лейкопласта (беше слепен и напомняше паяжина, в която като какавиди бяха омотани пликите с наркотика), после

го захвърли. От превръзката на дясната му ръка се стичаше струйка кръв. – Побързай!

Разнесе се тропот. Край на вежливото почукване. Еди вдигна глава и видя как вратата на тоалетната се разтърсва, а осветлението започва да примигва. Опитваха се да разбият вратата.

Грабна ризата, ръцете му внезапно бяха станали непохватни. Леви-ят ръкав бе обърнат наопаки. Опита се да напъха ръката си и натисна толкова силно, че дланта му излезе заедно с маншета.

Бум! Вратата на тоалетната отново се разтърси.

– Господи, как е възможно да си толкова несръчен? – изстена Стрелецът, пъкна юмука си в ръкава и накрая успя да го измъкне. Еди бързо се облече и посегна към най-долното копче.

– Почакай! – изкрещя Стрелецът и откъсна парче от парцаливата си риза. – Избърши си корема!

Младежът се подчини. От раната продължаваше да струи кръв.

Захвърли на пясъка окървавеното парче от ризата на Стрелеца и закопча своята.

Бум! Този път вратата не просто се разтресе, а едва не изскочи от пантите. Младежът погледна през вратата, която се издигаше на брега, и видя шишенцето с течен сапун да пада от мястото си до умивалника.

Канеше се да напъха ризата си в панталоните, но му хрумна по-добра идея. Той разкопча колана си.

– Няма време за това! – Стрелецът осъзна, че се опитва да крещи, но не може. – На онази врата и трябва само един ритник!

– Зная какво върша – отвърна Еди (надяваше се, че знае) и премина прага между двата свята, като пътьом свали ципа на джинсите си.

След миг на отчаяние Стрелецът го последва; за миг изпита ужасяваща болка, сетне го лъхна хлад – беше се озовал в съзнанието на младежа.

18

– Още веднъж – мрачно нареди Макдоналд и Дир кимна. Сега всички пътници бяха напуснали не само самолета, но и ръкава, а митническите служители бяха извадили pistolетите си.

– Сега!

Двамата мъже се втурнаха напред и едновременно връхлетяха върху вратата. Тя се откъсна от пантите и падна на пода.

Господин ЗА седеше на тоалетната чиния, панталоните му се бяха свлекли около коленете, а полите на избелялата му риза прикриваха – едва-едва – члена му. „Е, май го сгасихме да онанира – помисли си капитан Макдоналд. – Проблемът обаче е, че това не е незаконно, поне до колкото зная.“ Внезапно усети болка в рамото, с което бе ударил – колко пъти? три? четири пъти? – вратата.

– Ами, имах разстройство – отвърна ЗА, – но ако всички вие, момчета, сте на зор, мога да се избърша и в коридора...

– Предполагам, че не си чул тропането, умнико?

– Не можех да достигна вратата – каза човекът и протегна ръка, за да им покаже. Въпреки че сега вратата бе облегната на стената, Макдоналд схвана логиката му. – Май трябваше да стана, но положението беше трагично. Не исках да се изпоцапам. – На лицето на ЗА грейна победоносна, но глуповата усмивка. На капитан Макдоналд тя му се стори фалшива като банкнота от девет долара.

– Ставай! – извика той.

– С удоволствие. Но не бихте ли помолили дамите да се отдръпнат? – ЗА се усмихна очарователно. – Зная, че вече е старомодно, но не мога да отвикна. Аз съм стеснителен човек. Всъщност има защо да се притеснявам. – Вдигна ръка, разтвори палеца и показалеца си на около сантиметър и намигна на Джейн, която се изчерви и се отдръпна от прага, последвана от Сузи.

„Хич не ми изглеждаш стеснителен – помисли си Макдоналд. – Приличаш, ми на котарак, който току-що е изял сметаната, ето на какво ми приличаш.“

Когато стюардесите изчезнаха от подозрението му, ЗА стана и вдигна гащите и панталоните си. Сетне посегна към сифона, но капитан Макдоналд блъсна ръката му, хвана го за раменете и го обърна към себе си. Дир се вкопчи в задните джобове на джинсите му.

– Престанете да ме натискате, момчета. – Еди говореше с небрежен тон точно както трябва – поне така смяташе, – но всичко в главата му бе объркано. Усещаше онзи, другия, усещаше го съвсем ясно. Бе проникнал в съзнанието му, спотайваше се там и го наблюдаваше внимателно, готов да се намеси, ако Еди оплете конците. „Божичко, сигурно сънувам – нали? Нали?“

– Не мърдай – сопна се Дир.

Капитан Макдоналд надникна в тоалетната.

– Не я е използвал – каза той и когато щурманът неволно се засмя, той го изгледа.

– Знаете как става – обади се Еди. – Понякога имаш късмет и тревогата се оказва фалшива. Е, все пак пуснах нещичко. Имам предвид бластен газ. Ако преди три минути някой беше запалил клечка кибрит, можеше да изпече пуйка. Сигурно съм ял нещо развалено, преди да се кача на самолета, бях...

– Разкарай го – нареди Макдоналд и Дир изтика младежа навън, където двамата митнически агенти го хванаха под мишниците.

– Ей! – изкрещя Еди. – Искам си чантата. Искам си и якето!

– О, ние също искаме да вземеш всичките си вещи – каза един от митничарите. Вонящият му дъх лъхна младежа право в лицето. – Интересуваме се от целия ти багаж. Да тръгваме, приятелче.

Еди продължи да им повтаря да не се притесняват, че вече можел да върви сам, но въпреки това краката му докоснаха пода на ръкава за пътници само три или четири пъти, докато изминат разстоянието от боинга до изхода на терминала, където го очакваха още трима митничари и половин дузина служители от охраната на летището. Митничарите бяха дошли за Еди, а ченгетата спираха рехавата тълпа, която гледаше възбудено как отвеждат младежа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА КУЛАТА

1

Еди Дийн седеше на един стол в малка стая с бели стени. Това бе единственият стол в малката бяла стая. Малката бяла стая бе изпълнена с хора. Малката бяла стая бе задимена. Еди седеше по бельо. Еди искаше цигара. Останалите шест – не, седем мъже в малката бяла стая бяха облечени. Останалите мъже го бяха наобиколили в кръг. Трима – не, четирима – от тях пушеха цигари.

Еди искаше да танцува. Искаше да подскача. Но седеше спокойно, отпуснато, наблюдаваше мъжете около себе си с присмехулно любопитство, сякаш не умираше за една инжекция, сякаш нямаше да полудее от обземащата го клаустрофобия.

Причината бе онзи, другият, който се бе настанил в мозъка му. В първия момент се бе ужасил от него. Сега благодареше на Бога, че онзи се бе появил.

Другият можеше да е много зле, можеше да умира, но разполагаше с достатъчно желязна воля, че да заеме и на един двайсетгодишен скапаняк.

– На гърдите ти има много интересен червеникав белег – каза един от митничарите. В джоба на ризата му имаше цял пакет цигари. Ако можеше да си вземе пет, Еди щеше да ги пъкне в устата си, да ги запали всичките, дълбоко да вдъхне дима и да се отпусне. – Прикрепил си нещо с лейкопласт, сетне изведнъж ти е хрумнало да го отлепиш и да го изхвърлиш.

– На Бахамските острови пипнах алергия. Вече ви го казах. Повторихме всичко това няколко пъти. Опитвам се да запазя чувството си за хумор, но ми става все по-трудно.

– Майната му на чувството ти за хумор! – отвърна мрачно митничарят и Еди разпозна тона му. Самият той бе говорил така, след като прекара половината нощ в очакване на човек, който не се бе появил. Тези тук също бяха наркомани. Единствената разлика бе, че хора като него и Хенри бяха техният наркотик.

– Какво ще кажеш за дупката в корема си? Откъде се взе, а? – Трети агент сочеше мястото, където Еди се бе порязал. Раната най-сетне бе престанала да кърви, но тъмночервената коричка щеше да се разкъса при най-лекото движение. Младежът посочи възпалената кожа.

– Сърби ме. – Това беше самата истина. – Заспах в самолета – питайте стюардесата, ако не ми вярвате...

– Защо да не ти вярваме?

– Не зная. Често ли хващате наркотрафиканти, които заспиват в самолета? – Замълча, остави им време за размисъл, сетне вдигна ръце. Някои от ноктите му бяха счупени. Други бяха изгрязани. Когато се надрусаш, бе забелязал той, ноктите стават любимата ти дъвка. – Не мога да се отуча да не се драскам, докато спя.

– Или докато си бил надрусан. Това може да е белег от игла. – Еди знаеше, че това е невъзможно. Ако си биеш инжекция толкова близо до слънчевия сплит, който бе командният пулт на нервната система, никога няма да можеш да повториш.

– Я ме оставете на мира – сопна се той. – Приближихте се до лицето ми достатъчно близо, за да огледате зениците ми. Знаете, че не съм се друсал.

Третият митнически агент злобно го изгледа.

– За невинно агънце, на каквото се преструваш, знаеш прекалено много за наркотиците, момче.

– Онова, което не съм видял във филмите, съм прочел в „Рийдърс Дайджест“. А сега ми кажете колко пъти ще трябва да повтаряме всичко това.

Четвъртият агент държеше малък найлонов плик.

– Това са влакна. Ще ги изследваме в лабораторията, но отсега знаем, че са останали от лейкопласт.

– Не си взех душ, преди да напусна хотела – каза Еди за четвърти път. – Лежах край басейна, пекох се на слънце. Опитвах се да излекувам обрива си. Обривът от алергията. Заспах. Извадих късмет, че успях да хвана самолета. Наложих се да тичам като луд. Нямам представа какво е полепнало по тялото ми.

Друг агент прокара пръст по кожата от вътрешната страна на ръката му.

– И това не са следи от убождания, нали?

Еди отблъсна ръката му.

– Ухапвания от комари. Вече ви казах. Почти зараснаха. За Бога, слепи ли сте!

Не бяха слепи. Той беше престанал да се боцка в ръката преди месец. Когато се налагаше да се надрусва, се инжектираше в горната част на бедрото си... както направи в нощта, когато Жълтеникавият най-после му донесе свестен наркотик. Обикновено само смъркаше кокаин, което вече не задоволяваше Хенри. Това пораждаше чувства, които той още не можеше да определи точно... смесица от гордост и срам. Ако погледнеха там, ако отместеха тестисите му, щеше да си навлече големи неприятности. А една кръвна проба би му докарала още по-големи ядове. Но те не можеха да изискат кръвна проба, без да разполагат с доказателства. А доказателства нямаша. Знаеха всичко, но не можеха да докажат нищо. Има разлика между искане и можење, казваше скъпата му стара майка.

– Ухапвания от комар, а?

– Да.

– А червеникавият белег е останал от алергична реакция.

– Точно така. Имах алергия още преди да отида на Бахамските острови; но не беше нещо сериозно.

– Имал алергия, преди да отиде там – каза един от мъжете на свой колега.

– А-ха – потвърди вторият.

– Ти вярваш ли му?

– Разбира се.

– А в Дядо Коледа вярваш ли?

– Разбира се. Когато бях дете, дори се снимах с него. – Той погледна Еди. – Имаш ли снимка на този прословут червеникав белег, преди да предприемеш малкото си пътуване, Еди?

Младежът не отговори.

– Ако си чист, защо да не ти направим кръвна проба? – Това отново бе първият агент, онзи с цигарата в крайчеца на устата си. Тя бе изгоряла почти до филтъра.

Еди изведнъж се ядоса – направо побесня от гняв. Заслуша се във вътрешния глас.

„Браво“ – каза гласът и в тона му Еди долови нещо повече от съгласие, усети одобрение. Така се чувстваше, когато Хенри го прегръщаше, разрошваше косата му, удряше го по рамото и казваше: „Добре се справи, хлапе!“

– Знаете, че съм чист. – Той стана внезапно – толкова внезапно, че те отстъпиха назад. Погледна пушача, който бе най – близо до него. – И ще ти кажа нещо, малкия, ако не разкараш тая цигара от лицето ми, ще ти я избия с плесник.

Онзи се отдръпна.

– Вие, момчета, вече сте изпразнили резервоара на тоалетната в самолета. Божичко, за това време сигурно сте го прегледали три пъти! Претърсихте и багажа ми. Наведох се и позволих на един от вас да пхне пръста си – сигурно това беше най – дългият пръст на света – в задника ми. Страхувах се да погледна надолу. Боях се, че ще видя нокътя на този тип да се подава през члена ми.

Той ги огледа.

– Бърникахте в задника ми, бърникахте багажа ми, седя пред вас по гащи, а вие димите право в лицето ми. Искате кръвна проба, така ли? Доведете някой, който да ми вземе кръв.

Те се спогледаха и промърмориха. Бяха изненадани. Чувстваха се неловко.

– Но ако искате да го направите без съдебна заповед – продължи Еди, – донесете повече спринцовки и шишенца, защото проклет да съм, ако се съглася да пикая сам. Искам тук да дойде федерален шериф, искам всеки от вас да се подложи на същия тест, искам имената и длъжностите на всеки от вас върху шишенцата, които да бъдат предадени на въпросния федерален шериф. И за каквото и да ме тествате – кокаин, хероин, амфетамини, марихуана – ще тестват и вас за същото. Сетне искам да предадат резултатите на моя адвокат.

– О, малкия, на ТВОЯ АДВОКАТ – извика един от тях. – Вие, боклуци, винаги идвате до това, нали така? Непрекъснато повтаряте: „МОЯТ АДВОКАТ ще се заеме с вас. МОЯТ АДВОКАТ ще ви съди.“ Повръща ми се от такива като вас!

– Всъщност нямам адвокат – каза Еди и това бе истина. – Не смятах, че ще ми потрябва. Но знаете ли, момчета, промених решението си. Вие не намерихте нищо, защото у мен няма нищо, но въпреки това продължавате, нали? Искате да играя вашата игра? Готово. Но няма да го направя сам. И вие ще се включите. Настъпи гробна тишина.

– Бих искал да свалите гачетата си още веднъж, господин Дийн – каза единият, който беше по-възрастен. Май че беше шеф на останалите. Еди си каза, че може би – просто може би – този тип най-после се е досетил къде да търси пресните следи от иглата. До този момент не ги бяха открили. Бяха огледали ръцете, раменете, краката... но там не. Бяха прекалено уверени, че ще му предявят обвинение и ще го арестуват.

– Вече няма да свалям нищо – заяви той. – Доведете някой, който да вземе кръвните проби. Е, какво решавате?

Отново се възцари тишина. И когато онези започнаха да се споглеждат, Еди разбра, че е спечелил.

„НИЕ спечелихме – поправи се. – Как ти е името, приятел?“ „Роланд. А твоето е Еди. Еди Дийн.“

– Дайте му дрехите – каза с отвращение по-възрастният мъж и го погледна. – Нямам представа какво си носил, нито как си се отървал от него, но искам да знаеш, че ще разберам. – Измери го с поглед и продължи: – И така, седиш си на стола. Седиш си и се хилиш. Не ми се повръща от приказките ти, повръща ми се от теб.

– Повръща ти се от мен, а?

– Определено.

– О, Боже! – възкликна Еди. – Страхотно. Седа си в тази стаичка, гол съм, ако не броим бельото, наобиколили сте ме седмина с пишкови на кръста и на вас ви си повръща от мен? Човече, явно имаш някакъв проблем.

Стана и пристъпи към него. Митничарят не помръдна, но сетне нещо в очите на арестувания – които имаха някакъв странен цвят, изглеждаха ту светлокафяви, ту сини – го накара да отстъпи въпреки волята си.

– НИЩО НЕ НОСЯ! – изкрещя младежът. – СТИГА ВЕЧЕ!

СТИГА! ОСТАВЕТЕ МЕ НА МИРА!

Отново настъпи тишина. Сетне по-възрастният мъж се обърна и извика на някого:

– Не ме ли чухте? Дайте му дрехите!
И всичко свърши.

2

– Смяташ ли, че ни следят? – попита шофьорът на таксито. Изглеждаше развеселен.

Еди се обърна към него.

– Защо мислиш така?

– Непрекъснато гледаш през задното стъкло.

– Изобщо не ми е хрумвало, че могат да ни следят. – Това бе самата истина. Беше видял „опашката“ още щом се огледа за пръв път. Не беше необходимо да се оглежда непрекъснато, за да проверява дали го следват. В този късен майски следобед само пациенти, избягали от лудница, биха могли да изгубят от поглед таксито на Еди. По магистралата почти нямаше коли. – Изучавам организацията на движението, това е.

– О! – възкликна шофьорът. В някои кръгове подобен странен отговор би предизвикал учудване, но таксиметровите шофьори в Ню Йорк рядко задават въпроси; вместо това се съгласяват с всичко. Любимата им фраза е „Ама че град!“, сякаш тези думи са увод към някаква религиозна церемония... което всъщност е самата истина. – Може би само си въобразяваш, че ни следят, не означава, че наистина ни следят. Щях да разбера. Ама че град! Колко души съм следил самият аз. Няма да повярваш колко хора са скачали в таксито ми и са казвали: „Следвай оная кола.“ Сигурно си мислиш, че такива неща стават само във филмите, нали? Така е. Но както казват, изкуството отразява живота и животът отразява изкуството. Такива неща наистина стават! А що се отнася до преследването, трябва да знаеш как да се отскубнеш от...

Еди престана да го слуша, само кимаше в знак на съгласие. Всъщност монологът на шофьора беше доста забавен. Едната от преследващите го коли беше тъмносин седан. Предположи, че в нея пътуваха служители на митническото управление. Другата бе пикап с надпис „ДЖИНЕЛИС ПИЦА“. Имаше дори изображение на пица, но пицата всъщност бе усмихнато детско лице – някакво момче се хилеше и облизваше устни, а под него пишеше „ЪМММ! БООООЖЕСТВЕНА ПИЦА!“ Само че някой невръстен уличен художник с боя-спрей и елементарно чувство за хумор бе задраскал „ПИЦА“ и бе написал отгоре „ЦИЦА“.

Джинели. Еди познаваше само един човек на име Джинели; той беше собственик на ресторант „Четирима бащи“. Пиците за него бяха страничен бизнес, източник на гарантирани приходи, радост за всеки счетоводител. Джинели и Балазар. Те вървяха заедно като дупе и гащи.

Според първоначалния план пред летището трябваше да го чака лимузина с шофьор, която да го отведе в седалището на Балазар – заведение в центъра на града. Но, разбира се, първоначалният план не бе предвидил двучасовото забавяне в малката бяла стая, двучасовият разпит, проведен от цял куп митнически агенти, които преди това бяха извадили и пресушили резервоарите на тоалетната на полет 901 в търсене на наркотици.

Когато Еди излезе, навън естествено не го чакаше никаква лимузина. Явно такива са били инструкциите на шофьора; ако куриерът не се появи до петнайсет минути след като излязат всички пътници, шофьорът да изчезне по най-бързия начин. Не би трябвало да използва и радиотелефона в колата, който можеше да бъде подслушан. Балазар щеше да се обади на свои хора, които да му съобщят, че Еди е загазил и че той на свой ред трябва да се подготви за големи неприятности. Силният характер на младежа може би бе направил впечатление на италианеца, но това не променяше факта, че куриерът е наркоман.

Имаше вероятност пикапът да спре до таксито, някой да насочи през стъклото автоматичен пистолет и да направи на решето задната седалка. Еди разбираше, че ако го бяха задържали четири часа вместо два, щеше да има повод за по-силно притеснение, още по-лошо щеше да бъде, ако го бяха задържали шест часа. Но само два... Може би Балазар щеше да повярва, че куриерът е издържал разпита. Ала все пак... Истинската причина, която го караше да се обръща, беше вратата. Тя го омайваше.

Когато митничарите насила го завлякоха до административната сграда на летище „Кенеди“, той непрекъснато се озърташе и всеки път я виждаше да стои там – невероятна, но реална, неподлежаща на каквото и да било съмнение, само на около метър разстояние. Виждаше вълните, които се разбиваха в пясъка една след друга; виждаше как денят започва да отстъпва пред нощта.

Вратата приличаше на някоя от онези тарикатски картинки със скрит образ; в първия момент не виждаш скритото изображение, но откриеш ли го веднъж, не можеш да видиш нищо друго, колкото и да се опитваш.

Вратата бе изчезнала и в двата случая, когато Стрелецът се бе

връщал обратно сам, и това бе уплашило Еди – бе се почувствал като дете, озовало се в тъмна стая. За пръв път това се бе случило по време на разпита.

„Трябва да вървя. – Гласът на Роланд прозвуча съвсем ясно и заглуши въпроса, който митничарите му задаваха. – Ще се върна след малко. Не бой се.“

„Защо? – попита Еди. – Защо се налага да ме изоставиш?“

– Какво има? – обади се един от митничарите. – Май се изплаши.

За секунда младежът наистина се бе уплашил, но този глупак не разбираше истинската причина.

Озърна се, митничарите също се обърнаха. Не видяха нищо освен бяла стена, облицована с бели надупчени плоскости, които служеха за звукоизолация. Еди видя вратата; както обикновено тя бе на около метър от него (сега сякаш беше вградена в стената на стаята – път за бягство, който никой от мъчителите му не можеше да види). Видя и нещо друго. Видя от вълните да излизат някакви неща; неща, които сякаш бяха излезли от филм на ужасите. Приличаха на хибрид между скарида, омар и паяк и издаваха странни звуци.

– Да не би да халюцинираш, Еди? – беше го попитал един от митническите агенти. – Може би си видял някоя буболечка на стената?

Това бе толкова близо до истината, че той едва съдържа смеха си. Разбираше защо онзи трябва да се върне обратно; съзнанието на Роланд беше в безопасност – поне за момента – но чудовищата пълзяха към него и Еди подозираше, че ако той не напусне този свят, скоро ще остане без тяло, в което да се върне.

Изведнъж в съзнанието му прозвуча кресливият глас на Дейвид Лий Рот:

„О, Аивииии... нямам тяло...“

Този път не можа да се съдържи и избухна в смях.

– Кое е толкова смешно? – бе попитал митничарят, който се интересуваше дали Еди е видял някакви буболечки.

– Цялата ситуация. Но е по-скоро странна, отколкото забавна. Искам да кажа, че ако беше филм, щеше да бъде повече в стила на Фелини, а не на Уди Адън, ако разбирате какво имам предвид.

„Ще се справиш ли?“ – попита Роланд.

„Да, разбира се. ГСР, човече.“

„Не те разбирам“

„Гледай си работата.“

„А! Добре. Няма да се бавя.“

Изведнъж онзи изчезна. Просто изчезна. Като струйка дим, толкова тънка, че и най-лекият полъх на вятъра би могъл да я отнесе. Еди отново се огледа, не видя нищо освен надупчените бели плоскости, нямаше нито врата, нито океан, нито странни чудовища; стомахът му започна да се свива на топка. Вече не се питаше дали това е халюцинация или не; дрогата беше изчезнала, а това бе единственото доказателство, от което той имаше нужда. Но Роланд му бе... помогнал, незнайно как.

– Искаш да окача там картина? – попита един от митничарите.

– Не. Искам да ме пуснеш.

– Веднага след като ни съобщиш къде скри хероина – каза друг. – Или може би беше кокаин, а? – И всичко започна отначало.

Десет минути по-късно – десет безкрайни минути – Роланд отново се върна в мислите му. Можеше да изчезва когато си поиска, да се връща когато си поиска. Еди усети, че онзи е много изтощен.

„Свърши ли работа?“ – попита го.

„Да. Съжалявам, че се забавих толкова. – Пауза. – Наложил се да пълзя.“

Еди отново се огледа. Вратата отново се беше появила, но сега през отвора се разкриваше малко по-различна гледка от другия свят; внезапно разбра, че тук тя се премества заедно с него, там се премества с Роланд. Тръпки го побиха от тази мисъл. Сякаш двамата с Роланд бяха свързани с една пъпна връв като сиамски близнаци. Тялото на Стрелеца лежеше както и преди на прага, но сега Еди съзираше безкраен бряг, облян от приливните вълни, осяян от чудовищата, които пълзяха по него и задаваха странните си въпроси. Щом поредната вълна се разбиеше в брега, те вдигаха щипки. На младежа му се стори, че гледа някой от онези стари документални филми, в които Хитлер държеше реч и всички изпъваха ръце и крещяха „Sieg heil!“ с такова усърдие, като че животът им зависеше от това – което, ако се замисли човек, си е било точно така. Той видя и следите, останали от мъчителното пълзене на Стрелеца по пясъка.

Докато Еди смаян наблюдаваше гледката, едно от ужасните създания с мълниеносна бързина протегна щипци и сграбчи чайка, която летеше прекалено ниско. Разкъсаната и окървавена птица тупна на пясъка. Чудовището мигом я погълна. Ветрецьт подхвана едно бяло перо. Щипките веднага го сграбчиха.

„Мили Боже! – възкликна Еди. – Погледни тези чудовища.“

– Защо непрекъснато се оглеждаш? – беше попитал поредният митничар.

- От време на време погледът ми трябва да си отпочива.
- От какво?
- От физиономията ти.

3

Шофьорът на таксито остави Еди пред сградата на „Кооп Сити“, благодари му за бакшиша от един долар и потегли. Младежът поспря за миг, в едната си ръка държеше чантата, с другата хвана якето и го метна през рамо. Тук двамата с брат му бяха наели двустаен апартамент. Той вдигна поглед към монолитното здание, което приличаше на огромна тухлена кутия за бисквити. Множеството прозорци му напомняха за затвор и гледката им го потискаше, докато Роланд – онзи другият – я намираще за очарователна.

„Никога, дори като дете не съм виждал толкова висока сграда – каза Роланд. – А тук те са толкова много!“

„Да – съгласи се Еди. – Живеем като мравки в мравуняк. На теб може и да ти харесва, но на мен ми е писнало. Ужасно ми е писнало.“

Синята кола мина покрай него; пикапът направи обратен завой и се приближи. Младежът се напрегна и усети как Роланд вътре в него също се напруга. Може би възнамеряваха да го блъснат?

„Да минем ли през вратата? Искаш ли?“ – Роланд беше готов на всичко, но гласът му беше спокоен.

„Не още – отвърна Еди. – Може би искат само да поговорим. Но бъди нашрек.“

Разбра, че бе излишно да предупреждава Роланд; усети, че и в най-дълбокия си сън онзи беше по-подготвен да действа, отколкото самия Еди в най-напрегнатия момент.

Пикапът с изрисуваното усмихнато хлапе приближаваше. Човекът до шофьора свали стъклото. Еди стоеше пред входа на сградата; тялото му хвърляше дълга сянка; стоеше в очакване какво ще се покаже през прозореца на колата – лице или пистолет.

4

За втори път Роланд напусна Еди пет минути след като митничарите най-сетне се предадоха и го освободиха. Стрелецът бе ял,

но не достатъчно; беше жаден; но най-важно бе лекарството. Еди не можеше да му достави необходимото лекарство (макар младежът да подозираше, че Стрелецът е прав и Балазар би могъл да му помогне... стига да пожелаеше), но дори няколко таблетки аспирин биха могли поне да свалят температурата му. Когато Стрелецът пристъпи, за да разреже последната част от лейкопласта, младежът беше усетил, че от тялото на човека лъха топлина като от нажежена печка. Той спря пред павилиона за вестници в главния терминал.

„Там, откъдето идваш, имате ли аспирин?“

„За пръв път го чувам. Това магия ли е или лекарство?“

„Мисля, че и двете.“

Еди влезе в павилиона и купи кутия анацин. Върна се до снекбара и взе два огромни хотдога (Хенри ги наричаше „Годзила-дог“) и голяма чаша пепси. Започна да полива кренвиршите с горчица и кетчуп, когато се сети, че не са за него. Нямаше представа дали Роланд не е вегетарианец. Нямаше представа дали тази храна нямаше да убие човека, настанил се в съзнанието му.

„Е, много е късно“ – помисли си той. Когато Роланд говореше – особено, когато действаше – Еди бе сигурен, че всичко това е действителност. Когато Стрелецът се умълчаваше, чувството, че сънува – вероятно реален сън, който бе започнал в самолета – отново го обземаше.

Мъжът му бе доверил, че може да отнесе храната в своя собствен свят. „Вече го направих – бе казал той, – докато ти спеше.“ На Еди не му се вярваше, но онзи го увери, че е истина.

„Трябва много да внимаваме – каза той. – Двама митнически агенти ме наблюдават... НИ наблюдават.“

„Зная, че трябва да внимаваме – обади се Роланд. – Не са двама; петима са.“ Еди внезапно преживя едно от най-странните неща в живота си. Не помръдваше очите си, но чувстваше как те се движат. Роланд ги движеше.

Някакъв тип говореше по телефона.

Жена седеше на една пейка и ровеше в чантата си.

Чернокож младеж, много красив, ако не беше заешката устна, която хирурзите не бяха успели да отстранят напълно, разглеждаше щанда до павилиона, от който Еди току-що бе излязъл.

На пръв поглед тези хора изглеждаха съвсем обикновени, но въпреки това Еди разбра, че го следят. Те бяха като скрити образи в детски пъзел; видиш ли ги веднъж, не можеш да ги изгубиш. Лицето му пламна, защото другият му бе показал това, което сам би трябвало да види.

Бе забелязал само двама. Тези тримата бяха по-опитни, но не достатъчно. Очите на човека, който говореше по телефона, не блуждаеха разсеяно, а гледаха право в Еди. Жената, ровеща в чантата си, така и не намираще това, което търсеше, но и не се отказваше, а продължаваше да тършува. А купувачът бе разгледал всяка блуза на шанда поне десет пъти.

Изведнъж той се почувства като петгодишно хлапе, което се страхува да пресече улицата, ако Хенри не го държи за ръка.

„Не се притеснявай – успокои го Роланд. – Не се тревожи и за храната. Ял съм и буболечки, при това живи, които пълзяха в гърлото ми.“

„Да, но това е Ню Йорк“ – отвърна младежът. Занесе двата хотдога и пепси-колата в далечния край на бара и се обърна с гръб към главната зала на терминала. Сетне погледна в левия ъгъл. Изпъкнало огледало отразяваше всичко като свръхчувствително око. Младежът огледа преследвачите; нито един не бе достатъчно близко да види храната и пепси-колата, а това беше добре, защото той нямаше и най-малката представа какво ще се случи с тях.

„Сложи астина върху тия неща с месото. Сетне вземи всичко.“

„Нарича се «аспирин».“

„Добре. Наречи го както искаш, Зат...“

„Еди. Просто го направи.“

Той извади аспирината от пликчето, което бе пхнал в джоба си, сетне понечи да го остави до единия хотдог, когато внезапно проумя, че Роланд няма да може да махне капака на картонената чаша. Направи го сам, изсипа три хапчета върху едната салфетка, поколеба се, сетне добави още три.

„Три сега, три по-късно – каза той. – Ако има по-късно.“

„Добре. Благодаря ти.“

„А сега какво?“

„Вземи всичко.“

Еди отново погледна в изпъкналото огледало. Двама агенти приближаваха с небрежна походка снекбара, може би предчувстваха, че сега заподозреният ще направи някакъв фокус и искаха да го проследят потблизо. Еди трябваше да действа колкото се може по-бързо.

Взе всичко и почувства топлината на кренвиршите в меките бели хлебчета и студенината на пепси-колата. В този момент приличаше на баща, който се кани да занесе закуска на децата си... и тогава всичко започна да се размива.

Сведе поглед, очите му започнаха да се разширяват, да се разширяват, докато най-сетне почувства, че скоро ще изскочат от орбитите и ще

увиснат на нервните влакна.

Виждаше кренвиршите през хлебчетата. Виждаше пепси-колата, ледено студената течност бе приела формата на чашата, която вече я нямаше.

Дланите му се плъзнаха една към друга, съпротивлението между тях постепенно намаляваше... сетне се допряха. Храната... салфетките... пепси-колата... шестте хапчета аспириин... изчезна всичко, което бе държал.

„Все едно Исус да слезе на земята и да засвири на цигулка“ – помисли си вцепененият Еди и хвърли поглед към огледалото.

Вратата беше изчезнала... Роланд също бе изчезнал от съзнанието му.

„Добър апетит, приятелю“ – пожела му младежът..., но нима това странно присъствие, което наричаше себе си Роланд, можеше да му бъде приятел? Не беше съвсем сигурен. Човекът наистина го бе спасил, но това не означаваше, че е добър самарянин.

И все пак Еди го харесваше. Страхуваше се от него... но го харесваше.

Подозираше, че с течение на времето ще го обикне както обичаше Хенри.

„Добър апетит, страннико – помисли си. – Добър апетит, остани жив... и се върни.“

Близко до него имаше няколко изцапани с горчица салфетки, оставени от предишен клиент. Той ги смачка на топка и на излизане ги запрати в кошчето до вратата; предъвка с празна уста, сякаш преглъщаше последния си залък. Дори се оригна наужким, когато мина покрай чернокожия и се насочи към табелките, на които пишеше „БАГАЖ“ и „ИЗХОД“.

– Не можа ли да си избереш риза? – подхвърли на негъра.

– Моля? – обърна се чернокожият, който се преструваше, че гледа разписанието на „Америкън Еърлайнс“.

– Мисля, че ти трябва някоя с надпис „НАХРАНЕТЕ МЕ, УВОЛНЕН СЪМ ОТ ДЪРЖАВНА СЛУЖБА“ – каза Еди и от мина.

Докато слизаше по стълбите, видя как жената, която ровеше в чантата си, набързо я затвори и стана от пейката.

„О, Господи, все едно, че наблюдавам парада по случай Деня на благодарността.“

Това бе един дяволски странен ден и той подозираше, че ще се случат още интересни събития.

5

Когато Роланд видя ракообразните чудовища да излизат отново от водата (явно появата им не бе свързана с прилива, привличаше ги тъмнината), той напусна Еди Дийн, за да премести тялото си, преди отвратителните същества да го открият и изядат.

Бе очаквал болката, беше се подготвил. Толкова често бе живял с нея, че тя се бе превърнала в негова стара приятелка. И въпреки това бе учуден от бързината, с която температурата му се покачваше, а силите му отслабваха. Този път наистина умираше. Дали в света на Затворника имаше достатъчно силно лекарство, че да го спаси? Може би. Но ако не го вземеше през следващите шест или най-много осем часа, вече нямаше да има значение. Ако положението продължеше да се влошава, нито лекарство, нито магия в онзи или в който и да било друг свят щяха да го изправят на крака.

Не можеше да ходи. Налагаше се да пълзи.

Канеше се да премине обратно в странния свят, когато видя смачкания на топка лейкопласт и торбичките с дяволския прах. Ако ги оставеше тук, рачищата със сигурност щяха да разкъсат торбичките. Ветреецът щеше да разнесе праха. „Така му се пада“ – каза си Стрелецът, но това не биваше да се случи. Еди щеше да загази много сериозно, ако не успееше да върне белия прах. Почти невъзможно е да блъфираш хора като Балазар; поне какъвто си го представяше. Той щеше да пожелае да види за какво е платил и докато траеше проверката, в Еди щяха да бъдат насочени толкова пистолети, че с тях да се въоръжи малка армия.

Стрелецът прехвърли през врата си обвитите с лейкопласт торбички. Сетне запълзя по брега.

Бе изминал двайсетина метра – достатъчно далеч, за да се почувства на сигурно място, поне така бе преценил – когато изпита ужасяващото чувство, че се отдалечава от вратата. Какво, за Бога, го бе накарало да си го помисли?

Обърна глава и видя вратата; тя не бе останала долу на брега, а се намираще само на метър от него. Втренчи поглед в нея и осъзна, че сам би се досетил за това, ако не бяха треската и шумът, който вдигаха инквизиторите, обсипващи Еди с безкрайните си въпроси къде, кога, как, защо (въпроси, които се сливаха с ужасяващото чаткане на съществата, изпъзтели от вълните: „Дад-а-чок? Дад-а-чум? Дид-а-чик?“).

„Сега вратата ме следва – помисли си той. – Преследва и двама ни

като проклетие, от което никога не ще се отървем.“ Всичко това не подлежеше на никакво съмнение... както и още нещо.

Ако вратата между тях се затвореше, щеше да се затвори завинаги.

„Когато това се случи – помисли си мрачно Роланд – той трябва да е от тази страна. С мен.“

„Какъв образец за добродетел си, стрелецо! – изсмя се мъжът в черно. Той явно бе заел постоянно място в главата му. – Уби момчето; принесе го в жертва, за да ме хванеш, и предполагам, да отвориш вратата между световите. Сега възнамеряваш да използваш един по един тези трима души и да ги обречеш на нещо, което не би издържал – на живот в чужд свят, където ще умрат бързо като животни от зоопарк, пуснати сред дивата природа.“

„Кулата – ядоса се Роланд. – Стигна ли веднъж до Кулата, изпълня ли своето дело, извърша ли този акт на възкресение или изкупление, те...“

Но пронизителният смях на човека в черно, който бе мъртъв, но продължаваше да живее във вече не толкова чистата съвест и съзнание на Стрелеца, му попречи да довърши мисълта си.

Нито пък мисълта за предателството, което замисляше, можеше да го отклони от целта.

Пропълзя още десетина метра, погледна назад и видя, че дори и най-едрите чудовища не смеят да се отдалечат на повече от пет-шест метра от линията на прилива. А той вече бе изминал три пъти по-голямо разстояние.

„Всичко е наред.“

„Нищо не е наред – отвърна присмехулно човекът в черно – и ти го знаеш.“

„Млъкни“ – помисли си Стрелецът и гласът се подчини като по чудо.

Роланд пхна торбичките с дяволския прах в процепа между две скали и ги покри с малко трева. Когато свърши, спря да си почине; главата му бучеше, студени и топли вълни обливаха тялото му. Сетне се претърколи през прага и премина в другия свят, като временно изостави заразеното си от смъртоносна инфекция тяло.

6

Когато Роланд се върна за втори път, завари тялото си толкова

неподвижно, че се зачуди дали не е изпаднало в кома... състояние, което толкова забавяше телесните функции, че от време на време собственото му съзнание сякаш изчезваше, плъзнало се към вечния мрак.

Събра сили и разбуди тялото си, освободи го и го измъкна от тъмната пещера, в която бе пропълзяло. Накара сърцето си да затупти по силно, нервите си да възприемат отново болката и събуди плътта си за ужасяващата реалност.

Беше нощ. Звездите светеха. Сандвичите, които Еди му бе дал, бяха единственият източник на топлина сред този студ. Не беше гладен, но трябваше да се храни. Първо обаче... Погледна белите хапчета в шепата си. Еди ги бе нарекъл астин. Не, не беше точно така, но той не можеше да произнесе думата, която Затворникът бе използвал. Важното в случая бе, че астинът е лекарство. Лекарство от друг свят.

„Ако нещо от твоя свят ми помогне, Затворнико – помисли си мрачно Роланд, – това ще са лекарствата, а не сандвичите.“

Все пак трябваше да опита. Не че това бе лекарството, от което имаше нужда – поне така смяташе Еди, – но поне щеше да свали температурата му.

„Три сега, три по-късно. Ако има по-късно.“

Стрелецът сложи три от хапчетата в устата си, сетне махна капачката – някаква странна бяла материя, която не бе нито хартия, нито стъкло, но приличаше и на двете – от картонената чаша с напитката.

Първата глътка го омая дотолкова, че за миг забрави къде се намира – легнал на пясъка с широко отворени очи, смълчан, огрян от лунна светлина. Всеки би го взел за мъртвец. Сетне отпи жадно, хванал чашата с две ръце, пулсиращата болка в чукачетата, останали от пръстите му, отстъпи пред удоволствието от напитката.

„Сладка! Божичко, колко е сладка! Толкова сладка! Толкова...“

Едно от малките кубчета лед заседна в гърлото му. Той се изкашля, потупа се по гърдите и го изплю. Испита нова болка в главата си: болка, причинена от прекалено бързото изпиване на прекалено студена напитка. Лежеше неподвижен, чувстваше сърцето си да тупти като разцентрована машина, чувстваше как тялото му се изпълва с енергия толкова бързо, че сякаш щеше да експлодира. Без дори да се замисля какво прави, откъсна ново парче от ризата си – скоро от нея щеше да остане само един парцал, увиснал около врата му – и го постави върху единия си крак. Когато допиеше чашата, щеше да изсипе леда в парцала и да сложи компреса върху ранената си ръка. Но сега умът му бе насочен другаде.

„Сладко! – повтаряше си, опитвайки се да проумее смисъла на тази дума или да се убеди, че в нея има смисъл, също както Еди се опитваше да убеди самия себе си, че онзи, другият, съществува в реалността, а не е плод на някакво умствено разстройство. – Сладко! Сладко! Сладко!“

В тъмната напитка имаше захар, повече захар, отколкото Мартин (който беше голям лакомник, въпреки че изглеждаше като аскет) бе слагал сутрин в кафето си...

Захар... бял... прах...

Стрелецът отмести поглед към торбичките, които едва се виждаха под тревата, с която ги бе покрил, и се запита дали не съдържат захар. Когато Затворникът бе дошъл тук, където двамата бяха отделни хора, прекрасно разбираше какво му говори Роланд. Стрелецът предполагаше, че ако и тялото му премине в света на Еди (а инстинктивно долавяше, че това би могло да стане... макар че тогава вратата щеше да се затвори; същото щеше да се случи и ако Еди пристигнеше тук), тогава и той ще разбира неговия език. От пребиваването си в съзнанието на младежа бе установил, че хората говореха на близки езици. Близки, но не еднакви. Тук „сандвич“ беше „питка“. Там „кльопачка“ беше нещо за ядене. Следователно – беше възможно онова, което Еди наричаше „кокаин“, да се окаже вещество, което за Стрелеца бе „захар“.

Като се позамисли, осъзна, че това е малко вероятно. Еди бе купил напитката съвсем открито, макар да знаеше, че е наблюдаван от служители на жреците на Митницата. Освен това Роланд съобрази, че младежът беше платил много малко, по-малко отколкото струваше питката с месо. Не, захарта не беше кокаин, но той не можеше да разбере защо някой ще иска кокаин или друг забранен от закона наркотик, след като този свят разполагаше с мощен стимулант като захарта, която при това се намираще евтино и в изобилие.

Погледна отново към „сандвича“ и почувства глад... осъзна с учудване и благодарност, че вече е по-добре. Дали това се дължеше на напитката или на захарта?

Може би, но само донякъде. Захарта може временно да върне силите на отпаднал човек; това Роланд бе научил още като дете. Но не можеше да потисне болката или да свали температурата в тялото, когато някаква инфекция го е превърнала в пещ и все пак точно това се бе случило с него... и продължаваше да се случва.

Конвулсивното треперене бе престанало. Потта засъхваше на челото му. Обръчите, които стягаха гърлото му, се бяха разхлабили. Беше невероятно, но факт, и то неоспорим, не беше плод на въображението

му или на желанието му. Липсващите му пръсти продължаваха да пулсират от болка, но дори тя сякаш беше понамаляла. Роланд отпусна глава, затвори очи и благодари на Бога.

На Бога и на Еди Дийн.

„Не разчитай прекалено много на него, Роланд – прокълнатият глас от дълбините на съзнанието му – това не беше нервният, подигравателно-заядлив глас на човека в черно или грубият глас на Корт; приличаше на гласа на баща му. – Знаеш, че той го направи заради лична изгода. Знаеш, че онези мъже, Инквизиторите, бяха донякъде или може би напълно прави по отношение на него. Той е мекушав и те не сгрехиха, като го арестуваха. Но същевременно в него има някаква сила, не отричам. Ала има и слабост. Прилича на Хакс, готвача. Хакс отрови много хора, направи го неохотно... по нежеланието му не заглуши писъците па умиращите. Има още една причина да се пазиш...“

Но Роланд знаеше втората причина. Беше видял отговора в очите на Джейк, когато момчето бе започнало да проумява целта му. „Не допускай грешката да се привържеш към него.“ Добър съвет. Не трябва да се привързваш към хора, на които евентуално ще причиниш зло.

„Помни своя дълг, Роланд.“

– Никога не съм го забравял – изрече той с дрезгав глас. Звездите светеха равнодушно, вълните се разбиваха в брега, а ракообразните чудовища продължаваха да задават идиотските си въпроси. – Прокълнат съм заради своя дълг. Защо тогава прокълнатият да се отклонява от пътя си?

Започна да яде питките с месо, които Еди бе нарекъл „хотдог“.

Стрелецът нямаше нищо против да яде кучешко¹; сандвичите имаха вкус на помия в сравнение с рибата тон, но нима след прекрасната напитка имаше право да се оплаква? Не. Освен това нямаше време да се притеснява за подобни неща.

Изяде всичко и се върна на мястото, където се намираше Еди – някакво вълшебно превозно средство, което фучеше по метален път, осеян с други такива превозни средства... дузини, може би стотици, а никъде не се виждаше дори един кон.

7

Когато пикапът спря. Еди се напрегна. Вътре в него Роланд беше

1. Игра на думи – dog – куче (англ.). – Б. пр.

още по-напрегнат.

„Поредната версия на съня на Даяна – помисли си Роланд. – Какво има в кутията? Златен бокал или отровна змия? Точно когато тя завърти ключа и постави ръце върху капака, ще чуе гласа на майка си: «Даяна, събуди се! Време е да издоиш животните.»“

„Добре – каза си Еди. – Какво ще последва? Добро или зло?“ През прозореца на пикапа надникна мъж с бледо, пъпчиво лице и щръкнали зъби. Еди познаваше добре това лице.

– Здравсти, Кол! – поздрави го той без особен ентузиазъм. До Кол Винсънт седеше Стария грозник, както Хенри наричаше Джак Андолини.

„Но Хенри никога не го нарича така в очите“ – помисли си той. Не, разбира се, че не. Да наречеш така Джак право в очите, означаваше да умреш. Беше огромен мъж с изпъкналото чело и изпъкналата челюст на първобитен човек. Беше женен за племенница или братовчедка на съпругата на Балазар. Огромните му ръце стискаха волана на пикапа както лапите на маймуна стискат клон. От ушите му стърчаха цели кичури косми. Еди виждаше само едното, защото Джак Андолини бе с профил към него и гледаше право пред себе си.

Стария грозник. Но дори Хенри (който дори според любящия си брат не бе най-схватливият човек на света) никога не бе допускал грешката да го нарече Стария глупак. Колин Винсънт беше момче за всичко. Зад неандерталското чело на Джак обаче се криеше достатъчно интелект, за да се издигне до най-доверения човек на Балазар. Младежът не беше възхитен от факта, че толкова важни персони бяха дошли да го „посрещнат“. Това никак не му хареса.

– Здравсти, момче – изрече Кол. – Чух, че си имал неприятности.

– Нищо особено – отвърна Еди. Усети, че драска дланите си с нокти, типичен жест на наркоман, от който се старееше да се въздържа по време на разпита. С усилие на волята престана. Кол се подсмиваше, а той копнееше да изтрие усмивката му с юмрук. Би могъл да го стори... ако не беше Джак. Джак продължаваше да гледа право напред; приличаше на човек, погълнат от собствените си първобитни мисли, човек, който виждаше света в бяло и черно – според ограничения си интелект, за който подсказваше външният му вид. Но Еди знаеше, че само за един ден той щеше да види повече, отколкото Кол Винсънт през целия си живот.

– Е, радвам се – каза Кол. – Радвам се.

Настъпи мълчание. Кол погледна Еди, усмихна се в очакване

младежът да повтори „танца на наркомана“ – да зачеше длани, да запристъпва от крак на крак като хлапе, което иска да отиде до тоалетната. Но най-вече очакваше Еди да попита какво се е случило и дали имат малко дрога у себе си.

Младежът безстрастно се взираше в него и дори не помръдваше.

Ветреецът понесе из паркинга опаковка от шоколадче. Шумоленето и по асфалта и хрипливото тракане на буталата на пикапа бяха единствените шумове, които се чуваха.

Самоуверената усмивка на Винсънт започна да помръква.

– Скачай вътре, Еди – нареди Джак, без да се оглежда. – Да се поразходим.

– Къде отиваме? – нахакано попита младежът.

– При Балазар. – Джак изобщо не се обърна. Беше поставил ръце на волана. Голям пръстен от масивно злато, украсен с оникс, който блестеше като око на гигантско насекомо, блещукаше на средния му пръст. – Интересува се какво става със стоката му.

– У мен е. На сигурно място.

– Добре. Значи всичко е наред – никой няма повод за тревога – заключи той, като продължи да гледа пред себе си.

– Искам първо да се прибера вкъщи – каза Еди. – Да се преоблека, да поговоря с Хенри...

– И да се надрусам – довърши Кол, като се ухили и разкри Големите си пожълтели зъби. – Само че няма с какво да го направиш, малкия.

„Дад-а-чум?“ – произнесе Стрелецът и думите му отекнаха в съзнанието на Еди; и двамата потръпнаха.

Кол забеляза треперенето и устните му се разтегнаха в още по-широка усмивка. „О, за това става въпрос – говореше тази усмивка. – За «танца на наркомана».“

– Защо казваш това?

– Господин Балазар реши, че предпочита апартаментът ви да е чист – обясни Джак, без да обърне глава. Виждаше всичко, макар да не се извърещаше, което страничният наблюдател би помислил за невъзможно за подобен човек. – Ако някой реши да ви погостува.

– Някой със заповед за обиск например – добави Кол и подозрително изгледа Еди. Младежът усети, че на Роланд също му идва да разбие с юмрук развалените зъби, които правеха усмивката на Винсънт толкова отвратителна. Единомислието им го развесели. – Господин Балазар изпрати да измият стените и да почистят килимите с прахосмукачка, като при това няма да ти вземе нито цент, Еди!

„Сега ще ме попиташ какво имам у себе си – говореше усмивката на Кол. – О, да, зная, че ще ме попиташ, момчето ми. Защото можеш да не обичаш продавача на бонбони, но обичаш самите бонбони, нали така? И след като знаеш, че Балазар се е погрижил личните ти запаси да изчезнат...“

Внезапно една мисъл, едновременно неприятна и ужасяваща, осени Еди. Ако запасите му бяха изчезнали...

– Къде е Хенри? – попита той толкова рязко, че Кол се дръпна назад изненадан.

Джак Андолини най-сетне обърна глава. Направи го толкова бавно, сякаш това беше действие, което извършваше изключително рядко, и то с цената на големи жертви. Човек можеше да очаква прешлените му да запукат в основата на дебелия му врат.

– На сигурно място – отговори и върна главата си в първоначалното и положение.

Еди стоеше до пикапа и усещаше как надигналата се вълна от паника се опитва да нахлуе в мислите му и да обърка логичния им порядък. Изведнъж нуждата да се надрусва, която досега успешно бе потискал, се оказа по-силна от него. Трябваше да вземе нещо.

„Престани! – гласът на Роланд прокълтя в съзнанието му толкова гръмогласно, че младежът трепна. Кол, който прие гримасата му на болка и изненада за поредното изпълнение на Еди Наркомана, отново се ухили. – Престани! Аз ще те контролирам!“

„Нищо не разбираш! Той е мой брат! Той е мой брат. Балазар е прибрал брат ми!“

„Говориш така, сякаш не знам какво означава тази дума. Опасяваш ли се за съдбата му?“

„Да! Да, за Бога!“

„Тогава направи това, което очакват от теб. Плачи, хленчи, моли се. Поискай им малко дрога. Сигурен съм, че очакват и това. Направи го, нека се отпуснат, тогава навярно опасенията ти ще се потвърдят.“

„Не разбирам какво искаш да каж...“

„Искам да кажа, че ако проявиш малодушие, ще станеш причина за смъртта на брат си. Това ли желаш?“

„Добре, Ще запазя хладнокръвие.“

„Направи го.“

– Сделката ни не предвиждаше подобно нещо – каза Еди, като заговори право в обраслото с косми ухо на Джак Андолини. – Не за това опазих стоката на Балазар, докато някой друг на мое място щеше да

изпее по пет имена за всяка година, намалена от присъдата му.

– Балазар реши, че брат ти ще е на по-сигурно място при него – отвърна Джак, без да се обръща. – Взе го под своя закрила.

– Много добре. Благодарни му от мое име, кажи му, че съм се върнал, стоката му е на сигурно място и че ще се погрижа за Хенри, както той винаги се е грижил за мен. Кажи му, че в хладилника имам шест бутилки бира и когато брат ми се върне, ще изпием по три. После ще се качим в колата и ще отидем при Балазар, каквато бе първоначалната ни уговорка.

– Шефът иска да те види, Еди – каза Джак. Гласът му бе невъзмутим. Главата му изобщо не помръдна. – Качвай се в колата.

– Я си го начукай, глупако! – викна младежът и тръгна към вратата на сградата.

8

Разстоянието бе съвсем кратко, но той едва бе успял да измине и половината, когато ръката на Андолини сграбчи рамото му, парещият дъх на гиганта опари врата му. Мозъкът на Джак бе изпратил сигнал до ръката му много по-бързо, отколкото човек би очаквал, като се имаше предвид видът му. Еди се обърна.

„Спокойно, Еди“ – прошепна Роланд.

„Спокойно“ – повтори Еди.

– Бих могъл да те убия заради тези думи – каза Андолини. – Не разрешавам на никого да ми каже да си го начукам особено скапано наркоманче като теб.

– Ще ме убиеш друг път! – изкрещя му той, – но това бе добре пресметнат кръсък, хладнокръвен кръсък, ако съществуваше такъв. Стояха на улицата – две тъмни фигури под златистия пролетен залез сред бетонната пустош на Бронкс. Минувачите чуха вика му, чуха думата „убиеш“ и веднага наостриха уши, сетне прецениха, че е по-безопасно да се престорят на глухи.

– Рико Балазар наруши дадената дума! Аз постъпих като истински приятел, а той се опитва да ме прецака! За това казвам на теб да си го начукаш, казвам на него да си го начука, казвам на всички да си го начукате!

Андолини го изгледа. Очите на младежа бяха толкова наситенокафяви, че в сравнение с тях роговците изглеждаха като стар пергамент.

– Ще кажа и на президента Рейгън да си го начука, ако и той ме излъже!

Думите му заглъхнаха в ехото сред тухлите и бетона. Едно-единствено дете с бели шорти и кецове, които контрастираха с черната му кожа, стоеше напред от другата страна на улицата и ги наблюдаваше, стиснало под мишница баскетболната си топка.

– Свърши ли? – попита Андолини, когато ехото заглъхна.

– Да – отвърна Еди с обичайната си интонация.

– Добре. – Джек разпери пръстите си, наподобяващи пръсти на орангутан, и се усмихна..., а когато той се усмихнеше, се случваха едновременно две неща; първо, излъчваше такъв чар, че човек се объркваше от изненада, и второ, проличаваше си колко е умен. Какъв опасен ум има. – Е, да започнем отначало.

Еди прокара пръсти през косата си, скръсти ръце и заяви:

– Мисля, че така ще е по-добре, защото иначе няма да стигнем до никъде.

– Добре – съгласи се Андолини. – Никой не е казал нищо, никой не е обидил никого. – И без да обърне глава и да наруши ритъма на речта си, добави: – Влизай в колата.

Кол Винсънт, който предпазливо бе излязъл от пикапа през вратата, която Андолини бе оставил отворена, се върна толкова бързо, че удари главата си. Плъзна се по седалката, зае старото си място и заразтрива главата си с мрачно изражение.

– Трябва да разбереш, че условията се промениха в мига, в който митничарите те прибраха. – В думите на Андолини имаше логика. – Балазар не е случаен човек. Трябва да се погрижи за своите интереси. Трябва да закриля определени хора. Сред тях, между другото, е и брат ти. Не смяташ, че това са глупости, нали? В противен случай си помисли как ли се чувства Хенри в момента.

– Добре е – промълви Еди, но знаеше, че не е така, и това пролича в гласа му. Той самият го усети, усети го и Джек Андолини. Напоследък Хенри се друсаше непрекъснато. Ризите му бяха прогорени от цигари. Беше се порязал, използвайки електрическата отварачка за консерви. Брат му се чудеше как е възможно човек да се пореже с електрическа отварачка, но Хенри бе успял да го стори. Понякога по кухненската маса оставяше боклук или пък Еди намираше овъглени парчета фолио в умивалника.

„Хенри – казваше той, – Хенри, трябва да вземеш мерки, започваш да губиш контрол, какво искаш, да те арестуват ли?“

„Добре, добре, братле – отговаряше Хенри, – ще се стегна.“ Но щом погледнеше бледото му лице и безжизнените му очи, Еди разбираше, че брат му никога няма да се вземе в ръце.

Всъщност искаше да му каже: „Сякаш си изгубил желание да живееш. На такъв ми приличаш и искам да престанеш. Защото, ако умреш, за какво да живея аз?“

– Хенри не е добре – каза Джак Андолини. – Някой трябва да се грижи за него. Има нужда от – как беше онази песен? – „Мост над бурните води“. Точно от това се нуждае Хенри, от мост над бурните води. Ил Роче е този мост.

„Ил Роче е мост към ада“ – помисли си Еди. Но на глас попита:

– Къде е той? При Балазар ли?

– Да.

– Аз му давам стоката и получавам Хенри, нали така?

– Плюс твоята стока – каза Андолини, – не забравяй това.

– С други думи, както се бяхме уговорили в самото начало.

– Абсолютно.

– Добре, а сега ми кажи, че ще стане точно така. Хайде, Джак. Кажи ми го. И ме гледай право в очите. Искам да видя дали носът ти няма да се удължи.

– Не те разбирам, малкия.

– Напротив. Балазар смята, че стоката му е у мен. В такъв случай трябва да е много тъп, а знам, че не е глупак.

– Нямам представа какво мисли той – заяви спокойно Джак Андолини. – Не е моя работа да знам какво мисли шефът. Той знае, че стоката му е била у теб, когато си напуснал Бахамските острови, знае, че митничарите са те пипнали, след което са те пуснали, знае, че си тук, знае, че стоката му трябва да е някъде тук.

– И знае, че митничарите не отделят очи от мен, защото ти го знаеш и му изпрати кодирано съобщение по радиостанцията в колата. Нещо като „Двойна пица със сирене, без аншоа“, нали така?

Джак Андолини не отговори нищо, погледът му беше все така спокоен.

– Само че му каза нещо, което той вече знаеше. Това е като да свързваш точките, когато знаеш каква рисунка ще се получи.

Андолини стоеше под златистата, постепенно изчезваща светлина на залазващото слънце и продължаваше да гледа спокойно, продължаваше да мълчи.

– Балазар смята, че са ме вербували, че ме контролират. Смята, че

съм прекалено глупав да избягам. Не му се сърдя. Има логика. Един наркоман е способен на всичко. Искаш ли да провериш дали не нося микрофон?

– Зная, че нямаш микрофон – отвърна му. – В колата имам една джаджа. Тя улавя предаванията на къси вълни. Затова не мисля, че работиш за ченгетата.

– Така ли?

– Така. Влизай в колата или...

– Имам ли избор?

„Не“ – отвърна в главата му Роланд.

– Не – каза Джак Андолини.

Младежът се върна до колата. Момчето с баскетболната топка продължаваше да стои на отсрещната страна на улицата. Сянката му толкова се беше удължила, че приличаше на сянка на великан.

– Разкарай се, хлапе – скара му се Еди. – Никога не си бил тук и нищо не си видял. Изчезвай.

Детето хукна. Кол го гледаше и се хилеше.

– Мръдни малко – сопна се той.

– Мисля, че трябва да седнеш по средата.

– Мърдай – повтори младежът.

Кол погледна първо него, после Андолини, който изобщо не му обърна внимание, а само затвори вратата и отново се загледа право пред себе си, като ги остави да се оправят сами. Кол зърна лицето на Еди и реши, че е по-разумно да не му противоречи.

Потеглиха към Ню Йорк. Стрелецът (който с изумление наблюдаваше небостъргачите, един от друг по-високи и по-красиви, на мостовете, които се простираха над реката като огромни стоманени паяжини, на летящите карети, бръмчащи като механични насекоми) не знаеше, че мястото, към което отиваха, бе Кулата.

9

Подобно на Андолини Енрико Балазар не мислеше, че Еди Дийн работи за ченгетата; също както Андолини Балазар знаеше.

Барът беше празен. На вратата пишеше „ЗАТВОРЕНО САМО ТАЗИ ВЕЧЕР“. Балазар седеше в кабинета си и очакваше Андолини и Кол Винсънт да доведат хлапака Дийн. Личните му телохранители Клаудио Андолини, братът на Джак и Чими Дрето бяха с него. Седяха на

канапето вляво от огромното бюро на Балазар и наблюдаваха с интерес как шефът им строи кула от карти за игра. Отворената врата водеше към малък коридор. Отдясно се намираше малката кухня до бара, където приготвяваха аламинутите. Отляво бяха кабинетът на счетоводителя и складът. В кабинета на счетоводителя трима от „джентълмените“ – с това име бяха известни – на Балазар играеха на въпроси и отговори с Хенри Дийн.

– Добре – каза Джордж Бионди, – ето нещо лесно, Хенри. Хенри? Чуваш ли ме? Събуди се, Хенри...

– Чувам, чувам – отвърна мъжът. Говореше мудно, провлачено, като човек, който продължава да спи, но казва на жена си, че е буден, и я моли да го остави още пет минутки.

– Добре. Разделът е „Изкуство и шоубизнес“. Въпросът е... Хенри? Не ми кимай така пренебрежително, глупако!

– Не кимам.

– Добре. Въпросът е: „Как се нарича онзи изключително популярен роман на Уилям Питър Блати, чието действие се развива в Джорджтаун, баровското предградие на Вашингтон, и е описано демоничното обсебване на младо момиче?“

– Джони Кеш – отвърна Хенри.

– Мили Боже! – извика Трикс Постино. – Това е отговорът ти на всеки въпрос! Все Джони Кеш ти е в устата.

– Джони Кеш е върхът! – мрачно отвърна Хенри, след което настъпи гробовно мълчание... последвано от гръмогласен смях, като към тримата мъже в стаята се присъединиха и други двама „джентълмени“, които седяха в склада.

– Искате ли да затворя вратата, господин Балазар? – попита тихо Чими.

– Не, така е добре – отвърна шефът. Беше сицилианец второ поколение, но в речта му нямаше и следа от акцент, нито пък говореше като човек, получил „образованието“ си изцяло на улицата. За разлика от повечето си колеги в бизнеса беше завършил гимназия. И не бе спрял дотук – в продължение на две години беше следвал икономика в Нюйоркския университет. Говореше тихо, културно, съвсем като американец; такива бяха и методите, с които си служеше в бизнеса. Затова външността му заблуждаваше също както при Джек Андолини. Хората, които за пръв път чуваха говора му, лишен от акцент, оставаха смаяни като на сеанс при венстрилоквист. Балазар приличаше на фермер, кръчмар или дребен мафиот, който се е издигнал благодарение по-скоро на

случайността, отколкото на умствените си способности. Шегобийците от предишното поколение биха го на рекли „мустакатия Пит“. Беше дебелак и се обличаше като селянин. Тази вечер носеше бяла риза, разкопчана на шията (под мишниците му вече бяха избили петна от пот) и синви панталони. Босите му крака бяха обути в кафяви мокасини, толкова стари и износени, че повече приличаха на чехли. Глезените му бяха покрити със синьо-виолетови варикозни вени.

Чими и Клаудио възхитено го наблюдаваха.

Навремето го наричаха Ил Роче – Скалата. Някои от по-старите му приятели продължаваха да се обръщат към него с този прякор. В най-горното чекмедже на бюрото си, там, където останалите бизнесмени прибират тефтери, химикалки, кламери и какво ли още не, Енрико Балазар държеше три колоди карти. Но никога не играеше с тях.

Строеше.

Взимаше две карти и ги подпираше една в друга; получаваше се А, но без хоризонталната черта. До него долепяше друго А. Върху тях поставяше една карта, която образуваше покрив. Правеше А след А, редеше ги едно върху друго, докато накрая къщата му от карти заемеше цялото бюро. Ако човек погледнеше отгоре, щеше да съзре множество триъгълници. Чими бе виждал къщичките на Балазар да се срутват стотици пъти (Клаудио – по-рядко, защото беше с трийсет години по-млад от колегата си. Чими скоро щеше да се оттегли с проклетата си жена във фермата, която притежаваше в Ню Джърси, и да посвети цялото си време на градината... и на амбицията да надживее кучката, за която се бе оженил, но не и тъща си; отдавна се бе отказал от мечтата да яде fettucini на погребението на la Monstra, тя беше вечна; все пак таеше искрица надежда да надживее кучката; баща и често казваше една поговорка, която в превод звучеше така: „Господ често ти прави мръсно, но ти помага само веднъж.“ Според Чими това не означаваше, че Господ е от добрите, затова се надяваше да надживее поне една от двете жени, които бяха отровили живота му, но само веднъж бе виждал Балазар толкова ядосан от рухването на къщичката му от карти. Балазар обикновено се вбесяваше от дреболии – някой тряскал вратата в съседната стая, пияница се подпрял на стената. Понякога Чими виждаше как къщичката, която господин Балазар (Чими го наричаше Бос, като героя на Честър Голд) бе редил с часове, се срутва само защото басовете на джукбокса бяха по-силни от обичайното. Друг път въздушните му кули се разпадаха, без да има някаква явна причина. Веднъж – бе разказвал тази случка поне пет хиляди пъти и всички (с изключение на Чими) се бяха отегчили от нея – Босът

бе вдигнал поглед от руините и бе казал: „Виждаш ли това, Чими? Това е отговорът за всяка майка, проклела Господа заради смъртта на детето си, за всеки баща, проклетел човека, който го изхвърлил на улицата без работа, за страданието на всяко дете. Животът на човек е като тези неща, които строя. Понякога те се разпадат поради някаква очевидна причина, друг път без причина.“

Карло Чими Дрето смяташе, че това е най-мъдрата мисъл, която някога е чувал.

И все пак веднъж Балазар бе изкарай извън нерви заради срутването на една от „постройките“ му. Случило се беше преди дванайсет или може би четиринайсет години. При него беше дошъл един тип, за да преговарят за доставка на алкохол. Онзи нямаше никакви маниери, никакво възпитание. Вонеше така, сякаш се къпеше веднъж годишно. С две думи, истински ирландец. И, разбира се, ставаше въпрос за пиячка. Ирландците не се интересуваха от дрога, а само от пиене. Онова копеле реши, че кулата от карти на бюрото на Балазар е някаква шега. „Кажете едно желание!“ – изкрещя той, след като Босът му обясни – като джентълмен на друг джентълмен – защо не могат да правят бизнес заедно. Тогава ирландецът, един от онези типове с къдрава рижа коса и бледо лице като на туберкулозен, един от онези типове, чиито имена започваха с О и онази запетайка преди същинското име, се хвърли към бюрото. Приличаше на дете, което духа свещите върху тортата на рождения си ден; картите се разхвърчаха около лицето на Балазар. Той отвори горното ляво чекмедже на бюрото си – чекмеджето, в което останалите бизнесмени държат разни канцеларски вещи, сувенири или други неща – извади един 45-калибров пистолет и застреля ирландеца, без по лицето му да трепне и един мускул. След като Чими и Труман Александър, който беше починал от инфаркт преди четири години, погребяха ирландеца под един курник край Седонвил, Кънектикът, Балазар каза: „Работата на човек е да гради. Работата на Господ е да руши. Съгласен ли си?“

– Да, шефе – отвърна Чими, който наистина смяташе така.

Балазар доволно кимна.

– Изпълни ли нарежданията ми? Зарови ли го някъде, където кошките или патиците да серат върху тялото му?

– Да.

– Много добре – каза тихо Балазар и извади ново тесте от горното дясно чекмедже на бюрото си.

Ил Роче никога не се задоволяваше с един етаж на своята къщичка от карти. Върху покривите на първия етаж редеше втори, само че не

толкова широк; върху втория построяваше трети, върху третия – четвърти. Продължаваше да строи, но след четвъртия етаж се налагаше да стане прав. Човек вече не трябваше да се навежда, за да погледне през пролуките, и когато го стореше, виждаше не триъгълници, а фина и невероятно красива плетеница от ромбове. Ако се загледаше прекалено дълго в нея, главата му се замайваше. Веднъж Чими влезе в залата с кривите огледала на Кони Айлънд и се почувства по същия начин. Втори път не стъпи там.

Той твърдеше (мислеше, че не му вярват, но истината бе, че на никого не му пукаше), че веднъж видял как Балазар построил от картите не къща, а истинска девететажна кула. Чими нямаше представа, че другите хич не се интересуват от разказа му – лицата на всички изразяваха смайване, подмазваха му се, защото беше приближен на шефа. Но наистина щяха да останат смаяни, ако бе в състояние да им опише кулата с думи – колко крехка била, как заела три-четвърти от разстоянието между бюрото и тавана, ажурна конструкция от валета и двойки, от попове и десетки, червено-черна дантела от хартиени ромбове, истинско предзвикателство към света, който се върти във вселена от хаотични движения и сили; кула, която според него олицетворяваше самото отрицание на несправедливостите на живота.

Ако имаше по-богат речник, той щеше да каже: „Погледнах построеното от него и разбрах защо съществуват звездите.“

10

Балазар знаеше какво се беше случило.

Ченгетата бяха надушили Еди – може би самият той бе сглупил, изпращайки хлапака, може би интуицията му го беше подвела, но младежът му се бе сторил свестен. Чичо му, който го въведе в този бизнес, казваше, че всяко правило си има изключения, освен правило номер едно: никога не се доверявай на наркоман. Балазар си бе замълчал – не беше уместно едно петнайсетгодишно момче да отговаря каквото и да било, дори и да изрази съгласие – но си беше помислил, че единственото правило без изключения е, че за някои правила това не се отнася.

„Но ако чичо Вероне беше жив – каза си, – той щеше да се изсмее и да заяви: «Виж, Рико, винаги си бил прекалено умен, винаги си знаел правилата, винаги си държал езика си зад зъбите, когато е било необходимо, но в очите ти винаги е проблиявала подла искра. Винаги си знаел

колко си умел, но най-накрая падна в капана на собствената си гордост... винаги съм подозирал, че ще стане така.»“

Той подпря две карти една до друга и ги покри с трета, като обмисляше случилото се.

Арестували са Еди, задържали го за известно време и после го освободили.

Балазар беше прибрал брат му и личните им запаси от стока. Очакваше това да е достатъчно, за да накара младежа да дойде..., за да си поговорят.

Искаше да се срещне с него, защото го бяха задържали само два часа, което означаваше, че нещо не е наред.

Разпитвали са го на летище „Кенеди“, а не на Четиридесет и трета улица, това също беше странно. Следователно малкият се бе отървал от целия или почти целия кокаин.

Или грешеше?

Балазар мислеше. Не проумяваше точно какво се е случило.

Еди беше излязъл от летището два часа след като го бяха свалили от самолета. Времето беше прекалено кратко, за да го пречупят, и прекалено дълго, за да решат, че е чист, че някоя стюардеса е сгрешила.

Балазар мислеше. Не проумяваше какво се е случило.

Братът на Еди беше като зомби, но младокът все още беше с ума си, все още имаше кураж. Не би се пречупил за някакви си два часа... освен ако не ставаше въпрос за брат му. Ако той не беше замесен.

Но как така не го бяха завели на Четиридесет и трета улица? Защо не го бяха качили на някой от онези микробуси на Митническото управление, които щяха да изглеждат досущ като пощенски, ако не бяха решетките на прозорците? Защото Еди наистина бе направил нещо със стоката? Беше ли я изхвърлил? Или скрил?

Невъзможно е да скриеш каквото и да било в самолета.

Невъзможно е да изхвърлиш каквото и да било.

Разбира се, невъзможно беше и да избягаш от определени затвори, да ограбиш определени банки, да се измъкнеш чист от определени обвинения. Но въпреки това хората го правеха. Хари Худини се бе измъквал от усмирителна риза, от заключени куфари, от банкови трезори. Но Еди не беше Хари Худини. Или беше?

Можеше да нареди да убият Хенри в апартаментата му, да заколят Еди на улицата или още по-добре, пак в апартаментата. Ченгетата щяха да решат, че двама наркомани са се надрусали, забравили са, че са братя, и са се убили взаимно. Но така много въпроси щяха да останат без

отговор.

Сега щеше да научи истината, за да се подготви за неприятни изненади или просто да задоволи любопитството си, след което щеше да убие и двамата братя.

Няколко отговора повече, двама наркомани по-малко. Известна печалба, незначителна загуба. В съседната стая подновиха играта.

– Добре, Хенри – каза Джордж Бионди. – Внимавай, защото този въпрос е подвеждащ. Разделът е география. Въпросът е:

„На кой континент кенгурата са местен животински вид?“

Тишина.

– Джони Кеш – отвърна Хенри. Думите му бяха последвани от гръмогласен смях.

Стените се разтресоха.

Чими се напрегна, очакваше къщичката от карти на Балазар (която щеше да се превърне в кула само ако Господ или невидимите сили, които управляваха Вселената от негово име, пожелаеха) да се срути.

Картите потрепериха. Ако една паднеше, всички щяха да рухнат.

Но това не се случи. Балазар вдигна поглед, усмихна се на Чими и промълви:

– Знаеш ли, селяндур такъв, понякога Бог е милостив, понякога много зъл – според случая; обаче ти си кръгъл идиот.

Чими се усмихна.

– Да, сеньор. Аз съм кръгъл идиот, но съм готов да умра за вас.

– Не е необходимо – усмихна се той. – Еди Дийн ще умре. – Спокойно започна да реди втория етаж на кулата.

11

Когато колата спря до бордюра пред бара на Балазар, Кол Винсът погледна Еди. Онова, което видя, беше направо невероятно. Опита се да каже нещо, но не успя да издаде нито звук. Езикът му сякаш бе залепнал за небцето; от устата му излезе само приглушен стон. Видя как очите на младежа от кафяви станаха сини.

12

Този път Роланд не взе съзнателно решението да се намеси.

Направи го без да мисли, реагира машинално, както би скочил от стола си и би грабнал револверите, ако някой се втурнеше в стаята.

„Кулата! – трескаво мислеше той. – Мили Боже, това е Кулата, Кулата на фона на небето. Кулата! Виждам Кулата в небето, очертана от пламъци! Кътбърт! Алън! Дезмънд! Кулата! Кул...“

Този път обаче почувства съпротивата на Еди – не беше насочена срещу него, младежът се опитваше да го заговори, да му обясни нещо.

Стрелецът се оттегли в дъното на съзнанието му и се заслуша – заслуша се отчаяно, докато на един далечен бряг телесната му обвивка се гърчеше и трепереше като тяло на човек, който сънува най-прекрасен сън или най-зловещ кошмар.

13

„Реклама! – крещеше Еди в собственото си съзнание... и в съзнанието на другия. – Това е реклама, неонена реклама. Нямам представа за каква кула си мислиш, но това е само един бар, заведението на Балазар «Наклонената кула»! Кръстена е на онази в Пиза! Това е само реклама, която трябва да наподобява шибаната кула в Пиза! Успокой се! Успокой се! Нима искаш да ни убиеш, преди да стигнем до Балазар?“

„Пица ли?“ – неуверено повтори Стрелецът и погледна отново.

Табела. Да, точно така, сега виждаше съвсем ясно: това не беше Кулата, а пътепоказател. Беше наклонен на една страна, с надупчена повърхност и нищо повече. Сега вече виждаше, че пътепоказателят е направен от някакви тръби, които – неизвестно как – бяха изпълнени с червени блуждаещи огънове. В някои тръби имаше повече блатен газ, в други по-малко; в някои огънят пулсираше.

Видя и буквите под кулата, които също бяха направени от извити тръби; повечето от тях бяха главни. „КУЛАТА – прочете ги, сетне успя да разчете и втората дума: – НАКЛОНЕНАТА КУЛА.“

„Разбираш ли, че това е само табела? Останалото няма значение!“

„Разбирам“ – отвърна Стрелецът и се запита дали Затворникът вярва в това, което казва, или просто се опитва да задържи положението под контрол, питаше се дали Еди вярва, че всеки знак е нещо съвсем маловажно.

„Тогава се успокой! Чуваш ли ме? Успокой се!“

Кол Винсънт успя най-сетне да отлепи езика си от небцето и пресипнало изрече:

– Джак...!

Андолини изключи двигателя и нервно го погледна.

– Какво има?

– Очите му.

– Какво очите му?

– Да, какво ми има на очите? – попита Еди.

Кол го погледна.

Слънцето вече бе залязло, във въздуха се носеше единствено прахояк и мръсотия, но Кол все пак успя да види, че очите на младежа отново са кафяви.

Ако изобщо бяха променяли цвета си.

„Ти го видя“ – настояваше част от съзнанието му, но дали бе така? Кол бе на двайсет и четири и през последните двайсет и една си бе спечелил славата на човек, на когото не може да се има доверие. Освен понякога. Е, беше изпълнителен... при положение, че го държат изкъсо. Да му се има доверие ли? Не. В края на краищата сам не вярваше на себе си.

– Нищо – промърмори той.

– Тогава да вървим – нареди Андолини.

Слязоха от колата. След като Андолини застана от лявата им страна, а Винсът – от дясната. Еди и Стрелецът влязоха в „Наклонената кула“.

ПЕТА ГЛАВА РАЗКРИВАНЕ НА КАРТИТЕ

1

По радиото звучеше блус в стила на двайсетте; Били Холидей, който един ден щеше сам да се убеди колко верни са били думите му, пееше: „Докторът ми каза веднага да спра, защото от следващата доза може да умра.“

Застанал от дясната страна на Хенри, Джордж Бионди – когото приятелите му наричаха Големия Джордж, а враговете му Големия нос – задаваше въпросите. След като Хенри само седеше и тъпо кимаше, Трикс Постино пхна зара в ръката му, която бе добила пепеляв цвят в резултат на дългогодишната употреба на хероин.

– Твой ред е, Хенри – каза Трикс, ала пленникът остави зарчето да се изплъзне от ръката му.

Джими Хаспио взе зара и го хвърли вместо него.

– Виж, Хенри. Открива ти се страхотна възможност.

– Възможност – промърмори замечтано пленникът, сетне се огледа, сякаш току-що се бе събудил.

– Къде е Еди?

– Скоро ще дойде – успокои го Трикс. – Продължавай да играеш.

– Какво ще кажеш за една доза?

– Играй!

– Добре, добре, престани да ме тормозиш.

– Не го тормози – обърна се Кевин Блейк към Джими.

– Добре, няма.

– Готов ли си? – попита Джордж Бионди и театрално намигна на останалите, когато брадичката на Хенри увисна чак до гърдите, после той бавно затвори уста – приличаше на прогнил пън, който за последен път се издига на повърхността преди окончателно да потъне.

– Да – промълви Хенри.

– Давай. – Давай! – извика весело Джими Хаспио.

– Давай! – съгласи се Трикс, при което всички избухнаха в смях (в другата стая „постройката“ на Балазар, която сега се извисяваше натри етажа, потрепери, но не се срути).

– Добре, чуй ме внимателно – каза Джордж и намигна отново. Макар Хенри сега да отговаряше на въпроси от раздела „спорт“, Джордж обяви, че ще го пита нещо от „изкуство и шоу“. – Кой популярен кънтри-певец изпълнява „Момче на име Сю“, „Затворнически блус от Фолсъм“ и подобни шибани песни?

Кевин Блейк, които можеше да събере седем и девет само ако за целта си помагаше с жетони за покер, се хвана за коленете и се запревива от смях, като едва не събори масата.

Джордж, който се преструваше, че разглежда картата в ръката си, продължи:

– Този прочут певец е познат и като човека в черно. Настъпи продължителна пауза, изпълнена с очакване.

– Уолтър Бренън – каза най-сетне Хенри.

Избухна гръмогласен смях. Джими Хаспио прегърна Кевин Блейк, Кевин заудря Джими по рамото. В кабинета на Балазар къщата от карти, която вече се превръщаше в кула, потрепери отново.

– Тихо! – извика Чими. – Босът строи!

Веднага млъкнаха.

– Добре – обади се Джордж. – Този път позна, Хенри. Въпросът беше труден, но ти се справи.

– Както винаги – каза пленникът. – Винаги се справям. Какво ще кажеш за една инжекция?

– Чудесна идея! – възкликна Джордж и извади кутия от пури. В нея имаше спринцовка. Заби иглата във вената над лакътя на Хенри. Това беше последното друсане на Хенри.

2

Отвън пикапът приличаше на таратайка, но под мръсотията и олющената боя се криеше истинско чудо на техниката, на което дори момчетата от Отдела за борба с наркопласъорите биха завидели. Както Балазар неведнъж се бе изразявал, не можеш да биеш копелдаците, ако не си добре подготвен – ако не си екипиран също като тях. Колата струваше цяло състояние, но той имаше известно преимущество: хората му крадяха това, за което полицията трябваше да плаща скъпо и прескъпо. Източното крайбрежие бе населено със служители на електронни компании, които търсеха на кого да продадат на минимална цена най-строгите пазените тайни на своите фирми. Тези, (Джак Андолини ги наричаше „тъпанарите от Силициевата долина“) направо ти избутваха чертежите в ръцете.

Под арматурното табло се криеше детектор за подслушвателни устройства, УКВ антирадар, настроен на полицейската честота, широкообхватен детектор на радиовълни, високочестотен заглушител на радиопредавания, аналого-цифров преобразувател и усилвател, които биха показали на всеки, който се опитваше да засече колата с методите на триангулацията, че тя се намира едновременно в Кънектикът, Харлем и Монтък Саунд; имаше още радиотелефон... и малко червено копче, което Андолини натисна веднага щом Еди Дийн излезе от колата.

Интеркомът в кабинета на Балазар иззвъня.

– Те са – каза той. – Клаудио, пусни ги да влязат. Еди трябва да си мисли, че тук сме само ние тримата с Клаудио. Чими, иди в склада при останалите джентълмени и им кажи да пазят тишина.

Чими тръгна наляво по коридора, Клаудио Андолини тръгна вдясно.

Балазар спокойно започна да реди следващия етаж.

3

„Остави ме аз да се оправям“ – каза Еди, когато Клаудио отвори вратата.

„Добре“ – съгласи се Стрелецът, но остана нащрек, готов да вземе нещата в свои ръце в мига, в който сметнеше за необходимо.

Издрънчаха ключове. Роланд бе много чувствителен към различните миризми – на пот, лъхаша откъм Кол Винсът, който вървеше от дясната му страна, и остър, тръпчив мирис на одеколон, идващ от Джак Андолини отляво, а когато влязоха, долови кисел дъх на бира. Разпозна отлично тази миризма. Това не бе някоя порутена кръчма, чийто под беше посипан с трици и където имаше грубо скован плот – нямаше нищо общо с „Шеб“ в Тул. Навсякъде блестяха стъклени чаши, в това помещение имаше повече стъкло, отколкото Стрелецът бе виждал през цялото си детство, когато доставките бяха станали неритмични благодарение на саботажите на въстаниците от Фарсън, но най-вече, мислеше си той, защото светът се бе променил. Фарсън беше следствие от голямата промяна, а не причина.

Видя отраженията им навсякъде – по стените, по облицования с огледала бар, в дългото огледало зад него; виждаше ги дори като уродливи джуджета в елегантните чаши с форма на камбанка, подредени зад бара... бяха красиви и изящни като коледни играчки.

В единия ъгъл имаше някакво светлинно устройство, което непрекъснато се движеше и променяше цветовете си. От златисто към зелено, от зелено към жълто, от жълто към червено, от червено отново към златисто. По протежение на устройството с главни букви бе изписана дума, която можеше да прочете, но не разбираше значението ѝ: „РОКОЛА“.

Това нямаше значение. Беше дошъл по работа. Не беше турист; не можеше да се позволи лукса да се държи като такъв, без значение колко интересни или странни му се виждаха някои неща.

Мъжът, който им отвори вратата, очевидно беше брат на шофьора, както се бе изразил Еди, въпреки че беше по-висок и може би по-млад с пет години. Носеше пистолет в кобур под мишницата.

– Къде е Хенри? – попита младежът. – Искам да видя брат ми! – Той повиши глас: – Хенри! Ей, Хенри!

Никакъв отговор; тишина, сред която единствено чашите зад бара зазвъняха едва доловимо.

– Господин Балазар желае първо да разговаря с теб.

– Запушили сте му устата и сте го вързали, нали? – попита Еди и преди още Клаудио да му отговори, той се изсмя. – Не, мисля, че сте го оставили да се надрусва, нищо повече. Защо да си правите труда да го връзвате, когато с една инжекция може да стане кротък като агънце? Добре. Водете ме при Балазар. Да приключваме с тази история.

4

Стрелецът погледна кулата, която Балазар бе построил от карти, и си помисли: „Още един знак.“

Босът надникна иззад кулата, която сега беше много висока. Лицето му изразяваше задоволство и топлина.

– Еди – каза. – Радвам се да те видя, синко. Чух, че си имал проблеми на „Кенеди“.

– Не съм ти син – невъзмутимо отвърна младежът.

Балазар направи жест, който бе едновременно комичен, тъжен и неискрен.

– Обиждаш ме, хлапе.

– Стига глупости – прекъсна го той. – Знаеш, че вариантите са два: или работя за ченгетата, или те просто са ме пуснали. Знаеш, че не са успели да ме пречупят само за някакви си два часа. Знаеш, че ако го бяха сторили, сега щях да съм на Четиридесет и трета улица и да повръщам в някой леген.

– За тях ли работиш?

– Не. Пуснаха ме. Следят ме, но вие насила ме доведохте тук.

– Значи си изхвърлил стоката. Невероятно. Трябва да ми обясниш как си се отървал от цял килограм кокаин в пътнически самолет. Тази информация може да ми бъде от голяма полза. Това е истинска мистерия от типа на „загадката на заключената стая“.

– Не съм я изхвърлил, но и не е у мен.

– Че къде е? – обади се Клаудио, сетне се изчерви, когато брат му го изгледа свирепо.

– У него – каза Еди с усмивка и посочи Енрико Балазар, който го гледаше иззад кулата от карти. – Вече е доставена.

За пръв път, откакто бяха довели младежа в кабинета му, на лицето на Боса се появи неподправено изражение – беше искрено изненадан. Но бързо се овладя и се усмихна вежливо, после промърмори:

– Да. А скривалището ще разкриеш по-късно, след като освободим

Хенри и ти върнем твоята стока. Когато се озовете в Исландия, може би. Нали така си представяш нещата?

– Не. Ти не разбираш. Кокаинът е тук. Доставка от врата до врата. Точно както се бяхме споразумели. Защото дори в наше време има хора, които държат на думата си. Зная, че ти звучи невероятно, но това е самата истина.

Всички го гледаха онемели.

„Как се справям, Роланд?“ – попита Еди. „Според мен много добре. Но не позволявай на този Балазар да се окопоти. Мисля, че е опасен.“

„Така ли мислиш, а? Е, не се съмнявам, приятелю. Аз знам, че е опасен. Много опасен.“

Той погледна отново Боса и му намигна.

– Ето защо ти трябва да се тревожиш за ченгетата, а не аз. Ако влязат тук със заповед за обиск, ще затънеш до гуша, господине.

Балазар бе взел две карти. Ръцете му внезапно се разтрепериха и той ги остави на бюрото. Разтрепериха се съвсем леко, но Роланд ги видя. Еди също. Изражение на объркване – на мимолетен страх, може би – се появи на лицето му.

– Внимавай какви ги дрънкаш, малкия. Внимавай как се държиш, не забравяй, че търпението ми не е безгранично.

Джак Андолини се изплаши.

– Сключил е сделка с тях, шефе! Това малко лайно им е предало кокаина, а те са го подхвърлили тук, докато са се престрували, че го разпитват.

– Никой не е влизал тук – каза Балазар. – Никой не би могъл да го стори, Джак, и ти го знаеш много добре. Алармата се включва дори когато някой гълъб кацне на покрива.

– Но...!

– Дори да са искали да го направят, разполагаме с толкова хора в тяхната организация, че нямаше да успеят. Щяхме да знаем кой, кога и как възнамерява да ни прецака.

Погледът му се върна към младежа.

– Еди, разполагаш с петнайсет секунди да спреш да ме будалкаш. Сетне ще повикам Чими Дрето и ще го накарам да се позанимае с теб. След като свърши, ще чуеш как се грижи за брат ти в съседната стая.

Еди се вцепени.

„Спокойно – промълви Стрелецът и си помисли: «Ако искаш да го засегнеш, трябва само да споменеш името на брат му. Все едно, че ръчкаш с клечка незараснала рана.»“

– Ще отида в тоалетната – каза Еди и посочи вратата в далечния ляв ъгъл на стаята; беше толкова незабележима, че се сливаше с ламперията. – Ще вляза сам. Сетне ще се върна при теб с половин килограм кокаин. Това е една втора от доставката. Ще я пробваш. Когато видя брат си и се убедя, че е добре, ще му върнеш нашата стока и ще изпратиш някого от хората си да го отведе у дома. Докато това стане, аз и... – едва не каза Роланд – ... аз и твоите момчета ще седим тук и ще наблюдаваме как редиш това нещо. Когато Хенри се прибере у дома, на сигурно място – това означава, че никой няма да допира пистолет в главата му – ще ми позвъни и ще ми каже паролата, която сме уговорили, преди да замина. За всеки случай.

Стрелецът провери в съзнанието му дали това е истина, или блъф. Беше истина или поне Еди смяташе, че брат му щеше да умре, но нямаше да го подведе. Стрелецът не беше толкова сигурен.

– Сигурно смяташ, че вярвам в Дядо Коледа – отвърна Балазар.

– Зная, че не вярваш.

– Клаудио, обискирай го. Джак, иди в тоалетната и я претърси. Щателно.

– Има ли тайник, за който не знам? – попита Андолини.

Балазар се поколеба, вперил тъмнокафявите си очи в лицето на Андолини. Най-сетне отговори:

– Има малък тайник зад аптекката. Там държа някои лични вещи. Мястото не е достатъчно голямо, за да побере половин кило дрога, но все пак провери.

Джак отиде в тоалетната и Стрелецът видя същата студена бяла светлина като в летящата карета. Сетне вратата се затвори.

Балазар погледна отново Еди.

– Защо ми разказваш такива небивалици? – попита едва ли не с отгорчение. – Смятах те за по-умен.

– Погледни ме в очите и виж дали лъжа.

Босът се подчини. Изглежда го продължително. Сетне се извърна и пъхна ръце в джобовете си. Позата му изразяваше тъга – тъга по блудния син – но преди да се извърне, Роланд видя изражението му, а то не говореше за мъка. Това, което Балазар бе прочел в очите на Еди, не го бе натъжило, а го бе разтревожило.

– Съблечи се – нареди Клаудио, който бе насочил пистолет към младежа. Той започна да сваля дрехите си.

5

„Това не ми харесва“ – помисли си Балазар, докато чакаше Джак Андолини да се върне от тоалетната. Беше уплашен; изведнъж започна да се поти не само под мишниците или на слабините – места, които се потяха и в най-суровата зима. Еди не се държеше като наркоман (умен наркоман, но все пак наркоман, който можеше да бъде манипулиран), а приличаше... приличаше на какво? Сякаш беше израснал, беше възмъжал. Все едно някой му е вдъхнал малко кураж.

Да. Това бе отговорът. И дрогата. Проклетата дрога. Джак претърсваше тоалетната, а Клаудио обискираше Еди с усърдието на надзирател-сидист в някой затвор. Младежът реагира с неподозирано за един наркоман спокойствие, когато Клаудио плюе четири пъти на лявата си ръка, размаза плюнката по дясната си длан и я пхна чак до китката в задника му.

Не откриха наркотик нито в тоалетната, нито вътре в Еди, нито в дрехите му или в пътната му чанта. Следователно той просто блъфираше.

„Погледни ме в очите и виж дали лъжа“ – беше казал младежът.

Балазар така и постъпи. Но видяното го разтревожи. Видя, че Еди Дийн е напълно уверен в себе си: възнамеряваше да влезе в тоалетната и да се върне с половината от стоката. Босът почти му повярва.

Клаудио Андолини извади ръката си, устните му трепереха.

– Побързай, Джак, целият съм омазан в лайната на тоя скапаняк – гневно се провикна той.

– Ако знаех, че ще търсиш и там, щях да се избърша по-добре, приятел – спокойно каза Еди. – Щеше да измъкнеш ръката си по-чиста, а и аз нямаше да се чувствам като изнасилен от бик.

– Джак!

– Иди в кухнята и се измий – нареди му тихо Балазар. – Двамата с Еди ще те чакаме. Нали така, малкия?

– Разбира се.

– Във всеки случай той е чист – каза Клаудио. – Е, чист не е най-подходящата дума. Имах предвид, че не е скрил нищо. Можеш да бъдеш сигурен.

Еди гледаше спокойно Балазар, който си мислеше за Хари Худини и Блекстоун, за Дъг Хенинг и Дейвид Копърфийлд. Някои твърдяха, че изкуството на илюзионистите е мъртво като водевила, но Хенинг беше

суперзвезда, а онова хлапе Копърфийлд бе омагьосал публиката на представлението в Атлантик Сити, на което Балазар бе присъствал. Боят беше обикнал фокусниците от мига, когато за пръв път беше видял един от тях да показва трикове с карти. И какъв бе първият им номер, преди да накарат нещо да се появи, при което публиката да ахне от изненада, сетне бурно да зарькопляска? Канеха някой зрител да провери дали мястото, от което щеше да изскочи заекът, гълъбът или разголената сладурана, е абсолютно празно. Нещо повече, искаха публиката да се увери, че няма как да вкарат нещо вътре.

„Мисля, че ще направи някакъв фокус. Не зная какъв и не ме интересува. Знам само, че това не ми харесва, изобщо не ми харесва“ – мрачно размишляваше Балазар.

Джордж Бионди също бе озадачен.

Беше напълно сигурен, че малко след като Чими бе влязъл в кабинета на счетоводителя и бе угасил лампите, Хенри бе умрял. Беше издъхнал тихичко, без агония, без да вдига шум, без да се мъчи. Просто беше напуснал този свят, отлетял като семе от глухарче, понесено от ветреца. Джордж реши, че най-вероятно това се е случило в мига, в който Клаудио отиде да измие ръката си в кухнята.

– Хенри? – прошепна той в ухото на мъртвеца. Приблужи се толкова, сякаш целуваше момиче в някой киносалон; а това бе отвратително чувство – особено, когато знаеш, че човекът е мъртъв. То е като наркофобия – или както там, по дяволите, го наричаха – но Джордж трябваше да провери, а стената между тази стая и кабинета на Балазар бе доста тънка.

– Какво има? – попита Трикс Постино.

– Млъкни – нареди му Джордж. Шепнеше като двигател на камион на празни обороти.

И двамата замълчаха.

Джордж плъзна ръка под ризата на Хенри. Положението се влошаваше. Чувството, че е на кино с някое момиче не го напускаше. Сега я опипваше, само че не беше тя, а той и не ставаше въпрос просто за наркофобия, а за хомосексуална наркофобия. Гърдите на Хенри не се повдигаха и отпусаха, от тях не долиташе туп-туп-туп. – За Хенри Дийн времето бе свършило. Единственият звук, който се чуваше, беше тиктакането на часовника му.

Джордж се обърна към Чими Дрето, който вонеше на чесън и зехтин, и прошепна:

– Мисля, че имаме проблем.

Джак излезе от тоалетната.

– Там няма дрога – обяви той и студеният му поглед се спря на Еди.
– Ако си намислил да избягаш през прозореца, забрави за него. Има стоманена решетка.

– Наркотикът вече е тук – спокойно отвърна младежът. – Но не знаеш къде да го търсиш.

– Извинявам се, господин Балазар – възкликна Андолини, – но тази отрепка прекалява.

Балазар изучаваше лицето на Еди и се престори, че не чува думите на помощника си. Беше се замислил дълбоко.

Мислеше за зайците, които илюзионистите изваждаха от цилиндри-те си.

Избира човек от публиката, който да установи, че шапката е празна. Какво още се правеше? Никой не надниква повторно в самата шапка, разбира се. А какво бе казало хлапето? „Ще отида е тоалетната. Ще вляза сам.“

Балазар обикновено не искаше да знае тайната на някой трик, защото това отнемаше част от удоволствието. Но този път изгаряше от нетърпение да я разгадае.

– Отлично – обърна се към Еди. – След като е там, иди и го донеси. Така, както си. Чисто гол.

– Добре – съгласи се младежът.

– Но не сам. – Еди се закова на място и трепна, сякаш Босът го беше пронизал с невидим харпун; Балазар испита задоволство. За пръв път нещата не вървяха според плана на хлапето.

– Джак ще дойде с теб.

– Не. Не сме...

– Еди – каза му с любезен тон, – не ми отказвай. Никога не го прави.

8

„Всичко е наред – каза Стрелецът. – Нека дойде.“

„Но... но...“

Еди едва не се разтрепери, контролираше се с огромни усилия. Не се тревожеше от внезапния удар под пояса, който му бе нанесъл Балазар, притесняваше се за Хенри, но най-вече заради нарастващата нужда от инжекция.

„Нека дойде. Всичко ще бъде наред. Слушай...“
И Еди заслуша.

9

Балазар наблюдаваше хилавия гол младеж, който беше започнал да се прегърбва по характерния за наркоманите начин. Еди бе наклонил глава и когато отново погледна Боса, онзи усети как самоувереността му се изпарява. Сякаш хлапето слушаше някакъв глас, който само то можеше да чуе.

Същата мисъл мина и през главата на Андолини, но формулирана по различен начин: „Какво става? Той прилича на кучето от старите грамофонни плочи!“

Кол искаше да му каже нещо за очите на Еди. Изведнъж Андолини съжали, че не го беше изслушал.

Дори Еди да се беше заслушал в някакъв вътрешен глас, гласът или беше престанал да разговаря с него, или младежът бе престанал да му обръща внимание.

– Добре – каза си Еди. – Ела, Джак. Ще ти покажа осмото чудо на света. – Усмихна се, но нито на Джак Андолини, нито на Енрико Балазар им беше до смях.

– Така ли? – попита Андолини и измъкна пистолет от кобура си. – Опитай се да ме учудиш.

Усмивката на младежа стана още по-сияйна.

– Мисля, че ще останеш потресен.

10

Андолини го последва. Беше изплашен и държеше пистолета насочен към пленника.

– Затвори вратата – нареди Еди.

– Майната ти!

– Затвори вратата или няма да получиш нито грам кокаин.

– Майната ти! – повтори Андолини.

Беше пребледнял, опасяваше се, че става нещо, което не разбира.

– Не иска да затвори вратата – извика Еди към шефа. – Писна ми, господин Балазар. Сигурно разполагате с шестима здравеняци, всеки, от

които е въоръжен до зъби, а той се страхува да се затвори в клозета с едно хлапе. При това наркоманче.

– Затвори проклетата врата, Джак! – изкрещя Балазар.

– Точно така – каза Еди, когато Джак Андолини ритна вратата зад гърба си. – Ти мъж ли си или...

– Ох, малкия, писна ми от тия глупости – каза италианецът сякаш на себе си. Вдигна пистолета, за да го удари през устата с дръжката.

Сетне замръзна с вдигната ръка, усмивката, оголила зъбите му, се изкриви в гримаса на удивление, когато стана свидетел на видяното от Кол Винсът в пикапа.

Кафявите очи на младежа промениха цвета си и станаха сини.

„Хвани го!“ – изкомандва го някой и макар да говореше Еди, това не бе неговият глас.

„Шизофреник е – помисли си Джак Андолини. – Той е откачил, проклет шизо...“

Мисълта му секна, когато ръцете на Еди го сграбчиха за раменете, защото тогава едрият мъж видя, как в пространството зейна дупка и то само на около метър зад пленника.

Не, не беше дупка. Очертанията и бяха прекалено точни.

Беше врата.

– Пресвета Дево, спаси ме! – промълви Джак. През вратата, която висеше във въздуха на трийсетина сантиметра от пода, се откриваше изглед към потънал в мрак бряг, в който се разбиваха вълни. Някакви същества се движеха по пясъка. Същества.

Ударът, който трябваше да избие предните зъби на Еди, само разцепи устната му и я разкървави. Андолини усети, че силите му го напуснаха.

– Предупреди те, че ще останеш потресен – промълви младежът и го дръпна. Джак проумя намеренията му в последния момент и започна да се съпротивлява като дива котка, но беше прекалено късно. Преминиха прага и уличната глъчка на нощен Ню Йорк, с която привикваш и преставах да и обръщаш внимание, бе заменена от пляска на вълните и странните възгласи на почти невидимите чудовища, които сновяха по брега.

„Трябва да действаме светкавично, в противен случай загиваме“ –

бе казал Роланд. Еди беше сигурен, че трябваше да се движат едва ли не със светлинна скорост, за да успеят. Не се съмняваше в думите му. Джак Андолини беше труден противник – можеш да го зашеметиш, да го повалиш на земята, но ако му позволиш да се опомни, ще те смачка като муха.

„Лявата ръка! – извика Роланд в мига, в който минаха през прага и той се отдели от Еди. – Помни! Лявата ръка!“

Видя как Еди и Джак се спъват и падат, претъркулват се по каменистия бряг и се борят за пистолета в ръката на Андолини.

Помисли си каква ирония на съдбата би било да се върне в своя собствен свят и да открие, че физическото му тяло е умряло... и вече е твърде късно. Твърде късно да се учудва на каквото и да било, твърде късно да се връща.

12

Андолини нямаше понятие какво се случва. Част от съзнанието му бе убедена, че е полудял, а според друга на отмъстителния Бог най-сетне му бе писнало от злините му и бе решил да го изтръгне от познатия му свят и да го захвърли в това странно чистилище.

Сетне видя отворената врата, от която струеше бяла светлина – светлината от тоалетната на Балазар – и разбра, че има шанс да се върне. Той беше изключително практичен човек. Щеше да разсъждава за тези неща по-късно. Първо трябваше да убие наркоманчето и да мине през вратата.

Силата, която го бе напуснала в момента на шокираща изненада, започна да се връща. Той осъзна, че Еди се опитва да изтръгне от ръката му малкия, но много ефикасен колт „Кобра“ и бе на път на успее. Изруга и го отблъсна, опита се да се прицели, но младежът отново го хвана за ръката. Андолини удари с коляно бедрото на Еди (машинално забелязвайки, че скъпите му габардинени панталони бяха изцапани със сива кал) и младежът изкрещя от болка, сетне извика:

– Роланд! Помогни ми! За Бога, помогни ми!

Андолини извърна глава и това, което видя, отново го извади от равновесие. До него стоеше някакъв тип... само че приличаше на призрак, не на човек. Но нямаше нищо общо с добрия малък Каспар. Бледото, изпито лице на непознатия, който едва се държеше на краката си, беше брадясало. От ризата му бяха останали само парчета, които вятърът

развяваше като панделки и разкриваше измършавелите му ребра. Мърсен парцал бе увит около дясната му ръка. Изглеждаше болен, с единия крак в гроба, но дори и в това състояние имаше толкова опасен вид, че Джек се почувства като пале.

Освен това непознатият държеше два револвера.

Изглеждаха по-стари от планините наоколо, във всеки случай достатъчно стари, за да са откраднати от някой музей на Дивия запад..., но въпреки това си бяха револвери, може би дори стреляха. Андолини разбра, че трябва първо да очисти бледоликия... освен, ако онзи не беше призрак; в такъв случай нямаше от какво да се притеснява.

Отблъсна Еди и се претърколи вдясно, без да обръща внимание на камъчетата, които разкъсаха скъпото му сако. В този миг Стрелецът извади револвера с лявата си ръка, реакцията му бе светкавична както винаги, без значение дали е болен или здрав, буден или полузаспал, беше по-бърза от мълния в лятна буря.

„Свършено е с мен – помисли си смаяният Андолини. – Божичко, та той е по-бърз от всички, които съм виждал! Свършено е с мен, пресевета Дево, той ще ме застреля...!“

Мъжът с окъсаната риза дръпна спусъка на револвера в лявата си ръка и Джек Андолини си помисли – наистина си помисли – че вече е мъртъв, преди да осъзнае, че е чул само изшракване вместо изстрел. Оръжието беше засякло.

Той се усмихна, скочи на крака и вдигна пистолета си.

– Не зная кой си, но ще те пратя по дяволите, проклет призрак!

13

Еди стана; целият трепереше, голото му тяло беше настръхнало. Видя как Роланд извади револвера си, чу изшракването, което се разнесе вместо гърмеж, видя, че врагът им се изправя на крака, чу го да казва нещо и преди да осъзнае какво прави, сграбчи камък с остри ръбове. Измъкна го от пясъка и го запрати с все сила.

Камъкът удари Андолини по тила и отскочи. Рукна кръв. Джек стреля, но куршумът, който със сигурност би убил Роланд, се отклони встрани.

14

„Не съвсем – би казал Стрелецът на Еди. – Щом чуеш свистенето му край бузата си, значи не можеш да твърдиш, че изстрелът е бил съвсем неточен.“

Щом се опомни, Роланд отпусна спусъка и отново го натисна. Този път револверът му издаде обичайния сух, уверен звук, който отекна по брега. Чайките, задрямали по скалите, далеч от омарите, полетяха с пронизителни писъци.

Куршумът на Стрелеца щеше да убие Андолини, ако онзи не бе паднал, замаян от удара в главата. Гърмежът от револвера сякаш отекна някъде надалеч, но дупката в левия ръкав и опарването в лакътя на италианеца бяха съвсем истински. Изгарящата болка го извади от унеса и той се изправи, едната му ръка висеше стчупена и безполезна, пистолетът трепереше в другата. Търсеше жертва.

Погледът му се спря на Еди, Еди наркоманът, Еди, който незнайно как бе успял да го доведе на това странно място. Еди стоеше гол както майка го е родила и трепереше под студения вятър. „Е, Джак, може и да пукнеш тук, но поне ще си доставиш удоволствието да очистиш проклетия Еди Дийн.“

Той вдигна пистолета. Малката „Кобра“ сякаш тежеше десет килограма, но успя да я вдигне.

15

„Дано не засече пак“ – мрачно си помисли Роланд и натисна спусъка. Въпреки крясъците на чайките, чу тихото гладко превъртане на барабана.

16

Револверът не засече.

17

Стрелецът не се бе прицелил в главата на Андолини, а в пистолета

му. Не беше сигурен дали този човек няма да им потрябва; беше довереник на Балазар и ако Балазар беше опасен колкото предполагаше Роланд, то той трябваше да се застрахова.

Изстрелът бе добър, което не бе изненадващо; изненадващо бе това, което се случи с пистолета на Андолини и с притежателя му. Само два пъти през целия си живот Роланд бе виждал противниците да стрелят едновременно.

„Не ти провървя, приятел“ – каза си той, когато Андолини изкрещя и падна на пъска. По ризата и панталоните му се стичаше кръв. Половината от дланта му липсваше. Пистолетът лежеше на пъска, вече беше безполезно парче метал.

Еди се вираше в него. Никой вече нямаше да се подиграва на неандерталската физиономия на Джек Андолини, защото там, където преди беше лицето му, сега имаше кървящо месо и черна дупка вместо уста.

– За Бога, какво стана?

– Куршумът ми трябва да е попаднал в пълнителя на пистолета му в мига, в който е натиснал спусъка – обясни Стрелецът, говореше сухо, като професор, който изнася лекция по балистика в полицейската академия. – В резултат взривът е откъснал задната част на пистолета му. Вероятно са експлодирали още един-два патрона.

– Застреляй го – помоли Еди. Трепереше още по-силно и причината вече не бе единствено в студената нощ и голотата му. – Убий го. Отърви го от мъките му!

– Късно е – отвърна Роланд с ледено безразличие, от което Еди го втресе чак до костите.

Обърна се, но прекалено късно, за да избегне гледката на ракообразните чудовища, които се катереха по краката на Андолини, разкъсваха обувките му от „Гучи“..., без да ги събуят, разбира се. Джек пищеше и размахваше ръце, после се строполи на брега. Рачищата се нахвърлиха лакомо върху него и трескаво задаваха въпросите си, докато го поглъщаха жив: „Дад-а-чак? Дид-а-чик? Дум-а-чум? Дод-а-чок?“

– Исусе! – промълви Еди. – Какво ще правим сега?

„Сега ще вземеш точно толкова от...“ (дяволския прах, каза Стрелецът; кокаина, чу Еди), „... колкото обеща на Балазар – каза Роланд, – нито повече, нито по-малко. Сетне се връщаме. – Изгледа го невъзмутимо. – Само че този път идвам и аз. В собственото си тяло.“

– Божичко! Ще можеш ли? – После сам отговори на въпроса си. – Разбира се, че можеш. Но защо?

– Защото сам няма да се справиш. Ела тук.

Младежът погледна към скупчилите се на брега чудовища. Никога не бе харесвал Джек Андолини, но въпреки това усети, че му се повдига.

– Ела тук – нетърпеливо повтори Роланд. – Нямаме много време, а и това, което трябва да направя, изобщо не ми харесва. Никога не съм го правил. Никога не съм мислил, че ще ми се наложи. – Изкриви устни в горчива гримаса. – Но ще трябва да свикна с подобни неща.

Еди бавно се приближи към него, краката му едва го държаха, сякаш бяха гумени. Бялата му кожа блестеше под неземната светлина. „Кой си ти, Роланд? – запита се той. – Що за човек си? И какво изгаря тялото ти – дали е само температура? Или някаква лудост? Мисля, че и двете.“

Божичко, нуждаеше се от една инжекция! Нещо повече: заслужаваше я!

– Какво не си правил никога? – попита. – За какво говориш?

– Вземи това. – Роланд посочи стария револвер, който висеше в кобура на дясното му бедро. Всъщност не го посочи, защото нямаше пръсти; ръката му завършваше с омотани в парцал чуканчета. – Не мога да го използвам. Нито сега, нито по-късно.

– Аз... – Еди преглътна. – Не искам да го докосвам.

– И аз не искам да го докосваш – отвърна Стрелецът с удивителна любезност, – но се боя, че нямаме избор. Ще има престрелка.

– Така ли?

– Да. И то доста ожесточена.

18

Балазар ставаше все по-неспокоен. Прекалено дълго се забавиха. Прекалено дълго, а и в тоалетната беше прекалено тихо. Някъде отдалеч, може би от съседната пряка долетяха крясъци, чуха се два-три гърмежа, сякаш изстрелваха ракети..., но когато човек се занимава с такива сериозни дела като Балазар, той не обръща внимание на никакви си ракети.

Писък. Това писък ли беше?

„Не обръщай внимание. Това, което се случва на съседната пряка, не те засяга. Започваш да се държиш като някоя бабичка.“

И все пак нещата очевидно вървяха зле. Много зле.

– Джек? – провикна се към затворената врата.

Никакъв отговор.

Балазар отвори лявото чекмедже на бюрото си и извади пистолет. Не беше колт „Кобра“, малък и удобен за носене в таен кобур, а магнум калибър 357.

– Чими! – извика. – Ела тук!

Затръшна чекмеджето. Кулата от карти се разпадна с леко шумолене, почти като въздишка. Балазар дори не забеляза.

Стокилограмовият Чими Дрето като че изпълни рамката на вратата. Видя, че Босът е извадил пистолета си от чекмеджето, и побърза да измъкне своя изпод самото.

– Клаудио и Трикс да дойдат тук – нареди Балазар. – Веднага. Хлапетото е намислило нещо.

– Имаме проблем.

Той отмести поглед от вратата на тоалетната към Чими.

– О, само това ми липсваше. Какво има?

Чими облиза устни. Не би искал да съобщи на шефа лоши новини дори и той да беше в добро настроение, а сега...

– Ами... – започна той и отново облиза устни, – виждате ли...

– Побързай, по дяволите! – изкрещя Балазар.

19

Ръкохватката от сандалово дърво на револвера бе толкова гладка, че Еди едва не го изпусна в краката си. Огромното оръжие изглеждаше праисторическо и толкова тежко, че май щеше да се наложи да го държи с две ръце. „Откатът – помисли си той – ще ме изпрати в най-близката стена. Ако това чудо изобщо може да стреля.“ Ала сякаш нещо го теглеше към оръжието: осъзнаваше за какво служи то, досещаше се за неговата мрачна и кървава история и сякаш се стремеше да я продължи.

„Само най-добрите са го държали – каза си. – Поне до този момент.“

„Готов ли си?“ – попита Роланд.

„Не, но да тръгваме.“

Хвана Стрелеца за китката. Той обгърна голите му рамене с дясната си ръка.

Заедно преминаха прага, напуснаха ветровития сумрак на брега в света на Роланд и се озоваха под хладната флуоресцентна светлина в тоалетната на Балазар.

Еди примигна, очите му привикваха с осветлението. Чу гласа на Чими Дрето в съседната стая, който каза: „Имаме проблем.“ „Всеки има проблеми“ – помисли си Еди, сетне спря погледа си върху аптечната, която беше отворена. Стори му се, че чува гласа на Балазар, нареждаш на Джак да претърси тоалетната, чу и Андолини, който попита дали там има някакъв тайник. Балазар бе замълчал, преди да отговори. „Зад аптечката – бе казал той. – Там държа някои яйчни вещи.“

Андолини беше отместил металния панел, но бе забравил да го върне на мястото му.

– Роланд! – прошепна Еди.

Стрелецът притисна цевта към устните си, давайки му знак да замълчи. Младежът тихичко се промъкна до аптечката.

Личните вещи на Балазар се оказаха шишенце с очистително, някакво списание, озаглавено „Детска игра“ (две осемгодишни момиченца на корицата се целуваха в захлас)... и десетина опаковки кефлекс. Еди знаеше какво представлява кефлексът. Всички наркомани, които използваха спринцовки, знаеха.

Кефлексът беше антибиотик.

– О, само това ми липсваше – казваше Балазар. Гласът му звучеше тревожно. – Какво има, Чими?

„Ако това не му помогне, нищо няма да го спаси“ – помисли си младежът. Взе опаковките и понечи да ги напъха в джобовете си. Но после се досети, че е гол и издаде дрезгав звук, който дори не наподобяваше смях. Остави ги в умивалника. Щеше да ги вземе по-късно... ако имаше по-късно.

– Ами – казваше Чими, – виждате ли...

– Побързай, по дяволите! – изкрещя шефът.

– Братът на хлапето – започна Чими и Еди се вцепени, извил глава и стиснал последните две опаковки с пеницилин. Прилича повече от всякога на кучето от старите грамофонни плочи.

– Какво е станало с него? – нетърпеливо попита Балазар.

– Мъртъв е.

Еди изпусна антибиотика в умивалника и се обърна към Роланд:

– Убили са брат ми.

Балазар понечи да каже на Чими да не го занимава с глупости,

когато има по-важни проблеми – например странното предчувствие, че хлапето ще го прецака, въпреки присъствието на Андолини – когато чу гласа на Еди, както и младежът несъмнено бе чул Чими.

– Убили са брат ми – каза хлапето.

Балазар изведнъж забрави за стоката си, за въпросите, чиито отговори искаше да научи, и всичко останало, освен необходимостта да овладее ситуацията, преди да е станало прекалено късно.

– Очисти го, Джак! – извика той.

Никакъв отговор.

Сетне чу отново гласа на хлапака:

– Убили са брат ми. Убили са Хенри.

Балазар разбра – просто разбра – че хлапето не се обръща към Джак.

– Извикай момчетата – нареди на Чими. – Доведи всичките. Трябва да убием това копеле и когато свършим, лично аз ще му отрежа главата.

21

– Убили са брат ми – каза Затворникът. Стрелецът не отговори. Само наблюдаваше и мислеше: „Шишенцата. В умивалника. От това имам нужда или поне така смята той. Опаковките. Не ги забравяй. Не ги забравяй.“

От съседната стая се разнесе:

– Убий го, Джак!

Нито Еди, нито Стрелецът обърнаха внимание на гласа.

В съседната стая Балазар говореше за главата на Еди като за ловен трофей.

Стрелецът намери в това някаква странна утеха: не всичко в този свят се различаваше от неговия.

Онзи, когото Балазар нарече Чими, крещеше дрезгаво на останалите. Разнесе се тропот от бягащи крака.

„Ще действаш ли или просто ще стоиш така?“ – попита Роланд.

„О, ще действам и още как“ – отвърна Еди и вдигна револвера на Стрелеца. Макар само преди няколко секунди да смяташе, че ще се наложи да го държи с две ръце, сега установи, че го вдига с лекота.

„И какво възнамеряваш да направиш?“ – попита Роланд; стори му се, че чува гласа си отдалеч. Чувстваше се зле, изгаряше от температура, но това, което се случваше сега, бе началото на друга, различна, треска,

която му бе добре позната. Това бе треската, която го беше завладяла в Тул. Това беше огънят на битката, който замъгляваше мислите му и оставяше в него единствено желанието да стреля.

„Ще започна война“ – отговори спокойно Еди Дийн.

„Не знаеш какво говориш – каза му, – но скоро ще разбереш. Щом излезем през вратата, мини вдясно. Аз трябва да мина вляво. Заради ръката.“

Младежът кимна. И те стъпиха на пътеката на войната.

22

Балазар очакваше да се появи Еди или Андолини, или пък двамата. Но не беше очаквал да види младежа, придружен от напълно непознат човек – висок мъж с мръсна прошарена коса и лице, сякаш издялано от камък. За миг се поколеба по кого да стреля.

Чими обаче нямаше такъв проблем. Босът беше ядосан на Еди. Следователно първо щеше да види сметката на малкия, после на другия. Тромаво се извърна към Еди и натисна три пъти спусъка на автоматичния си пистолет. Гилзите изхвърчаха и проблеснаха във въздуха. Еди видя, че здравенякът се обръща, и отчаяно се хвърли на пода, плъзна се като танцьор на състезание по дискотанци, като разсеян танцьор, който бе забравил костюма си ала Джон Траволта и бельото си. Голите му колене се нагорещиха в съответствие със закона за триенето. По декоративните панели над него се появиха дупки. Парчета пластмаса се посипаха по главата и по раменете му.

„Господи, не позволявай да умра гол и без да съм се боцнал за последен път – молеше се той, като знаеше, че подобна молитва си е чисто богохулство, истински абсурд. Но въпреки това не можеше да спре. – Ще умра, но, моля те, преди това да се...“

Револверът в лявата ръка на Стрелеца изгърмя. На брега звукът беше доста силен, тук бе направо оглушителен.

– О, Исусе – задъхано изпищя Чими Дрето. Цяло чудо бе, че изобщо успя да издаде някакъв звук. Гърдите му внезапно хлътнаха, сякаш някой бе ударил с тежък ковашки чук тенекиен варел. Бялата му риза се покри с червени петна като разцъфнали макове. – О, Исусе! О, Исусе! О, Ис...

Клаудио Андолини го блъсна встрани. Чими рухна на пода. Две от рамкираните фотографии в кабинета на Балазар паднаха с трясък. Тази,

на която Босът връчваше наградата за „спортист на годината“ на ухилен младеж, се стовари върху главата на Чими. Стъкълца обсипаха раменете му.

– О, Иисусе! – прошепна той с немошен глас и от устните му рiekна кръв.

Клаудио бе последван от Трикс и един от мъжете, които чакаха в склада. Андолини стискаше автоматични пистолети; онзи от склада имаше пушка „Ремингтън“ с толкова късо отрязана цев, че приличаше на пистолет с приклад. Трикс Постино носеше М-16, скорострелен автомат, който той наричаше „чудото на Рамбо“.

– Къде е брат ми, гадно наркоманче? – изкрещя Клаудио. – Какво направи с Джек? – Отговорът явно не го интересуваше, защото започна да стреля и с двата пистолета, преди още да довърши въпросите си. „Мъртъв съм“ – каза си Еди, сетне Роланд отвърна на огъня. Клаудио Андолини отхвъркна назад, обвит в облак от собствената си кръв. Пистолетите паднаха от ръцете му, плъзнаха се по бюрото на Балазар и тупнаха върху разхвърляните по килима карти. Вътрешностите му се залепиха за стената секунда преди тялото му да ги последва.

– Убийте го! – пищеше Балазар. – Убийте призрака! Хлапето не е опасно! То е само един гологъз наркоман! Убийте призрака! Направете го на решето!

Натисна два пъти спусъка на своя магнум 357. Пистолетът му бе шумен почти колкото револвера на Роланд. Куршумите му не пронизаха декоративните панели зад Стрелеца, а направо ги раздробиха на парчета. През дупките заструи бяла светлина, идваща от тоалетната.

Роланд натисна спусъка. Чу се само глухо изщракване. Оръжието беше засякло.

– Еди! – изкрещя Стрелецът.

Младежът вдигна револвера и натисна спусъка.

Последвалият гърмеж бе толкова силен, че Еди се уплаши да не би револверът да се е взривил в ръцете му като пистолета на Джек. Откачът не го отхвърли назад, но ръката му рязко се отметна и сухожилието му едва не се скъса.

Видя как част от рамото на Балазар изчезва сред фонтан от кръв, чу как Босът изпищя като ранена котка, и се развика:

– Хлапето не било опасно, така ли каза? А, нещастнико? Искаше да ни прецакаш с брат ми? Ще ти покажа кой е опасен! Ще ти...

Разнесе се трясък като от хвърлена граната – онзи от склада бе стрелял с рязаната пушка. Еди се претърколи, а изстрелите надупчиха

като решето стените и вратата на тоалетната.

„По дяволите, и бездруго съм мъртъв!“ – помисли си младежът, докато наблюдаваше как онзи презарежда пушката и я опира в рамото си. Човекът на Балазар се хилеше. Зъбите му бяха пожълтели – очевидно мафиозът не беше привърженик на хигиената.

„Господи, ще ме убие някаква откачалка с жълти зъби, а аз дори не знам името му – мрачно си каза Еди. – Поне уцелих Балазар. Това ми стига.“ Запита се дали в револвера на Роланд е останал още един куршум. Не беше броил изстрелите.

– Пипнах го! – весело извика Трикс Постино. – Отмести се, Дарио!

И преди мъжът на име Дарио да мръдне, за да му даде възможност да стреля, Трикс натисна спусъка на „чудото на Рамбо“. Тежкия пукот на автомата огласи кабинета. Това спаси живота на Еди. Дарио го бе взел на мушка, но преди да натисне спусъка, откосът на Трикс го преряза на две.

– Престани, идиот такъв! – изкрещя Балазар. Но Трикс не го чу и не спря или не пожела да спре. Устните му се разтегнаха и оголиха зъбите му в усмивка на акула. Обсипа с куршуми стаята от единия до другия край, два от декоративните панели станаха на прах, фотографите се разлетяха на миниатюрни стъклени частици, а вратата на тоалетната се откъсна от пантите. Сребърната купа, която Балазар бе получил миналата година, извънтя като камбана, когато я удари куршум. Във филмите често хората се избиват взаимно със скорострелни оръжия. В реалния живот това става рядко. А дори да се случи, важни са само първите три-четири изстрела (което нещастният Дарио щеше да потвърди, ако можеше да потвърди каквото и да било). След четвъртия или петия изстрел с човека, който се опитва да овладее подобно оръжие – колкото и силен да е той – се случват две неща. Първо цевта започва да се повдига, а самият стрелец започва да се извърта наляво или надясно в зависимост от това с кое рамо поема отката. Накратко само някой малоумник или герой от филм може да използва подобно оръжие; то е все едно да се опиташ да застреляш някого с пневматичен чук.

За момент Еди остана вцепенен от това ненадминато чудо на идиотизма. Сетне видя, че зад Трикс напират други мъже, и вдигна револвера на Роланд.

– Пипнах го! – крещеше Трикс с детинската истерия на човек, който е гледал прекалено много филми, за да съумее да различи реалността от въображаемия сценарий. – Пипнах го! Пипнах го! Пип...

Еди натисна спусъка и куршумът му отнесе горната част на черепа

на нападателя. Ако се съди по поведението на този човек, това не беше голяма загуба.

„Исусе, когато тези неща стрелят, правят огромни дупки“ – помисли си младежът.

Вляво от него се разнесе „БУМ-БУМ“, нещо се заби в левия му бицепс. Огледа се и видя, че Балазар, прикрит зад бюрото, осеяно с карти, е насочил магнума си към него. Рамото на Боса представляваше кървава пихтия. Еди се хвърли встрани, в този миг магнумът отново изгърмя.

23

Роланд се хвърли на пода, взе на мушка първия от новодошлите и натисна спусъка. Беше успял да изхвърли гилзите и негодните патрони на килима и да презареди револвера, помагайки си със зъби. Балазар се прицелваше в Еди. „Ако и сега засече, с двама ни е свършено“ – помисли си Стрелецът.

Револверът изгърмя, подскочи в ръката му и Джими Хаспио рухна на пода, мъртвите му пръсти изгърваха 45-калибровия пистолет.

Роланд видя как един от хората на Балазар отскочи и запълзя сред стъкълцата, осеяли пода, но прибра револвера си в кобура. Нямахше как да презареди при положение, че два от пръстите на дясната му ръка липсваха.

Еди се справяше добре. Стрелецът съдеше за това от начина, по който Еди се сражаваше гол. Това бе сериозен, а понякога и непреодолим проблем за всеки мъж.

Той грабна един от автоматичните пистолети, които Клаудио Андолини бе изгървал,

– Какво чакате? – извика Балазар. – Направете ги на решето!

„Големия“ Джордж Бионди и другият тип, който бе седял в склада, се появиха на прага. Онзи от склада крещеше нещо на италиански.

Еди се изправи и се прицели към мъжете до вратата. „Знае, че Балазар се е спотаил там, но смята, че вече нямам оръжие – помисли си Роланд. – Ето още един човек, който е готов да умре за теб, Роланд. Какво зло си извършил, та си наказан да губиш най-преданите си приятели?“

Балазар се изправи, но не забеляза, че Стрелецът е зад него. Мислеше само как да пречука проклетия наркоман, който му бе докарал толкова неприятности.

– Не – обади се Роланд и Босът се обърна; на лицето му бе изписана

изненада.

– Майнат... – започна Балазар и вдигна магнума. Роланд го простреля четири пъти с автоматичния пистолет на Клаудио. Това бе евтино малко оръжие, наподобяващо играчка, и докосването до него омърси ръката му, но вероятно един презрян човек трябваше да бъде убит с презряно оръжие.

Енрико Балазар умря с изражение на безгранична изненада.

– Здравсти, Джордж! – извика Еди и натисна спусъка. Отново се разнесе грохотът, който радваше ухото му. „Този не засече нито веднъж – помисли си младежът. – Явно направих добър избор.“ Джордж успя да стреля още веднъж преди куршумът да го отхвърли назад, да го прекатури като кегла и да накара да запищи от болка. Някаква ирационална, но натрапчива мисъл завладя Еди: че револверът на Роланд притежава магическата сила на талисман, който го закриля. Докато го държеше, нищо не можеше да му се случи.

Отново се възцари тишина, нарушавана единствено от стоновете на мъжа, върху когото се бе стоварил Големия Джордж (когато Джордж падна върху Руди Векио – това бе името на нещастника – му счупи три ребра) и от пищенето в ушите му. Питаше се дали някога отново ще чува нормално. В сравнение с престрелката, която сякаш бе свършила, и най-оглушителният рок концерт звучеше не по-гръмко от радиоапарат, включен на две преки отгук.

Кабинетът на Балазар беше неузнаваем. От обзавеждането му не бе останала и следа. Еди се огледа с широко отворените очи на хлапе, което вижда нещо за пръв път, но Роланд беше виждал този поглед у мнозина. Независимо дали ставаше въпрос за бойно поле, осеяно с хиляди жертви, загинали от снаряд, куршум, сабя или алебарда, или пък за тясна стаичка, в която петима или шестима души се бяха избили взаимно, всичко свършваше по един и същи начин: като кланица, пропита с мирис на барут и сурово месо.

Стената между тоалетната и кабинетът беше изчезнала с изключение на няколко назъбени парчета. Подът бе осеян с парчета стъкло. От окачения таван, който Трикс Постино бе надупчил със своя М-16, висяха парчета като ленти одрана кожа.

Еди се изкашля сухо. Сега вече чуваше и други звуци – оживен разговор, крясъци в бара, вой на сирени вън на улицата.

– Колко души бяха? – попита го Стрелецът. – Дали очистихме всички?

– Така мисля.

– Имам нещо за теб, Еди – обади се Кевин Блейк, който стоеше в коридора. – Надявам се да ти хареса, то е нещо като сувенир, нали разбираш? – Това, което Балазар не успя да стори с по-малкия от братята Дийн, Кевин бе направил с по-големия. Той хвърли отрязаната глава на Хенри в стаята.

Еди я видя и изпищя. Втурна се към вратата, в стъпалата му се забиваха стъкълца и трески, но той не ги усещаше, крещеше и стреляше, докато изпразни целия барабан.

– Еди, не! – извика Роланд, но той не го чу. Не чуваше нищо.

Шестият патрон засече, ала младежът не забеляза това; беше обсебен от мисълта, че Хенри е мъртъв, че бяха отрязали главата му, някакъв гаден кучи син бе отрязал главата на Хенри и този кучи син щеше да си плати, о, разбира се, щеше да си плати и още как!

Затова се втурна към вратата, като непрекъснато натискаше спусъка, без да обръща внимание на каквото и да било, без да обръща внимание на окървавените си стъпала. Кевин Блейк застана на прага, приведе се и се прицели с 38-калибровия си автоматичен пистолет. Рижите му къдрици обрамчваха усмихнатото му лице.

24

„Сега ще го науча“ – закани се Стрелецът, макар да знаеше, че се изисква страхотен късмет, за да поразии целта с тази ненадеждна играчка.

Когато видя, че човекът на Балазар ще подмами Еди от прикритието му, Роланд коленичи, опря лявата си ръка в десния юмрук, без да обръща внимание на болката, която изгаряше свитата му длан. Щеше да има само един шанс. Болката нямаше значение.

Рижият застана на прага и се ухили. Както винаги разумът на Роланд изключи: очите му гледаха, ръката му стреляше. Изведнъж рижият падна в коридора с широко отворени очи и малка дупка в челото. Еди застана над него, крещеше и плачеше, отново и отново натискаше спусъка на револвера, сякаш онзи не беше мъртъв.

Стрелецът очакваше кръстосан огън, който да разреже Еди надве, но когато не прозвуча нито един изстрел, разбра, че всичко е свършило. Ако Балазар е имал други „войници“, те със сигурност си бяха плюли на петите.

Изправи се тежко, залитна, сетне бавно се приближи до Еди Дийн и

промълви:

– Престани!

Младежът не реагира и продължи да стреля.

– Престани, Еди, той е мъртъв. Всички са мъртви. Стъпалата ти кървят.

Еди отново не обърна внимание на думите му и продължи да натиска спусъка. Наблизо се чува възбудени гласове и полицейски сирени.

Стрелецът се опита да издърпа револвера от ръцете му. Еди се обърна към него и преди Роланд да разбере какво става, младежът го удари по главата със собственото му оръжие. По лицето му се стече топла струйка кръв и той рухна на пода. Направи опит да се изправи – трябваше да изчезват отгук, и то по най-бързия начин. Подпря се на стената... сетне всичко потъна в мрак.

25

Роланд остана в безсъзнание не повече от две минути, след което успя да фокусира погледа си и да се изправи на крака. Еди не беше в коридора. Револверът на Роланд лежеше върху мъртвото тяло на червеноскося. Стрелецът се наведе, взе оръжието с лявата си ръка и несръчно го пхна в кобура.

„Искам си обратно проклетите пръсти“ – уморено въздъхна той.

Олюлявайки се, тръгна към кабинета на Балазар; спря, наведе се, грабна дрехите на младежа и ги пхна под мишницата си. Сирените бяха съвсем близо. Роланд смяташе, че те предвещават пристигането на местната полиция или на помощниците на шерифа... но съществуваше известна вероятност това да са хора на Балазар.

– Еди – извика той с дрезгав глас. Гърлото му изгаряше от болка, по-силна дори от тази, която пулсираше в стеклото му слепоочие, където младежът го бе ударил с револвера.

Еди не го чу. Седеше на пода, притиснал главата на Хенри към коrema си. Целият се тресеше и плачеше. Стрелецът се огледа за вратата, не я видя и изпита ужас. Сетне се досети, че щом и двамата бяха от тази страна, единственият начин да отвори вратата, бе да осъществи физически контакт с Еди.

Протегна ръка, но младежът го отблъсна и продължи да ридеа.

– Еди, всичко свърши. Те са мъртви, брат ти също.

– Не намесвай брат ми! – изкрещя като капризно дете той и отново

захлипа. Притисна отрязаната глава към гърдите си я залюля като бебе, сетне вдигна насълзените си очи към Стрелеца.

– Винаги се е грижил за мен – каза, като ридаше толкова силно, че Роланд едва разбираше думите му. – Винаги. Защо аз не можах поне веднъж да се погрижа за него, само веднъж, след като е бил толкова добър с мен?

„Добре се е погрижил за теб – помисли си мрачно Стрелецът. – Я се погледни, седиш и трепериш като лист. Добре се е погрижил за теб, няма що.“

– Трябва да тръгваме.

– Да тръгваме ли? – За пръв път на лицето му се появи изражение, което подсказваше, че е чул думите му; то обаче беше заменено от уплаха. – Никъде няма да ходя. Особено при онези огромни раци дето изядоха Джак.

Някой тропаше по вратата и крещеше да отворят.

– Предпочиташ да останеш тук и обясниш откъде са се взели всички тези трупове.

– Не ме интересува. След като Хенри е мъртъв, нищо не ме интересува.

– Теб може и да не те интересува, но става въпрос и за други хора, Затворнико.

– Не ме наричай така! – изкрещя Еди.

– Ще те наричам така, докато не ми покажеш, че можеш да излезеш от килията, в която си затворен! Хвърли това парче гнило месо и се стегни!

Еди го погледна, лицето му бе мокро от сълзи, а очите му бяха разширени от страх.

– **ТОВА Е ПОСЛЕДНИЯТ ВИ ШАНС** – извика някой през мегафон. На Еди гласът му прозвуча зловещо. – **СПЕЦИАЛНИЯТ ОТРЯД Е ТУК! ПОВТАРЯМ, СПЕЦИАЛНИЯТ ОТРЯД Е ТУК!**

– Какво ме очаква от другата страна на вратата? – попита тихо той. – Ако ми обясниш, може и да дойда. Но опиташ ли се да ме излъжеш, ще разбера.

– Може би смърт. Но докато умреш, ще водиш интересен живот. Искам да ми помогнеш да открия нещо. Съществува вероятност всички да умрем – и четиримата да намерим смъртта си на онова странно място. Но ако победим... – очите му блеснаха-... ако победим, ще видиш нещо, което дори не си сънувал.

– Какво трябва да намериш?

– Тъмната кула.

– Къде е тя?

– Далеч от брега, на който ме откри. Не зная колко път има до нея.

– Какво представлява?

– Не зная, може би е нещо като... лост. Като ос, на която се крепи Вселената. Животът, времето, всички измерения.

– Каза, че сме четирима. Къде са останалите двама?

– Не ги познавам. Картите им още не са изтеглени.

– А моята е изтеглена. Или просто искаш да дойда с теб?

– Да.

Навън се разнесе експлозия като от минохвъргачка. Прозорците по фасадата на „Наклонената кула“ се счупиха. Барът се изпълни със задушливи облаци сълзотворен газ.

– Е? – попита Роланд.

Можеше да сграбчи Еди, да отвори вратата, след което да го замъкне през нея. Но хлапакът бе рискувал живота си за него; Роланд беше видял с очите си как този човек, макар и преследван от някакъв кошмар, се бе сражавал с достойнството на роден Стрелец, въпреки слабостта си към наркотика, въпреки голотата си. Искаше Еди сам да вземе решението.

– Приключения, авантюри, кули, светове, които чакат да ги покорим – промърмори младежът и тъжно се усмихна. Двамата дори не трепнаха, когато в бара проникнаха нови гранати със сълзотворен газ, избухнаха и засъскаха на пода. Първите парливи облачета газ достигнаха кабинета на Балазар. – Струва ми се по-интересно от онези романи на Едгар Райс Бъроуз за Марс, които Хенри ми четеше понякога, когато бяхме малки. Забрави само едно нещо.

– Какво?

– Красиви момичета с голи гърди.

Стрелецът се усмихна.

– По пътя към Тъмната кула всичко е възможно.

Младежът отново потръпна. Вдигна главата на Хенри, целуна леденото, пепеливосиво лице и внимателно сложи на пода зловещата реликва.

– Добре – кимна. – И бездруго нямам планове за вечерта.

– Вземи това – каза Роланд и му подхвърли дрехите. – Сложи си поне обувките. Стъпалата ти кървят.

На улицата отвън двама полицаи с плексигласови шлемове и бронираните жилетки разбиха входната врата на „Наклонената кула“. В

тоалетната Еди (нахлузил слиповете си и обул маратонките си „Адидас“) подаваше една по една опаковките кефлекс на Роланд, който ги тъпчеше в джобовете на джинсите на младежа. Когато прибра и последната опаковка, Стрелецът прегърна Еди през раменете, а хлапакът хвана лявата му ръка. Тъмният правоъгълник на вратата изведнъж се появи. Еди почувства как вятърът от другия свят разрошва косата му, влажна от пот. Чу вълните, които се разбиваха в каменистия бряг. Усети соления мирис на океана. Въпреки всичко, въпреки болката и тъгата, изведнъж пожела да види Кулата, за която говореше Роланд. Копнееше да я види. След смъртта на Хенри нищо не го задържаше в неговия свят. Родителите им бяха мъртви, не беше имал сериозна връзка с момиче вече три години – всъщност откакто бе започнал да се дрогира – само безкрайна върволица от курви и наркоманки. Нито една от тях не го заслужаваше. Майната им! Минаха заедно през прага. Еди дори избърза малко.

От другата страна изведнъж бе разтърсен от нови болезнени мускулни спазми – първите симптоми на хероинов глад. Врълхлетяха го тревожни мисли.

– Почакай! – изкрещя. – Трябва да се върна за минутка! Бюрото му! Дрогата! След като са държали Хенри упоен, значи имат дрога! Хероин! Не мога да живея без хероин!

Погледна умоляващо Роланд, но лицето на Стрелеца бе като издялано от камък.

– Тази част от живота ти свърши – каза и прегради пътя му с лявата си ръка.

– Не! – изкрещя Еди и се опита да го отблъсне. – Не, не разбираш, човече! Хероинът ми трябва! ТРЯБВА МИ! Все едно се бе хвърлил срещу скала. Стрелецът затвори вратата.

Тя тихичко изщрака – звук, който означаваше край на всичко – и падна на пясъка. Вдигна се облак прах. Зад нея нямаше нищо, липсваше и надпис. Тази врата между световите беше затворена завинаги.

– НЕ! – изкрещя Еди. Подплашените чайки също закрещяха в отговор, сякаш се опитваха да го надвикат; ракообразните чудовища започнаха да задават своите въпроси, може би го канеха да се приближи, за да ги чуе по-добре. Той зариде и се строполи на пясъка, тялото му се разтърсваше от спазмите.

– Нуждата ти ще премине – обади се Стрелецът и измъкна една от опаковките от джоба на джинсите на Еди, които толкова приличаха на неговите. Успя да разчете само някои от буквите, рискуваше много,

като вземаше непознато лекарство.

– Или ще ме убие, или ще ме спаси – промълви той и глътна две хапчета. Сетне взе последните три „астина“ и легна до Еди, прегърна го здраво и не след дълго двамата заспаха.

РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

Дните, последвали тази нощ, се губеха в спомените на Роланд, сякаш времето не съществуваше. Спомняше си някаква последователност от образи, случки, безсмислени разговори; образи, които при бързо разбъркване на колодата прелитаха... прелитаха един след друг като еднооки валета, тройки, деветки и кървавочерна Вещица, Кралицата на паяците.

По-късно попита Еди колко време бе изминало, но спътникът му също нямаше представа. И за двамата това понятие не съществуваше. В ада времето губи значението си, а всеки от тях се намираше в свой собствен ад: Роланд – в ада на треската и инфекцията, Еди – в ада на героиновия глад.

– Тук сме по-малко от седмица – заяви хлапакът. – Сигурен съм.

– Откъде знаеш?

– Таблетките, които ти дадох, трябваше да стигнат за една седмица.

После щяхме да имаме някакъв резултат.

– Да оздравея или да умра.

– Точно така.

РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

Сред сгъстяващия се здрач проехтя изстрел, сух трясък, който бързо заглъхна над пустия бряг. БУМ! Роланд усети мириса на барут. „Това означава неприятности – помисли си и понечи да извади револверите, но кобурите бяха празни. – О, не, това е краят, това...“

Но усети още някакъв мирис. Едва доловим аромат...

НОВО РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

... в мрака. Не беше само миризмата. Чуваше пращенето на клонките, виждаше бледооранжевите отблясъци на огъня. Понякога, щом

океанският ветрец задухаше към него и доведеше благоуханния дим, устата на Стрелеца се изпълваше със слюнка. „Храна – казваше си. – Господи, нима съм гладен? Щом изпитвам глад, значи оздравявам.“

– Еди – опита се да каже той, но гласът му беше изчезнал. Гърлото го болеше ужасно. „Трябваше да вземем и малко астин“ – помисли си, сетне се усмихна: беше изпил всички лекарства, за Еди не остана нищичко.

Появи се Еди с плитка чиния; Стрелецът би я познал между стотици други – в края на краищата е извадена от собствената му чанта. В нея димяха бяло-розови парчета месо.

– Какво? – опита се да попита той, но от устата му излиза нечлено-разделен звук.

Еди следеше движението на устните му.

– Нямам представа – сопна се той. – Важното е, че не е отровно. Яж, да те вземат мътните!

Младежът беше блед като платно, трепереше и вонеше отвратително; Роланд разбра, че хлапето не се чувства добре. Протегна изнемошялата си ръка, опита се да го успокои, но Еди го отблъсна и заяви:

– Аз ще те нахраня. Проклет да съм, ако знам защо го правя. Трябваше да те убия. И сигурно щях да го сторя, ако не се бях сетил, че след като веднъж успя да влезеш в моя свят, ще го направиш и втори път.

Младежът се огледа.

– Ако не бях помислил за това, сега единствената ми компания щяха да бъдат тези чудовища.

Погледът му се върна към Роланд. Изведнъж силни спазми разтърсиха тялото му – толкова силни, че той едва не изсипа парчетата месо от плитката чиния. Най-сетне пристъпът премина.

– Яж, по дяволите!

Стрелецът се подчини. Месото не беше лошо, дори му се стори вкусно. Изяде три парчета, преди отново

РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

да се опита да заговори, но само шепнеше. Еди долепи ухо до устните му; макар спазмите да му пречеха да чуе думите на Стрелеца. Роланд повтори:

– На север. Нагоре... нагоре по брега.

– Откъде знаеш?

– Просто зная.

Еди го погледна.

– Ти си луд.

Роланд се усмихна и започна да губи съзнание, но Еди го зашлеви. Сините очи на Стрелеца се отвориха и за миг станаха толкова живи и напрегнати, че младежът се смая. Сетне устните му се разтеглиха в усмивка или по-скоро в неприятна гримаса.

– Да, може и да умреш – каза той, – но първо трябва да вземеш лекарството си. Време е, ако се съди по слънцето. Никога не съм бил бойскаут, така че не съм съвсем сигурен. Отвори уста, Роланд. Отвори я широко заради доктор Еди, проклет похитителю.

Стрелецът зина като бебе, което се кани да суче. Спътникът му постави две хапчета върху езика му и наля вода в устата му. Навярно беше открил поток сред хълмовете на изток. Ами ако беше отровна? Еди не би могъл да различи чистата вода от замърсената. От друга страна, младежът не изглеждаше добре, пък и в крайна сметка Стрелецът нямаше избор. Точно така, нямаш избор.

Преглътна, задави се и едва не се задуши, докато Еди го наблюдаваше с безразличие.

Роланд протегна ръка към него.

Младежът понечи да се отдръпне, но Стрелецът строго го изгледа.

Роланд го притегли към себе си, толкова близо, че усети вонята на болест, а Еди долови отвратителната миризма, която лъхаше от спътника му.

– Тук можеш да избираш между две неща – прошепна Стрелецът. – Не зная как стоят нещата в твоя свят, но тук положението е следното: можеш да се изправиш, да се бориш и евентуално да оживееш или да умреш на колене с наведена глава. Ни що... – Той се закашля.

– Кой си ти? – изкрещя Еди.

– Твоята съдба.

– Защо не пукнеш? – възкликна младежът. Роланд се опита да му отговори, но отново изпадна в безсъзнание и започна

НОВО РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

БУМ!

Роланд отвори очи, видя милионите звезди, които блестят в мрака, сетне отново се унесе.

Не знаеше какво става, но смяташе, че всичко е наред. Извършваше се

РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

Отново усети аромата на месо и Еди му поднесе порция от сладникавите, пикантни хапки. Вече се чувстваше по-добре. Младежът също изглеждаше по-добре, но като че беше разтревожен.

– Приближават – възкликна той. – Може да са уродливи, но не са глупави. Разбират какво правя. Нямам представа как са го научили, но са решили да ми попречат. Всяка нощ идват все по-близо. На разсъмване трябва да се преместим по-навътре. В противен случай това може да се окаже последното утро в живота ни.

– За какво говориш? – От гърлото на Роланд се изтръгна дрезгаво хриптене, което наподобяваше говор.

– За тях – Еди посочи към брега. – Дад-а-чак, дум-а-чум и цялата тази гадост. Мисля, че приличат на нас – искат да ядат, без да бъдат изядени.

Внезапно обладан от ужас, Роланд проумя откъде Еди е взел късчетата месо, с които го бе хранил. Не успя да промълви нито дума поради отвращението, което изпитваше. Но изражението му подсказа чувствата му.

– Какво си мислеше, че правя? – сопна се Еди. – Че съм поръчал храната в ресторант „Червеният омар“?

– Отровни са – прошепна Стрелецът. – Затова...

– Опитвам се да те спася, приятелю. И гърмящите змии са отровни, но хората ги ядат, дори ги смятат за деликатес. Месото им е като пилешкото. Прочетох това някъде. На мен тези гадини ми заприличаха на омари, затова реших да рискувам. Иначе с какво щяхме да се храним? С камъни ли? Застрелях едно от чудовищата и го сготвих. Нямах друг избор. Освен това беше страхотно на вкус. Всяка нощ, след залез слънце, застрелвах по едно. Нито веднъж не отказа месото им. – Усмихна се и продължи: – Надявам се, че гръмнах някое от онези, които разкъсаха Джак. Мисълта, че ям това чудовище, ме радва. Кара ме да се отпусна, да се почувствам по-добре.

– Едно от тях изяде част от мен – прекъсна го Роланд. – Два от пръстите на ръката ми и един на крака.

– Страхотно – продължаваше да се усмихва Еди. Лицето му беше

бледо, с хищно изражение...., но част от злобата в погледа му беше изчезнала заедно с вонята на изпражнения и смърт, която се носеше около него.

– Майната ти! – прошепна Стрелецът.

– Роланд демонстрира сила на духа! – провикна се младежът. – Може би все пак няма да умреш! Мисля, че това е великолепно!

– Ще живея – заяви Роланд. Дрезгавият му глас отново беше спаднал до шепот. Обръчи пак стягаха гърлото му.

– Нима? – Еди го погледна, сетне кимна и отговори на собствения си въпрос. – Да. Мисля, че си прав. Макар веднъж да ми се стори, че си умрял. Сега като че ли се оправяш. Антибиотиците помагат, но според мен те излекува волята. За какво? Защо, по дяволите, се стремиш така отчаяно да оцелееш на този проклет бряг?

– Кулата – разчете Еди по движението на устните, от които не излизаше нито звук.

– Да ти се не види! – възкликна и понечи да му обърне гръб, но Роланд го сграбчи за рамото и го стисна като в клещи.

Двамата се измериха с погледи и после младежът извърна очи и промърмори:

– Добре. Добре!

– На север – прошепна Роланд. – Казах ти, на север е. Дали наистина му бе казал? Май, че да, но споменът беше съвсем смътен.

– Откъде знаеш? – изкрещя Еди, обзет от внезапен гняв. Вдигна юмруци, сякаш за да удари Роланд, сетне ги отпусна.

„Просто знам! Престани да ми губиш времето и силите с глупавите си въпроси!“ – искаше да отговори Стрелецът, но преди да успее, започна

НОВО РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

Влачеха го по брега, тялото му подскочаше, главата му клюмаше безпомощно. Беше привързан към странно подобие на индианска шейна с помощта на собствените му ремъци. Чу как Еди Дийн пееше удивително позната песен и отначало реши, че сънува: „Хей, Джуд...“

„Откъде я знаеш? – искаше да попита Роланд. – Да не би аз да съм я пял? А къде се намираме?“

Но преди да успее да попита каквото и да било, настъпи поредното

РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

„Корт щеше да размаже физиономията на това хлапе, ако можеше да го види“ – помисли си Роланд, докато гледаше индианската шейна; след миг се разсмя. Но това не приличаше на смях. Звукът напомняше шума на прибой в каменистия бряг. Нямаше представа какво разстояние са изминали, но Еди очевидно беше изтощен. Седеше на една скала под лъчите на залязващото слънце, револверът на Стрелеца беше в скута му, а до него лежеше полуразвален мех за вода. Джобът на ризата му беше издут. Там бяха патроните или по-точно – намаляващият запас от „годни“ патрони. Основната причина запасът да намалява толкова бързо беше фактът, че един на всеки четири или пет патрона се оказваше негоден.

Еди, който почти беше задрямал, вдигна глава и извика:

– Защо се смееш?

Стрелецът небрежно махна и поклати глава. Разбра, че не е бил прав. Корт нямаше да пребие Еди заради индианската шейна, макар тя да бе странна на вид и нескопосно направена. Може би Корт дори щеше да изръмжи някоя похвала – което правеше толкова рядко, че момчето, заслужило одобрението му, не знаеше как да реагира, оставаше с отворена уста като риба на сухо.

Корт нямаше да го удари, защото Еди не бе скръстил ръце, оплаквайки нерадостната си съдба, а беше направил нещо. Беше опитал.

Корт вероятно щеше да го възнагради с неохотно изречена похвала, тъй като (колкото и странно да бе) странното превозно средство вършеше работа – за това свидетелстваха следите по пясъка.

– Виждаш ли ги? – попита Еди. Слънцето залязваше и последните му лъчи прокарваха оранжева пътека по повърхността на океана; Стрелецът реши, че лежи тук повече от шест часа. Чувстваше се по-силен. Изправи се и погледна към океана. Брегът, който постепенно преминаваше в планински склон, почти не се беше променил и на него му се стори, че се намират на мястото, откъдето бяха тръгнали.

– Не – отговори той, сетне възкликна: – Ето го!

Еди присви очи и кимна. Слънцето се беше снижило и оранжевата пътека вече беше кървавочервена; първите ракообразни чудовища изпъляха от вълните и запъляха нагоре по брега.

Две от тях се насочиха към мъртвата чайка, която лежеше близо до Роланд. Победителят в надпреварата я разкъса и започна да се тъпче с разлагащите се останки.

– Дид-а-чик? – попита го.

– Дум-а-чум? – отговори му второто чудовище.

БУМ! Изстрелът на Роланд сложи край на въпросите му. Еди се спусна към него и го хвана за опашката, като не изпускаше от поглед първото чудовище; то също го наблюдаваше. Младежът донесе плячката. Рачището се гърчеше, размахваше щипки, но скоро престана да мърда. Опашката му се повдигна за последен път, клещите му увиснаха.

– Господар скоро яде – обади се Еди. – Иска филе от влечуго или филе от влечуго. Какво предпочита господар?

– Не те разбирам.

– Естествено. Нямах никакво чувство за хумор. Къде си го изгубил?

– Застрелях го по време на една битка.

Еди се усмихна.

– Тази вечер изглеждаш по-добре.

– Така е.

– Утре може би дори ще направиш няколко крачки. Честно казано, приятелю, голяма мъка видях, докато те домъкна дотук.

– Ще опитам да си раздвижа краката.

– Непременно.

– Ти също изглеждаш по-добре – заяви Роланд, но при произнасянето на последните две думи гласът му преминава във фалцет. „Ако не млъкна – помисли си той, – ще изгубя гласа си.“

– Смятам, че ще оживея. – Еди невъзмутимо го изгледа. – Никога няма да разбереш колко близо бях до смъртта. Веднъж взех един от твоите револвери и го опрях до слепоочието си. Сложих пръст на спусъка, подържах оръжието, сетне го прибрах в кобура. Една нощ получих спазми. Мисля, че бе на втората нощ, но не съм сигурен. – Поклати глава и добави нещо, което Стрелецът не разбра: – Сега Мичиган ми се струва като сън.

Макар гласът му отново да заглъхна до дрезгав шепот и да знаеше, че не трябва да говори, Роланд попита:

– Какво те спря да натиснеш спусъка?

– Ами, това са единствените ми панталони. В последната секунда ми хрумна, че ако дръпна спусъка и револверът отново засече, никога няма да събера кураж да опитам втори път... а и след като веднъж изцапаш гашите, трябва да ги изпереш веднага или ще се умиришеш за цял живот. Хенри ми го каза. Научил го беше във Виетнам.

Стрелецът гръмогласно се засмя, сякаш гласът му беше наред.

Еди се усмихна и продължи:

– Мисля, че в това сражение са ампутирали част от чувството ти за хумор. – Той стана с намерението да се изкачи по склона и да потърси съчки за огъня.

– Чакай – спря го Роланд. – Кажи ми честно, защо не го направи?

– Реших, че може би имаш нужда от мен. Ако се бях само убил, ти щеше да умреш. Когато се изправиш на крака, може и да размисля. – Огледа се и дълбоко въздъхна. – В твоя свят може и да има Дисниленд или Кони Айлънд, Роланд, но това, което видях досега, не ми харесва.

Той тръгна, сетне спря и отново погледна спътника си. Лицето му беше мрачно, макар че болнавата бледост почти бе изчезнала. Вече не получаваше спазми, само ръцете му трепереха от време на време.

– Понякога изобщо не ме разбираш, нали?

– Да. Понякога не те разбирам.

– Тогава ще ти обясня. Има хора, които изпитват нужда да се грижат за ближните си. Не можеш да ме разбереш, защото не си от тях. Ще ме използваш и ще ме захвърлиш като хартиена кърпичка. Господ се е подиграл с теб, приятелю. Достатъчно чувствителен си, за да те заболи, но и достатъчно коравосърдечен, за да продължиш на всяка цена. Сам нямаше да се справиш. Ако аз лежах на брега и виках за помощ, щеше да ме отминеш и да продължиш към проклетата си Кула. Близко съм до истината, нали?

Роланд мълчаливо се взираше в него.

– Но не всички са като теб. Има хора, на които е нужен човек, който да ги обича – като в онази песен на Барбара Стрейзанд. Банално е, но е истина. Ала ако се стигне до това да ме жертваш, няма да се замислиш, нали?

Роланд продължаваше да го наблюдава.

– Интересува те само Кулата. – Еди се изсмя. – Тя е твоят наркотик, Роланд.

– В кое сражение? – прошепна Роланд.

– Моля?

– В кое сражение са ампутирали твоята воля и благородство?

Еди трепна, сякаш Стрелецът му бе зашлевил шамар.

– Ще донеса вода – промърмори. – Пази се от онези гадини. Днес се отдалечихме от тях, но не зная дали не могат да разговарят помежду си.

Бавно се обърна и последните лъчи на залязващото слънце озариха влажното му лице.

Стрелецът се обърна към брега. Ракообразните чудовища пълзяха и

задаваха въпросите си, задаваха въпросите си и пълзяха, но и двете им дейности изглеждаха безсмислени. Безспорно притежаваха някакъв интелект, но не достатъчен, за да обменят информация.

„Бог невинаги ни наказва открито – каза си Стрелецът. – Често, но не винаги.“

Еди се върна с наръч дърва.

– За какво мислиш?

– Всичко е наред – изграчи Стрелецът.

Еди понечи да му отвърне нещо, но Роланд вече се беше проснал по гръб и се взираше в първите звезди, които надзъртаха от виолетовото небе.

През следващите три дни продължи да се възстановява с бързи темпове. Червените линии, които пълзяха по ръцете му, първо смениха посоката, сетне избледняха, а накрая изчезнаха. На четвъртия ден направи първите си крачки, след това рядко позволяваше на Еди да го влачи. На следващия ден мина без помощта на спътника си; на всеки един-два часа сядаше и изчакваше изтръпването на краката му да премине. По време на тези почивки, а също и след вечеря, но преди огънят да догори и двамата да заспят, Еди му разказа за себе си и Хенри. Роланд често се питаше какво бе направило живота на двамата братя толкова труден, но когато младежът започна разказа си, в началото неуверено и с гняв, породен от голямата му мъка, той не намери сили да го спре, да му каже: „Недей, разбирам всичко.“

Това обаче нямаше да помогне на Еди, Той не говореше, за да помогне на Хенри, защото Хенри беше мъртъв. Еди искаше да погребее брат си в мислите си. Да го погребее завинаги. И да напомни на самия себе си, че макар брат му да е мъртъв, самият той все още е жив. Затова Стрелецът слушаше, без да го прекъсне нито веднъж.

Причината бе проста: Еди вярваше, че брат му се е пожегнал заради него. Хенри също беше убеден в това. Може би наистина го е вярвал, а може би са му повлияли натякванията на майка им, която все повтаряла на момчето какви жертви са правили заради него тя и Хенри, за да може Еди да се почувства в безопасност в този град-джунгла, да бъде щастлив и да не свърши като бедната си сестра, която той дори не си спомняше и която била толкова красива, мир на праха и. Сестра му сега била при ангелите, а това несъмнено било чудесно място, но на Еди му било рано да отива при нея; не искали да бъде прегазен от пиян шофьор като сестра си или наръган от наркоман заради двайсет и петте цента в джоба му. Ето защо трябвало да слуша батко си и никога да не забравя,

че Хенри се жертва заради него.

Еди призна пред Стрелеца, че майка му едва ли е имала представа за нещата, които бяха вършили двамата с Хенри – как бяха крали комикси от магазинчето на Ринкон Авеню или как пушеха цигари зад фабриката за галванични елементи на Кохос Стрийт.

Веднъж видели един шевролет; ключовете му били оставени на таблото и макар Хенри да имал само бегла представа за шофирането (тогава бил на шестнайсет, а Еди на осем), набутал брат си в колата и заявил, че отиват в центъра на Ню Йорк. Еди се уплашил и заплакал. Хенри също се уплашил и се ядосал на братчето си. Закрепял му да млъкне, да престане да се държи като бебе. Имал десет долара и му обещал да гледат филм през целия ден, сетне да хванат влака и да се приберат у дома преди майка им да е сложила масата за вечеря. Но Еди не преставал да плаче. Край моста Куинсбъро видели патрулна кола и макар да бил абсолютно сигурен, че ченгето гледало в съвсем друга посока, отвърнал с „да“ на въпроса на брат си, дали полицаят ги е забелязал. Хенри пребледнял и спрял толкова рязко, че отнесъл един пожарен кран. Хукнал по улицата, докато малкият, обзет от паника, отчаяно се опитвал да отвори вратата. Брат му се върнал и го измъкнал от шевролета, като му зашлевил два шамара. Сетне изминали пешком (по-скоро крадешком) обратния път до Бруклин. Това им отнело цял ден и когато майка им попитала защо са толкова зачервени и потни, Хенри отвърнал, че през целия ден учил брат си да играе баскетбол. Сетне някакви хлапета ги подгонили и трябвало да си плюят на петите. Майка им целунала Хенри и се усмихнала на Еди. Попитала го дали осъзнава, че има най-добрия брат на света. Малкият се съгласил и изобщо не излъгал. Наистина смятал така.

– През онзи ден Хенри бе не по-малко уплашен от мен – разказа Еди на Роланд, докато двамата седяха и наблюдаваха последните лъчи на слънцето, които се отразяваха в океана. – А може би беше по-уплашен, защото смяташе, че ченгето ни е видяло, а аз знаех, че не беше така. Затова избяга. Но се върна. Това е най-важното. Върна се.

Роланд не отвърна нищо.

– Разбираш, нали? – той изпитателно го погледна.

– Да.

– Винаги се страхуваше, но винаги се връщаше.

Стрелецът си помисли, че за Еди (а може би и за двамата) щеше да бъде по-добре, ако в онзи ден Хенри беше избягал. Но хората като Хенри никога не постъпваха така. Хората като него винаги се връщаха,

защото знаеха как да използват доверието на околните. Това бе единственото, което хората като Хенри умееха. Първо превръщаха доверието в нужда, а нуждата в наркотик. Тогава настъпваше техният час.

– Май ще си лягам – каза Стрелецът.

На следващия ден Еди продължи да разказва, но Роланд вече знаеше какво се е случило. Брат му не спортувал, защото след часовете трябвало да се грижи за Еди. Това, разбира се, нямало нищо общо с факта, че Хенри бил хилав, с некоординирани движения и мразел всички спортове. От него щяло да излезе чудесен пичър в бейзбола или гард в баскетбола, повтаряла майка им. Оценка му били слаби и се наложило да повтаря класа. Но не защото бил глупав. Еди и госпожа Дийн знаели, че умът на Хенри е остър като бръснач. Вместо да учи или да пише домашни, по-големият и син трябвало да се грижи за братчето си. Фактът, че по цял ден гледали телевизия, излегнали се на дивана в хола, или се боричкали на пода, явно бил без значение. Лошите оценки означавали, че никой университет, освен този в Ню Йорк, нямало да приеме Хенри. Семейството обаче не можело да си го позволи, защото лошите оценки изключвали възможността за стипендия. Сетне младежът получил повиквателна и заминал за Виетнам, където загубил част от капачката на коляното си. Болката била ужасна. Лекарството, което му давали, било на основата на морфин. Когато състоянието му се подобрило, престанали да му дават обезболяващи. Но щом той се върнал в Ню Йорк, развил наркотичен глад. Четири месеца по-късно, само няколко седмици след смъртта на майка им, Еди го видял да смърка бял прах от огледалце и предположил, че това е кокаин. Оказало се хероин. И като се замисли човек, чия е вината?

Роланд замълча, но в мислите си чу гласа на Корт: „Вината, малкия, винаги се крие на едно и също място: в човека, който е достатъчно слаб, за да я носи.“

Когато открил истината, Еди бил шокиран, сетне побеснял от яд. В отговор Хенри не му обещал да спре да се друса, а заявил, че не му се сърди заедно реагира така, но трябвало да знае, че Виетнам го бил превърнал в отрепка, той нямал воля, щял да напусне дома си, това било най-доброто разрешение. Еди бил прав, мястото на брат му било сред наркоманите на улицата. Надявал се само брат му да не му се сърди много. Признавал, че е станал безхарактерен; нещо във Виетнам го направило такъв, нещо го развалило също както влагата разлага връзките на маратонките и ластичите на бельото. Във Виетнам имало нещо, което покривало душата. Разридал се и помолил Еди да си спомни годините,

през които брат му се е опитвал да бъде силен.

Заради Еди.

Заради мама.

И така Хенри се опитал да напусне дома си. Еди, разбира се, не му позволил. Бил обзет от чувство за вина. Видял ужасните белези по крака на брат си, коляното, в което имало повече тefлон, отколкото костна тъкан. Започнали да се надвикват в коридора. Хенри стоял там, бил издокаран в маскировъчната си униформа, а вещите му били в брезентовата торба. Под очите му имало пурпурни сенки. Еди бил само по долни гащета. Продължили да крещат, докато се появила госпожа Макгърски и извикала: „Ако щете заминавайте, ако щете оставайте, но решете веднага и млъкнете, иначе ще извикам полиция!“ Възнамерявала да добави още нещо, когато видяла, че Еди е гол. Допълнила само: „Как не те е срам, Еди Дийн!“, преди да изчезне. Братята се спогледали. „Приличаш на ангел, само че затлъстял“ – казал тихо Хенри и двамата се запревивали от смях, прегърнали се, потупали се по гърбовете и по-големият се отказал да напусне. След две седмици Еди вече смъркал кокаин и не можел да си обясни, защо, по дяволите, бил вдигнал такъв скандал, след като ставало въпрос само за смъркане. А Хенри (когото брат му очевидно започнал да смята за голям мъдрец) отвърнал, че след като целият свят се е устремил към ада, няма нищо лошо човек понякога да се надруса.

Минало известно време. Еди не каза точно колко, а Стрелецът не попита. Навярно младежът осъзнаваше, че съществуват хиляди оправдания за вземането на наркотици, но нито една причина. Важното било, че държал порока си под контрол. Хенри също донякъде успявал да овладее страстта си към дрогата. Не колкото брат си, но достатъчно, за да не буди подозрения. Независимо дали Еди го е съзнавал или не (Стрелецът смяташе, че младежът е бил наясно), ролите им били разменени. Вече Еди държал брат си за ръка, когато пресичали улиците.

Един ден той заварил Хенри да си бие инжекция. Последвала нова истерична кавга, повторение на предишната, с тази разлика, че се карали в стаята на Хенри. Завършила по същия начин: по-големият брат се разплакал и приложил същата непробиваема защита: Еди бил прав, той бил отрепка и не заслужавал да живее. Щял да си тръгне, брат му никога повече нямало да го види, но дано да запазел спомена за него...

Вълните, които се разбиваха в каменистия бряг, заглушиха последните думи на младежа. Но Стрелецът знаеше историята, затова замълча. Еди бе този, който не разбираше същината и, Еди, който за пръв път от

десет години разсъждаваше трезво, без наркотикът да замъглява съзнанието му. Той не разказваше за случилото се на Роланд; разказваше го на самия себе си.

Стрелецът не го прекъсваше. И бездруго разполагаха с неограничено време, което единствено разговорите можеха да запълнят.

Еди призна, че споменът за обезобразеното коляно на Хенри и за белега на крака му продължавал да го преследва. Разбира се, брат му се бил излекувал отдавна, дори не куцал... освен когато двамата се карали; тогава куцането се засилвало. Преследвал го споменът за всичко онова, което Хенри жертвал заради него, преследвала го и една по-прагматична мисъл: брат му не би изкарал дълго на улицата. Щял да прилича на заек, пуснат сред джунгла с тигри. И след по-малко от седмица щял да свърши в затвора или в моргата.

За това Еди започнал да го моли да остане, а Хенри най-накрая великодушно му разрешил да се грижи за него. Шест месеца по-късно едната ръка на Еди била надупчена от инжекциите. От този миг насетне всичко тръгнало по наклонената плоскост. Еди заминал за Бахамските острови, после Роланд внезапно се намесил в живота му.

Друг човек не толкова прагматичен и по-склонен към самовглъбяване от Роланд, би попитал (наум, разбира се, не на глас): „Защо? Защо точно той? Защо се започна с този странен и дори обречен човек?“

Стрелецът не само че не се интересуваше от това, ами дори не му бе хрумвало. За разлика от Кътбърт. Кътбърт все питаше нещо; така и беше умрял, задавайки въпрос. Сега всички до един бяха мъртви. Последните стрелци на Корт, тринайсетте, оцелели от групата начинаещи, която наброяваше петдесет и шест момчета, бяха мъртви. Всички, освен Роланд. Той беше последният Стрелец и следваше неотклонно целта си в един загнил, стерилен, празен свят.

„Тринайсет е числото на злото“ – спомни си Роланд думите на Корт в деня преди церемонията по представянето на новите стрелци. На следващия ден за пръв път от трийсет години Корт не присъства на церемонията. Последните му ученици отидоха в дома му, за да коленичат в нозете му, да получат благодарствена целувка и да му позволят да зареди оръжията им за пръв път. Девет седмици по-късно той беше мъртъв. Говореше се, че бил отровен. Две години след смъртта му започна последната кървава гражданска война. Касапницата не отмина последния бастион на цивилизацията, светлината и разума, и заличи всичко с лекота, с която вълната отнася пясъчен замък.

Роланд беше последният. Вероятно беше оцелял, защото беше не

само романтик, а прагматичен човек. Разбираше, че само три неща имат значение: смърт, ка и Кулата.

Ето защо не мислеше за нищо друго.

Еди завърши разказа си около четири часа следобед на третия ден от похода им на север. Брегът сякаш не се променяше. Ако търсеха доказателство за напредъка си, трябваше да погледнат вляво, на изток, където острите върхове на планините бяха започнали да се заглаждат и да се снижават. Ако Роланд и Еди се придвижеха още на север, планините щяха да се превърнат в хълмове.

След като завърши разказа си, младежът потъна в мълчание. В продължение на половин час или дори повече двамата вървяха, без да разменят нито дума. Еди поглеждаше крадешком към Роланд, но навярно нямаше представа, че спътникът му вижда тези погледи. Роланд знаеше какво очаква младежът: отговор. Някакъв отговор. Какъвто и да било отговор. На два пъти хлапакът понечи да каже нещо, но се отказа. Накрая зададе въпроса, който Стрелецът очакваше:

– Е? Какво ще кажеш?

– Важното е, че си тук.

Еди спря и постави ръце на кръста.

– Това ли е всичко?

– Това е всичко, което зная – отвърна Стрелецът. Липсващите пръсти го боляха и сърбяха. Копнееше за малко астин от света на Еди.

– Нямах мнение, така ли?

Роланд можеше да протегне осакатената си дясна ръка и да каже: „Помисли върху това, глупако!“, но подобна мисъл изобщо не му хрумна, както не му хрумна и защо от всички хора на света бе срещнал точно Еди.

– Това е ка – търпеливо отвърна.

– Какво е ка? – войнствено попита Еди. – Никога не съм чувал тази дума. Но ако добавиш едно „ка“, се получава детският израз за лайно.

– Тук думата означава „дълг“ или „съдба“ или накратко – мястото, където трябва да стигнеш.

Младежът изглеждаше едновременно объркан, отвратен и развеселен.

– Тогава добави още едно „ка“, защото тогава думата ще получи истинското си значение. Стрелецът сви рамене.

– Не вода философски спорове. Не съм учил история. Знаем, че миналото си е минало, а бъдещето – бъдеще. Всичко е ка.

– Така ли? – Еди погледна на север. – Според мен бъдещето

означава, че трябва да изминем няколко хиляди километра по този проклет бряг. Ако това е бъдещето, то „ка“ и „кака“ са едно и също. Може би имаме достатъчно патрони да застреляме още пет-шест чудовища, сетне ще трябва да ги убиваме с камъни. Къде отиваме?

Роланд се замисли дали Еди би се досетил да зададе подобен въпрос на брат си. Но подобен въпрос е равносilen на покана за безсмислен спор. Посочи на север и каза:

– Там.

Младежът проследи жеста му, но не видя нищо освен миди и сив пясък. Обърна се към Роланд, готов да се изсмее, но видя упорството, изписано на лицето му, и отново погледна на север. Присви очи. Заслони ги с дясната си ръка от слънчевите лъчи. Копнееше да види каквото и да било, дори мираж, но там нямаше нищо.

– Баламосвай ме колкото щеш – процеди, – но всичко това е евтин трик. Жертвах живота си за теб при Балазар...

– Зная. – На лицето на Стрелеца грейна усмивка – рядко явление като слънчев лъч в мрачен ден. – Затова постъпих честно с теб. Тя е там. Видях я преди час. В първия миг реших, че е мираж, после действително я видях.

Еди отново се втренчи в далечината и откъсна поглед едва когато от очите му потекоха сълзи. Най-накрая каза:

– Не виждам нищо. Макар очите ми да са отворени на четири.

– Какво означава това?

– Означава, че ако там имаше нещо, щях да го видя! – Но се разколеба. Запита се дали зрението на Стрелеца не е по-силно от неговото.

– Ще я видиш – повтори Роланд.

– Какво ще видя?

– Няма да я достигнем днес, но ако зрението ти е добро колкото твърдиш, ще я видиш преди залез слънце. Освен, ако не си решил да останеш тук.

– Ка – язвително промърмори младежът.

Роланд кимна.

– Ка.

– Кака – изсмя се Еди. – Хайде да се обзаложим. Ако не видя нищо до падането на нощта, ще ме черпиш с печено пиле или със сандвич. Все едно с какво, стига да не е омар.

– Да вървим.

Отново поеха на север. Цял час преди слънцето да докосне хоризонта, Еди Дийн видя някакви контури – смътни и едва различими, но

това беше нещо ново.

– Наистина виждам нещо – каза той.

– Имаш зрението на Супермен.

– На кого?

– Не ми обръщай внимание. Забравих, че не познаваш моя свят.

Какво е това?

– Ще видиш. – Стрелецът продължи напред, преди Еди да успее да зададе нов въпрос.

Двадесет минути по-късно на младежа му се стори, че различава нещо. Петнайсет минути по-късно вече беше сигурен. Предстоеше им да изминат още четири-пет километра, но вече знаеше какво ги очаква в далечината. Врата, разбира се. Още една врата.

Тази нощ и двамата не спаха добре, събудиха се и тръгнаха на път час, преди първите слънчеви лъчи да осветят назъбената планинска верига. Достигнаха вратата едновременно с изгрева на слънцето. Спогледаха се. Стрелецът отново изглеждаше на четирийсет, а Еди – на годините на Роланд, когато предизвика Корт на двубой.

Вратата бе точно копие на първата, с изключение на надписа, който гласеше: „ГОСПОДАРКАТА НА СЕНКИТЕ“.

– Това ли било... – смаяно промълви Еди, вперил поглед във вратата, която стоеше на пантите, окачени на невидима рамка; врата между два свята, между две вселени. Издигаше се пред тях, едновременно реална и фантастична.

– Това – съгласи се Стрелецът.

– Ка.

– Ка.

– Тук ли трябва да срещнеш втория от троицата?

– Така изглежда.

Стрелецът знаеше какво е намислил Еди преди още младежът да е взел решение. Предугади хода му преди хлапакът да помръдне. Можеше да се обърне и да счупи ръката му, но не го стори. Остави го да измъкне револвера от десния му кобур. За пръв път в живота си позволи на някого да докосне оръжието му. И не направи нищо, за да му попречи. Обърна се и го погледна спокойно, дори кротко.

На лицето на Еди бе изписана ярост и мъка. Очите му като че горяха. Стискаше тежкия револвер с двете си ръце, но въпреки това цевта подскочаше нагоре-надолу.

– Отвори я! – извика.

– Държиш се глупаво – каза Стрелецът със същия благ тон. –

Нямаме представа накъде води тази врата. Не е задължително да се озовем в твоята вселена, да не говорим за твоя свят. Господарката на сенките може да има осем очи и девет ръце. Дори вратата да ни отведе в твоя свят, то може да се окажем във време преди да си се родил или след като си умрял.

Еди мрачно се усмихна.

– Готов съм на всичко, за да се махна от този проклет бряг.

– Не разбирам...

– Зная, че не разбираш. Няма значение. Просто отвори шибаната врата.

Роланд поклати глава.

Стояха на брега, озарени от лъчите на изгряващото слънце, а вратата хвърляше продълговата сянка към оттеглящия се океан.

– Отвори я! – изкрещя Еди. – Идвам с теб! Не разбираш ли! Идвам с теб! Може би ще се върна. Вероятно ще се върна. Предполагам, че ти дължа поне това. Постъпи честно с мен, не съм го забравил. Но докато търсиш мадамата от сенките, ще вляза в най-близката закусвалня и ще си взема нещо за хапване. Може би голямо „семеино меню“ за начало.

– Оставаш тук.

– Мислиш ли, че няма да те застрелям? – Еди трепереше, имаше опасност да рухне всеки момент. Върна ударника на стария револвер. Вятърът беше утихнал и изщракването на ударника се дочу съвсем ясно. – Ще ти докажа, ако ми дадеш възможност.

– Добре, направи го.

– Ще те застрелям! – изкрещя младежът.

– Ка – спокойно отвърна Роланд и тръгна към вратата. Протегна ръка към дръжката, но сърцето му биеше в очакване: ще живее или ще умре.

Ка.

ГОСПОДАРКАТА НА СЕНКИТЕ

ПЪРВА ГЛАВА ДЕТА И ОДЕТА

Изчистена от научния жаргон, фразата на Адлер² би прозвучала по следния начин: „Истинският шизофреник (ако такъв изобщо съществува) е мъж или жена, който не само не подозира за съществуването в него на друга личност, но дори няма представа, че в живота му нещо не е наред.“

Но Адлер не е познавал Дета Уокър и Одета Холмс.

1

– ... Последният Стрелец – завърши Андрю.

Струваше и се, че беше говорил дълго, но той беше майстор на словоизлиянията, та Одета не обръщаше внимание на приказките му. Оставяше потока от думи да я залива, както човек подлага лицето и косата си под струята на душа. Но този път мисълта му не само привлече вниманието и, а направо го сграбчи.

– Моля?

– Беше някаква кратка дописка във вестника – отвърна Андрю. – Не обърнах внимание на автора. Май беше политик, когото познавам. Знаете ли, че плаках в нощта, когато той спечели изборите...

Одета се усмихна, неволно се беше развълнувала. Андрю казваше, че безспирното му дърдорене е нещо, което не може да контролира, вероятно се дължало на ирландската му кръв. Обикновено дрънкаше за приятели и роднини, които тя никога не бе срещала, споделяше политическите си възгледи, правеше странни научни коментари, почерпани от още по-странни източници (освен всичко останало той вярваше в съществуването на летящи чинии, които наричаше НЛЮ). Този път думите му привлякоха вниманието и, защото самата тя беше плакала в нощта на изборите.

– Но не плаках, когато този кучи син – простете за израза,

2. Алфред Адлер (1870–1937) – австрийски психиатър и психолог. – Б. пр.

госпожице Холмс – когато този кучи син Осуалд го застреля и оттогава не съм плакал, а това колко прави – два месеца?

„Три месеца и два дни“ – помисли си тя.

– Горе-долу.

Андрю кимна.

– Сетне прочетох онази колонка – май че беше в „Дейли нюз“ – как Джонсън щял да бъде добър президент, но нямало да бъде същото. Америка се сбогувала с последния Стрелец.

– Не мисля, че сравнението подхожда на Кенеди – каза Одета. Гласът и прозвуча по-рязко от обикновено и Андрю се смути (тя забеляза в огледалото за обратно виждане смаяното му изражение). Разговорът беше разстроил и нея. Нещо в израза „Америка се сбогувала с последния Стрелец“ отекна дълбоко в съзнанието и. Това беше долна лъжа – Джон Кенеди беше миротворец, не каубой, въоръжен до зъби (такъв по-скоро бе Голдуотър³), но неизвестно защо я полазиха тръпки.

– Онзи твърдеше, че по света още има авантюристи, готови да използват оръжията си – продължи Андрю, като нервно поглеждаше в огледалото за обратно виждане. – Пишеше за Джек Руби, Кастро, оня тип от Хаити...

– Дювалие – подсети го тя.

– Папа Док.

– Да, него, също и Дием...

– Братята Дием отдавна са мъртви.

– Според автора на дописката Джек Кенеди не бил като тях. Щял да прибегне към оръжията, ако някой по-слаб се нуждаел от помощ, и то само ако нямало друго разрешение. Кенеди бил достатъчно умен, за да разбере, че понякога думите не помагат, и знаел, че куршумът е единственото спасение от бясно куче.

Очите му продължиха да я следят с безпокойство, после промълви:

– В края на краищата това беше някаква дописка, нищо повече.

Лимузината се носеше по Пето Авеню към Сентръл Парк Уест. Емблемата на „Кадилак“ сякаш разсичаше студения февруарски въздух.

– Да – тихо каза Одета и погледът на Андрю се смекчи. – Разбирам. Не съм съгласна, но разбирам.

„Ти си лъжкия – прошепна вътрешният глас, който често чуваше и дори му беше измислила име. Това бе «гласът-стимул», както го

3. Бари Голдуотър – кандидат на Републиканската партия в президентските избори в САЩ през 1964 г. – Б. пр.

наричаше. – Всичко разбираш и си напълно съгласна с него. Лъжи Андрию, щом така ти харесва, но, за Бога, не се самозаблуждавай!“

Част от душата и запротестира. В този свят, над който беше надвиснала заплахата от ядрена война, беше погрешно (дори фатално) да се мисли, че има разлика между добрите и лошите стрелци. Прекалено много треперещи ръце държаха запалките на педя от фитилите. В този свят нямаше място за стрелци. Може някога да са били необходими, но времето им бе изтекло.

Нима?

За миг затвори очи и потърка слепоочията си. Наближаваше поредният пристъп на мигрена. Понякога болката я връхлиташе като буря в горещ летен следобед, която внезапно спираше и отминаваше, за да изсипе градушката си на друго място.

Този път бурята нямаше да я отmine. Щеше да връхлети с гръмотевици и градушка с ледени зърна с размерите на топки за голф. Светофарите по Пето Авеню и се сториха прекалено ярки.

– Как беше в Оксфорд, госпожице Холмс? – колебливо попита Андрию.

– Влажно и неприятно. – Тя замълча, възнамеряваше да преглътне думите, които напиреха на езика и. В противен случай щеше да постъпи неоправдано жестоко. Приказките на Андрию за последния Стрелец бяха чиста проба мъжко дърдорене. Но днес и се бе насъбрало много и чашата на търпението и преля. Гласът и беше спокоен и решителен както винаги, ала тя знаеше, че в момента прави грешка. – Поръчителят дойде веднага; беше уведомен предварително. Все пак се опитаха да ни задържат колкото е възможно по-дълго. До едно време се държах, после се подмокрих. – Видя как очите на Андрию трепнаха отново, прииска и се да престане да говори, но не можа да се сдържи. – Исакаха да ни пречупят разбираш ли. Изплашеният човек не би се върнал в техните проклети южни щати и не би им създавал проблеми. Но повечето от тях – дори и най-глупавите, а те в никакъв случай не бяха глупаци – знаеха, че каквото и да правят, нещата ще се променят, затова се опитваха да ни унижат, докато им бяхме в ръцете. Да ни покажат колко сме уязвими. Можеш да се кълнеш в Бог, в Исус и вси светии, че няма, няма, няма да се подмокриш, но ни задържаха толкова дълго, че беше неизбежно. Поуката е, че човек е само едно животно, затворено в клетка, нищо повече. Още помня вонята на засъхнала урина в онази проклета килия. Те смятат, че сме произлезли от маймуните. Още мириша на...

– Маймуна.

Срещна очите на Андрю в огледалото за обратно виждане и съжали за невъздържаността си.

– Извинете, госпожице Холмс.

– Не – каза тя и отново потърка слепоочията си. – Аз трябва да ти се извиня. Тези три дни ми се сториха безкрайни и доста се поизнервих.

– Така ли? – промълви шофьорът с интонацията на шокирана стара мома.

Одета неволно се засмя. Въобразяваше си, че знае в какво се забърква, но беше сгрешила.

Дните, прекарани в Оксфорд, бяха „екскурзия“ в ада. Не можеше да ги опише с думи...

– Искам само да се прибера у дома и да се изкъпя, после да заспя. Едва след това ще се върна към нормалното си състояние.

– Разбира се. – Андрю искаше да и се извини, но не успяваше да намери подходящите думи. Не желаше подновяване на разговора. Пътването продължи в неловко мълчание; спряха пред викторианска сграда на ъгъла на Пето Авеню и Сентръл Парк Саут с луксозни апартаменти, чиито обитатели не разговаряха с Одета, освен, ако бе крайно необходимо. Всъщност това не я вълнуваше. Тя бе нещо повече от тях и те го съзнаваха. Представяше си колко са вбесени от присъствието на една „чернилка“ в тази изискана стара сграда, в която навремето негрите можеха да влизат само като слуги. Тя се надяваше това да ги ядосва; укоряваше се за злобата, която проявяваше, за нехристиянското си поведение, но не успяваше да съдържи злобата си. Това противоречеше на християнските норми и щеше да навреди на Движението. Щяха да извоюват правата, за които се бореха, и това вероятно щеше да стане още тази година: Джонсън не беше забравил завещаното от покойния президент (вероятно се надяваше да забие още един пирон в ковчега на Бари Голдуотър), нямаше да се задоволи само да наблюдава приемането на законопроекта за гражданските права; щеше да го превърне в закон. Затова бе толкова важно да превъзмогнат страха и униженията. Очакваше ги много работа. Омразата нямаше да им помогне. Всъщност омразата щеше да им попречи. Но понякога не можеш да устоиш на съблазънта да мразиш. Това също бе научила в Оксфорд.

2

Дета Уокър изобщо не се интересуваше от Движението и разните

му там благородни цели. Живееше в Гринидж Вилидж, в таванското помещение на сграда с олющена фасада. Одета не знаеше за това жилище, а Дета нямаше представа за мансардния апартамент; единственият човек, който подозираше, че нещо не е наред, беше шофьорът Андрю Фийни. Беше постъпил на работа при бащата на Одета, когато тя беше на четиринайсет, а Дета Уокър още не съществуваше.

Понякога Одета изчезваше. Това продължаваше от няколко часа до три-четири дни. Миналото лято тя изчезна за три седмици и Андрю вече се канеше да съобщи в полицията, когато една вечер тя му позвъни и го помоли да я вземе в десет сутринта, като заяви, че трябва да обиколи магазините.

Беше готов да извика: „Госпожице Холмс! Къде бяхте?“ И преди бе задавал този въпрос, а в отговор бе получавал объркани погледи. „Тук – беше отговаряла тя. – Тук, Андрю, нали излизаме с теб два-три пъти дневно? Да не би да си се преуморил?“ Сетне се размиваше винаги и ако бе в особено добро настроение (почти бе така след поредното изчезване), тя го щипваше по бузата.

– Разбрано, госпожице – отвърна той.

Онзи път, след като тя бе изчезнала за три седмици, Андрю беше отправил благодарствена молитва към Светата Дева за благополучното завръщане на господарката си. Сетне беше позвънил на Хауард, портиера на сградата.

– Кога се прибра тя?

– Преди двайсетина минути.

– Кой я докара?

– Нямам представа. Знаеш как е. Всеки път пристига с различна кола. Понякога спират зад ъгъла и не ги виждам. Разбирам, че се е прибрала едва когато чуя звънеца или я видя на прага. – Хауард замълча, сетне добави: – Има страхотна синина на лицето.

Портиерът беше прав. Синината беше ужасна, но вече избледняваше. Андрю не искаше да си представя каква е била през първите дни. Госпожица Холмс слезе точно в десет часа на следващата сутрин, облечена в копринена рокля без ръкави с тънки като конец презрамки (беше краят на юли). Беше направила не особено умел опит да прикрие с грим синината, сякаш разбираше, че ако прекали, само ще привлече вниманието.

– Как пострадахте, госпожице? – попита той.

Одета се разсмя безгрижно.

– Нали ме познаваш, Андрю, толкова съм непохватна. Вчера,

излизах от ваната – бързах да не изпусна новините. Паднах и се ударих. – Тя огледа внимателно лицето му. – Сега ще ми издрънкаш куп глупости за лекари и прегледи, нали? Не се оправдавай, не можеш да скриеш нищо от мен. Няма да те послушам, така че замълчи. Чувствам се отлично. Да тръгваме. Възнамерявам да изкупя „Сакс“ и „Джимбелс“, като междувременно похапна в „Четири сезона“.

– Да, госпожице – отвърна той и се усмихна. Не му беше лесно да събере сили за тази усмивка. Синината не бе от вчера, а поне отпреди една седмица... През последните няколко дни Андрю бе звънил всяка вечер в седем часа, защото по това време госпожицата със сигурност си седеше вкъщи и гледаше новините по телевизията. Той звъня всяка вечер, освен последната. Тогава отиде при портиера и го придума да му даде резервния ключ. Опасяваше се да не би господарката да е паднала, точно както му беше обяснила... и сега да лежи мъртва. Влезе в апартамента и, сърцето му биеше лудешки, чувстваше се като сред минно поле. В кухнята намери кутия с масло; макар капакът да бе затворен, то бе преседяло достатъчно дълго, за да плесеняса. Андрю влезе в седем без десет и излезе петнайсет минути по-късно. По време на беглия оглед на апартамента той надникна и в банята. Ваната бе суха, кърпите – грижливо подредени, кранчетата на чешмата и душа бяха излъскани. Разбра, че изобщо не е била вкъщи... и че не е имало падане, при което да се насили. Но в същото време не смяташе, че тя лъже. Тя си вярваше.

Той погледна в огледалото за обратно виждане – госпожицата разтървяваше слепоочията си. Това не му хареса. Правеше го винаги преди да излезне.

3

Андрю остави двигателя включен, за да поддържа парното в купето, и отиде до багажника. Изненада се при вида на двата и куфара. Изглеждаха така, сякаш малоумни здравеняци ги бяха ритали неуморно, сякаш бяха изкарали омразата си към госпожица Холмс върху куфарите. Причината не бе в това, че тя бе жена; тя бе чернокожа, някаква си чернилка от Севера, която си пъхаше носа, където не и беше работа; вероятно някой беше решил да и даде урок. Освен всичко останало тя беше богата чернилка. Тя беше известна на американската общественост почти колкото Медгар Евърс или Мартин Лутър Кинг. Като капак на всичко лицето на тази богата негърка се беше появило на корицата на списание

„Таим“. Човек трудно можеше да я нарани, след което да твърди с невинно изражение на лицето: „Какво? Не, сър, не сме виждали никоя, която да прилича на нея, нали, момчета?“ Човек трудно можеше да я нарани, като се има предвид, че тя бе единствената наследничка на „Холмс Дентъл Индъстрис“.

Не бяха посмели да изкарат яда си на нея, затова бяха ритали куфарите.

Андрю гледаше тези безмълвни следи, свидетелстващи за престоя и в Оксфорд, със смесени чувства на срам, гняв и любов, които бяха безмълвни като белезите по куфарите и. Смаяно се вираше в тях, от устата му излизаше пара. Хауард се притече на помощ, но Андрю се забави още секунда, след което хвана дръжките на куфарите. „Коя сте вие, госпожице Холмс? Коя сте вие всъщност? Къде изчезвате понякога и какво толкова вършите, та се налага да лъжете дори себе си?“ Миг преди портiera да се приближи, през главата му мина още една мисъл, странна и неестествена:

„Къде е другата ви половина?“

„Престани да мислиш за това. Ако някой трябва да се замисли, това е господарката. След като нея не я е грижа, теб какво те интересува?“

Андрю извади куфарите от багажника и ги подаде на портiera, който попита с приглушен глас:

– Тя добре ли е?

– Така мисля – шепнешком отвърна той. – Просто е уморена. Адски уморена.

Хауард кимна, пое очуканите куфари и тръгна към входа. Спря за миг, за да козирува на Одета Холмс, която почти не се виждаше през матовите стъкла на колата.

Когато той влезе в сградата, Андрю извади от багажника някаква странна вещ. Беше инвалидна количка.

На 19 август 1959, тоест преди пет години и половина, онази част от тялото на Одета Холмс, разположена от коленете надолу, бе изчезнала, както тя самата изчезваше безследно в продължение на часове и дни.

4

Преди злополуката в метрото Дета Уокър се беше появявала само няколко пъти – появяванията и бяха като атоли, които от птичи поглед изглеждат отделни, но всъщност образуват гръбнака на огромен

архипелаг, залят от водата. Одета изобщо не подозираше за съществуването на Дета, а Дета си нямаше представа, че на света живее някоя си Одета... но тя поне подозираше, че нещо не е наред, че някой се намесва в живота и. Смътните си спомени за онова, което се случваше, когато Дета господстваше над тялото и, Дета приписваше на фантазиите си. Двойничката и не беше толкова умна. Вярваше, че помни разни неща, определени неща, но обикновено не се замисляше над това. Но все пак осъзнаваше, че от време на време страда от загуба на паметта.

Спомняше си някаква порцеланова чиния. Спомняше си как я пъхна в огромния си джоб, след като се увери, че Синята жена не я наблюдава. Разбираше, макар и смътно, че чинийката е специална. Това бе причината да я открадне. Спомняше си, че я занесе на едно място, което наричаше (без да има представа откъде е научила името) Ямата, землянка, чийто под бе осеян с пепел и угарки. Помнеше, че постави внимателно чинията на пода и стъпи върху нея, но бързо отдръпна крака си, свали памучните си пликчета и ги напъха в джоба си. Сетне предпазливо пъхна показалеца си в онова място, където старият глупак, наречен „Бог“, не бе успял да съедини плътно краката и. Всички жени имаха подобен отвор и това може би не беше чак толкова лошо. Спомняше си резкия тласък, желанието да натисне по-силно, въздържанието да го стори, помнеше приятното усещане, с което я даряваше вагината и, освободена от памучните пликчета. Когато черната и лачена обувка настъпи чинията, тя вкара пръст в отвора, а кракът и раздробяваше „специалната“ порцеланова чиния на Синята жена. Спомняше си вика, който се изтръгна от гърлото и, неприятен дрезгав звук, наподобяващ крясък на врана. Спомняше си как тъпо се вираше в счупената чиния, как бавно извади пликчетата си от джоба и ги обу. Да, спомняше си всичко това, сякаш не се бе случило преди седмица или вчера, а току-що. Пликчетата достигнаха подгъва на официалната и рокля, спомняше си резкия контраст между белия памучен плат и тъмната и кожа. Комбинацията напомняше сметана в чаша кафе. Пликчетата изчезнаха под роклята, която сега бе оранжева; Дета не вдигаше, а свалеше пликчетата, които не бяха памучни, а найлонови. Спомняше си как ги свали и те се белнаха на пода на колата „Додж ДеСото“, модел 46-та. Бяха евтени, нищо изискано, просто евтени бели пликчета, носени от евтина мадама; хубаво е да си евтина, да бачкаш на улицата, да се разхождаш дори не като проститутка, а като животно за разплод. Кръглата порцеланова чиния беше заменена от облото бяло лице на някакво момче, пиян студент. Лицето му беше обло като чинията на Синята жена, по лицето му пълзеше същата

синя паяжина като по „специалната“ порцеланова чиния. Червената неонна реклама на крайпътното заведение, която прорязваше мрака, превръщаше синините по лицето му, където бе впивала ноктите си, в карминени ивици. Той промълви: „Защо го направи, защо го направи?“, сетне свали стъклото, надвеси се навън и повърна. Тя си спомняше гласа на Доди Стивънс, който се носеше от джукбокса; той пееше за обувки с розови връзки и голяма сламена шапка с виолетова лента. Когато студентът повърна, звукът беше като от търкалящ се чакъл в бетонобъркачка; penisът му, който само преди минута стърчеше като удивителна, сега бе увиснал като въпросителен знак. Спомняше си, че дрезгавият звук замлъкна, сетне отново се разнесе и тя си помисли: „Е, явно желанието му се е изпарило“, сетне се изсмя и притисна пръст (този път завършващ с дълъг извит нокът) към вагината си. По тялото и се разнесе вълна, съчетаваща болка и удоволствие. Младежът протегна ръце и пипнешком я затърси, като ругаше: „Ах, ти, проклетата черна курво!“ Тя продължи да се смее, извърна се ловко, взе пликчетата си, отвори вратата на колата, почувства пръстите му да докосват гърба и и хукна навън. Тичаше в майската нощ, в която се носеше ароматът на орлови нокти, розово-червената неонна светлина очертаваше границите на паркинга. Пъхна евтините си найлонови пликчета в дамската си чанта, натъпкана с всевъзможна козметика. Тичаше, а мигащата светлина я следваше. Изведнъж осъзна, че е на двацет и три, че това не са пликчета, а шал от изкуствена коприна, които напъхваше в чантата си, докато вървеше към щанда за модни аксесоари на универсалния магазин „Мейси“ – шал, който струваше долар и деветдесет и девет цента. Беше евтин. Евтин като найлоновите пликчета. Като нея.

Тялото, което обитаваше, принадлежеше на жена, наследила милиони долари, но никой не го знаеше и това нямаше значение – шалът беше бял, със син кант. Настани се на задната седалка на таксито, забравила за присъствието на шофьора. Гледаше втренчено новата си придобивка, другата и ръка се промъкна под вълнената пола и пликчетата; дългият и пръст задоволи страстта ѝ.

Понякога се питаше къде ходеше, след като не беше тук, но нуждата я връхлиташе толкова внезапно и неустойимо, че тя просто и се подчиняваше, без да се замисля.

Роланд би разбрал това.

5

Одета можеше да отиде навсякъде с лимузина – дори през 1959 година, когато баща и беше още жив и тя не бе богата, колкото щеше да стане след смъртта му през шейсет и втора. Парите, които бяха вложени в попечителски фонд на нейно име, станаха нейна собственост след двайсет и петия и рожден ден, така че можеше да си позволи каквото пожелае. Макар да не се засягаше от израза „либерал в лимузина“, използван преди година-две от един фейлетонист, известен с консервативните си възгледи, тя беше прекалено млада, за да не желае да я смятат за такава. Но не беше прекалено млада (или глупава), за да вярва, че избелелите джинси и ризата с цвят какви (обичайното и облекло) или използването на градския транспорт, вместо личен автомобил могат да променят действителното и положение. При това беше така погълната от собствената си личност, че не забелязваше обидата и объркването на Андриу, който я харесваше и смяташе, че тя го отхвърля. Но Одета бе достатъчно млада, за да смята, че външната показност може да потисне (или поне да прикрие) истината.

В нощта на 19 август 1959 тя заплати за външната показност с половината от краката си... и с половината от разсъдъка си.

6

Отначало нещо я задърпа, сетне я повлече и накрая Одета попадна във водовъртежа на приливна вълна. През 1957 година беше увлечена от безименна по това време сила, която по-късно щеше да бъде наречена „Движението“. Знаеше едно-друго за историята му, знаеше, че борбата за равенство между белите и чернокожите не бе започнала от мига на обявяването на Прокламацията⁴, а от мига, в който беше акостира първият кораб, натоварен с роби. (Той спрял край бреговете на Джорджия, тогава британска колония, за да се отърват от престъпниците и длъжниците.) За Одета обаче борбата на определено място, започваше с думите: „Няма да се преместя!“

Мястото бе градският автобус в Монтгомъри, Алабама, а думите бяха изречени от чернокожа на име Роза Лий Паркс. Мястото, от което

4. Прокламацията за равенство е обявена от президента Линкълн на 1 януари 1863 г. Тя предоставя свобода и на робите в южните щати, които воюват срещу Севера. – Б. пр.

Роза Лий Паркс не искаше да помръдне, се намираше в предната част на превозното средство. Трябваше да се премести отзад, където, разбира се, трябваше да седят разните му чернилки. Много по-късно, когато Одета пееше „Ние няма да се преместим“ заедно с всички останали, винаги се сещаше за Роза Лий Паркс и я обземаше срам. Беше толкова лесно да пееш „ние“, когато хиляди хора се държат за ръце; беше лесно дори за саката жена. Толкова лесно е да пееш „ние“, да станеш „ние“. Но в онзи автобус, пропит от дима на пури и цигари, окичен с реклами: „ЛЪКИ СТРАЙК“, „ПОСЕЩАВАЙТЕ ИЗБРАНАТА ОТ ВАС ЦЪРКВА, ЗА ДА СПАСИТЕ ДУШАТА СИ!“, „ПИЙТЕ «ОВАЛТАЙН»! НЯМА ДА ОСТАНЕТЕ РАЗОЧАРОВАНИ!“, „«ЧЕСТЪРФИЙЛД» – ДВАЙСЕТ И ЕДИН СОРТА ТЮТЮН В ДВАЙСЕТ ПРЕВЪЗХОДНИ ЦИГАРИ“, Роза Паркс е била сама.

Нямаше никакво ние.

Нито пък многохиляден марш.

Само Роза Лий Паркс – малката вълна, родила водовъртежа само с четири думи: „Няма да се преместя.“

Одета си мислеше: „Ако аз можех да направя нещо подобно, ако имах такава смелост, щях да изживея щастливо живота си. Но подобна смелост не е по силите ми.“

Тя прочете за инцидента с Роза Лий Паркс, но в началото не му обърна особено внимание. Но малко по малко я заинтригува. Трудно е да се определи кога или как въображението и бе пленено от първия почти незабележим трус от земетресението, което щеше да разтърси южните щати.

Година по-късно един младеж, с когото излизаше от време на време, започна да я води в Гринидж Вилидж, където някои от младите (предимно бели) изпълнители на кънтри бяха разнообразили репертоара си с нови песни. Освен старите балади, изпълнявани с дрезгав глас, които разказваха как Джон Хенри взел чука си и замлатил така яко, че надминал парния чука (в резултат на което умрял), и как Барб'бра Алън жестоко отблъснала безумно влюбения си ухажор (и умряла от срам), вече се пееше и за бедняците, за останалите без работа заради цвета на кожата си, за онези, прибрани зад решетките и бити с камшик от господин Чарли, който не харесвал черната им кожа, а провинението им било, че влезли в закусвалнята за бели в магазина „Улуъртс“ в Монтгомъри, Алабама.

Колкото и абсурдно да звучи, едва тогава Одета се замисли за собствените си родители, за техните родители, за родителите на техните родители. Никога не бе чела „Корени“ – тя живееше в друг свят и друго

време дълго преди Алекс Хейли да напише своята книга – но макар и късно, започна да осъзнава, че не толкова отдавна предците и са били оковани във вериги от белите. Разбира се, че бе чела за тях и преди, но тогава ги бе възприела просто като факт, като информация, като нещо, което не я засяга.

Одета направи равностметка на всичко, което и беше известно, и осътана неприятно изненадана от оскъдните си знания. Знаеше, че майка и е родена в градчето Одета, щата Арканзас, на което беше кръстила единствената си дъщеря. Знаеше, че баща и беше провинциален зъболекар, който бе открил и патентовал метод за изработване на зъбни коронки; цели десет години никой не обърна внимание на изобретението му, сетне специалистите го „откриха“ и той се оказа материално осигурен до края на живота си. Одета знаеше, че баща и беше разработвал още много методи за лечение през десетте години, предшествващи внезапното му забогатяване, и през следващите четири, като повечето разработки бяха свързани с естетическото зъбопротезиране, и че малко след като се беше преместил в Ню Йорк с жена си и дъщеря си (родена четири години след получаването на патента), бе основал компанията „Холмс Дентал Индъстриз“, която понастоящем се смяташе за най-прочутата в областта на зъболечението – подобно на компанията „Скуиб“ в производството на антибиотици.

Ала колкото и да го разпитваше какъв е бил животът през изминалите години-десетте, предшествващи раждането и, и след това, той отказваше да и отговори. Опитваше се да я залъже с празни приказки, но никога не отговаряше на въпроса и. Тази тема сякаш беше забранена при разговорите с дъщеря му. Веднъж майка и Алис – която той наричаше „мамче“ или Али, ако бе обърнал няколко чашки повече – помолі: „Разкажи и за случая, когато стреляха по теб, докато преминаваше с форда по покрития мост «Дан»“, а той я изгледа толкова осъдително и мрачно, че „мамчето“, която и без това винаги беше плаха като врабче, се сви в креслото и не пророни нито дума повече.

След онази вечер Одета няколко пъти се опитваше да разпита майка си насаме, но усилията и бяха напразни. Осъзнаваше, че ако беше започнала да разпитва по-рано, може би щеше да научи нещо, но сега майка и щеше да мълчи, защото се подчиняваше на съпруга си. Дъщерята разбираше, че за него миналото – общуването с роднините, черните пътища, магазините, колибите с пръстени подове и прозорци без стъкла и без завеси, побоищата, съседските деца, чиито дрехи бяха ушити от чували за брашно – всичко това беше скрито в паметта му като мъртви

зъби под белоснежни коронки. Той не желаше, а сигурно и не можеше да говори или съзнателно беше потънал в някаква „избирателна“ амнезия; зъбите с идеални коронки символизираха живота им в луксозния жилищен комплекс в южния район на Сентръл Парк. Всичко останало беше под безукорната външна обвивка. Миналото му беше така добре скрито, че нямаше никакъв процеп, през който тя да надникне – все едно, че се изправяше пред бариера от идеално подредени зъби, които и пречеа да види устната кухня.

Дета познаваше света и разбираше същността на нещата, но тя не познаваше Одета, а Одета не знаеше за Дета... ето защо в редицата гладки зъби нямаше пролука, те напомняха затворена крепостна врата.

Тя беше донякъде плаха и свенлива като майка си, а от баща си беше наследила упорството; единственият път, когато отново се осмели да го разпита за онова, което я интересува, разговаря с него в библиотеката и го обвини, че я лишава от нещо, което по право и принадлежи. Той затвори вестника „Уолстрийт Джърнал“, грижливо го сгъна и го постави на масичката за карти до лампиона. Свали очилата си и ги сложи върху вестника. После погледна към нея – слаб, почти кожа и кости чернокож мъж, със ситно накъдрена и вече прошарена коса, с оплешивели слепоочия, където пулсираха изпъкнали вени – и каза:

– Не желая да разговарям за този период от моя живот, Одета, нито да си го спомням. Светът много се промени оттогава.

Роланд би разбрал значението на думите му.

7

Когато Роланд отвори вратата с надпис „ГОСПОДАРКАТА НА СЕНКИТЕ“, видя съвършено неразбираеми неща и все пак му беше ясно, че те не играят никаква роля. Това беше светът на Еди Дийн, но отвъд вратата царуваше хаос от светлини, хора и предмети – никога досега не беше виждал толкова много предмети. Личеше си, че са предназначени за дами и очевидно бяха изложени за продан. Някои бяха поставени в стъклени витринки, други бяха струпани на артистично подредени купчини. Всичко това пробягваше пред погледа му, сякаш гледаше през прозореца на дилижанса. Но вратата заместваше очите на Господарката. Той гледаше през тях точно както беше гледал през очите на Еди, когато онзи вървеше по пътеката между седалките в небесния дилижанс.

Еди пък беше поразен; ръката му с револвера потрепна и той наведе оръжието. Стрелецът с лекота можеше да му го отнеме, но не помръдна. Този трик беше научил преди години.

Внезапно светът, който се виждаше през отворената врата, шеметно се завъртя и на Роланд му се зави свят, а Еди сякаш се поуспокои. Стрелецът никога не беше ходил на кино, но младежът бе гледал хиляди филми и зрелището му напомни кадри от „Хелоуин“ и „Сияние“.

– Отново „Звездни войни“ – промърмори той. – Звездата на смъртта. Онзи жесток експеримент – спомняш ли си го?

Роланд безмълвно го изгледа.

Тъмнокафяви ръце се появиха в пролуката, която на Стрелеца напомняше за врата, а на Еди – киноекран... вълшебен киноекран, в който при дадени обстоятелства можеш да влезеш по същия начин, както беше слязъл в реалния свят героят от „Пурпурната роза от Кайро“. Страхотен филм. Едва в този момент Еди осъзна колко велик беше този филм.

Само дето „Пурпурната роза“ още не беше заснет в света отвъд вратата. Сигурен беше, че това е Ню Йорк – предположението му се потвърждаваше от приглушения, но съвсем истински вой на клаксони; струваше му се, че вижда голям универсален магазин, в който се беше отбивал един-два пъти, само че това беше... беше...

– Беше... преди – прошепна той.

– Преди твоето време ли? – обади се Стрелецът.

Еди го изгледа и рязко се изсмя.

– Да. И така може да се каже.

– Здравейте, госпожице Уокър – произнесе угоднически някой. Картината, виждаща се през отворената врата, подскочи така внезапно, че дори Еди усети световъртеж, после съзря продавачка, която очевидно знаеше на кого принадлежат тъмнокафявите ръце явно бе, че познаваше клиентката и не я обичаше или се страхуваше от нея. Или пък изпитваше и омраза, и страх.

– Какво ще обичате днес?

– Ето това. – Жената с тъмнокафявите ръце подаде бял шал със светлосин кант. – Не си прави труда да го опаковаш, миличка, само го пъхни в хартиен плик.

– Как ще платите – в брой или с...

– В брой, винаги плащам в брой, нали?

– Добре... прекрасно, госпожице Уокър.

– Радвам се, че одобряваш, скъпа.

Еди успя да забележи гримасата на продавачката, преди тя да се

обърне. Може би момичето изразяваше негодуванието си от надменността на тази „надута черна мутра“. Изразът беше научил от филмите, тъй като не познаваше историята на собствената си страна, нито живота на уличните момчета. Стори му се, че гледа филм за шейсетте години или заснет по това време... като например „В жарката нощ“ със Сидни Поатие и Род Стайгър. Но може би обяснението беше още по-елементарно – Господарката на сенките, за която мечтаеше Роланд, независимо от цвета на кожата си, беше истинска грубиянка.

Всъщност това изобщо нямаше значение, нали? Интересуваше го само едно – как, по дяволите, да се измъкне оттук.

Това беше Ню Йорк – толкова познат, че сякаш усещаше миризмата му. А озовеше ли се в Ню Йорк, отново щеше да има хероин. Струваше му се, че надушва и аромата на победата. Само дето имаше една пречка. Непреодолима пречка.

8

Роланд внимателно наблюдаваше Еди. Въпреки че досега няколко пъти му се предоставяше възможност да го убие, беше предпочел да остане неподвижен и да позволи на младежа сам да се ориентира в положението. Онзи притежаваше различни качества, включително и неприятни (Стрелецът, който съзнателно беше допуснал едно дете да умре, разбираше разликата между доброто и не съвсем доброто), но изобщо не беше глупав. Беше отракано момче.

Щеше да се досети за истинското положение.

Така и стана.

Той погледна към Роланд, усмихна се леко, завъртя около пръста си револвера на Стрелеца, имитирайки герой от каубойски филм, сетне му го подаде с цевта напред.

– Тази играчка май няма да ми помогне, а?

„Когато искаш, разсъждаваш много разумно – помисли си Стрелецът. – Защо толкова често те избива на глупави разговори? Може би, защото си въобразяваш, че така е било прието да се говори в света, където се намира твоят брат заедно с оръжията си?“

– Прав ли съм? – настоя Еди.

Стрелецът кимна.

– Ако те бях прострелял, какво щеше да се случи с вратата?

– Нямам представа. Навярно ще получиш отговор на този въпрос

само ако опиташ да стреляш.

– И все пак какво би могло да се случи?

– Мисля, че вратата ще изчезне.

Младежът кимна. Точно това му беше хрумнало. Представи си как се разнася гръм и вратата изчезва като по магия. Сякаш чу думите на илюзиониста: „Сега я виждате, приятели, а сега вече я няма!“ Навярно същото щеше да се случи, ако киномеханикът извадеше револвер и изстреляше шест куршума в прожекционния апарат. Ако унищожиш апарата, прожекцията се прекратява. Еди не искаше филмът да свършва. Еди беше платил билета си и държеше да изгледа филма докрай.

– Мисля, че сам можеш да преминеш през вратата – замислено произнесе той.

– Да.

– И да проникнеш в съзнанието и, както проникна в моето, нали?

– Да.

– Но по този начин ще допътуваш на автостоп до моя свят, това е всичко.

Роланд мълчеше. „Автостоп“ беше една от непонятните думи, които Еди често използваше, въпреки че Стрелецът се досещаше какво означават.

– Има и друга възможност – да проникнеш там в собственото си тяло. – Говореше на глас, ала всъщност разговаряше със себе си. – Мисля, че не ще успееш без мен, а?

– Прав си.

– Тогава ме вземи със себе си.

Стрелецът понечи да му отговори, но Еди го изпревари:

– Не сега. Зная, че ще предизвикаме бунт или друго нежелано събитие, ако изневиделица се появим там. – Засмя се налудничаво и добави: – Също като илюзионист, който изважда зайчета от цилиндъра си... само дето цилиндърът ще липсва. Ще изчакаме, докато тя остане сама, сетне...

– Не!

– Ще се върна с теб – заяви Еди. – Кълна се, Роланд. Знам, че ти предстои важна работа и че не ще успееш да я свършиш без мен. Признавам, че спаси живота ми на митницата, но и аз спасих твоя в бара на Базар. Така ли беше?

– Да – отвърна Роланд. Спомни си как Еди беше скочил иззад масата, пренебрегвайки опасността, и за миг се поколеба. Но само за миг.

– Нали така? Услуга за услуга. Искам да се върна само за няколко

часа. Да взема малко пилешко от закусвалня, където приготвят храна за вкъщи, може би кутия с понички от „Дънкин Донътс“. – Еди кимна към вратата, отвъд която всичко отново се беше раздвижило. – Е, какво ще кажеш?

– Не – разсеяно отвърна Стрелецът, който за миг беше забравил за момчето.

Изображението зад вратата се движеше толкова странно като че Господарката (която и да бе тя) присъстваше различно от всички други хора – не ходеше като Еди, когато Роланд гледаше през очите му или (той за пръв път се замисли над този факт, който досега не му беше направил впечатление, както човек не забелязва собствения си нос) както се движеше самият той. Когато вървиш, визуалната картина напомня плавно люлеещо се махало: ляв крак, десен крак, ляв крак, десен крак; светът около теб сякаш се поклаща напред-назад толкова плавно, че след известно време (малко след като си започнал да крачиш) преставаш да забелязваш този ефект. В походката на Господарката нямаше и следа от ефекта на махалото – тя плавно се носеше по прохода, като че се движеше върху релси. Най-абсурдното беше, че Еди си помисли същото, ала за разлика от Роланд той беше чувал за снимките с камера „Стеди Кам“ и хрумването му подежда някак успокояващо, защото се сблъскваше с нещо познато. За Роланд подобно възприятие беше чуждо... внезапно Еди прекъсна мислите му, като пискливо възкликна:

– Защо да не ме вземеш? Майната ти, защо да не ме вземеш?

– Защото не искаш да се върнеш заради пилешкото. Зная как се нарича онова, без което не можеш. Искаш една „доза“. Копнееш да се „надрусаш“.

– Какво от това? – почти истерично възкликна той. – Дори да е така, какво от това? Казах, че ще се върна с теб. Обещах ти! Обещах ти го съвсем, ама съвсем искрено. Какво още искаш? Искаш ли да се закълна в името на майка ми? Съгласен съм. Искаш ли да се закълна в името на брат ми Хенри? Добре де, заклевам се! Заклевам се.

Енрико Балазар би се намесил, ала Стрелецът нямаше нужда хора като него да му подсказват един неоспорим факт: никога не вярвай на наркоман. Кимна към вратата и заяви:

– Забрави предишния си живот поне докато стигнеш до Кулата. Хич не ме е грижа какво ще се случи с теб след това. Но дотогава си ми необходим.

– Ах, ти, шибан, скапан лъжец! – промълви Еди. Гласът му звучеше безстрастно, ала в очите му блесяха сълзи. Роланд безмълвно го

наблюдаваше. – Знаеш, че след достигането на Кулата няма бъдеще за мен, за нея, нито за онзи, третия който и да е той. Може би и ти ще свършиш – изглеждаш точно като Хенри, когато беше най-зле. Ако не пукнем по пътя към твоята Кула, със сигурност ще загинем, когато я достигнем. Тогава защо ме лъжеш?

За миг Роланд усети нещо подобно на срам, но само повтори:

– Набий си в главата, че този етап от живота ти е приключил.

– Нима? Така ли мислиш? Имам изненада за теб, Роланд. Зная как-во ще се случи с истинското ти тяло, когато преминеш отвъд и проникнеш в нея. Знаем го, защото го видях преди. Не ми трябват pistolетите ти, приятел. Хванал съм те за онова прословуто място, където растат късите косъмчета. Можеш да обърнеш главата и така, както обърна моята, за да видиш какво ще направя с „обвивката“ ти, докато душата ти, твоето „ка“ се отделя от тялото ти. Ще изчакам падането на нощта и ще те завлека до водата. Тогава ще можеш да наблюдаваш как омарите изядат гленните ти останки. Но може би много ще бързаш и няма да ти бъде до това.

Еди замълча. Шумът на приборя и глухият вой на вятъра сякаш се усилиха.

– Ето защо смятам просто да прережа гърлото ти със собствения ти нож...

– И завинаги да затвориш вратата – прекъсна го Роланд.

– Преди малко каза, че този етап от живота ми е приключил. Няма-ше предвид само хероина, нали? Навярно трябва завинаги да забравя Ню Йорк, Америка, моето време, ВСИЧКО. Щом е така, искам този етап също да завърши. Повдига ми се от пейзажа и от теб. Има моменти, когато в сравнение с теб дори онзи смахнат евангелист Джими Суогърт изглежда напълно нормален.

– Очакват ни неописуеми чудеса – обади се Роланд. – И страхотни приключения. Нещо повече – предоставя ти се възможност да изчистиш петното на позора от себе си. И още нещо – можеш да станеш Стрелец. В края на краищата не е казано, че аз трябва да бъда последният. Съдено ти е да бъдеш Стрелец, Еди. Виждам го... чувствам го.

Младежът гръмко се засмя, въпреки че по страните му вече се стичаха сълзи.

– Това е върхът! Направо върхът! Само това ми липсваше! Брат ми Хенри беше Стрелец... в едно място, наречено Виетнам. И като се върна, направо откачи. Да го беше видял, Роланд! Не можеше да отиде сам до тоалетната. Ако нямаше кой да го заведе, той си седеше пред

телевизора, гледаше турнира по кеч и пълнеше гащите, Прекрасно е да бъдеш Стрелец, нали? Да, брат ми беше наркоман, а ти направо си се смахнал.

– Може би той не е разбирал значението на думата „чест“.

– Може би. В долнопробния квартал, където живееш, никой не знаеше точното и значение. Това беше думата, с която се обръщаме към съдията, ако те пипнат да пушиш марихуана или да сваляш гумите на някоя таратайка.

Еди едновременно ридаше и се смееше.

– Ами приятелите ти? Например онзи, за когото говориш в съня си, онзи негодник Кътбърт...

Стрелецът неволно потръпна. Дори дългите години, през които беше усъвършенствал самоконтрола си, не му помогнаха да се овладее.

– Приятелите ти разбираха ли всичко онова, което „рекламираш“ като сержант, вербуващ новобранци за морската пехота? Приключения, чест...

– Да, разбираха какво означава „чест“ – промълви Роланд и си спомни за всички онези, които бяха загинали.

– Може би като са станали Стрелци, са постигнали нещо повече от брат ми – настояваше Еди.

Роланд мълчеше.

– Ясен си ми – продължи младежът. – Нагледал съм се на типове като теб. Ти си поредният смахнат, който пее „Напред, Христови воини“, сграбчил в едната си ръка хоругва, а в другата меч. Не желая такава „чест“. Стига ми да хапна печено пиле и да се боцна с героин. Да, точно в такъв порядък – първо вечерята, после друсането. Хайде, мини през вратата – можеш да го направиш. Ала щом изчезнеш, ще убия останалите.

Роланд продължаваше да мълчи.

Еди леко се усмихна и избърса сълзите си с опакото на дланите си.

– Знаеш ли как му викаме на това положение?

– Как?

– Патова ситуация.

За миг мълчаливо се измерваха с погледи, после Роланд рязко извърна глава към вратата. С крайчеца на окото си беше забелязал, че картината отново се беше сменила, сякаш камерата се беше насочила наляво. Появи се щанд с блестящи бижута. Някои бяха в стъклени витринки, но до повечето клиентите имаха достъп, което му подсказа, че това са фалшиви скъпоценности... както би ги нарекъл Еди. Тъмноклафвите

ръце небрежно докоснаха няколко бижута, сетне се появи друга продавачка. Последва разговор, чието съдържание нито един от двамата не разбра, после Господарката („И това ми било господарка“ – помисли си младежът) пожела да и покажат още неща. Продавачката се отдалечи, за миг очите на Роланд я проследиха, сетне се насочиха към Господарката.

Отново се появиха познатите тъмнокожи ръце, ала сега държаха чантичка, която се отвори. Ненадейно ръцете започнаха безразборно да загребват изложените бижута и да ги пускат в чантичката.

– Прекрасни помощници си подбиращ, Роланд – иронично заяви Еди, но в гласа му се прокрадваха горчиви нотки. – Отначало ти се падна закоравял наркоман, а сега ще получиш закоравяла чернокожа крадла...

Ала Стрелецът вече се беше устремил към вратата между двата свята; почти тичаше и изобщо не му обръщаше внимание.

– Запомни! – изкрещя младежът. – Ако минеш отвъд, ще ти прережа гърлото. Ще прережа гадното ти гър...

Още не беше довършил изречението, когато Роланд изчезна. На брега остана само отпуснатото му тяло, чиито гърди едва се повдигаха.

За миг Еди се вцепени: не можеше да повярва, че Стрелецът действително е предприел тази идиотска стъпка, пренебрегвайки даденото обещание... своята уж искрена гаранция, въпреки че много добре знаеше какви ще бъдат последствията.

Стоеше като вкаменен, после забели очи като изплашен кон, усецащ приближаването на буря..., въпреки че нямаше никаква буря, освен онази, която бушуваше в главата му.

Добре! Добре, да те вземат дяволите!

Знаеше, че не разполага с никакво време. Стрелецът можеше да се върне всеки момент. Погледна към вратата и видя как тъмнокожите ръце застинаха и престанаха да напъхват някаква златна огърлица в чантичката, от която се разнасяше блясък като от сандъче на пирати, пълно със съкровища. Въпреки че не чуваше гласове, Еди чувстваше, че Роланд разговаря с чернокожата жена, от която се виждаха само ръцете.

Извади ножа от ножницата на Стрелеца, сетне се претърколи до отпуснатото тяло, проснато пред прага на вратата. Отворените очи бяха безжизнени и забелени.

– Погледни, Роланд! – изкрещя. Монотонният и безспирен вятър свистеше в ушите му. Еди разсеяно си помисли, че звукът би накарал всекиго да полудее. – Гледай и се учи. Искам да те открехна на някои истини в живота. Ще ти покажа какво се случва с всекиго, който се

опита да прецака братята Дийн!

Замахна с ножа към гърлото на Стрелеца.

ВТОРА ГЛАВА ЗНАМЕНИЕТО НА ПРОМЕНИТЕ

1

Август 1959

Когато лекарят-стажант излезе след около половин час, завари Хулио облегнат на линейката, която още беше на паркинга на отделението за спешна помощ към болницата „Сестри на милосърдието“, намираща се на Двайсет и трета улица. Хулио беше сложил крака си, обут в остро-върх ботуш, върху предната броня на колата. Беше се преоблякъл в крещящо розови панталони и синя риза, върху левия джоб, на която със златни конци беше извезано името му – това беше униформата на неговия отбор по боулинг. Джордж погледна часовника си и си каза, че в този момент съотборниците на Хулио от „Суперлатиноамериканците“ вече започват играта.

– Мислех, че вече си в залата – промърмори Джордж Шейвърс. Като ординатор той живееше в болницата „Сестри на милосърдието“. – Как ли момчетата ти ще спечелят без Чудокука?

– Мигел Базале ще ме замести. Не е върхът, но понякога му върви. Ще се оправят и без мен. – Той замълча, сетне добави: – Умирам от любовитство да разбере какво е станало.

Хулио беше кубинец и работеше като шофьор. Притежаваше чувство за хумор, за което едва ли подозираше. Лекарят се огледа. Бяха сами; фелдшерите, които обикновено придружаваха линейката, бяха изчезнали.

– Къде са онези? – попита той.

– Кои? Шибаните близнаци Бобси ли? Къде мислиш? Преследват някоя мацка от Минесота. Как мислиш, онази ще прескочи ли трапа?

– Нямам представа. – Опита се да говори уверено и дълбокомислено, ала истината бе, че дежурният лекар, а после и още двама хирурзи му бяха „отнели“ чернокожата жена по-бързо, отколкото можеше да произнесе „Дева Мария“ (всъщност точно това се готвеше да каже)... ала ако се съдеше по вида и, чернокожата нямаше да я бъде. – Загубила

е много кръв.

– Не думай! Не е шега работа.

Джордж беше един от шестнайсетте ординатори в болницата „Сестри на милосърдието“ и един от осемте, работещи по нова програма за бърза помощ. Според създателите на програмата присъствието на лекар-стажант на местопроизшествието съществено би наклонило везните в полза на живота в различни критични ситуации. Джордж знаеше, че според повечето шофьори на линейки и фелдшери младоците, току-що започващи лекарската си практика, по-скоро биха довършили жертвите от катастрофи, отколкото да ги спасят, ала ако питаша него, програмата действаше успешно. Но не всеки път.

Във всеки случай мероприятиято правеше отлична реклама на болницата и макар лекарите-стажанти често да мърмореха за допълнителните осем часа седмично (без допълнително заплащане), Джордж Шейвърс предполагаше, че повечето му колеги се чувстват като него – горди, безстрашни, готови да се справят с всички задачи.

И ето, че дойде нощта, когато самолет „Трайстар“ на компанията „Трансуърлд Еърлайнс“ се разби край Айдуайлд. От шейсет и петимата пътници на борда шейсет бяха ЗНМ – загинали на място, както би се изразил Хулио Естевес – а трима от останалите „живи“ приличаха на онава, което се изгребва от изгаснала пещ, с тази разлика, че парчетата сгурия не стенат, не крещят и не молят да им инжектират морфин или да ги убият, за да сложат край на адските им мъки. „Ако можеш да издържиш това – мислеше си той по-късно, припомняйки си откъснатите човешки крайници, които се въргаляха сред останките от алуминиеви закрилки, разкъсани седалки и обгорено метално парче от опашката на самолета с цифрите «1» и «7» и голяма червена буква «Т», припомняйки си очната ябълка, прилепнала към почти овъглен куфар «Самсонайт», плюшеното мече с копчета вместо очи, лежащо да червена маратонка, в която имаше откъснато детско стъпало, – ако издържиш това, малкият, ще издържиш всичко.“ Гордееше се със себе си, защото бе реагирал спокойно и хладнокръвно бе вършил работата си. Прибра се вкъщи, включи телевизора и дори изяде сандвич с пуешко месо. Сетне си легна и веднага заспа, което беше най-сигурното доказателство, че видяното не е повлияло на психиката му. Ала призори, когато навън още цареше непрогледен мрак, той се събуди от ужасяващ кошмар: присънило му се бе, че край овъгления куфар лежи не плюшено мече, а главата на майка му – отворените и очи също бяха овъглени; бяха безизразни и напомняха копчетата, заместващи очите на играчката. Устните и се размърдаха и той

видя щръкналите и като на вампир кучешки зъби – останки от изкуствената и челюст, която се бе счупила в мига, когато при подготвянето за приземяване самолетът „Трайстар“ беше ударен от мълния. Майка му прошепна: „Не успя да ме спасиш, Джордж; заради теб икономисвахме всеки цент, спестявахме, мизерствахме, баща ти уреди онази неприятност с момичето, което беше забременяло от теб. А ТИ така и не успя да ме спасиш.“ В този момент той се събуди от неистовия си крясък, смътно осъзнавайки, че някой чука на стената. Ала Джордж не обърна внимание на шума, защото хукна към тоалетната и едва успя да застане на колене в позата на каещ се грешник пред порцелановия олтар, преди вечерята да започне да се повдига по хранопровода му като със свръхскоростен асансьор. Храната изригна от устата му, още бе гореща и все още запазила миризмата на пуешко месо. Той безпомощно се загледа в тоалетната чиния, където плуваха парченца месо и моркови, които като по чудо бяха запазили първоначалния си свеж цвят; в този миг в съзнание-то му се появи дума, написана с огромни червени букви: „СТИГА“.

Точно така.

Думата наистина беше СТИГА.

Джордж знаеше какво му подсказва тя: да се откаже от лекарската професия. Щеше да се откаже, защото девизът на Попай беше: „Това е всичко, което мога да издържа, повече няма да понеса“; а Попай беше абсолютно прав.

Пусна водата, върна се в леглото и почти веднага заспа. Когато се събуди, установи, че още иска да бъде лекар (тази увереност му достави неопируемо удоволствие) и че може би си струваше да издържа цялата програма, независимо дали я наричаха „Спешна помощ на колела“, „Кофа кръв“ или „Познай мелодията“.

Важното бе, че още му се искаше да бъде лекар.

Познаваше една жена, която се занимаваше с ръкоделие. Въпреки че имаше голяма нужда от пари, той и плати десет долара, за да му изработи старомодно ковчорче, върху което да избродира следната фраза:

„АКО МОЖЕШ ДА ПОНЕСЕШ ТОВА, ЗНАЧИ МОЖЕШ ДА ПОНЕСЕШ ВСИЧКО.“

Точно така. Правилно.

Нешастието в метрото се случи след четири седмици.

– Онази жена се държеше доста особено, забеляза ли? – обади се Хулио.

Джордж си въздъхна от облекчение. Ако кубинецът не беше заговорил на тази тема, той нямаше да има кураж да я подхване. Беше ординатор и един ден щеше да стане правоспособен лекар (сега вече беше сигурен в това), ала Хулио беше врял и кипял в тези работи, човек трябваше да си мери думите пред него, за да не изтърси някоя глупост. Шофьорът щеше да се засмее и да заяви: „По дяволите, такива гадости съм ги виждал хиляди пъти, малкия. По-добре си избърши млякото от устата – още не е изсъхнало.“

Но по всичко личеше, че точно това кубинецът не го беше виждал хиляди пъти и Джордж се зарадва, тъй като изпитваше нужда да говори за онова, което беше видял.

– Наистина беше странна. В един момент ми се стори, че се раздвоява, че виждам двама души.

Той забеляза, че Хулио очевидно почувства облекчение, и внезапно се засрами от себе си. Кубинецът Еставес, който винаги щеше да си остане обикновен шофьор на линейка, беше проявил повече смелост от него.

– Уцели право в десетката, докторе! – възкликна Хулио, извади пакет „Честърфийлд“ и пъкна цигара в устата си.

– Пушенето ще те довърши, приятел – обади се Джордж.

Кубинецът кимна и му предложи цигара.

Известно време двамата мълчаливо пушиха. Фелдшерите от „Бърза помощ“ и лаборантите може би бяха „хукнали подир мацки“, както се беше изразил Хулио... или пък им беше дошло до гуша от кървави гледки. Ала на Джордж изобщо не му беше до жени, измъчваха го други мисли. Да, отначало действително се беше изплашил, нямаше спор по този въпрос. Но после именно той беше спасил жената, не фелдшерите. Беше му ясно, че и Хулио го знае, може би именно затова беше пожелал да поговорят. На помощ му се бе притекла възрастна чернокожа жена, както и някакво момченце, което извика по телефона полицията, докато всички останали с изключение на негърката стояха и зяпаха като че гледаха някакъв филм или поредния епизод от телевизионния сериал за Питър Гън, но в края на краищата всичко се струпа на Джордж Шейвърс, който беше изплашен до смърт, но се постара да изпълни дълга си.

Жената чакаше прочутия влак А, прославен в песента на Дюк Елингтън. Беше красива млада чернокожа жена, която чакаше метрото, за да отиде в жилищните квартали на града.

Някой я беше блъснал на релсите пред приближаващия се влак.

Джордж Шейвърс нямаше представа дали полицаяте са заловили мръсника, който се беше опитал да убие жената – това не го интересуваше. Интересуваше го животът на младата негърка, която с писък беше полетяла на релсите пред прочутия влак А. По чудо не беше попаднала върху третата релса проводник; тогава щеше да и се случи онова, което се случва на лошите хора в Синг Синг – властите на щата Ню Йорк им осигуряват безплатно пътуване с прочутия „влак“, наричан от затворниците „чичко Електричко“. Да, ето какви чудеса може да прави електричеството. Жената се беше опитала да изпъзми встрани, но нямаше достатъчно време, а знаменитият влак А беше навлязъл в станцията със стържещи спирачки, изригвайки снопове искри, тъй като машинистът беше видял непознатата..., ала беше прекалено късно, прекалено късно както за него, така и за нея. Стоманените колела бяха отрязали краката и малко над коленете. И докато всички (освен хлапето, което беше повикало полицията) само зяпаха и кършеха ръце (или пък си дърпаха оная работата, както гневно си помисли Джордж), чернокожата старица скочи на релсите, при което си изкълчи крака (по-късно кметът я награди с медал за проявената храброст), смъкна от главата си кърпата и пристегна бедрата на младата жена. Хлапето продължаваше да крещи в телефонната слушалка, настоявайки незабавно да изпратят линейка, а старицата викаше от тунела, молеше някой да и хвърли нещо за пристягане, докато накрая някакъв възрастен мъж с вид на бизнесмен неохотно и подхвърли колана си; негърката го погледна и произнесе думите, които на следващата сутрин бяха водещо заглавие на нюйоркския „Дейли Нюз“ и които я превърнаха в истинска героиня на Америка: „Благодаря, братле“. Сетне беше пристегнала крака на пострадалата малко над коляното, където го беше прерязало стоманеното колело на прочутия влак А.

По-късно някой от насъбралите се зяпачи беше казал на Джордж, че преди да изгуби съзнание, младата негърка промърморила: „КОЙ БЕШЕ ОНЗИ ПЕДЕРАСТ? САМО ДА ГО ПИПНА, ЩЕ МУ ОТКЪСНА ТОПКИТЕ!“

Възрастната чернокожа жена нямаше как да пробие допълнителни дупки в колана, за да го пристегне още повече, ето защо просто го стискаше с всичка сила, докато пристигна линейката.

Джордж си спомняше как в детството майка му непрекъснато му

напомняше никога, никога да не прекрачва жълтата линия в края на перона, докато чака влак (било то прочут или съвсем обикновен), ала когато скочи върху сгурията, усети задушливата миризма на машинно масло. Непоносимата горещина сякаш обгръщаше него, чернокожата старича, жертвата, влака, тунела, невидимото небе. Ни в клин, ни в ръкав си помисли, че ако сега измерят кръвното му налягане, стрелката ще замръзне на най-високото деление на апарата. Сетне внезапно се овладя, извика да му донесат чантата, а когато един от фелдшерите понечи да скочи при него, така го изруга, че човекът смаяно се ококори, сякаш го виждаше за пръв път, но послушно отстъпи.

Джордж заши колкото е възможно повече артерии и вени, а когато сърдечната дейност на пострадалата се възстанови, и инжектира голяма доза дигиталин. Пристигнаха полицаите и донесоха банка с кръв. „Искате ли да я качим на перона, докторе?“ – попита един от тях, а той му нареди да почака; извади спринцовката и инжектира младата жена с кръв, сякаш беше наркоманка, която бе изпаднала в криза поради липса на дрога. Едва след това им разреши да я вдигнат. Сетне я бяха поставили на носилка в линейката. По пътя към болницата тя беше дошла в съзнание. Тогава бяха започнали да се случват странни неща.

3

Когато фелдшерите от „Бърза помощ“ натовариха пострадалата в линейката, Джордж и инжектира демерол, тъй като чернокожата беше започнала да мърда и тихо да стене. Инжектираната доза беше достатъчна, за да бъде сигурен, че пациентката ще остане неподвижна, докато пристигнат в болницата. Беше деветдесет процента уверен, че тя няма да умре по пътя, в което имаше някаква справедливост.

Ала когато се намираха на шест преки от „Сестри на милосърдието“, клепачите на пострадалата леко се повдигнаха и тя изстена.

– Май ще се наложи да и поставим още една доза, докторе – обади се единият фелдшер.

Джордж не осъзна веднага, че за пръв път човек от по-низшия медицински персонал се обръщаше към него с думата „докторе“, вместо с обичайното „Джордж“ или още по-лошо – „Джорджи“.

– Да не си полудял? Нямам нужда от съвети.

Човекът смаяно се отдръпна.

Джордж погледна към младата жена и забеляза, че широко

отворените и очи внимателно го наблюдават.

– Какво се е случило с мен? – попита тя.

Той си спомни думите на зяпача, който твърдеше, че жертвата била казала: „Кой беше онзи педераст? Само да го пипна, ще му откъсна топките!“ Свидетелят беше от бялата раса и Джордж си беше казал, че човекът си е измислил всичко или поради странното, но присъщо на повечето хора желание да подсили и без това трагичната ситуация, или поради расови предразсъдъци. Тази наглед културна и интелигентна жена не би могла да говори толкова грубо и невъзпитано.

– Станахте жертва на нещастен случай. Бяхте...

Клепачите и се притвориха и той с облекчение си помисли, че жената отново ще заспи. Прекрасно. Предпочиташе някой друг да и съобщи, че краката и са отрязани. Някой от онези, които получаваха повече от седем хиляди и шестстотин долара годишно. Премести се малко наляво, за да провери кръвното и налягане, но тя отново отвори очи. В този миг Джордж Шейвърс видя свършено различна жена.

– Майната му на оня дето ми отрязва краката. Усещам, че ги няма. К'во е т'ва – линейка ли?

– Ами... да... – заекна младият лекар. Внезапно му се прииска да пийне нещо. Дори не алкохол – само нещо, с което да разкваси пресъхналото си гърло. Испита странното усещане, че гледа Спенсър Трейси във филма „Доктор Джекил и мистър Хайд“, после осъзна, че всичко това се случва в действителност.

– Пипнаха ли го онзи педераст?

– Не – отговори Джордж и си помисли: „По дяволите, онзи човек не ми е излъгал.“

С периферното си зрение забеляза, че фелдшерите, които досега внимателно го наблюдаваха (може би с надежда, че той ще направи някакъв гаф), побързаха да се отдръпнат.

– Няма значение. Онези бели некадърници и без това ще го пуснат. Ще го пипна и ще му отрежа топките! Мръсно копеле! Ще ти кажа какво ще направя с мръсното копеле! Ще ти кажа само едно, скапаняко! Ще ти кажа...

Клепачите и отново запърхаха и Джордж си каза: „Точно така, заспивай, моля те, заспи. Не ми плащат за това, не го разбирам... слушал съм много лекции за шоковото състояние, но никой преподавател не е споменавал, че шизофренията е резултат от...“

Очите отново се отвориха. Този път заговори първата жена, онази с културния глас:

– Казахте, че съм пострадала при нещастен случай. Разкажете ми какво е станало. Спомням си, че излязох от „Гладника“...

– Гладник ли? – неразбиращо попита той и си помисли, че пострадалата бълнува.

Устните и се разтегнаха в лека усмивка – очевидно жената се опитваше да превъзмогне болката.

– „Гладникът“ е закусвалня.

– О, ясно.

Другата жена, от чиято уста изригваха ругатни, го беше накарала да се почувства някак омърсен, дори му беше призяло. А с тази се виждаше в ролята на рицар от романа за крал Артур, рицар, който беше успял да спаси дамата на сърцето си от страшния дракон.

– Спомням си как слязох по стълбите и се озовах на перона, сетне...

– Някой ви е блъснал – прекъсна я Джордж и внезапно си помисли колко нелепо звучат думите му.

Какво пък, случилото се с нея също беше нелепо.

– Блъснал ме е пред влака, така ли?

– Да.

– Краката ми отрязани ли са?

Младият лекар безуспешно се опита да преглътне. Гърлото му беше напълно пресъхнало.

– Не напълно – отвърна, макар да осъзнаваше колко абсурден е отговорът му.

Непознатата затвори очи.

„Дано да е припаднала – каза си той. – Дано да е при...“ Очите и се отвориха и този път искряха от гняв. Чернокожата вдигна ръка, разперените и пръсти напомняха нокти на хищна птица. Замахна, но ръката и премина на сантиметри от лицето му – ако го беше издраскала, сега Джордж щеше да бъде в травматологията, вместо да пуши с Хулио Еставес.

– АХ, ВИЕ, БЕЛИ КОПЕЛЕТА! – изкрещя тя. Лицето и беше изкривено до неузнаваемост, в очите и сякаш пламтяха огньовете на ада. Вече не приличаше на човешко същество.

– ЩЕ УБИЯ ВСИЧКИ БЕЛИ МРЪСНИЦИ, ДО КОИТО СЕ ДОКОПАМ! ЩЕ ИМ ОТРЕЖА ТОПКИТЕ И ЩЕ ГИ ХВЪРЛЯ В ГАДНИТЕ ИМ ФИЗИОНОМИИ! ЩЕ...

Джордж внезапно си помисли, че сънува. Това беше някаква лудост. Жената говореше като героиня от комикс, която напълно е

обезумяла. Тя... или по-точно съществото, което говореше с гласа и, изглеждаше свръхестествено. Невъзможно му беше да повярва, че това крещящо и бясно мятащо се същество само преди час е претърпяло тежка катастрофа в тунела на метрото. Жената хапеше и непрекъснато се опитваше да издере лицето му с острите си нокти. Носът и течеше, от устните и хвърчеше слюнка, устата и бълваше неприлични думи.

– Инжектирайте ѝ нещо, докторе! – извика единият фелдшер, който беше преbledнял като платно. – За Бога, инжектирайте ѝ!

Той посегна към куфарчето със спринцовките, но Джордж го удари през ръката.

– Махай се, страхливецо.

Сетне погледна към пострадалата и видя спокойните, интелигентни очи на „другата жена“, които го наблюдаваха.

– Ще остана ли жива? – попита го с небрежен тон, сякаш двамата пиеха чай и обсъждаха някакъв маловажен въпрос. Джордж си помисли: „Тя дори не подозира, че от време на време се превръща в друг човек. Изобщо няма представа. – А след миг му хрумна още нещо: – Другата също не знае за съществуването и.“

– Ами... – Той преглътна, притисна ръка към сърцето си, което беше лудо, и се опита да се овладее. Беше спасил живота и, а психическите и проблеми не го засягаха.

– Добре ли сте? – попита жената, а искрената и загриженост го накара неволно да се усмихне – положението беше комично: жената, която за малко не беше загинала, се опитваше да го успокои.

– Да, госпожо.

– На кой от въпросите ми отговорихте?

Отначало той смаяно я изгледа, сетне разбра какво го пита.

– И на двата – промълви и хвана ръката и. Тя стисна дланта му, а младият лекар впери поглед в блестящите и, умни очи и си помисли: „Можеш да се влюбиш в нея“; в този миг тя отново замахна с разперени пръсти, опитвайки се да избодне очите му, и занарежда проклетия. Наричаше го „бяло копеле“, обещаваеше, че не само ще му отреже топките, но ще ги натика в гърлото му.

Джордж рязко се отдръпна, машинално погледна дали дланта му кърви, докато в съзнанието му шеметно се мяркаха несвързани мисли: питаше се какво да предприеме и дали ако го е ухапала, ще получи отравяне на кръвта, защото тази жена беше по-опасна от пепелянка, от гърмяща змия. Не видя кръв, а когато отново извърна очи към пострадалата, тя заговори с гласа на първата жена:

– Моля ви, не ме оставяйте да умра. Не искам да... – Този път за дълго загуби съзнание и всички изпитаха невероятно облекчение.

4

– Е, какво мислите? – попита Хулио.

– Кой ще се класира за финала ли? – Джордж смачка фасата с тока на мокасината си. – „Уайт Сокс“ – заложил съм на тях.

– Какво мислите за онази жена?

– Според мен е шизофреничка.

– Това го знам и без да ми го казвате. Питам ви какво ще стане с нея.

– Не зная.

– Има нужда от помощ, човече! Кой ще и помогне?

– Вече и оказах помощ – промърмори Джордж, но лицето му пламна.

Кубинецът го погледна в очите.

– Ако не можете да и помогнете с друго, докторе, по-добре я оставете да умре.

Той се опита да отвърне на погледа му, но сърцето му се сви от онова, което видя в очите на Хулио – в тях се четеше не обвинение, а само тъга.

Побърза да се извърне и да излезе, измивайки ръцете си от случилото се. Имаше много по-важни въпроси, които го вълнуваха.

5

Изтеглянето на картата:

От момента, в който беше попаднала под колелата на влака, спокойната Одета Холмс контролираше положението, ала Дета Уокър бе започнала да става все по-активна, а онова, към което тя изпитваше непреодолима страст, бе кражбата. Без значение беше фактът, че откраднатите предмети почти винаги бяха без особена стойност, нито пък това, че по-късно тя ги изхвърляше.

Интересуваше я само удоволствието, което и доставяше самата кражба.

Когато Стрелецът проникна в съзнанието и, тя се намираше в големия универсален магазин „Мейси“. Нададе вик, изразяващ едновременно гняв и ужас, а ръцете и застинаха над евтините бижута, които трескаво прибираще в чантичката си.

Изкрещя, защото в мига, когато Роланд проникна в съзнанието и, тя за миг усети присъствието на другата, на Одета, сякаш в главата и се беше отворила някаква врата.

Изкрещя и заради това, че човекът, който се бе озовал в нея, беше бял. Не го виждаше, но със сигурност знаеше, че е белокож.

Клиентите започнаха да се обръщат. Управителят на етажата забеляза пиращата жена в инвалидна количка, видя, че я е заварил в момент, когато тя пъхаше фалшиви бижута в чантичката си, която струваше поне три пъти повече от лъскавите дрънкулки (това се виждаше дори от разстояние).

Управителят извика:

– Хей, Джими!

Джими Халворсен, един от щатните охранители на „Мейси“, се огледа, забеляза какво се случва и мигом се затича към чернокожата жена в инвалидната количка. Затича се машинално, по навик, изграден в него през осемнайсетте години, докато беше полицаи, ала същевременно си помисли, че само си губи времето. Мразеше да арестува деца, сакати хора и монахини – струваше му се равносилно на това да рита пиян. Знаеше какво се случва след ареста: те пускаха по някоя сълза пред съдията, сетне ги освобождаваха. Трудно беше да убедиш съдиите, че и сред сакатите има престъпници.

Знаеше всичко това и все пак се затича към местопроизшествието.

6

За миг Роланд беше потресен – стори му се, че е попаднал в змийско гнездо – толкова силна беше омразата и отвращението на непознатата тъмнокожа жена; сетне дочу писъците и видя широкоплещестия мъж с провиснал корем, който тичаше към нея... и към него, забеляза любопитните погледи на клиентите и разбра, че незабавно трябва да вземе нещата в свои ръце.

Забрави собствената си самоличност и изцяло се превърна в тъмнокожата жена. Внезапно почувства странното и раздвоение, ала точно сега нямаше време да мисли за това.

Направи завой с инвалидната количка и трескаво я подкара по пътеката между щандовете. Хората изплашено отскачаха встрани. Чантичката падна, на пода се разпиляха документите на Дета и откраднатите бижута. Мъжагата с провисналия корем се подхлъзна върху позлатените верижки и разпилените гилзи с червило за устни, сетне тупна на задните си части.

7

„Да му се не види!“ – гневно си помисли Халворсен и мигновено пъкна ръка под спортното си сако, където носеше кобур с пистолет трийсет и осми калибър. После здравият му разум надделя. За къде се беше затичал – та това не беше акция за залавяне на наркопласьори или на въоръжени бандити, а на една саката жена в инвалидна количка. Действително тя караше количката така, сякаш участваше в рали, но все пак беше само една безпомощна чернокожа жена. Как ли да постъпи? Да стреля ли? Това щеше да бъде върхът. Пък и не можеше да му избяга, защото в края на пътеката се намираха двете пробни.

Изправи се, потърка натъртения си задник и отново, този път науцвайки, се спусна след жената.

Инвалидната количка с трясък влезе в пробната и вратата се хлопна.

„Пипнах те, гадино – помисли си Джими. – Така ще те изплаша, че ще си глътнеш езика. Пет пари не давам, дори да отглеждаш пет дечица сирачета и да ти остава само година живот. Няма да те бия, но ще те подреда така, че да ме запомниш.“

Изпревари управителя, който също тичаше към кабинката, блъсна вратата с рамо и... се озова в празното помещение.

Нямаше и следа от чернокожата.

Нито от инвалидната количка.

Кабинката беше празна.

Той смаяно погледна към управителя, който изкрещя:

– Сигурно е в другата пробна!

Преди Джими да реагира, колегата му със сила отвори съседната врата. Някаква жена по фуста и прозрачен сутиен изпищя и притисна ръце към гърдите си. Беше с много бяла кожа и определено не бе саката.

– Извинете – избърбори управителят и се изчерви като рак.

– Махай се, перверзник такъв! – изкрещя непознатата.

– Добре, госпожо – промълви нещастникът и побърза да затвори вратата.

В универсалния магазин „Мейси“ клиентът винаги има право. Той погледна към Халворсен. Ченгето отвърна на погледа му и промърмори:

– Какъв беше този номер? Онази влезе ли в кабинката, или само ми се е привидяло?

– Ами... влезе.

– Тогава къде е?

Управителят безпомощно поклати глава, сетне промърмори:

– По-добре да разчистим терена след тайнствената крадла.

– Ти върви – сопна му се Джими Халворсен. – Имам усещането, че задникът ми се е разцепил най-малко на девет парчета. – Замълча и след миг добави: – Право да ти кажа, приятел, адски съм озадачен.

8

Щом Стрелецът чу как вратата на кабинката се затвори след него, той обърна количката на сто и осемдесет градуса, оглеждайки се за прохода към другия свят. Ако Еди беше изпълнил обещанието си, то всичко бе свършено.

Ала вратата беше отворена. Роланд вкара през нея Господарката на сенките.

ТРЕТА ГЛАВА ОДЕТА В ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ

1

Много по-късно Роланд възкреси в паметта си случилото се и си помисли: „Всяка друга жена, независимо дали е здрава или саката, ако внезапно бъде тласната с количката си по пътеката в магазина, където се е занимавала със собствените си дела (ако кражбата може да бъде наречена «дело»), ако усети в съзнанието си чуждо присъствие, ако я завлекат в кабинка, докато някакъв човек тича след нея и и заповядва да спре, ако после я блъснат в някакво пространство, което не би трябвало да съществува, след което я пренесат в свършено различен свят... при подобни обстоятелства всяка друга жена първо би се поинтересувала къде

се намира.“

Но Одета Холмс учтиво попита:

– Какво по-точно възнамерявате да направите с този нож, млади човече?

2

Роланд погледна към Еди. Острието беше на милиметри от гърлото. Въпреки че беше изключително бърз и подвижен, Стрелецът не би могъл да избегне ножа, ако младежът решише да го използва.

– Интересен въпрос – промълви той. – Какво си намислил?

– Не знам – прошепна Еди и изпита невероятно отвращение от себе си. – Май исках да приготвя стръв. Не си ли личи, че съм тръгнал на риболов? – Запрати ножа по посока на инвалидната количка, но много по-вдясно. Острието се заби в пясъка до дръжката и затрептя.

Господарката извърна глава и заговори:

– Бъдете така добри да ми обясните... – Тя смаяно млъкна. Беше произнесла началото на фразата, докато се обръщаше, без да забележи, че зад нея не стои никой; Стрелецът забеляза, че жената не млъкна веднага. Тъй като беше прикована към инвалидната количка, беше свикнала да възприема някои факти като даденост, например щом вече се намираше в магазина, то някой беше бутал количката. Ала зад нея нямаше никой.

Абсолютно никой. Отново погледна към Еди и към Стрелеца, в черните и очи се четеше объркване и тревога. Сетне попита:

– Къде се намирам? Кой буташе количката? Как се озовах тук? Защо съм облечена по този начин – нали седях вкъщи по халат и гледах обедните новини по телевизията? Коя съм? Кои сте вие?

„Попита «коя съм?» – помисли си Стрелецът. – Очаквах, че след първоначалния шок ще ме затрупа с лавина от въпроси. Но какво ли искаше да каже като попита коя е? Струва ми се, че дори сега едва ли осъзнава, че е задала този въпрос.“

Нито кога го е задала. Важното беше, че преди да разбере кои са те, беше пожелала да изясни коя е самата тя.

3

Еди премести поглед от миловидното младежко (или старческо) лице на чернокожата в инвалидната количка, към лицето на Роланд.

– Защо пита коя е?

– Не знам. Може би е в шок.

– Как не! Невъзможно е да бъде в шок и да си спомня как е гледала телевизия, преди да се отправи към универсалния магазин. Само не ме убеждавай, че последният и спомен е как седи по халат и слуша някакъв зализан тъпак да обяснява как са от крили онзи откачен във Флорида Киз, а на стената на бърлогата му редом с препарирания огромен мерлин висяла лявата ръка на Криста Маколиф.

Роланд не му отговори.

Господарката, която се почувства още по-объркана от думите му, смаяно попита:

– Коя е Криста Маколиф? Може би е от изчезналите Конници на свободата?

Този път Еди беше озадачен. Какви ли бяха тези Конници на свободата?

Стрелецът го погледна, сякаш искаше да каже: „Не разбираш ли, че жената е в шок?“

Младежът си помисли: „Зная за какво намекваш, приятелю Роланд, но нещо не се връзва. Самият аз бях леко шокиран, когато ти нахлу в главата ми, но въпреки това не загубих паметта си.“

Всъщност здравата се бе изплашил и в мига, когато тя премина през вратата. Беше приклепнал до безжизненото тяло на Роланд и държеше ножа на милиметри от гърлото му, но изобщо нямаше намерение да го забие... поне не в този момент. Взираше се като хипнотизиран през отворената врата, когато пътеката между щандовете в „Мейси“ като че се втурнаха напред; гледката му напомни за филма „Сияние“, когато зрителят виждаше всичко през очите на момченцето, каращо велосипедчето си с три колела по коридорите на хотела, обитаван от призраци. Спомни си още как малчуганът беше видял двамата мъртви близнаци в един от коридорите. Но сега всичко свърши много по-прозаично; в края на пътеката имаше бяла врата, а надписът на табелката гласеше: „Забранено е пробването на повече от два тоалета.“ Еди беше съвсем сигурен, че вижда универсалния магазин „Мейси“.

Видя как някаква чернокожа ръка се протегна и отвори бялата

врата, а в далечината мъжки глас (Еди беше сигурен, че разпознава гласа на ченге, тъй като често си беше имал работа с полицията) крещеше, че тя трябва да се откаже, че е попаднала в капан и още повече усложнява положението си; за миг младежът зърна в огледалото отражението на негърката в инвалидната количка и си помисли: „Господи, ченгето всеки момент ще я настигне и не и завиждам, като си представя какво ще и се случи.“

След секунда изображението се преобърна и той видя себе си, сякаш се наблюдаваше от страни. Картината шеметно се понесе към него; прииска му се да вдигне ръка и да закрие очите си; внезапно почувства, че не ще издържи, ако гледа през два чифта очи – беше сигурен, че ще полудее – ала всичко се случи толкова бързо, че той дори не успя да помръдне.

Инвалидната количка влетя през вратата, която се оказа прекалено тясна. Колелата със скърцане се врязаха в касата. В същия миг дочу още някакъв глух звук, сякаш се късаше плат; в паметта му изплува странната дума „плацента“, която всъщност не би могъл да си спомни, тъй като изобщо не я беше чувал. Сетне количката с жената се понесе към него по утъпкания крайбрежен пясък; непознатата вече изглеждаше изумена, всъщност тя изобщо не приличаше на жената, която Еди беше зърнал за миг в огледалото. Изумлението и беше напълно оправдано: невъзможно е да се озовеш за секунда от пробната в „Мейси“ на океанския бряг в някакъв забравен от Бога свят, където имаше омари с размерите на малко коли, и да не се почувстваш зашеметен. По този въпрос Еди Дийн можеше да говори от собствен опит.

Инвалидната количка с жената се придвижи още метър-два, сетне спря – не можеше да продължи нагоре по стръмния склон, едрозърнестият пясък също пречеше на движението. Ръцете и вече не въртяха колелата, както преди малко, когато количката се носеше по прохода между щандовете („Ако утре се събудите с болки в раменете, госпожо, виновен ще бъде сър Роланд“ – с горчивина си помисли Еди), Непознатата се вкопчи в страничните облегалки и подозрително изгледа двамата мъже.

Отворената врата зад нея вече беше изчезнала. Всъщност думата „изчезнала“ не бе съвсем точна. Вратата сякаш се сгъна, създаде се същият ефект, който се получава, когато филм се превърта отзад напред. Това се случи в мига, когато човекът от охраната се втурна през обикновената врата между магазина и пробната. Блъсна я с всичка сила – очевидно очакваше да бъде заключена. Еди си помисли, че навярно човекът ще разбие главата си в стената на пробната, ала не му беше съдено да

види какво ще се случи. Преди смаляващото се пространство на мястото, където доскоро беше вратата между двата свята, напълно да изчезне, младежът видя как всичко отвъд престана да се движи.

Вече не гледаше кадри от филм, а фотография. Виждаха се само следите, оставени в пясъка от колелата на инвалидната количка, които започваха от никъде и водеха до мястото, където сега седеше чернокожата жена.

– Ако обичате, обяснете ми коя съм и как се озовах тук – промълви тя и в гласа и прозвучаха умоляващи нотки.

– Мога да ти кажа само едно нещо със сигурност, Дороти – промърмори Еди, – вече не си в Канзас.⁵

Очите на непознатата се насълзиха. Тя се опита да се овладее, но не успя и се разрида.

Еди, който беше побеснял от гняв (и същевременно се отвращаваха от себе си), рязко се извърна към Стрелеца.

Роланд с мъка се изправи на крака, но вместо да се доближи до ридаещата жена, отиде да вземе ножа си.

– Хайде, кажи и! – закрещя младежът. – Ти я доведе тук, на теб се пада честта да и обясниш всичко. – Замълча за миг, сетне промърмори под нос: – А после ще ми обясниш защо тя не знае коя е.

4

Роланд дълго мълча. Сетне се наведе, хвана дръжката на ножа с двата останали пръста на дясната си ръка, прехвърли го в лявата, после го прибра в ножницата, повесена на колана му. Още се опитваше да осмисли онова, което беше почувствал, прониквайки в съзнанието на чернокожата. За разлика от Еди тя беше оказала яростна съпротива от мига, в който той бе проникнал в съзнанието и чак докато заедно бяха преминали в неговия свят. Жената се беше опитала, да прогони натрапника, завладял мозъка и. Направила го бе мигновено и машинално, но сякаш не се беше изненадала от присъствието му. Роланд не разбираше реакцията и. Тя не се бе изненадала от нашествието на един непознат в съзнанието и, а за миг бе изпитала гняв и ужас, сетне се бе заловила да го прогони, въпреки че изобщо нямаше шанс за успех. И все пак беше направила отчаян опит да го стори. Той имаше усещането, че жената е

5. Малката Дороти, главната героиня от прочутата детска повест „Вълшебникът от Оз“ на Франк Баум, е била отнесена от вихрушка далеч от родния си щат Канзас. – Б. пр.

обезумяла от страх, гняв и омраза.

Почувствал беше, че съзнанието и е обгърнато в мрак, сякаш беше погребано в срутила се минна шахта. Само...

Само че в мига, когато се втурнаха през вратата и се разделиха, той беше изпитал непреодолимото желание да остане още секунда в съзнанието и. Само секунда още щеше да му е достатъчна да си обясни много неща. Защото жената, която сега беше пред тях, напълно се различаваше от онази, в чието съзнание бе проникнал насила. Когато беше попаднал в главата на Еди, имаше усещането, че се намира в стая с крехки и запотени стени. А докато се намираще в съзнанието на Господарката се чувстваше като човек, които лежи в мрака, а по голото му тяло пълзят отровни змии.

Промяната бе настъпила в последната секунда.

Имаше и още нещо, което несъмнено беше много важно, ала той не можеше да го разбере или да си го спомни. Нещо като поглед...

врата, само че в нейното съзнание. Нещо като

ти го счупи, ти беше, не отричай...

и внезапно прозрение. Както при изследванията, когато най-сетне разбираш...

– Майната ти! – с отвращение промълви Еди. – Ти си само един бездушен робот.

Втурна се край Роланд, приближи се до жената и коленичи пред нея; когато тя, обзета от паника, отчаяно се вкопчи в него като удавница, младежът не се отдръпна, а нежно я прегърна и и зашепна:

– Не се тревожи, всичко е наред. Е, положението не е блестящо, но... не е и толкова лошо.

– Къде се намираме? – зариди жената. – Седях си вкъщи и гледах новините, за да разбера дали моите приятели са успели да се измъкнат от Оксфорд, а ето, че сега съм тук и дори не зная къде се намирам.

– Аз също не знам. – Еди я прегърна по-силно и започна да я полюшва. – Струва ми се, че и двамата сме се забъркали в някаква каша. И аз като теб съм от милия, стар Ню Йорк, и аз преживях нещо подобно на онова, което ти се случи преди малко – беше малко по-различно, но по принцип се свежда до едно и също – затова ти гарантирам, че ще се оправяш. Всичко ще бъде наред. – Замисли се и добави: – Стига да обичате омари.

Чернокожата го притисна още по-силно до себе си и зариди, Еди продължи да я полюшва в прегръдките си, а Роланд си помисли: „Най-

сетне момчето ще се оправи. Брат му е мъртъв, но сега Еди има за кого да се грижи и ще се оправи.“

И все пак изпита чувство за вина, което сякаш прониза сърцето му. Беше способен да стреля (само с лявата ръка, но какво от това), да убива, неотклонно да продължава пътя си, неуморно преодолявайки километри, години и дори измерения в търсене на Кулата. Умееше да оцелява, понякога даже беше способен да защити някого – беше спасил момчето Джейк от гладна смърт в крайпътната станция, както и от похотта на Оракула в подножието на планините – но в края на краищата беше допуснал Джейк да умре... нещо повече, съзнателно го беше обрекъл на смърт. Наблюдаваше как Еди прегръща жената и и шепне, че всичко ще бъде наред. Внезапно осъзна, че не е способен да изпитва състрадание и към мъката му се прибави таен страх.

Ако си отдал сърцето си на Кулата, Роланд, с теб е свършено. Безсърдечното създание е лишено от способността да обича и по нищо не се отличава от звяра. Може би да бъде звяр не е толкова страшно, но по принцип човекът, който се е превърнал в животно, накрая става чудовище. Да допуснем, че постигнеш целта си. Какво ще се случи, ако чрез безсърдечието си шурмуваш Тъмната кула и успееш да я превземеш? Ако в сърцето ти цари само мрак, ти постепенно ще се превърнеш от звяр в чудовище. Да постигнеш целта си като безсърдечен звяр ще бъде едновременно печално и смешно; все едно да дадеш на слон увеличително стъкло. Ала съвсем друго е да преследваш химерата си, след като си се превърнал в чудовище...

Преди всичко ще ти се наложи да платиш мило и драго. Ала струва ли си да имаш онова, за което си мечтал, след като не изпитваш никакви чувства?

Стрелецът си спомни за Алис и за момичето, което някога го чакаше на прозореца, спомни си и за сълзите, пролети над бездиханното тяло на Кътбърт. О, тогава беше обичал, ала това бе толкова отдавна...

– Искам да обичам! – възкликна той.

Ала когато Еди се просълзи от риданията на жената, очите на Стрелеца останаха сухи като пустинята, която беше прекосил, отправяйки се към намръщеното море.

5

Реши по-късно да отговори на въпроса на младежа. Трябваше да го

предупреди да бъде нащрек с непознатата. Причината, поради която па-метта и изневеряваше, беше съвсем елементарна. В съзнанието и живее-ха две жени. И едната беше изключително опасна.

6

Еди и разказа всичко, което знаеше, като премълча част от истината за престрелката.

Когато свърши, жената дълго мълча, само кършеше ръцете си, отпуснати на скута и.

По ерозираните склонове на планините, простиращи се на изток, течаха многобройни ручейчета. От тях Роланд и Еди се бяха снабдявали с вода, докато се движеха на север. Отначало наливането на живителна-та течност беше задължение на младежа, тъй като Стрелецът бе много немошен. После започнаха да се редуват и всеки път губеха все повече време в търсене на ручей. С отминаването на дните апатията им нараст-ваше, ала поне не се бяха разболели. Засега.

Стрелецът беше ходил за вода вчера, днес беше ред на младежа, но Роланд праметна през рамо празните кожени мехове и безмълвно се от-далечи. Еди беше смаян. Упорито отказваше да се трогне от жеста и от която и да било постъпка на Стрелеца, но все пак установи, че сърцето му се е размекнало.

Непознатата изслуша разказа му, без да го прекъсва и без да откъс-ва очи от него. От време на време на младежа му се струваше, че тя е ед-ва пет години по-голяма от него, понякога изглеждаше по-възрастна по-не с петнайсет. Ала едно му беше пределно ясно – започваше да се влюбва в нея.

Когато свърши, жената дълго мълча; не гледаше към него, а към вълните, които ношем изхвърляха на брега омари, задаващи странни и дълбокомислени въпроси. Беше описал животинките най-подробно. По-добре беше предварително да сплаши непознатата, отколкото да я оста-ви неподготвена за гледката, която я очакваше. Навярно тя щеше да от-каже да се храни с тях, особено след като научеше какво са сторили на Роланд и след като ги разгледаше отблизо. Ала скоро гладът щеше да я накара да забрави отвращението си. Очите и бяха вперени някъде в да-лечината. След няколко минути младежът наруши мълчанието.

– Одета... – Беше му казала, че се нарича Одета Холмс, а той си бе помислил, че това е най-хубавото име на света.

Жената тръсна глава, отново го погледна, леко се усмихна и произнесе само една дума:

– Не.

Еди смаяно я зяпна, питаше се какво да отговори. Хрумна му, че никога досега не си беше представял колко значения може да има обикновеното отрицание. Накрая промълви:

– Не разбирам. Какво отричаш?

– Всичко това. – Одета вдигна ръка (той забеляза, че раменните и мускули са силно развити и все пак ръцете и изглеждаха нежни) и посочи към океана, небето и брега, към ерозиралите хълмове, сред които Стрелецът навярно търсеше ручей (а може би вече беше разкъсан от някакво ново и интересно чудовище... Еди потръпна от тази мисъл). Накратко казано, жестът и се отнасяше за целия свят, който ги заобикаляше.

– Разбирам как се чувстваш. Отначало и на мен ми се струваше, че съм попаднал в някакво несъществуващо, измислено място. – Внезапно той се запита дали наистина е било така. Като си спомнеше за онези дни, неволно си даваше сметка, че просто се беше примирил със съдбата си, може би защото се чувстваше много зле като всеки наркоман, който е лишен от обичайната си доза. – Ще свикнеш – добави с лека усмивка.

– Не – отново промълви Одета. – Мисля, че се е случило нещо... и независимо какво е то, още се намирам в Оксфорд, щата Мисисипи. Всичко тук е нереално.

Тя продължи да говори. Ако гласът и беше по-силен (или пък, ако Еди не беше започнал да се влюбва в нея), думите и биха прозвучали като досадна реч, ала при дадените обстоятелства напомняха по-скоро лирична поема.

Младежът беше готов да и повярва, но някакъв вътрешен глас му нашепваше: „Чернокожата дама говори глупости и трябва да я убедиш, че теорията и не струва пукнатата пара. Това ще и бъде от полза.“

Може би съм получила травма на главата – заяви тя. – Жителите на Оксфорд умеят да си служат с дръжки от лопати и бухалки.

– Оксфорд... – замислено повтори младежът. Названието на градчето смътно му напомняше нещо. Одета беше произнесла думата с особена интонация, която той неволно свърза с Хенри... с Хенри и мокрите пелени. Но защо? Всъщност отговорът не го интересуваше.

– Нима се опитваш да ме убедиш, че в момента живееш в някакъв сън, който ти се явява, докато лежиш в безсъзнание?

– Или в кома – поправи го тя. – Не ме гледай така, сякаш думите ми са абсурдни, Говоря самата истина. Погледни. – Жената вдигна косата

си и разкри лявата страна на главата си. Едва сега младежът разбра защо тя винаги се сресваше на ляв път. Под косата и видя грозен, белезникавосив белег.

– Май че си имала много късмет – промълви той.

Чернокожата нетърпеливо сви рамене.

– Тогава не ми провървя, но иначе живееш в охолство. Може би има някакво равновесие. Показах ти белега, защото... Знаеш ли, че когато бях на пет, цели три седмици съм била в кома? Тогава непрекъснато сънувах. Не си спомням сънищата, но по-късно мама сподели с мен как с татко са били сигурни, че няма да умра, докато продължавам да бълувам... непрекъснато съм говорела в съня си, а те били уверени, че ще оживея, въпреки че не разбирали нито дума. Спомням си само, че сънищата ми бяха много реални. – Замълча, огледа се и добави: – Реални като този свят. Като теб, Еди.

Когато произнесе името му, той целият настръхна и си помисли: „Здравата си лапнал по нея, момче.“

– И като твоя спътник – добави Одета и потръпна. – Той ми се струва най-реален.

– Та ние сме истински хора въпреки твърдото ти убеждение, че в действителност не съществуваме.

Тя любезно му се усмихна, ала изражението и подсказваше, че изобщо не му вярва.

– От какво е този белег на главата ти?

– Няма значение. Показах ти го, за да те убедя, че онова, което се е случило преди години, може да се повтори.

– Моля те, искам да знам.

– Удариха ме с тухла. Случи се по времето, когато за пръв път посетихме северните щати и по-точно град Елизабет в Ню Джърси. Пътувахме във вагона за Джим Кроу⁶.

– Този пък кой е?

Одета го изглежда недоверчиво, дори презрително.

– Къде си живял досега, Еди? Може би в бомбоубежище.

– Аз съм от друго време. Позволи ми да те попитам за възрастта ти.

– Достатъчно голяма съм, че да имам право да гласувам, но ми остават доста години до пенсия.

– Добре де, успя да ме сложиш на място.

6. Джим Кроу – подигравателно прозвище на негрите, заимствано от песен със същото заглавие от началото на XIX век. – Б. пр.

– Но все пак бях тактична, нали? – Лицето и отново се озари от сияйната усмивка, която накара сърцето му да се свие от умиление.

– Двайсет и три годишен съм – заобяснява той, – роден съм през 1964 – през годината, когато те похити Роланд.

– Ама че глупост!

– Грешеш, говоря самата истина. Мен отвлече през 1987.

Одета помълча, сетне заяви:

– Думите ти ме карат да мисля, че не сънувам и че всичко това е реално.

– Обясни ми за вагона на Джим Кроу – нима чернокожите са били задължени да пътуват с него?

– Негрите – поправи го тя. – Мисля, че е неучтиво да наричаш негъра чернокож.

– През осемдесетте години всички вие ще предпочитате да ви наричат така – обясни Еди. – Когато бях малък, ако някой наречеше чернокожо дете „негърче“, можеше здравата да си изпати. Все едно да го назове „чернилка“ или „черна мутра“.

Одета смаяно го изгледа, после отново кимна.

– Хайде, разкажи ми как те удариха с тухла – настоя младежът.

– Най-малката сестра на майка ми щеше да се омъжва. Казваше се София, но мама винаги я наричаше Синята сестричка заради предпочитанието и към този цвят. „Във всеки случай тя си въобразява, че синьото и харесва“ – казваше мама. Ето защо я наричах Синята леля още преди да се запозная с нея. Сватбата беше много хубава. След венчавката имаше прием. Спомням си всички подаръци, които гостите бяха донесли. – Тя се засмя и добави: – Когато си дете, всички подаръци ти изглеждат прекрасни.

Еди също се усмихна.

– Права си. Човек никога не забравя подаръците – не само своите, но и онези, които са получили приятелите му.

– По онова време баща ми започна да печели повече, но на мен ми се казваше, че нещата потръгнали. Това беше любимата фраза на мама. Веднъж, когато и съобщих, че момиченцето, с което винаги си играех, ме е попитало дали баща ми е богат, тя отвърна: „Ако другите ти приятели ти зададат подобен въпрос, ще отговаряш, че нещата са потръгнали.“ Родителите ми вече можеха да си позволят да подарят на Синята леля прекрасен порцеланов сервиз... спомням си, че...

Тя внезапно млъкна, сетне докосна слепоочието си, като че беше усетила пристъп на главоболие.

– Какво си спомняш, Одета?

– Ами... мама и подари специална...

– Какво?

– Извинявай, заболя ме глава... не мога да произнасям правилно думите. Всъщност не знам защо си правя труда да ти разказвам тази история.

– Защо, неприятно ли ти е?

– Не. Исках да кажа, че майка ми и подари специална чиния. Беше бяла, с тънка синя ивица по ръба. – Одета се поусмивна, а Еди си помисли, че усмивката и е пресилена. Кой знае защо споменът я тревожеше и я беше накарал да забрави необикновеното положение, в което се беше оказала, въпреки че ситуацията би трябвало напълно да е погълнала вниманието и.

Еди почувства странно безпокойство.

– Струва ми се, че и сега виждам чинията съвсем ясно, както виждам теб, Еди. Мама я подари на Синята леля, а тя се разрида, като я видя. Мисля, че беше виждала подобна чиния, когато с мама са били още деца, но естествено родителите им не можели да си позволят такава скъпа вещ. Нито едно от децата в семейството не било получавало специални подаръци. След приема Синята леля със съпруга си заминаха на сватбено пътешествие в планините Грейт Смоуки. Заминаха с влак. – Тя погледна към Еди.

– Във вагона за Джим Кроу – промълви младежът.

– Точно така. По онова време негрите дори се хранеха във вагона, определен за тях. Демонстрациите в градчето Оксфорд са насочени срещу расовата дискриминация.

Одета го погледна – вероятно очакваше Еди да започне да я убеждава, че светът около нея е реален, ала той беше погълнат от собствените си спомени: смътно му се мярнаха мокри пелени, струваше му се, че вече е чувал за градчето Оксфорд. Внезапно в паметта му нахлуха още думи... една фраза, която Хенри повтаряше като папагал, докато майка му му извика да замълчи, защото искала да чуе какво ще съобщи Уолтър Кронкайт.

„Най-добре е незабавно някой с разследването да се натовари“ – това беше фразата, която Хенри монотонно повтаряше. Еди се опита да си спомни още нещо, но не успя, което изобщо не беше чудно – по онова време е бил едва тригодишен. „Най-добре е незабавно някой с разследването да се натовари“ – от тези думи го побиваха тръпки.

– Еди, какво ти е?

- Нищо. Защо питаш?
- Забелязах, че потръпна.
- Може би патокът Доналд се е разходил върху гроба ми.
- Одета се разсмя и продължи разказа си:

– Поне аз не помрачих сватбата. Нещастие то с мен се случи, когато вървахме към гарата, за да вземем влака. Бяхме, ношували при приятелка на Синята леля, на сутринта баща ми повика такси. Колата пристигна много бързо, ала щом шофьорът видя, че сме цветнокожи, побърза да отпраши, сякаш беше видял самия Сатана. Приятелката на леля ми вече беше тръгнала с багажа към гарата – имахме доста куфари, и тъй като възнамерявахме да прекараме една седмица в Ню Йорк. Спомням си как баща ми каза, че с нетърпение очаква да види грейналото ми лице, щом чуя звъна на часовника в Сентръл Парк и видя танцуващите животинчета.

Накрая той предложи да отидем пеш до гарата. Мама побърза да се съгласи; заяви, че идеята била прекрасна, до гарата нямало и два километра, не било зле да се поразгъпчем след трите дни пътуване с влак и преди новото пътуване, което щеше да продължи шест-седем часа. Баща ми мигом добави, че и времето било прекрасно, но макар да бях едва на пет, разбрах, че е побеснял от гняв, а мама бе дълбоко оскърбена; страхуваха се да повикат друго такси, за да не се повтори унизителната случка.

Тръгнахме по улицата. Вървах далеч от бордюра, защото мама искаше да бъде по-далеч от уличното движение. Спомням си как се питах дали лицето ми действително ще засияе като видя часовника в Сентръл Парк и дали пък няма да се загрее като електрическа крушка; в този момент тухлата ме удари по главата. Пред очите ми притъмня. После започнаха сънищата. Бяха много реални... – Тя се усмихна.

- Като този, Еди.
- Тухлата случайно ли падна или някой те замери с нея?
- Така и не се разбра. Много по-късно, когато вече бях на шестнайсет, мама ми каза, че полицаите пристигнали на местопроизшествието и открили, че няколко тухли липсват от фасадата на зданието, а други се държат на косъм. Четириетажната сграда трябвало да бъде разрушена, ала там все още имало хора. Особено нощем.

- Ясно – промълви Еди.
- Никой не бил забелязал от зданието да излиза човек, ето защо инцидентът бил обявен за нещастен случай. Мама твърдеше, че е повярвала на тази версия, но аз бях сигурна, че лъже. Дори не се опита да

сподели с мен какво мисли баща ми. Двамата още не се бяха свързали от унижението, което им беше причинил таксиметровият шофьор. Поведението му ги караше да мислят, че някой е надникнал през прозореца на онази изоставена сграда, видял ни е да се приближаваме и е решил да хвърли тухла върху главите на черните мутри... Между другото, скоро ли ще се появят онези омари?

– Не – отговори Еди. – Появяват се, когато падне мрак. Значи си въобразяваш, че всичко това е сън, подобен на онези, които са те спохождали, докато си била в кома поради удара с тухла. Мислиш, че и сега ти се е случило нещо подобно, само че този път са те ударили с тояга или с нещо подобно.

– Да.

– Струва ми се, че те тревожи и още нещо, което премълчаваш.

Лицето и гласът на Одета бяха спокойни, ала съзнанието и беше изпълнено със страховити изображения, които по някакъв начин бяха свързани с градчето Оксфорд. Каква беше онази песничка? „В лунна нощ убити са двама другари, най-добре е с разследването някои да се натовари.“ Може би не си спомняше съвсем точно текста, но беше близо до смисъла му. Съвсем близо.

– Възможно е да съм изгубила разсъдъка си – промълви тя.

7

Първото, което хрумна на Еди, бе: „Ако мислиш, че си изгубила разсъдъка си, напълно си смахната.“ Ала размисли и реши да не спори. Дълго време мълча; седеше до инвалидната количка и машинално свишаше дланите си в юмруци.

– Наистина ли си бил наркоман? – наруши мълчанието Одета.

– Още съм – отговори той. – Пристрастеността към наркотиците е като пристрастеността към алкохола или към силните усещания. Никога не можеш да се откажеш от тях. Казвали са ми го много пъти и аз привидно се съгласявах, но едва сега се убедих, че това е истина. Още жадувам за хероина... по-скоро съзнанието ми жадува за него, въпреки че тялото ми преодолява зависимостта от дрогата.

– Какво имаше предвид, като говореше за силни усещания?

– Нещо, което не е било измислено по твое време. Създава се на основата на кокаина... въздействието му... ами все едно да замениш взривно устройство с атомна бомба.

- Изпробвал ли си го?
- Не, разбира се. Вече ти обясних, че си падам по хероина.
- Не приличаш на наркоман.

Еди действително изглеждаше много добре... само дето от тялото и от дрехите му се разнасяше воня (той се къпеше и се переше, но тъй като не разполагаше със сапун, резултатът беше отчайващ). Когато Роланд се появи в живота му, младежът беше късо подстриган (тази прическа му придаваше по-благонадежден вид при преминаването на митницата) и косата му още имаше приличен вид. Всяка сутрин той се бръснеше, използвайки острия нож на Роланд – отначало действаше много плахо, сетне свикна и доби по-голяма увереност. Когато Хенри замина за Виетнам, Еди беше прекалено малък да се бръсне, пък и брат му сякаш изпитваше отвращение от тази процедура; никога не си пусна брада, но често по три-четири дни се разхождаше с набола четина, докато накрая майка му започваше да му натяква да „окоси ливадата“. Ала след завръщането си от Виетнам Хенри се промени: вманиачи се не само по отношение на бръсненето, но и на личната си хигиена. Не пропускаше да напудри стъпалата си с талк след къпане, миеше си зъбите три-четири пъти дневно, използваше специална вода за освежаване на дъха, дрехите му винаги бяха поставени на закачалки. Успя да внуши и на брат си този „хигиенен фанатизъм“. Дватама се бръснеха сутрин и вечер. Тези навици дълбоко се бяха вкоренили в съзнанието на Еди като всичко друго, на което го беше научил Хенри. Включително навика „да се боцка“.

– Навярно ти изглеждам много примерен? – засмя се той на забележката на Одета.

– Не, просто си бял – отсече тя, замълча и намръщено се загледа в океана.

Еди също мълчеше. Питаше се как отново да започне разговор.

– Извинявай – наруши мълчанието тя. – Държах се много нелюбезно... повярвай, че не съм заядлива.

– Всичко е наред.

– Не, не е. Все едно бял да каже на мулат с много светла кожа: „Брей, никога не бих предположил, че си от черните мутри.“

– Предпочиташ да се мислиш за непредубедена, а?

– Между онова, за което се мислим, и това, което сме в действителност, обикновено има голяма разлика. Все пак наистина се смятам за непредубедена. Ето защо моля да ме извиниш. Еди.

– Само при едно условие.

– Какво е то? – попита тя и леко се усмихна.

„Прекрасно“ – помисли си младежът. Беше доволен, че е успял да я накара да се усмихне.

– Допусни още един вариант – това е моето условие.

– Вариант ли? Какъв? – развеселено попита тя.

Еди не би понесъл друг да му говори с такъв покровителствен тон, но на Одета беше готов да прости всичко.

– Трети вариант – че това действително се случва... По точно... – Той смутено се изкашля. – Не ме бива много по разните философски дрънканици, метаморфози или както там ги наричат...

– Искаш да кажеш „метафизика“.

– Може би. Откъде да знам? Мисля, че точно това имах предвид. В едно съм сигурен – невъзможно е да не вярваш на онова, което ти подсказват сетивата. Да допуснем, че си права и че всичко това е сън...

– Не съм споменавала думата „сън“...

– Не си спомням точните ти думи, но смисълът им се свежда именно до съществуването на нереална действителност.

Ако допреди минута в гласа и се бяха прокрадвали снизходителни нотки, сега те изчезнаха.

– Може би не си падаш по философията или метафизиката, Еди, но навярно като ученик са ти допадали дискусиите.

– Не позна. Това е занимание за педали, дърти кранти и мамини синчета. Също като клубовете по шахмат. Какво означава „да си падаш“?

– Да харесваш нещо.

– А какво е това „педали“?

Младежът я изгледа, сетне сви рамене.

– Хомосексуалисти. Педераста. Всъщност няма значение. Ако продължаваме взаимно да си обясняваме жаргонни думи, няма да стигнем до същността на въпроса. Опитвам се да ти кажа, че ако това е сън, не ти, а аз сънувам. Може би ти си плод на моето въображение.

Усмивката и помръкна.

– Никой... не те е ударил по главата.

– И теб не са те ударили.

Одета се намръщи и го поправи:

– Може би съм забравила.

– Същото се отнася и за мен. Казваш, че в Оксфорд не са си поплювали. Митничарите също не са особено любезни, когато не успеят да заловят някой трафикант на наркотици. Възможно е някой от тях да ме е ударил по главата с приклада на пистолета си. Сега можеше да бъда в

лудницата „Белвио“ и да сънувам теб и Роланд, а митничарите сякаш да напишат в рапортите си, че по време на разпита съм започнал да буйствам и се е наложило да употребят сила.

– Не е едно и също.

– Защо? Защото си умна, обществено активна и богата чернокожа жена, а аз съм наркоман от бедняшки квартал, така ли? – насмешливо попита Еди. Искаше му се да се пошегува, за да я поразведри, ала Одета гневно възкликна:

– Престани да ми напомняш, че съм чернокожа!

Младежът въздъхна.

– Добре, но ми трябва време, за да отвикна.

– Действително е трябвало да посещаваш дискуссионния клуб.

– Майната ти! – сопна се той, ала погледът и му подсказа, че разликата помежду им не е само цветът на кожата им, а начинът им на мислене и изразяване. Бяха като хора, обитаващи различни острови, между които вместо океанската шир се простираше времето. Почувства се безпомощен, защото не можеше да промени нищо. – Не искам да споря с теб, а да те накарам да осъзнаеш факта, че не сънуваш.

– В краен случай бих могла да действам, съобразявайки се с третото ти предположение, ако дадената ситуация не се промени..., но при едно условие: да разбереш, че има огромна разлика между онова, което се е случило с теб и с мен. Толкова огромна, че си пропуснал да я забележиш.

– Тогава ми я покажи.

– В съзнанието ти няма бели петна. А аз установих, че ми се „губят“ големи периоди от време.

– Не разбирам.

– Много е просто: ти си спомняш всичко, което ти се е случило: самолета, нападението на този... – Тя намръщено кимна към хълмовете, накъдето се беше отправил Стрелецът. – Спомняш си как си скрил наркотиците, как те е арестувал митничарят и всичко останало. Историята ти е невероятна, но в нея няма липсващи звена... Ще ти разкажа какво се случи с мен. Върнах се от Оксфорд и бях посрещната от нашия шофьор Андрю, който ме закара вкъщи. Изкъпах се и внезапно ми се приспа. Измъчваше ме страхотно главоболие, а от опит знаех, че единственият лек за мигрената е сънят. Наближаваше полунощ, но реших да гледам последните новини по телевизията. Неколцина от сподвижниците ми бяха освободени, но повечето още бяха в затвора. Исках да разбера какво се е случило с тях. Облякох халата си и отидох да включа

телевизора в дневната. Говорителят започна емисията, съобщавайки за последната реч на Хрущов относно американските съветници във Виетнам. Точно когато каза: „Ще излъчим репортаж от...“, внезапно изчезна и аз се озовах на този бряг. Казваш, че си ме видял през някаква вълшебна врата, която сега е изчезнала, да крада в универсалния магазин „Мейси“. Всичко това е пълен абсурд, но дори да беше истина, не бих краля фалшиви скъпоценности. Не обичам да се кича с бижута.

– Погледни ръцете си, Одета – промълви младежът.

Тя смаяно се втренчи в „диаманта“ на кутрето си, който, съдейки по размерите му, очевидно беше фалшив, и към пръстена с опал на средния си пръст; камъкът беше огромен, а изработката груба, което също подсказваше, че пръстенът е евтина имитация.

– Сигурна съм, че сънувам – упорито повтори тя.

– Престани да дрънкаш едно и също като повредена плоча! – Този път Еди наистина се разгневи. – Всеки път, когато ти докажа, че в историята ти има несъответствия, предпочиташ да се скриеш зад идиотската фраза, че „сигурно сънуваш“. Крайно време е да приемеш истината, Дета.

– Не ме наричай така! Ненавиждам това име! – пискливо изкрещя тя и той изплашено отскочи назад.

– Извинявай... не знаех.

– А пък аз знам, че докато седях в дома си по халат и гледах новините в полунощ, внезапно се озовах напълно облечена на някакъв пуст бряг и вече беше ден. Сигурна съм, че в действителност някой здравеняк помощник-шериф с огромно шкембе ме е ударил с палка по главата – това е всичко.

– В такъв случай не би трябвало да си спомняш нищо след пребиваването си в Оксфорд.

– М-моля? – несигурно промълви тя.

Може би разбираше истината, но отказваше да я приеме. Като в случая с пръстените.

– Ако са те ударили в Оксфорд, защо си спомняш как си се прибрала у дома?

– В подобни случаи не всичко се подчинява на логиката. – Одета потърка слепоочията си. – Слушай, предпочитам да прекратим този разговор. Отново ме връхлетя страхотно главоболие. Имам чувството, че черепът ми ще се пръсне.

– Знай едно: независимо дали е логично или не, човек вярва в онова, което му се иска. Видях те в „Мейси“, Одета. Видях те да крадеш.

Казваш, че никога не би откраднала каквото и да било, но преди малко заяви, че не носиш бижута. Опитваше се да ме убедиш в това, въпреки че няколко пъти погледна към ръцете си, докато разговаряхме. Пръстите си бяха там и преди, но ти сякаш не ги забелязваше, докато те накарах да ги видиш.

– Не желая да разговаряме на тази тема! – извика тя. – Главата ми ще се пръсне от болка.

– Добре. Но признай, че си загубила представа за времето и това не се е случило в Оксфорд.

– Остави ме на мира – мрачно измърмори тя.

Еди видя как Стрелецът бавно слиза по склона с пълните мехове – единият беше привързал към колана си, а другият беше преметнал през рамо. Изглеждаше много уморен.

– Искане ми се да ти помогна, Одета – промълви младежът, – но как да го сторя, като не вярваш, че съм от плът и кръв?

Остана до нея още няколко секунди, ала тя не вдигна глава, а продължи да масажира слепоочията си. Еди тръгна да посрещне Роланд.

8

– Седни – каза младежът и пое меховете. – Изглеждаш зле.

– Наистина ми е лошо. Чувствам, че отново ще се разболея.

Еди погледна към зачервеното му лице, забеляза колко напукани са устните му и кимна.

– Надявах се да не се случи, но въобще не съм изненадан, приятел. Не проведохме пълно лечение. Балазар не разполагаше с достатъчно кефлекс.

– Не те разбирам.

– За да се справиш с инфекцията, трябва да получиш определена доза пеницилин. Не го ли сториш, само „потискаш“ болестта; след няколко дни отново се появяват същите симптоми. Ще ни бъдат необходими още лекарства, но за тази цел ще се наложи да минем през вратата в отвъдния свят. Междувременно трябва да си почиваш, да не се преуморяваш. – Докато говореше. Еди си помисли, че Одета е без крака, а разстоянията, които трябваше да изминават, за да намерят вода, ставаха все по-големи. Сега беше най-неподходящият момент Стрелецът отново да се разболе. Младежът горчиво се питаше възможно ли е положението да се влоши още повече... и си отговаряше, че от това по-лошо не

можеше да има.

– Трябва да ти съобща нещо за Одета.

– Така ли се казва тази жена?

– Ъ-хъ.

– Много хубаво име.

– Да. И на мен ми харесва. Ала не ми харесва как Одета реагира на присъствието си тук. Убедена е, че този свят е нереален, че го вижда в съня си.

– Зная. Зная още, че тя не ме харесва, прав ли съм?

„Напълно – помисли си младежът, – но това не и пречи да си въобразява, че си много правдоподобна халюцинация.“

Предпочете да замълчи, само кимна.

– Ще ти призная нещо – продължи Стрелецът. – Тя изобщо не е жената, която доведох тук.

Еди смаяно го изгледа, сетне възбудено закима. Спомни си неясно то отражение в огледалото, свирепото лице...

Роланд беше прав! Разбира се, че беше прав! Жената от „Мейси“ изобщо не беше Одета.

Внезапно си спомни ръцете, които небрежно опипваха копринените шалове и също така небрежно бяха започнали да прибират фалшивите бижута в голямата чанта... сякаш жената искаше да я заловят на местопрестъплението. Ала пръстените и бяха същите, които сега носеше Одета.

„Това изобщо не означава, че ръцете са били нейните“ – помисли си той, улавяйки се за нелепото обяснение като удавник за сламка. Сетне горчиво си каза, че не трябва да се самозалъгва. Беше успял добре да разгледа ръцете и – бяха досущ като на жената от „Мейси“ – нежни, с дълги пръсти.

– Не – замислено продължи Стрелецът, – не е същата. – Сините му очи се втренчиха в лицето на Еди.

– Ръцете й...

– Слушай – прекъсна го Роланд, – слушай внимателно. От това може би зависи животът на всекиго от нас: моят, защото отново се разболях, а твоят – защото си се влюбил в нея.

Младежът мълчеше.

– В тялото и живеят две жени. Когато проникнах в нея, беше една, а когато се върнах тук, се появи другата.

Този път Еди направо онемя.

– Имаше и още нещо, което ми се стори странно, но или не успях

да го проумея, или се изплъзва от паметта ми. Тогава си помислих, че е много важно.

Погледът му се плъзна покрай Еди към инвалидната количка, която стоеше в края на следите от гугените колела, появяващи се от никъде. Сетне той отново погледна към младежа.

– Не разбирам как е възможно това, но те предупреждавам да бъдеш нащрек. Разбра ли?

– Да... – едва успя да изрече той, който имаше чувството, че се задушава. Разбираше (или по-точно беше гледал в редица филми онова, за което говореше Стрелецът), ала нямаше сили да отговори. Роланд сякаш го беше нокаутирал.

– Добре. Защото жената, в чието съзнание проникнах от другата страна на вратата, беше не по-малко опасна от омарите, които нощем излизат от океана.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ДЕТА В ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ

1

„Трябваше да бъдеш нащрек“ – беше казал Стрелецът и Еди се бе съгласил, въпреки че не разбираше какво му говорят; онази част от съзнанието на младежа, където се спотайваше инстинктът за самосъхранение, очевидно не възприемаше предупреждението. Стрелецът го осъзнаваше... за щастие на Еди.

2

Посред нощ очите на Дета Уокър внезапно се отвориха. Бяха ясни и необикновено интелигентни.

Тя си спомняше всичко – как се съпротивляваше, как я бяха завързали за количката, как и се подиграваха и я наричаха „черномутреста мръсница“.

Спомняше си чудовищата, които излязоха от океана, и как онзи, по-възрастният, уби едно от тях. По-младият запали огън и се залови да приготвя вечерята, сетне усмихнато и предложи парче горещо месо, нарязано на шиш. Тя си спомняше как го беше заплюла в лицето,

спомняше си как ехидната му усмивка внезапно се беше превърнала в намръщена гримаса, типична за белите хора. Той я зашлеви и заяви: „Добре, чернилко. Скоро ще ме молиш за храна. Обзалагам се.“ Сетне двамата с Най-лошият човек се засмяха. Лошият донесе парче телешко, наниза го на шиш и започна да го пече над огъня... а докъдето и стигаеше погледът, се простираше брегът на това непознато място, където я бяха довели насила.

Миризмата на печеното беше много съблазнителна, ала Дета се престори, че не я усеща дори когато по-младият размаха шиша под носа и и затананика: „Хапни си, черна кучко, хайде, опитай!“ Тя седеше като вкаменена и се преструваше, че изобщо не го забелязва.

После беше заспала. А сега, щом се събуди, откри, че въжетата, с които я бяха привързали към количката, бяха изчезнали. Всъщност вече не беше на количката, а лежеше върху одеяло, беше покрита с друго и се намираше далеч от линията на прилива, докъдето достигаха омарите и ловяха непредпазливите чайки. Погледна наляво и не видя нищо.

Обърна се надясно и забеляза двамата мъже, които също бяха завити с одеяла и спяха. По-младият беше по-близо до нея, а Най-лошият човек беше свалил кобурите си и ги бе сложил до себе си, без да извади револверите.

„Издъни се, педераст такъв“ – помисли Дета и се претърколи към него. Едрият пясък хрущеше под тежестта на тялото и, ала звукът се заглушаваше от воя на вятъра, шума на вълните и шумоленето на прокрадващите се чудовища. Подобно на тях тя бавно пълзеше по пясъка и очите и страховито проблясваха.

Добра се до кобурите и извади единия револвер. Беше тежък, с гладка дървена дръжка и изглеждаше необикновено опасен в ръката и. Тежестта му не я безпокоеше, защото тя, Дета Уокър, имаше силни ръце. Пропълзля още по-близо до двамата мъже.

По-младият се беше завил презглава с одеялото и хъркаше като дъскорезница, ала Най-лошият човек се размърда в съня си; Дета застина на мястото си, а лицето и се изкриви в ужасяваща гримаса. Когато Роланд се успокои, тя си каза: „Този е истински мръсник. Бъди нащрек, миличка. Бъди нащрек.“

Напипа лостчето на барабана, опита се да го избута, не успя и го дръпна към себе си. Барабанът се освободи.

„Зареден е! Мамка му, зареден е! Първо ще очисти младия глупак, а като се събуди Най-лошият човек, сладко ще му се усмихна и ще му пусна куршум в челото.“

Затвори барабана и понечи да натисне спусъка... сетне размисли. Изчака поредния порив на буйния вятър, издърпа спусъка докрай и допря револвера до слепоочието на Еди.

3

Стрелецът я наблюдаваше през полупритворените си клепачи. Отново го тресеше, но температурата му не беше толкова висока, че да го накара да халюцинира. Ето защо търпеливо чакаше, а очите му бяха като пръст върху спусъка на тялото му, което винаги заместваше револвера му, ако оръжието не му беше под ръка. Жената натисна спусъка. Дочу се изшракване. Разбира се, че ще изшрака... точно така. Когато с Еди бяха донесли меховете с вода, Одета Холмс беше потънала в дълбок сън в инвалидната си количка. Двамата и бяха стъкмили легло на пясъка и внимателно я бяха положили върху разстланите одеяла. Еди беше сигурен, че тя ще се събуди, но Роланд знаеше, че това няма да се случи.

Беше убил омара, младежът беше запалил огън и двамата вечеряха, като не пропуснаха да отделят порция от месото за нея.

После разговаряха и Еди каза нещо, което го поразя като внезапно проблеснала мълния. Проблясъкът беше прекалено ярък и мимолетен, за да осъзнае напълно смисъла му, и все пак Стрелецът разбра много – все едно светлината на мълнията му беше помогнала да се ориентира в непознатата местност.

Можеше веднага да сподели прозрението си с младежа, но не го стори. Разбра, че трябва да играе ролята на Корт, а когато някой ученик на Корт падаше окървавен след неочакван удар, учителят неизменно заявяваше: „Детето не разбира какво представлява чукът, докато при забиването на гвоздей не удари пръстите си. Ставай и престани да хленчиш, нищожество. Забравил си лицето на своя баща!“ Еди беше заспал, макар че Роланд го беше предупредил да бъде нащрек. Когато Стрелецът се убеди, че и двамата са заспали (Господарката наблюдава по-дълго, защото от нея можеха да се очакват всякакви хитрини), той презареди револвера с празни гилзи и постави оръжието близо до младежа. Сетне зачака. Изминаха час, два, три.

Течеше четвъртият час; Роланд беше уморен до смърт, високата температура го изгаряше, чувстваше, че се отпуска и че всеки момент ще заспи. В този миг забеляза, че Господарката се е събудила и сам широко отвори очи. Видя я как се претърколи, как запълзя по пясъка към

оръжията. Видя я как извади револвера, допълзя до Еди и спря; наклони глава, а ноздрите и се разширяваха и се свиваха, сякаш тя не само вдъхваше въздуха, а го изпробваше на вкус. Да, това беше жената, която бе довел тук.

Дета погледна към него, а той не се престори, че спи – навярно тя би усетила заблудата – а действително заспа. Когато почувства, че жената вече не го наблюдава, погледна изпод полуотворените си клепачи. Видя как Дета вдигна револвера (направи го с много по-голяма лекота от Еди, когато за пръв път се беше прицелил с оръжието) и го насочи към главата на младежа. Внезапно спря и на лицето и се изписа лукаво изражение. В този момент му напомни за Мартин.

Опита се да отвори барабана, отначало сгрещи, после успя и огледа патроните. Роланд тръпнеше в очакване тя да забележи пробитите капсули на гилзите; страхуваше се, че Дета ще погледне от другата страна на барабана и ще забележи, че куршумите липсват. (Беше му хрумвало да зареди оръжието с дефектни патрони, ала навреме си спомни думите на Корт, че всеки револвер е в ръцете на Съдбата и че куршум, който веднъж не се е взривил, втория път може да избухне.) Беше готов всеки миг да се нахвърли върху нея.

Ала жената затвори барабана, понечи да дръпне спусъка... и отново се поколеба – очевидно изчакваше следващият порив на вятъра да заглуши звука.

Той си помисли: „Господи, тази безнога жена е възплъщение на злото и при все това е истински стрелец като Еди.“

Също като нея Роланд затаи дъх и зачака.

При следващия порив на вятъра чернокожата завъртя барабана докрай и насочи дулото към слепоочието на младежа. Усмихна се зловещо, сетне дръпна спусъка.

Разнесе се глухо изщракване.

Стрелецът чакаше.

Дета натисна спусъка още веднъж, после втори, трети път. Щрак щрак – щрак.

– Мръсник! – изкрещя тя и ловко обърна револвера, като го хвана за дулото. Роланд се стегна, но не скочи на крака. Отново си помисли:

„Детето не разбира какво представлява чукът, докато при забиването на гвоздей не удари пръстите си.“ И още: „Ако е писано, тя ще те убие.“

„Няма значение“ – намеси се неумолимият глас на Корт. Еди се размърда и реагира мигновено: отличните му рефлексии винаги му бяха

помагали да оцелее. Вместо да го удари по слепоочието, дръжката на револвера улучи челюстта му.

– Какво... Господи! – възкликна той.

– Педераст! Бял мръсник! – изкрещя Дета и отново понечи да стовари оръжието върху главата му. Въпреки че тя беше саката, а младежът вече се търкаляше встрани, Роланд реши, че време да се намеси. Ако Еди не си беше взел поука от случилото се, значи беше кръгъл глупак. Все пак Стрелецът беше убеден, че когато отново го предупреди да бъде нащрек, младежът ще го послуша. Пък и не биваше да рискува – макар и безнога, жената беше опасна като гърмяща змия.

Той рязко отскочи, сякаш беше внезапно отпусната пружина, прелетя над Еди и повали жената по гръб, като я затисна с тялото си.

– Ще ме чукаш ли, скапаняк такъв? – изкрещя тя, повдигна таза си и замахна с револвера, опитвайки се да го удари по главата. – Ще ме чукаш ли? Давай, направи го, ще ти хареса.

– Еди! – извика Стрелецът и това не беше вопъл, а команда.

За миг младежът остана неподвижен, с широко отворени очи; кръв капеше от челюстта му, която беше започнала да се подува. „Помогни ми – помисли си Роланд, – а може би не желаш, а?“ Силите го напуснаха. Знаеше, че щом Дета замахне с револвера, ще пробие черепа му с тежката ръкохватка..., а ако той успее да вдигне ръка, за да се предпази от удара, костите му ще бъдат счупени.

В този миг Еди излезе от транса, в който беше изпаднал, и успя да хване револвера, насочен към главата на Стрелеца. Дета истерично закрещя, извърна се към него и се опита да го захапне като вампир; обсипваше го с вулгарности, които бяха почти неразбираеми поради силния и южняшки акцент. На Роланд му се стори, че тя внезапно е заговорила на чужд език. Еди успя да изтръгне оръжието от ръката и а Стрелецът я притисна към земята.

Дета продължи да се съпротивлява: опитваше се да се освободи, проклинаше го, лицето и лъщеше от пот.

Младежът смаяно се взираше в нея и безмълвно отваряше и затваряше уста като риба. Предпазливо опипа челюстта си, потръпна от болка и намръщено огледа окървавените си пръсти.

Дета крещеше, че ще убие и двамата, а ако се опитали да я изнасилат, щяла да ги довърши с вагината си; отвътре имало остри зъби – нека само опитат и сами ще видят какво ще им се случи.

– Какво... – недоумяващо проговори Еди.

– Донеси ми колана – изхриптя Стрелецът. – Ще се опитам да я

преобърна върху себе си, а ти гледай да хванеш ръцете и и да ги завържеш.

– Няма да ви се дам! – извика Дета и с неочаквана сила се повдигна, почти изтласквайки Роланд. Той почувства как жената безуспешно се опитва да го ритне между краката.

– Аз... аз... тя – запелтечи младежът.

– Действай, да те вземат дяволите! – изкрещя Стрелецът и Еди най-сетне се подчини.

4

Докато я връзваха, тя на два пъти за малко щеше да им се изплъзне. Най-сетне младежът успя да пристегне колана на Стрелеца около китките и когато Роланд с последни сили изви ръцете и зад гърба и (през цялото време се пазеше тя да не го ухапе, както мангустата се пази от отровна змия), но преди Еди да успее да я завърже, лицето на Роланд беше обляно от слюнката и, сетне младежът я издърпа встрани. Не искаше да причини болка на това същество, което бясно се мяташе, а от устата му изригваха невъобразими ругатни. Създанието беше много по-отвратително от чудовищните омари, защото беше надарено с разум, ала Еди си спомняше и колко красива беше тази жена. Не искаше да причини болка на другото същество, заключено в нея, подобно на гълъб, който е скрит в тайното отделение на магическата кутия на фокусник.

Одета Холмс се криеше в тялото на това истерично крещящо същество.

5

Въпреки че последното муле, което беше яздил, отдавна бе мъртво, Стрелецът пазеше парче от поводата му, който пък някога беше използвал като ласо. Привързаха с кожената каишка Дета към инвалидната количка, както до този момент си беше въобразявала (или пък погрешно си спомняше – в края на краищата резултатът беше същият, нали?), че са сторили. После се отдалечиха. Еди искаше да измие ръцете си, но се страхуваше от кръвожадните омари.

– Идва ми да повърна – изрече той с глас, който внезапно стана писклив като на юноша.

– Що не се измучете взаимно? – крещеше съществото и се опитваше да се освободи. – Що не го направите, щом ви е шубе от катеричката на една негърка? Хайде, измучете си маркучите, докато още можете, щото Дета Уокър ще се освободи от шибаната количка, ще ви отреже жалките пишки и ще нахрани с тях онези чудовища!

– Това е жената, в чието съзнание бях проникнал. Сега вярваш ли ми?

– Повявах ти още от началото – промълви младежът.

– Казваше, че вярваш, но всъщност не беше така. Надявам се, че най-сетне си осъзнал истината и действително си ми по вярвал.

Еди погледна към гърчещото се, крещящо същество в инвалидната количка, сетне извърна очи; беше блед като платно, от раната на челюстта му още се процеждаше кръв. Страната му се беше подула като балон.

– Да – едва чуто каза той. – Сега ти вярвам.

– Тази жена е чудовище.

Младежът заплака.

Стрелецът искаше да го утеши, ала си спомни какво беше сторил с Джейк и си каза, че това би било истинско светотатство. Побърза да се отдалечи в мрака – отново го тресеше, цялото тяло го болеше.

6

Преди много часове, когато Одета още спеше, Еди беше заявил, че се досеща какво се е случило с нея. Не бил съвсем сигурен, но се досещал. Роланд го помоли да не говори с недомлъвки, а да сподели подозренията си.

– Мисля, че тя е шизофреничка.

Стрелецът недоверчиво поклати глава. Младежът обясни, че научил какво представлява шизофренията от филми като „Трите лица на Ева“ и от различни телевизионни сериали (предимно от сапунените опери, които с Хенри често гледаха, когато добре се бяха надрусали). Роланд замислено кимна в знак на съгласие. Заболяването, което Еди описваше, наистина се отнасяше за този случай. Жена с две лица – на ангел и на дявол. Лицето и напомняше на онова, изобразено от петата карта таро, която човекът в черно му беше показал.

– Тези... шизофреници не знаят ли, че страдат от раздвоение на личността – поинтересува се той.

– Не. Но... – Еди замълча и намръщено загледа омарите, които пълзяха, търсейки храна.

– Но какво?

– Не съм психоаналитик и не зная...

– Какво е „психоаналитик“?

Младежът посочи към челото си.

– Доктор, който оправя нашите мозъци. Тези лекари се наричат психиатри.

Роланд кимна. Изразът „оправя мозъци“ му се струваше особено подходящ за Господарката, чието съзнание определено се нуждаеше от „поправка“.

– Според мен шизофрениците почти винаги осъзнават, че нещо не е наред с тях – продължи младежът. – Може би причината са белите петна в съзнанието им. Възможно е да греша, но съм убеден, че в шизофреника живеят двама души, уверени, че страдат от временна загуба на паметта. Всъщност белите петна се получават, когато съзнанието се контролира от другата личност. Тя... тя твърди, че си спомня всичко. Убедена е, че го помни.

– Но нали ти е казала, че не вярва в онова, което и се е случило?

– Така е, но засега го забрави. Опитвам се да ти обясня, че независимо какво вярва Одета, тя си спомня, че докато е седяла по халат пред телевизора в дневната си и е гледала новините, внезапно се е озвала тук... сякаш е била пренесена като по магия. Изобщо няма представа, че „другата“ е поела контрола в промеждутъка между нощта на бунта в Оксфорд и деня, през който ти я похити от „Мейси“. Възможно е това да се е случило на следващия ден, дори след няколко седмици. Спомням си, че беше още зима, защото повечето клиенти носеха палта...

Роланд доволно кимна.

Сетивата на младежа започваха да се изострят. Не беше забелязал ботушите, шаловете и ръкавиците, стърчащи от джобовете на палтата, но като начало не беше лошо.

– ... но иначе е невъзможно да се разбере колко време Одета е била под контрола на „другата“, тъй като сама не знае. Мисля, че никога досега не е попадала в подобна ситуация и историята за това как са я ударили по главата и помага да защити не само себе си, но и „втората жена“.

Стрелецът отново кимна.

– Ами пръстените? Като ги видя, наистина беше потресена. Напразно се опитваше да прикрие ужаса и изумлението си.

– Ако тези жени не знаят, че „съжителстват“ в едно и също тяло – попита Роланд, – ако дори не подозират, че има нещо нередно, ако всяка има спомени отчасти реални, отчасти измислени така, че да запълват времето, през което съзнанието е подчинено на другата личност, как трябва да постъпим с нея? Как е възможно да живеем с нея?

Еди сви рамене.

– Не питай мен. Проблемът е твой. Нали твърдиш, че ти е необходима? По дяволите, дори рискува живота си, за да я доведеш тук. – Еди си спомни как бе допрял ножа до гърлото му и неволно се усмихна, въпреки че изобщо не му беше до смях.

Двамата замълчаха. Одета още спеше спокойно. Точно когато Стрелецът се готвеше още веднъж да предупреди младежа да бъде нащрек и да обяви (на висок глас, за да го чуе Господарката, ако само се преструваше на заспала), че ще си легне, Еди каза нещо, което сякаш освети съзнанието на Роланд като внезапно проблеснала мълния; нещо, което му позволи да узнае поне част от онова, което беше длъжен да разбере.

Жената се беше променила в последния миг.

Беше се променила в мига, в който преминаха през вратата.

И той беше видял... някакво същество...

– Ще ти призная нещо – наруши мълчанието Еди, който разравяше жарта с откъснатата щипка от омара, с който бяха вечеряли. – Когато я преведе през вратата, се изплаших, че самият аз съм станал шизофреник.

– Защо?

Младежът се замисли, сетне сви рамене. Трудно му беше да обясни какво бе почувствал, освен това беше много уморен.

– Няма значение.

– Защо? – настойчиво повтори Роланд.

Еди го погледна и разбра, че настойчивостта му не е продиктувана от празно любопитство. Замисли се за миг, сетне заговори:

– Трудно ми е да го обясня, приятел. Знаеш ли, като гледам през вратата, ми се струва, че откачам. Когато някой се движи в отвъдния свят, имаш усещането, че се движиш с него, нали?

Стрелецът кимна.

– Гледах през вратата като че бях кинозрител – не ме питай какво е това, в момента няма значение – чак до края. В мига, когато ти пренесе Одета от тази страна, внезапно видях самия себе си. Все едно, че... – Той напразно търсеше подходящи думи. – Не зная. Все едно, че се взирах в огледало, но не съвсем, защото... защото сякаш виждах друг

човек. Имах чувството, че съм обърнат наопаки... като че едновременно се намирах на две места. Да му се не види, не мога да ти опиша какво усетих!

Роланд се почувства така, сякаш го беше ударил гръм. И той беше усетил същото, докато преминаваха през вратата; същото се беше случило с нея, не, не само с нея, с тях; за миг Дета и Одета бяха вперили погледи една в друга, но не както човек вижда изображението си в огледало, а като две различни жени; за секунда огледалото се беше превърнало в прозрачно стъкло, Одета бе зърнала Дета, при което и двете се бяха ужасили.

„Всяка от тях вече знае истината – мрачно си помисли той. – Възможно е преди да не са я осъзнавали, но сега всичко им е ясно. Навярно ще се опитат да я скрият от себе си, но в онзи миг са я разбрали и никога няма да я забравят.“

– Роланд... – прекъсна размишленията му младежът.

– Какво?

– Само исках да проверя дали не спиш с отворени очи. Преди минутата изглеждаше така, сякаш изобщо не си тук.

– Дори да е така, вече се върнах – промълви Стрелецът. – Ще си легна, дано да заспя. Помни какво ти казах – бъди нащрек.

– Ще бъда на поста си – обеща младежът, ала Роланд знаеше, че независимо от болестта си, тази нощ той трябваше да бъде на пост. Събуждането на Одета и всичко останало се случи след това.

7

След бурните събития Еди и Дета Уокър отново потънаха в сън (всъщност тя не заспа, а по-скоро изпадна в безсъзнание от изтощението си и се наклони на една страна, изпъвайки кожата ремък, с който беше привързана към количката). Само Стрелецът остана буден.

„Трябва да накарам тези двамата да се сражават един срещу друг – помисли си той; нямаше нужда от обясненията на психоаналитиците, за които говореше Еди, за да разбере, че това сражение може да завърши със смъртта на един от противниците. – Ако доброто, олицетворявано от Одета, спечели, може би приключението ще завърши благополучно. Ала победи ли злата Дета, всичко ще бъде загубено.“

И все пак нещо му подсказваше, че изходът не е в убийството, а в сливането на двете личности. Беше преценил, че издръжливостта на

Дета Уокър ще му бъде от полза... по-точно ще бъде от полза за всички; тя му беше необходима, но непрекъснато трябваше да я държи под око. Предстоеше му дълъг и труден път. Дета мислеше, че двамата с Еди са някакви чудовища, които наричаше „бели педерастички“. Това беше само опасна самозаблуда, но по пътя щяха да се сблъснат с истински чудовища – омарите не бяха първите, нито последните. Жената, готова да се бори до последен дъх, в чието съзнание беше проникнал и която отново се беше появила тази нощ, щеше да се окаже много полезна в битката с подобни чудовища, особено, ако в нея успееше да надделее вродената доброта на Одета Холмс. Беше му особено необходима сега, когато омарите го бяха осакатили, когато куршумите му привършваха и треската заплашваше отново да го повали.

„Но всичко това предстои. Ако успея да накарам всекиго от тях да признае съществуването на другия, това непременно ще доведе до противопоставяне. Но как да го постигна?“

Не мигна през цялата нощ (която му се стори безкрайна), размишлявайки върху проблема. Призори, когато усети, че изгаря от високата температура, още не беше открил как да го разреши.

8

Еди се събуди малко преди зазоряване, видя, че Стрелецът, наметнат с одеяло, седи край тлеещата жаравя и побърза да се настани до него.

– Как си? – попита го шепнешком.

Господарката още спеше, завързана към инвалидната количка; от време на време потръпваше, промърморваше нещо неразбираемо и надаваше стон.

– Добре съм.

Младежът недоверчиво го изгледа.

– Имаш кофти вид.

– Благодаря ти – сухо отговори Роланд.

– Целият трепериш.

– Ще ми мине.

Дамата се размърда и отново застана – една дума прозвуча почти разбираемо. Жената сякаш изрече „Оксфорд“.

– Сърцето ми се къса, като я гледам вързана – промълви младежът.

– Все едно, че е впрегатно животно.

– Скоро ще се събуди. Може би тогава ще я развържем.

Двамата намекваха, но не посмяха да изразят гласно надеждата си, че шом Господарката отвори очи, ще видят спокойния, макар и леко озадачен поглед на Одета Холмс.

След петнайсет минути, когато първите слънчеви лъчи озариха хълмовете, жената наистина отвори очи, ала в тях проблясваше неистовата злоба на Дета Уокър.

– Колко пъти ме изнасилихте, докато бях превъртяла? – попита се тя. – Между краката ми пари – сигурно сте вкарали там гадните си бели маркучи.

Роланд въздъхна и промълви:

– Време е да тръгваме. – Изправи се и лицето му се изкриви от болката.

– Никъде няма да ходя с вас, бели боклуци! – сопна се чернокожата.

– Ще дойдеш и още как – обади се Еди. – Много съжалявам, скъпа моя.

– Къде ще ме водите?

– Ами... – замислено изрече младежът, – с онова, което открихме до първата врата, направо се минахме, „находката“ зад врата 2 беше още по-скапана, а сега, вместо да се откажем, както биха постъпили нормалните хора, ще продължим напред, за да проверим какво се крие зад третата врата. Съдейки по предишните ни две находки, положително ще се натъкнем на чудовище като Годзила или триглавата Хидра, но аз съм оптимист и се надявам, че ще намерим нещо, което да ни свърши работа.

– Не мърдам от тук!

– Никой не те пита, миличка – заяви Еди и застана зад инвалидната количка. Дета отново се задърпа, опитвайки се да се освободи, но Стрелецът я беше завързал така, че от резките и движения коженият ремък се стегна още повече. Скоро тя осъзна това и прекрати опитите си. Беше по-опасна от гърмяща змия, но изобщо не бе глупава. Обърна се и погледна Еди, а усмивката и беше толкова ужасяваща, че младежът инстинктивно се отдръпна. Никога не беше виждал подобно сатанинско изражение.

– Е, може и да се повоза – изсъска Дета, – ама не докъдето си мислиш, бял сополанко. И хич не си въобразявай, че ще се разбързам.

– Какво искаш да кажеш?

Тя отново се обърна и презрително се усмихна.

– Скоро ще разбереш, малкия. – Безумните и но непреклонни очи се втреничиха в Стрелеца. – И двамата ще разберете.

Еди сграбчи ръкохватките, монтирани на облегалката, и пътниците отново поеха на север по брега, който изглеждаше безкраен; сега след тях оставаха не само отпечатъците от подметките им, но и следите от колелата на инвалидната количка.

9

Денят се оказа истински кошмар. Когато се движиш сред еднообразна местност, е изключително трудно да изчислиш изминатото разстояние, но Еди знаеше, че пълзят като костенурки. Знаеше и каква е причината. Да, знаеше.

„Скоро ще разбереш, малкия, И двамата ще разберете“ – беше казала Дета. След по-малко от час Еди действително започна да разбира.

Първият проблем, който възникна, беше с бутането на инвалидната количка. Ако брегът беше покрит със ситен пясък, задачата му щеше да бъде непосилна – все едно да се опитва да шофира автомобил сред огромни снежни преспи. За щастие тук пясъкът беше едрозърнест и все пак тикането на количката съвсем не беше лесно. Известно време се движеше безпрепятствено, под колелата хрущяха счупени раковини и хвърчаха камъчета, сетне ненадейно попадна в трапчинка с по-ситен пясък и със сетни сили успяваше да го изтласка напред, докато „пътничката“ злобно се усмихваше. Пясъкът жадно засмукваше колелата. Налагаше се младежът едновременно да бутва и да натиска с всичка сила ръкохватките, в противен случай имаше опасност количката заедно с „пътничката“ да се преобърне.

Дета се кискаше, докато той се мъчеше да я предпази от падане.

– Забавляваш ли се, сладурче? – провикваше се всеки път, когато колелата затъваха в трапчинка със ситен пясък.

Веднъж Стрелецът понечи да се притече на помощ, но Еди му направи знак да се отдръпне.

– Ще дойде и твоят ред. Ще я бутаме на смени. – „Ала ми се струва, че моите смени ще бъдат много по-дълги, отколкото неговите – прошепна някакъв вътрешен глас. – По всичко личи, че едва се държи на крака, камо ли да бутва тежката инвалидна количка. Не, сър. Боя се, че това удоволствие ще бъде само за теб. Знаеш ли, това е Божие наказание. Толкова години си се боцкал с иглата и никога не ти е хрумвало, че ще

се окажеш в ролята на «бутало».“ Той се измя почти беззвучно.

– Защо ти е толкова весело, сополанко? – попита Дета и макар да се стараеше да говори подигравателно, в гласа и прозвучаха гневни нотки. „Господарката смята, че в момента нямам никакъв повод за смях – помисли си той. – Абсолютно никакъв. Навярно ще се постарее да направи живота ми още по-черен.“

– Няма да разбереш шегата, миличка. Зарежи тази работа.

– Много скоро ще нарежа теб – изсъска тя, – Ще нарежа теб и гадния ти приятел, ама първо ще ви нарежа на парчета и ще ги разхвърлям по целия скапан бряг. Да си сигурен, че ще го направя. А междуременно спри да дрънкаш – по-лесно ще ти бъде да буташ. Задъхал си се като локомотив.

– За сметка на което ти бърбориш за двама – изпъхтя Еди. – Как ти издържа душата?

– Трай, че ще взема да си пусна душата право в гадната ти физиономия.

– Само обещавах. – Той избута количката от поредната трапчинка върху по-твърд пясък и известно време се движи безпрепятствено. Слънцето още не беше достигнало зенита си, ала той вече се беше изпотил.

„Очертава се забавен и поучителен ден“ – помисли си.

Спирането беше вторият проблем.

Бяха се озовали на участък, където почвата беше по-твърда. Еди забута по-бързо количката, надявайки се, че ако поддържа същото темпо, инерцията ще му помогне да прескочи следващия пясъчен капан.

Внезапно количката престана да се движи. Спря, сякаш се бе сблъскал с невидима барикада. Металният прът, свързващ ръкохватките, удари Еди в гърдите и той изстена. Роланд мигновено се обърна, но дори мълниеносната му реакция не му помогна да задържи количката, която се преобърна, както непрекъснато беше заплашвала Господарката, и я повлече със себе си. Завързаната Дета беше безпомощна, но се заливаше от смях. Не престана да се кикоти, докато двамата най-сетне успяха да изправят количката. Коженият ремък се беше стегнал още повече и се вливаше в плътта и нарушавайки кръвообращението и, на челото и зееше дълбока рана, от която капеше кръв, ала тя продължаваше да се киска.

Когато най-сетне се справиха с тежката задача, мъжете се задъхваха и бяха останали съвсем без сили. Столът заедно с жената тежеше минимум сто и трийсет килограма, от които по-големият дял се падаше на

„превозното средство“. На Еди му хрумна, че ако Роланд беше отвлякъл Дета през 1987 година, модерната инвалидна количка щеше да бъде поне с трийсет килограма по-лека.

Тя отново се изкиска, презрително изсумтя и примигна, тъй като кръвта се стичаше в очите и, сетне заяви:

– Щяхте да ме убие, мръсници такива.

– Повикай адвокатата си – измърмори Еди. – Дай ни под съд.

– Пипате като сака, отново се заяде Дета. – Цели десет минути не можяхте да ме вдигнете, тъпащи мръсници. Изглеждате напълно скапани!

Стрелецът откъсна парче от ризата си, която и без това беше заприличала на дрипа, и понечи да избърше кръвта от челото и. Тя се опита да го захапне и съдейки по щракането на зъбите и, Еди реши, че ако Роланд не беше реагирал мигновено, Дета Уокър щеше да се погрижи и лявата му ръка да остане без два пръста.

Тя отново прихна да се смее и впери в него злобно проблясващите си очи, но Роланд забеляза, че в тях се спотайваше и страх. Дета се страхуваше. Страхуваше се от него, защото той беше Най-лошият човек.

Защо ли го беше нарекла така? Може би, защото подсъзнателно усещаше, че той знае всичко за нея.

– За малко щях да те докопам – процеди през зъби. – За малко да те докопам. – И отново сатанински се изкиска.

– Дръж главата и – спокойно нареди Роланд. – Тази жена хапе като отровна змия.

Еди се подчини, а Стрелецът грижливо почисти раната. Не беше дълбока, но той не искаше да рискува; намокри парчето плат със солената океанска вода и отново се приближи до инвалидната количка.

Дета закрещя:

– Да не си посмял да ме мокриш с тази вода! Видях, че там гъмжи от отровни гадини. Махай се! Махай се!

– Дръж я – все така спокойно повтори Роланд, тъй като тя мятеше главата си насам-натам. – Не искам да рискувам.

Младежът здраво я стисна. Чернокожата разбра, че той не се шегува, и моментално престана да се съпротивява, сякаш вече не се страхуваше от мокрия парцал. Оказа се, че само се беше преструвала.

Усмихна се на Роланд, който промиваше раната и опитвайки се да отстрани последните полепнали песьчинки.

– Като те гледам, не си само скапан – отбеляза тя. – Май си болен. Мисля, че далеч няма да стигнеш. Нищо чудно скоро да гушнеш

босилека.

През това време Еди внимателно разгледа инвалидната количка и откри аварийната ръчна спирачка, която блокираше колелата. Дета беше успяла да я хване, търпеливо беше изчакала той да ускори ход, сетне я беше дръпнала, умишлено преобръщайки количката. Защо ли го беше направила? Само за да ги забави – ето защо. Нямаше причина да го стори, но жена като нея не се нуждаеше от причина. Жена като нея с огромно удоволствие би направила нещо подобно, тласкана единствено от злобата си.

Роланд поразхлаби кожения ремък, за да подобри кръвообращението и, после здраво завърза ръката и за да не може да достигне спирачката.

Не си прави толкова труд, господин Истински мъж – широко се усмихна Дета. – Пак ще удариш на камък. Има толкова начини да ви забавя... най-разнообразни начини.

– Да тръгваме – с немощен глас изрече Стрелецът.

– Добре ли си, приятел? – разтревожено попита Еди.

Спътникът му беше блед като мъртвец.

– Да. Да вървим.

И те отново тръгнаха по брега.

10

Стрелецът настоя да бутат количката по един час и младежът неохотно отстъпи. Роланд успя да преодолее първата трапчинка с пясък, но при втората се наложи спътникът му да му се притече на помощ. Стрелецът се задъхваше, едри капки пот оросяваха челото му.

Еди му позволи да побута още малко; Роланд ловко избягваше пясъчните капани, които сякаш засмукваха колелата, ала накрая количката отново заседна. Няколко секунди Еди наблюдава опитите му да освободи колелата – Стрелецът се задъхваше и гърдите му трескаво се повдигаха, а вещицата (както той вече мислено я наричаше) се заливаше от смях и нарочно се облягаше назад, за да го затрудни още повече – накрая не издържа, избута го с рамо и изтласка количката от ямката само с едно гневно движение. Количката се заклати, а Еди видя и почувства, че Дета се накланяше напред, доколкото и позволяваше ремъкът, като настойчиво се опитваше отново да се преобърне.

Роланд побърза да се притече на помощ и заедно с Еди успяха да

задържат инвалидната количка.

Жената се обърна и им намигна толкова заговорнически, че Еди усети как го побиха тръпки.

– Пак щяхте да ме преобърнете, момчета. Бъдете по-внимателни, а? Трябва да ме пазите, щото съм само една стара саката жена. – Тя отново гръмко се разсмя.

Еди харесваше другата жена, която обитаваше тялото и съзнанието и, дори беше готов да се влюби в нея от пръв поглед и само след краткия разговор, който бяха провели, но сега усети как ръцете го сърбяха да я сграбчи за шията и да я удуши, за да не чува никога повече смеха и.

Дета отново се обърна, прочете мислите му, сякаш бяха изписани с червени букви на челото му, и се разсмя още по-силно. Погледът и като че го предизвикваше: „Давай! Май ти се иска, а? Хайде, направи го!“

„Имам усещането – каза си Еди, – че ме предизвиква отново да преобърна количката, надявайки се, че този път ще я убия. Да, точно това иска. Навярно единствената цел в живота и е да загине от ръката на бял човек.“

– Да тръгваме – каза той. – Разходката по крайбрежието продължава, сладурче, независимо дали ти харесва.

– Да го духаш! – изсъска тя.

– Млъквай, скъпа – учтиво отговори младежът.

Стрелецът вървеше млъчаливо, с наведена глава.

11

Съдейки по положението на слънцето, приближаваше единайсет, когато се приближиха до няколко огромни оголени скали; тук направиха почти едночасова почивка, скрити в сянката на каменните грамади, тъй като по това време слънцето печеше безмилостно. Еди и Стрелецът обядваха с остатъците от омарите, които бяха изпекли предишната вечер. Младежът предложи от храната и на Дета, която отново отказа – знаела какво са намислили и щом толкова им се иска, по-добре да я убият с голи ръце, отколкото да се опитват да я отровят. Така действат само страхливците.

„Еди е прав – мислеше си Стрелецът. – Тя наистина си е измислила спомени, запълващи времето, когато съзнанието и е било подчинено на «другата». Знае всичко, което снощи се е случило с нея, въпреки че в действителност беше потънала в дълбок сън.“

Беше сигурна, че са я принуждавали да яде развалено месо от чудовищните омари, докато самите те са похапвали осолено говеждо и са пиели бира. Беше сигурна, че от време на време са и поднасяли късчета от своята храна и са отдръпвали месото в мига, когато се е опитвала да го ухапе... и, разбира се, в този момент са и се надсмивали. Според Дета Уокър белите педерастии постъпваха само по два начина с цветнокожите жени – изнасилваха ги или им се присмиваха. Понякога правеха и двете едновременно.

Фантазиите и бяха абсурдни. Еди Дийн за последен път беше виждал говеждо, докато пътуваше с небесния дилижанс, а Роланд не беше вкусвал осолено месо, откакто, Бог знае преди колко време, беше привършил запасите си. Колкото до бирата... той се опита да си спомни кога за последен път бе пил пенливата течност.

В Тул – там имаше бира и осолено говеждо. Господи, какво не би дал за чаша бира. Гърлото го болеше, а студеното пиво положително щеше да успокои болката. Двамата се отдалечиха от Дета, а тя извика след тях:

– Май не съм подходяща компания за бели момчета като вас. Или пък искате да останете насаме, за да си дърпате пишките? – Отметна глава и се засмя толкова гръмко, че дори чайките, накацали върху скалните грамади, уплашено закрещяха и отлетяха.

Стрелецът седеше, подпрял лакти на коленете си – личеше, че напълно е погълнат от мислите си. След няколко минути вдигна глава и се обърна към Еди:

– Разбирам примерно по една дума от всеки десет, които изрича тази жена.

– Аз се справям много по-добре от теб – схващам почти всичко. Въсъщност това няма никакво значение. В края на краищата всичко, което тя бърбори, се свежда до думите „бели педерастии“.

Стрелецът кимна, сетне попита:

– Интересно ми е дали и там, където си роден, чернокожите говорят по този начин. „Другата“ жена се изразяваше съвсем културно.

Еди поклати глава.

– Не. Ще ти кажа нещо забавно..., а може би не е смешно, но на мен ми се иска да се посмея, защото животът тук е доста тъжен. Думите, които използва тази жена, не са „истински“, не са нейни. Ала тя не го осъзнава.

Роланд го изгледа, но не каза нищо.

– Спомняш ли си как, докато почистваше раната на челото и тя се

престори, че се страхува от водата?

– Да.

– Навярно си осъзнавал, че жената се преструва?

– Отначало не се досетих, сетне разбрах.

– Точно така. Тя играеше роля и осъзнаваше, че ни води за носовете. Добра актриса е и за няколко секунди успя да ни заблуди. Начинът, по който говори, също е част от ролята и, но в случая нашата приятелка преиграва и речта и звучи направо нелепо.

– Навярно предполагаш, че тя умело се преструва само когато осъзнава какво прави.

– Да. Думите, които използва, са типични за чернокожите герои от една книга, наречена „Мандинго“, която някога съм чел, и за Бътърфлай Маккуин от „Отнесени от вихъра“. Зная, че тези имена не ти говорят нищо, но исках да ти обясня, че тя използва клишетата. Знаеш ли какво означава тази дума?

– Ами... клишетата се използват от хора, които не са способни да мислят самостоятелно.

– Точно така. Самият аз не бих могъл да го обясня толкова добре.

– Хей, сополанковци, още ли не сте свършили. – Гласът на Дета вече беше пресипнал. – А може би пишките ви са толкова малки, че не можеше да ги намерите в гашите си?

– Да вървим. – Стрелецът бавно се изправи на крака. Олюля се, но като забеляза разтревожения поглед на Еди, побърза да се усмихне. – Не бой се, вече съм по-добре.

– Питам се колко време ще издържиш.

– Колкото е необходимо – отвърна Роланд и спокойният му глас накара сърцето на младежа да се свие.

12

Тази нощ Стрелецът използва последния си куршум, за да убие омар, който да им послужи за храна. Оттук нататък се налагаше да стреля с „лошите“ куршуми и да се надява на късмета си. Започваше да се убеждава колко прав е бил Еди, когато беше заявил, че накрая ще им се наложи да убиват с камъни отвратителните чудовища.

Вечерта прекараха както обикновено: запалиха огън и приготвиха храната, която вече не възбуждаше апетита им и дори ги отвращаваше. „Тъпчем се по навик“ – помисли си Еди. Предложиха късче месо на

Дета, която отново започна да ругае и да крещи още дълго ли ще я правят на глупачка, сетне взе лудо да се мятва, без да обръща внимание на ремъците, които още по силно се врязваха в плътта и – очевидно искаше да преобърне инвалидната количка и да ги накара да се занимават с нея, преди да са успели да вечерят.

Ала те отгатнаха намерението и. Еди сграбчи ръцете и, а! Роланд подпря колелата с големи камъни и спокойно заяви:

– Ще отпусна ремъците, ако обещаеш да седиш мирно.

– Оближи ми задника, бял педераст.

– Не разбрах дали си съгласна.

Тя присви очи и подозрително го изгледа – навярно се питаше дали спокойният му тон прикрива насмешка (Еди се питаше същото) – след няколко секунди кисело измърмори:

– Ще седя мирно. И без това умирам от глад, изобщо не ми е до номера. Ще ми дадете ли нещо за ядене, или ще ме оставите да пукна? Това ли сте намислили, шубета такива? Шубе ви е да ме удушите, а пък аз отказвам отровната ви кльопачка, значи точно това сте намислили – да ме уморите от глад. Ама ще имате да вземате, тъпащи такива! – И отново се ухили зловещо, а двамата усетиха, че ги побиват тръпки.

След малко Дета заспа.

Еди докосна страната на Роланд. Стрелецът го погледна, но не се отдръпна, само промърмори:

– Добре съм.

– Да, бе, истински герой си. Слушай какво ще ти кажа, днес изминахме съвсем кратко разстояние.

– Зная – отвърна Роланд. Тревожеше го мисълта, че патроните му са свършили, но реши, че тази вечер няма да съобщи на младежа „радостната“ вест; Еди засега беше здрав, но бе смъртно уморен и едва ли ще се да понесе поредната лоша новина.

„Да, засега е здрав, но ако не му давам по-дълги почивки, със сигурност ще отпадне и ще се разболе“ – мислеше си Стрелецът.

Всъщност и двамата се чувстваха зле. От студа по устните на Еди бяха избила херпеси, лицето му беше на петна и се белееше. Роланд чувстваше, че зъбите му започват да се клатят, кожата между пръстите на ръцете и на краката му се беше напукала и кървеше. Вярно е, че се хранеха, но храната им беше еднообразна. Навярно щяха да издържат още малко, но в края на краищата щяха да умрат, все едно, че бяха гладували.

„Движим се по брега, а страдаме от скорбут – болестта на моряците

– с ирония си каза Роланд. – Много е забавно, няма що. Ще пукнем без пресни плодове и зеленчуци.“

Еди кимна към Господарката.

– Тя ще продължи да упорства.

– Разбира се, стига онази „другата“, да не се пробуди в съзнанието и.

– Ще бъде прекрасно, но не можем да разчитаме на това – замислено изрече Еди. Взе обгоряла щипка от омара и се залови да рисува безсмислени знаци по пясъка. – Имаш ли представа далеч ли се намира следващата врата?

Роланд поклати глава.

– Питам те, защото си мисля, че здравата ще загазим, ако разстоянието между втората и третата врата е същото като онова между врата 1 и врата 2.

– Вече сме загазили.

– Затънали сме до шията – мрачно се съгласи Еди. – Питам се колко ли дълго ще успеем да се задържим на повърхността.

Роланд го потупа по рамото и младежът примигна от изненада – не беше свикнал с подобна проява на чувства от страна на Стрелеца. – Има нещо, което Господарката не знае.

– Нима? И какво е то? – попита Еди.

– Че ние, „белите педерастии“, не се предаваме лесно.

Младежът прихна да се смее, притискайки длан към устните си, за да не събуди Дета – до гуша му беше дошло от крясъците и ругатните и.

Стрелецът усмихнато го погледна и промърмори:

– Отивам да си легна. Бъди...

– ... нашрек – довърши Еди. – Бъди спокоен.

13

Събуди го ужасяващ писък.

Младежът беше заспал веднага щом отпусна глава върху сгънатата риза, която му служеше за възглавница. Струваше му се, че изобщо не е затварял очи, когато Дета закрещя. Събуди се мигновено; не знаеше какво да очаква: може би кралят на омарите беше изплувал от дълбините на океана да отмъсти за погубените си чеда, или пък някакво невидано чудовище се беше спуснало от планинските склонове. Всъщност само му се стори, че се е събудил мигновено; като се озърна забеляза, че

Стрелецът вече е на крака и е стиснал револвера в лявата си ръка.

Щом Дета видя, че и двамата са будни, престана да крещи и заяви:

– Исках да проверя дали сте нащрек, момчета. Мина ми през ум, че тук има вълци – мястото е направо идеално за тези зверове. Викам си: „Я да проверя дали ще се събудите, ако случайно ме нападне вълк.“

Докато говореше, си личеше, че изобщо не се страхува, а в очите и проблясваха дяволити пламъчета.

– Господи! – уморено промърмори Еди.

Луната беше изгряла, но още не се беше издигнала в небето, следователно бяха спали по-малко от два часа.

Стрелецът прибра револвера си в кобура и се обърна към жената в инвалидната количка:

– Да не си посмяла да го направиш втори път.

– А ти кво ще ми направиш, а? Ще ме изнасилиш ли?

– Ако искахме да го сторим, досега щяхме да те изнасилим поне няколко пъти – невъзмутимо изрече Роланд. – Друг път не вдигай такъв шум. – Той отново легна и се зави с одеялото.

„Боже мой – помисли си Еди, – в каква каша се забърках, в каква шибана...“ – Мисълта му се прекъсна и той отново заспа. В този миг нови кръсъци раздраха въздуха, Дета пищеше пронизително като сирена на пожарна кола; Еди скочи на крака, тялото му сякаш гореше от прилива на адреналин, дланите му бяха стиснати в юмруци..., а Дета продължаваше да се смее и прегракналият и глас ехтеше в нощта.

Младежът погледна към небето и видя, че луната почти не е променила положението си от момента, когато писъците на чернокожата ги бяха събудили за първи път.

„Господарката очевидно е намислила да не спи и да ни дебне – унило си помисли той. – Щом забележи, че потъваме в дълбок сън, който ще ни помогне да съберем нови сили, тя отново ще закрещи. Ще повтара този номер, докато остане без глас.“

Внезапно смехът на Дета стихна. Роланд се приближаваше към нея, приведеното му тяло се очертаваше под бледите лунни лъчи.

– Хич не се приближавай, мръсно – извика тя, но гласът и издаваше страха и. – И без това не можеш да ми направиш нищо.

Стрелецът застана пред нея и за миг Еди беше напълно убеден, че търпението на Роланд се е изчерпало и че ще смаже Дета като досадна муха. Ала за негово учудване Стрелецът се отпусна на едно коляно пред нея, сякаш се готвеше да и направи предложение за женитба.

– Слушай... – започна той, а Еди не можеше да повярва, че

спътникът му е способен да говори толкова нежно. Дета също беше изумена, постепенно на лицето и се изписа страх. – Чуй какво ще ти кажа, Одета.

– На коя викаш О-Дета? Това не ми е името.

– Млъквай, мръснице – изръмжа Роланд, сетне продължи с предишния кадифен глас: – Ако ме чуваш и ако изобщо можеш да я държиш под контрол...

– Що ми говориш така? Като че дрънкаш не на мен, а на друга. Престани да хитрееш. Веднага престани, чуваш ли?

– ... накарай я да млъкне. Мога да и запуша устата, но не искам. Опасно е да запушиш устата на някого – току-виж се задушил.

– ПРЕСТАНИ ДА ДРЪНКАШ ГЛУПОСТИ, БЯЛ ПЕДЕРАСТ ТАКЪВ!

– Одета – прошепна Роланд, гласът му прозвуча така, сякаш зашумоляха дъждовни капки.

Чернокожата млъкна и втренчи в него широко отворените си очи. Еди никога не беше виждал толкова омраза и страх в човешки очи.

– Мисля, че на тази мръсница ще и бъде все едно дори ако се задуши. Иска да умре, но съм сигурен, че още по-силно желае твоята смърт. Ала ти си жива (поне засега) и нещо ми подсказва, че не за първи път си имаш работа с Дета – тя се чувства в тялото ти прекалено удобно. Ето защо мисля, че чуваш думите ми и ще успееш да я контролираш, макар още да не можеш да се освободиш от нея. Не и позволявай да ни събуди за трети път, Одета. Не ми се иска да и запуша устата, но ако се наложи, ще го сторя.

Той се изправи, отдалечи се без да се обръща, легна, зави се с одеялото и веднага заспа.

Дета продължаваше да се вира в него, ноздрите и се разширяваха като на запечен кон.

– Белият боклук взе да се прави на магьосник – прошепна тя.

Еди също легна, но дълго не можа да заспи, въпреки че беше уморен до смърт. Всеки път, щом се унесеше, внезапно отваряше очи, очаквайки да чуе истеричните крясъци на чернокожата.

След около три часа, когато луната вече се спускаше по небосклона, той най-сетне заспа.

През тази нощ Дета повече не крещя: беше се изплашила от Роланд или искаше да запази гласа си за бъдещи „подвизи“. Или пък – кой знае? – Одета беше чула молбата на Стрелеца и беше овладяла положението.

Еди се събуди с главоболие, чувстваше се още по-уморен. Погледна

към инвалидната количка с плахата надежда, че ще види Одета. Господи, дано да види Одета...

– Добро утро, сополанко – изграчи Дета и злобно се усмихна. – Вече си мислех, че ще хъркаш чак до обяд. Ама не можеш, нали така? Трябва да ме повозиш още няколко километра. Ти ще ме возиш, малкия, щото приятелчето ти с магьосническите очи съвсем е сдало багажа. Помни ми думата – скоро ще обърне петалата. Още малко му остава, макар да се тъпче с пушеното месо, дето вие двамката тайно си похапвате, като свършите с чекиите. Да тръгваме, сладурче. В никакъв случай не ща да ви бавя. – Тя понижи глас и притвори клепащи, ала очите и лукаво се взираха в него: – Засега.

Лукавите и очи сякаш обещаваха: „Ще запомниш този ден, бяло момче. За дълго ще го запомниш. Честна дума.“

През този ден изминаха около четири километра, може би дори по-малко. Инвалидната количка се преобърна два пъти. Веднъж Дета незабелязано успя да сграбчи ръчната спирачка и силно я дръпна. Втория път „заслугата“ беше изцяло на Еди, който тласна количката прекалено силно в стремежа си да избегне поредния пясъчен капан. Това се случи привечер; младежът се изплаши, че този път не ще успее да я измъкне. Все пак напрегна последните си сили и избута количката с треперещите си ръце – тласъкът се оказа прекалено мощен, Дета се преобърна като смешния Хъмпти-Дъмпти от „Алиса в страната на чудесата“, след което Еди и Роланд се поизпотиха, докато успеят да поставят количката на колелата и. Оказа се, че ако бяха закъснели само с няколко секунди, последствията щяха да бъдат фатални. Ремъкът, който минаваше през гърдите на Дета, се беше повдигнал и бе пристегнал гърлото и. Тя се задушаваше, лицето и вече беше посиняло; всеки момент щеше да загуби съзнание, но продължаваше злорадо да се смее.

„Остави я да пукне – искаше да каже Еди, като видя как Роланд се наведе и побърза да разхлаби възела. – Не зная дали наистина желае смъртта, но със сигурност жадува да ни убие... остави я да пукне.“

После пред очите му изплува образът на Одета (бяха се срещнали за толкова кратко време, че споменът за нея сякаш вече избледняваше) и се спусна да помогне на Роланд, Стрелецът нетърпеливо го отблъсна.

– Това е работа само за един човек.

Когато разхлаби ремъка и Господарката успя да си поеме въздух, той се обърна и внимателно изгледа младежа.

– Май е време да спрем и да устроим лагер за през нощта.

– Да повървим още малко – умоляващо отговори Еди. – Мога да

издържа.

– Ама, разбира се – обади се Дета. – Я виж какъв е здравеняк. Мясото му е на полето – да събира памук, но как ще му останат сили нощем да те изсмуче.

Тя все още отказваше да се храни, лицето и вече беше измършавяло, а хлътналите и очи гневно проблясваха.

Роланд изобщо не и обърна внимание, а внимателно огледа Еди, сетне кимна.

– Добре. Но съвсем малко.

След двацет минути младежът сам се отказа. Ръцете му като че се бяха превърнали в желе.

Седнаха под сянката, хвърляна от скалите; чуваха крясъците на чайките, наблюдаваха настъпването на прилива и очакваха след залез слънце да се появят омарите.

Роланд прошепна на Еди, че са свършили годните патрони. Младежът само стисна устни. Стрелецът остана доволен от реакцията му.

– Налага се да убиваме омарите с камъни, а тази вечер честта се пада на теб – продължи той. – Прекалено слаб съм и положително ще изпусна камъка..., а точно сега не бива да допускаме грешки.

Този път Еди внимателно го изгледа. Онова, което видя, изобщо не му хареса.

Роланд нетърпеливо сви рамене и се помъчи да отклони вниманието му от себе си.

– Няма значение. Няма значение, Еди. Каквото е писано, то ще се случи.

– Ка – промълви младежът.

Стрелецът кимна и леко се усмихна.

Двамата се спогледаха и се засмяха. Роланд сякаш се стресна от хрипливите звуци, които се изтръгваха от гърдите му. Престана да се смее и на лицето му се изписа печално изражение.

– Виж ги ти как се хият, май добре си прекарват – провикна се Дета, гласът и беше прегракнал и много по-слаб. – Кога ще започнете да се мушкате? Нямам търпение да ви видя.

15

Еди уби поредния омар.

Дета отново отказа да се храни. Младежът изяде пред очите и

половината парче месо и и предложи другата половина.

– Не си познал! – изкрещя тя и го стрелна с гневен поглед. – Няма да ме излъжеш. Сложил си отровата в онзи край дето се опитваш да ми го пробуташ.

Младежът безмълвно съдвка парчето месо и го преглътна.

– Това не означава нищо – мрачно процеди тя. – Остави ме на мира, бял сополанко.

Ала Еди не се отказваше лесно. Поднесе и второ парче месо и заяви:

– Разкъсай го и ми дай едната половина. Ще я изям, за да се убедя, че храната не е отровна.

– Няма да се хвана на номерата ти, мистър Чарли! Казах ти да се разкараш, значи побързай да изчезнеш. Ясно ли е?

16

През нощта не крещя и ги остави да поспят, ала на другата сутрин още продължаваше да бъде Дета.

17

През този ден изминаха едва три километра, макар че Дета не се опита да преобърне инвалидната количка; Еди си каза, че силите постепенно я напускат и изобщо не и е до подривни действия. Или пък беше осъзнала, че те не са необходими. Настъпило беше фатално и необратимо стечение на три обстоятелства: умората на Еди, промяната на терена и влошаващото се здравословно състояние на Роланд.

Все по-рядко се натъкваша на пясъчните капани, но това не улесняваше придвижването им. Пясъкът постепенно стана много по-едър и по-скоро напомняше неплодна почва (тук-там стърчаха треви, които сякаш се срамуваха, че растат тук), а между участъците, покрити с пясък и с камениста почва, се издигаха толкова високи скали, че Еди трябваше да ги заобикаля както доскоро беше заобикалял с количката ямките, пълни с пясък. По всичко личеше, че приближават края на брега. Кафеникавите и някак унили хълмове се издигаха право пред тях. Виждаха се проломи, които приличаха на разрези, направени с исполинска брадва. Тази нощ, преди да заспи, Еди дочу откъм хълмовете странни звуци,

напомнящи вой на хищен звяр.

Доскоро брегът му се струваше безкраен, ала сега беше ясно, че пясъчната ивица най-сетне ще свърши – високите възвишения сякаш я задушаваша в прегръдките си. Ерозираните хълмове постепенно се спускаха към океана, където рано или късно щяха да образуват полуостров, а по-късно цял островен архипелаг. Това тревожеше Еди, но още повече го безпокоеше състоянието на Роланд. Този път Стрелецът не само изгаряше от високата температура, а сякаш бавно гаснеше и като че ставаше прозрачен. Червеникавите линии отново се появиха и от вътрешната страна на дясната му ръка и безмилостно запълзяха към лакътя.

През последните два дни Еди непрекъснато се вираше в далечината, надявайки се да види вълшебната врата. През тези дни той напразно очакваше завръщането на Одета. Ала не се случи нито едното, нито другото.

Падна нощ. Преди да заспи, в съзнанието му се прокраднаха две ужасяващи мисли като в анекдот с двусмислено значение. Възможно ли е да няма друга врата? Възможно ли е Одета Холмс да е мъртва?

18

– Време е да ставаш, бял сополанко! – Дрезгавият глас на Дета го накара да подскочи и моментално да се събуди. – Май останахме само двамката с теб. Мисля, че приятелчето ти сдаде багажа и вече казва „здрасти“ на Сатаната.

Еди стреснато погледна към Роланд, който се беше свил под одеялото, и за миг с ужас си помисли, че вещицата не го лъже. Ала след няколко секунди Стрелецът се размърда, тихо изстена и се повдигна на лакти.

– Виж ти! – извика Дета, но гласът и вече беше отслабнал и от време на време преминаваше в странен шепот, напомнящ воя на зимен вятър, промъкваш се под някоя врата. – Реших, че си пукнал, господинчо.

Роланд бавно се изправи на крака. Приличаше на човек, който се изкачва по стъпалата на невидима стълба. Еди изпита смесено чувство на раздразнение и съжаление, което му се стори странно познато и му навя тъжни спомени. Внезапно се досети как с Хенри гледаха боксовите мачове по телевизията, при които единият състезател безмилостно удряше противника си, нанасяше му все по-силни удари, а зрителите му крещяха да го свърши. Хенри крещеше заедно с тях, но Еди чувстваше

същото отвращение, примесено със съжаление; седеше пред телевизора и се опитваше да внуши на съдията: „Прекрати мача, приятел, не виждаш ли какво се случва? Човекът УМИРА! Прекрати идиотския мач!“

Но този кошмар не можеше да прекрати. Роланд погледна към Дета, очите му бяха хлътнали в орбитите и помътнели от високата температура.

– Много хора са ме мислели за мъртъв. – После се втренчи в Еди. – Готов ли си?

– Ами... да. А ти? Ще издържиш ли?

– Да.

Те продължиха пътя си.

Към десет часа Дета замасажира слепоочията си, сетне нареди:

– Спрете. Лошо ми е. Идва ми да се издрайфам.

– Сигурно снощи си преяла – промърмори Еди и продължи да тика инвалидната количка. – Трябваше да се откажеш от десерта. – Предупредих те, че шоколадовата торта е доста тежка за нежния ти стомах.

– Ще повърна...

– Спри, Еди – нареди Стрелецът.

Младежът се подчини.

Жената на количката цялата потръпна като че през тялото и премина електричество. Широко отворените и очи станаха безизразни.

– АЗ СЧУПИХ ЧИНИЯТА ТИ, ПРОТИВНА СИНЯ ЛЕЛКО! – извика тя. – АЗ Я СЧУПИХ И АДСКИ МИ Е ГОТ!

Внезапно се отпусна и политна напред. Ако не беше коженият ремък, положително щеше да падне от количката.

„Божичко, мъртва е – помисли си Еди. – Получила е инсулт и вече е мъртва.“ Втурна се към жената, но внезапно спря и заобиколи количката, припомняйки си колко хитра и коварна е тя. Погледна към Роланд, който също се втренчи в него – погледът му не издаваше мислите му.

Жената изстена и отвори очи.

Това бяха очите на Одета.

– Мили Боже, отново съм припаднала, нали? – прошепна тя. – Много съжалявам, че съм ви създала толкова неприятности и ви се е наложило да ме завържете. Тези проклетии мои крака! Мисля, че ще мога да седна, ако...

В този миг краката на Роланд се подкосиха и той загуби съзнание на четирийсетина километра южно от мястото, където свършваше крайбрежието на Западния океан.

ПОВТОРНО РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

1

Еди Дийн си мислеше, че двамата с Господарката вече не пълзяха като охлюви по песъчливия бряг, а сякаш летяха.

Ясно му беше, че Одета Холмс продължава да изпитва недоверие и неприязън към Роланд. Ала тя разбираше, че положението на Стрелеца беше много тежко и очевидно беше решила да не създава допълнителни затруднения. На Еди му се струваше, че вече не тика тежко стоманено приспособление, към което случайно е привързано човешко тяло, а лека шейна, носеща се върху отъпкан сняг.

Спомняше си как Стрелецът му беше казал: „Продължавай напред с жената. Доскоро те пазех от нея и не биваше да се разделяме. Сега само ще те забавя.“

Още щом потеглиха, младежът разбра колко прав е бил Роланд: тикаше инвалидната количка, а Одета му помагаше, като въртеше с ръце колелата. Той беше затъкнал в колана си единия револвер на Стрелеца.

„Спомняш ли си как те предупредих да бъдеш нащрек, а ти не ме послуша?“

„Да.“

„Отново те предупреждавам да внимаваш. Всеки момент има опасност «другата» да се върне. Тогава не губи нито секунда, удари я по главата.“

„Ами ако я убия?“

„Тогава всичко е свършено. Но ако тя те погуби, това също ще бъде краят. Знай, че ако двойничката и се върне, ще се опита да те убие.“

Еди не искаше да го изостави. Една от причините беше воят на див звяр, който не можеше да забрави, но най-важното бе, че Роланд се беше превърнал в единственото звено, свързващо го с този свят, където двамата с Одета бяха чужденци.

И все пак осъзнаваше, че съветът на Стрелеца е бил правилен.

– Искаш ли да спрем за почивка? – обърна се той към Одета. – Останала ни е още малко храна.

– Не още – отговори чернокожата, макар гласът и да издаваше умората и. – След малко.

– Добре, но престани да се напрягаш. Зная, че си на края на силите си. Отдавна... отдавна не си се хранила...

– Добре. – Тя обърна към него потното си лице и го дари с усмивка, от която едновременно му се подкосиха краката и почувства прилив на сили.

Готов беше да умре за такава усмивка... да, би отишъл на смърт, ако се наложеше.

Надяваше се, че няма да се стигне до там, но опасността беше реална. Нямахме никакво време за губене, всяка секунда бе ценна.

Одета отпусна ръце в скута си, а той продължи да бута инвалидната количка. Следите от колелата ставаха все по-незабележими – крайбрежната ивица вече не беше покрита с пясък, а със ситни камъчета и едно непредпазливо движение можеше да преобърне количката; имаше опасност жената да се нарани, което беше неприятно, но още по-лошо бе, ако инвалидната количка се счупеше – тогава Стрелецът със сигурност щеше да умре в самота. А смъртта му би обрекла Еди и Одета завинаги да останат в този странен и жесток свят.

Когато Роланд се разболя и краката вече не го държаха, младежът беше принуден да се съобразява с един факт: двамата му спътници бяха безпомощни.

Имаше ли някаква надежда, някакъв шанс за спасение.

Инвалидната количка – това беше последната надежда.

2

Стрелецът дойде в съзнание малко след като Еди го завлече под сянката на огромната скала. Лицето му беше мъртвешки бледо, само страните му бяха покрити с трескава руменина. Гърдите му тежко се повдигаха и отпускаха. Върху дясната му ръка, чак до рамото, криволичеха червени линии.

– Нахрани я – изхриптя той, обръщайки се към Еди.

– Ти...

– Не ми обръщай внимание. Ще се оправя. Нахрани я. Мисля, че сега няма да откаже да се храни. Ще ти бъде от полза, ако възстанови силите си.

– Роланд, ами ако тя само се преструва, че е...

Стрелецът нетърпеливо го прекъсна:

– Тази жена не се преструва – в момента двойничката и е изчезнала. И двамата с теб го знаем. Изписано е на лицето и. Дай и да яде, а докато тя се храни, се върни при мен. Сега е ценна всяка минута, дори всяка

секунда.

Еди понечи да стане, но той го задържа – макар да беше болен, още не беше загубил силата си.

– В никакъв случай не и говори за другата. Каквото и да ти каже, в каквито и обяснения да се впусне, не и противоречи.

– Защо?

– Не зная. Чувствам, че не бива да го правиш. А сега направи онова, което ти казах и не губи повече време.

Одета седеше на количката си и се взираше в океана; на лицето и беше изписано смайване. Когато Еди и предложи парченце от омара, който бяха изпекли предишната вечер, тя печално се усмихна и промълви:

– Щях да хапна, ако можех, но знаеш какво ще се случи. Младежът, който нямаше представа за какво говори спътницата му, вдигна рамене и промърмори:

– Не е зле отново да опиташ, Одета. Не можеш без храна. Трябва да се движим колкото е възможно по-бързо.

Тя леко се усмихна и докосна ръката му. Стори му се, че между тях премина нещо подобно на електрически заряд.

– Обичам те, Еди. Толкова грижи полагаш за мен... Толкова си търпелив... Той също. – Одета кимна към Стрелеца, който седеше в сянката на скалата и ги наблюдаваше. – Но него трудно можеш да обикнеш.

– Права си. Убедих се от личен опит.

– Ще се опитам да забравя предубеждението си.

– Мисля, че ще бъде в твоя полза.

Жената се усмихна, а той си каза, че заради нея е готов да повдигне земното кълбо на плещите си. Каза си още: „Господи, толкова малко хубави моменти съм имал в живота си. Моля те, не ми я отнемай отново, Моля те от сърце.“

Тя взе парченцето, което и подаваше, сбърчи нос, при което лицето и доби комично изражение, и отново се обърна към него:

– Непременно ли трябва да го изям?

– Моля те поне да го опиташ.

– От години не съм хапвала омар.

– Моля?

– Мисля, че ти обясних причината.

– Може би сме разговаряли, но ми е излязло от ума. – Той нервно се изкиска. Спомни си как Стрелецът го беше посъветвал да не и напомня за двойничката.

– Веднъж, когато бях на около десет, вечеряхме омари. Сториха ми се отвратителни – все едно, че дъвчех гумени топчета – сетне ми прилоша и повърнах всичко. След този случай не съм хапвала омари. Но... – Тя въздъхна. – Заради теб ще се опитам.

С погнуса сложи парченцето месо в устата си като дете, което взема горчиво лекарство. Отначало задъвка с нежелание, сетне по-бързо. Преглътна и взе още едно парченце, съдка го, преглътна го. И още едно... после буквално се нахвърли на храната.

– Хей, не бързай толкова – предупреди я Еди.

– Навярно това е друг вид. Точно така – тези омари са различни. – Тя го погледна, лицето и сияеше. – Намираме се на друг участък от брега, навярно тук живеят друг вид омари! Изглежда, че вече не съм алергична към тях. Вкусът им не е отвратителен като преди... пък и аз положих усилие да не повърна, нали? Положих големи усилия.

– Да – отвърна той. Стори му се, че собственият му глас долита някъде отдалеч като слаб радиосигнал. Помисли си: „Въобразява си, че се е хранила всеки ден, сетне е повръщала всичко. С това си обяснява безсилието си. Боже мой!“

– Прояви изключителна воля.

– Вкусно е... – продължи Одета с пълна уста, – толкова е вкусно. – Засмя се, а Еди си каза, че никога не е чувал такъв звънлив смях, който гали ухото. Няма да повърна. Зная, чувствам, че вече ще се храня.

– Само не прекалявай – предупреди я той и и подаде меха с водата. – Още не си свикнала. След толкова много... – Преглътна и му се стори, че нещо в гърлото му изщрака. – След толкова повръщане...

– Да, прав си.

– Искам да поговоря с Роланд – ще те оставя за няколко минути.

– Добре.

Ала преди младежът да се отдалечи, тя отново стисна ръката му и промълви:

– Благодаря ти, Еди. Благодаря за търпението. Предай моите благодарности и на приятеля ти. – Замълча, сетне колебливо добави: – Не му казвай, че се страхувам от него.

– Няма – обеща той и се върна при Стрелеца.

3

Дори когато не въртеше колелата, Одета не бездействаше, а

поемаше ролята на навигатор – имаше богат опит при управлението на инвалидната количка, тъй като често и се беше налагало да се справя сама в трудни ситуации: по нейно време обществото не се отнасяше със съчувствие към инвалидите.

– Завий наляво – провикваше се тя и Еди бързаше да изпълни командата и при което избягваше камъка, стърчащ като изгнил зъб. Твърде възможно беше да не го забележи, ако не беше предупреждението на Одета.

– Надясно! – прозвучаваше следващата и команда и като по чудо инвалидната количка не попадеше в ямка, пълна с пясък, каквито се срещаха все по-рядко. Когато най-сетне спряха, Еди задъхано се просна на земята.

– Постарай се да заспиш – промълви Одета. – Ще те събудя след час.

Той мълчаливо я изгледа.

– Бъди спокоен, ще те събудя. Забелязах в какво състояние е приятелят ти...

– Не ми е приятел...

– ... и зная, че всяка минута е ценна. Не мисли, че ще проявя милосърдие и ще ти позволя да спиш повече от час. Умея да определям времето по положението на слънцето. Не ще можеш да помогнеш на спътника си, ако си уморен до смърт, нали?

– Така е – колебливо изрече той. В ума му се въртеше една и съща мисъл: „Ами ако заспя и Дета Уокър се върне?“

– Хайде, заспивай – нежно повтори жената и тъй като младежът беше на края на силите си (и лудо влюбен в нея), превъзможна недоверието си и заспа. Тя изпълни обещанието си да го събуди, а щом Еди отвори очи, видя, че Одета не го е напуснала; а отново тръгнаха на път, младата жена отново му помагаше при бутането на количката. Движеха се бързо по стесняващата се крайбрежна ивица към вратата, която той напразно търсеше с поглед.

4

Еди остави Одета да се храни за пръв път от дни насам и се върна при спътника си; Роланд изглеждаше малко по-добре.

– Седни – нареди той.

Младежът се подчини.

– Остави ми меха, който е до половината пълен с вода – нищо повече не ми е необходимо. Важното е час по-скоро да заведеш жената до вратата.

– Ами ако не я...

– Ще я намериш. Първите две открихме... и следователно има и трета врата. Ако се добереш до нея още днес преди залез слънце, изчакай падането на нощта и убий два пъти повече овари, отколкото убивахме всяка вечер. Трябва да оставиш на жената храна и да и намериш някакъв подслон. Ако не достигнеш вратата до довечера, убий тройно повече от онези чудовища. Ето, вземи револвера ми.

Еди взе оръжието, изпитвайки нещо подобно на благоговение и за пореден път изпита удивление от тежестта му. Огледа го и промълви:

– Мислех, че всички патрони са негодни.

– Най-вероятно не стават за нищо. Заредих с онези, които най-малко се бяха навлажнили. Все някой ще ти свърши работа. Не ги хаби, за да стреляш по омарите. – Той погледна младежа в очите и добави: – Възможно е да те очакват изненади. – Навярно си чул онзи зловец вой.

– Точно така, чух някакъв вой откъм хълмовете, но не съм видял таласъм, ако за това намекваш. Дочух вой на дива котка, това е всичко. Нищо чудно да е дребна животинка, която можеш да прогониш дори с пръчка. Обаче най-важното е да се пазиш от „другата“ жена. Ако се върне, може би ще трябва да я...

– Няма да я убия, ако за това намекваш.

– Трябва да и попречиш. Ясно ли е?

Еди неохотно кимна. И без това патроните навярно нямаше да се взривят, какъв смисъл имаше да спори?

– Когато стигнеш до вратата, остави там Одета – продължи Стрелецът. – Настани я колкото е възможно по-удобно и се върни при мен с количката.

– Ами револвера?

Очите му гневно проблеснаха и младежът рязко се отдръпна, сякаш Роланд беше замахнал към него със запалена факла.

– Само това липсваше – да и оставиш зареден револвер, когато двойничката и може да се върне всеки момент. Нима си се побъркал?

– Патроните...

– Майната им на патроните! – извика Стрелецът; в този миг вятърът внезапно утихна и Одета дочу думите. Обърна се, дълго се визира в двамата мъже, сетне отново се загледа в океанската шир. – В никакъв случай не и оставяй оръжието!

Еди зашепна, опасявайки се, че вятърът отново ще стихне:

– Какво ще се случи с нея, ако я нападнат диви зверове, докато се връщам при теб? Представи си, че животното, чийто вой чухме снощи, не е безобидна твар, която можеш да прогониш дори с пръчка?

– Натрупей до Одета купчина от камъни – нека се отбранява.

– Камъни ли? Господи, ама ти си бил истински гадняр!

– Обмислям всяка възможност – отвърна Роланд, – тъй като очевидно това не ти се удава. Дадох ти револвера, за да защитаваш жената поне докато се доберете до вратата. Нима ще ти бъде приятно да си взема оръжието обратно? Тогава може би ще загинеш, докато браниш живота и. Разбира се, това е много романтично... но хрумвало ли ти е, че има вероятност да загинем и тримата?

– Прав си. Но все пак си гадняр.

– Тръгвай... или остани. И престани да ме нагрубяваш.

– Пропусна нещо – гневно изрече младежът.

– Какво?

– Пропусна да ми пожелаеш по-бързо да порасна. Хенри все ми повтаряше: „Време е да пораснеш, малкия.“

Роланд уморено се усмихна и лицето му сякаш се озари, стана по-красиво.

– Мисля, че вече си пораснал. Какво реши – ще тръгваш ли или ще останеш тук?

– Тръгвам. Но с какво ще се храниш? Одета изяде остатъците от вечерята ни.

– Гаднярът ще измисли нещо..., та нали години наред е трябвало да се справя сам.

Еди смутено извърна поглед.

– Слушай... съжалявам, че те обидих, Роланд. Обаче... – Пискливо се изсмя и добави: – Обаче денят ми се стори безкраен...

Стрелецът отново се усмихна.

– Да, наистина е безкраен.

5

През целия ден се бяха движили с доста висока скорост, но привечер, когато последните лъчи на слънцето позлатиха океанската шир, още не бяха стигнали до вратата. Одета твърдеше, че може да издържи още половин час, но Еди реши да спрат и я свали от инвалидната

количка. Пренесе я на място, където земята беше по-равна, взе възглавницата и седалката и нежно положи Одета на импровизираната постеля.

– Господи, цялата се бях схванала – въздъхна тя, – сетне се намръщи и добави: – Непрекъснато си мисля, че оставихме сам онзи... Роланд... и съвестта ме гризе. Слушай, ще ми кажеш ли кой е той? И защо непрекъснато крещи?

– Ами... такъв си е по характер – отвърна младежът, рязко се извърна и се залови да събира камъни. Мислеше си, че Стрелецът почти никога не повишава глас. Тази сутрин действително беше изкрещял: „Майната им на патроните“, но останалото беше плод на въображението и.

Следвайки съветите на Роланд, уби три пъти повече омари от обичайното, при което едва не стана жертва на четвърти, който незабелязано беше допъзлял до него – отвратителното същество се опита да пререже крака му с щипките си и Еди си спомни за липсващите пръсти на Стрелеца. Докато последните слънчеви лъчи озаряваха небето на запад, той събра сухи съчки за огъня, което беше сравнително лесна задача, тъй като близките хълмове бяха обрасли с ниски дръвчета и храсти.

– Погледни, Еди! – възкликна Одета и посочи към небето. Той вдигна очи и видя една-единствена звезда, която напомняше диамантена брошка, поставена върху тъмносино кадифе. – Прекрасно е, нали?

– Да – отговори младежът и внезапно, без каквато и да било причина, очите му се насълзиха. Помисли си: „Къде съм бил през целия си проклет живот? Къде съм бил, какво съм правил, кой е бил с мен през цялото време? И защо сега се чувствам толкова омърсен?“

Лицето на жената беше ослепително красиво, неотразимо на светлината от огъня, ала тя не осъзнаваше красотата си, а смаяно гледаше звездата и замечтано се усмихваше.

– Звездичка далечна, звездичка блестяща... – започна тя, замълча и извърна очи към него. – Знаеш ли продължението?

– Да – отговори Еди, без да вдигне глава. Гласът му звучеше съвсем нормално, но ако погледнеше към Одета, тя щеше да види сълзите му.

– Тогава ми помогни. Но ти също трябва да гледаш към небето.

– Добре. – Младежът избърса с длан сълзите си.

– Звездичка далечна... – Тя погледна към него, а той подхвана:

– Звездичка блестяща...

Одета му протегна ръка и той я сграбчи.

– На небето първата звезда сияе – тържествено произнесоха в един глас като две деца. Още не бяха мъж и жена, това щеше да се случи по-

късно, когато паднеше мрак: Одета щеше да го попита дали спи, той щеше да отвърне, че е буден, а тя щеше да го помоли да я прегърне, защото и било студено. Ала сега още рецитираха познатите им от детството стихчета: „На небето първата звезда сияе, нека се сбъдне онова, за което мечтая.“

Спогледаха се и Еди видя, че по страните и се стичаха сълзи. Той отново се разплака, ала този път не се срамуваше и това му донесе неизразимо облекчение.

Усмихнаха се един на друг.

– Отгатни желанието ми, звездичке далечна – прошепна младежът и добави наум: „Дано тази жена бъде до мен вечно.“

– Отгатни желанието ми – повтори след него Одета и си помисли: „Ако ми е съдено да умра в този странен свят, смъртта ми да бъде лека и този прекрасен младеж да бъде до мен.“

– Извинявай задето се разплаках – промълви тя. – Не съм от ревливите жени, но денят...

– ... беше тежък – довърши Еди.

– Така е.

– А сега трябва да се нахраниш.

– Ти също.

– Дано отново да не ми прилошее.

Той и се усмихна:

– Мисля, че няма да ти се случи.

6

По-късно, когато далечните галактики бавно закръжиха в небето, телата на двамата се сляха и за пръв път в живота си двамата познаха насладата от любовния акт.

7

Призори отново тръгнаха на път, като се движеха колкото е възможно по-бързо; към девет часа Еди съжали, че не е попитал Роланд как да постъпи, ако стигнат до място, където планинските склонове се спускат до самия океан, а още не е видял вратата. Въпросът беше изключително важен, тъй като безсъмнено се приближаваха към края на

пясъчната ивица. Хълмовете, спускащи се диагонално към водата, изглеждаха съвсем близо.

Всъщност вече не се движеха по едрозърнест пясък, а по отгъпкана и съвсем равна пътека, от която вече не стърчаха огромни камъни. Еди предположи, че са се загладили под въздействието на водите, стичащи се от планините, или на проливните дъждове (може би в този свят действително имаше дъждовен сезон, въпреки че откакто се бе озовал тук, не беше паднала нито капка дъжд; няколко пъти небето се беше заоблачавало, но вятърът бързо разсейваше буреносните облаци). След половин час Одета извика:

– Спри, Еди! Спри!

Той натисна спирачката толкова рязко, че младата жена трябваше да се вкопчи в страничните облегалки, за да не падне. Еди тичешком заобиколи количката и възкликна:

– Извинявай! Удари ли се?

– Нищо ми няма – отвърна тя и той разбра, че е възкликнала от радост, не от страх. Младата жена вдигна ръка.

– Погледни нагоре. Виждаш ли нещо?

Еди присви очи, за миг му се стори, че вижда вратата, сетне си каза, че това е само зрителна измама.

– Не забелязвам нищо – усмихнато промълви той. – Може би виждаш онова, което ти се иска.

– Не, не... не греша! – възбудено възкликна Одета и се обърна към него. – Ето там, където свършва брегът.

Еди отново се взря в далечината; този път присви очи толкова силно, че му потекоха сълзи. За миг му се мярна странно изображение, после той с насмешка си помисли: „Наистина видя нещо – нейното желание.“

– Може би си права – промърмори само за да и достави удоволствие.

– Да продължим напред.

Еди застана зад количката и замасажира кръста си, опитвайки се да прогони тъпата болка. Одета нетърпеливо се обърна.

– Хайде, какво чакаме?

– Наистина ли мислиш, че си я видяла?

– Да.

– Да вървим тогава.

И той отново забута инвалидната количка.

След половин час той също я видя и мислено възкликна:

„Боже мой, зрението и е силно като на Роланд!“

Не им се искаше да спрат за обяд, но трябваше да се подкрепят. Хапнаха надве-натри и отново тръгнаха на път. Скоро щеше да настъпи прилив и Еди с нарастващо безпокойство погледна вдясно, на запад. Все още се движеха далеч от гниещите водорасли, които отбелязваха границата на прилива, но той подозираше, че когато стигнат до вратата, ще се озоват върху тясна ивица земя – от едната им страна ще бъде безкрайната водна шир, а от другата ще се извисяват планинските склонове, които вече виждаше съвсем отчетливо. Бяха осеяни с назъбени скали и ниски дръвчета, чиито извити корени, вкопчени в земята, напомняха изкривени от артрит пръсти; тук-там растяха и трънливи храсти. Тук склоновете още не бяха прекалено стръмни, но бе невъзможно да ги изкачи, бутайки инвалидната количка. Вероятно щеше да му се наложи да пренесе на ръце Одета, ала не му се искаше да я остави сама и да се върне при Роланд.

За пръв път откакто беше попаднал в този свят, чу жужене на насекоми. Звукът напомняше „песента“ на шурците, но бе по-висок и му липсваше ритъм – разнасяше се монотонно „ж-ж-ж-ж“, сякаш наблизко минаваха мощни електропроводи. Появиха се и други пернати, освен чайки. Еди забеляза как някакви по-едри птици с широко разперени крила кръжаха над сушата. „Ястреби“ – помисли си той. От време на време птиците свиваха криле и падаха към земята като камъни. Навярно ловяха... какво? Може би някакви малки животинки.

Но Еди не можеше да забрави ужасяващия вой, който беше чул през нощта.

Наближаваше пладне и вече съвсем ясно виждаха вратата. Подобно на предишните две съществуването и беше абсурдно, но все пак тя беше напълно реална.

– Невероятно – прошепна Одета. – Направо е невероятно.

Вратата се намираще точно там, където беше предположил младежът – върху тясната плажна ивица, бележеща края на пътя им на север. Стоеше малко над границата на прилива и на около девет метра от мястото, където планинските склонове се издигаха над земята като гигантска ръка, обрасла вместо с косми със сиво-зелени гъсталаци.

Слънцето клонеше към залез, настъпи пълен прилив; в четири

следобед според Одета, която твърдеше, че може да определя часа по движението на слънцето (Еди вярваше на всяка нейна дума, защото беше влюбен в нея), двамата стигнаха до вратата.

9

Смаяно се втренчиха в нея – Одета седеше на количката, отпуснала ръце на скута си, а Еди дори не забелязваше, че е стъпил във водата. Взираха се във вратата както предишната нощ се бяха взирали в звездата – като деца. Ала снощи, докато изричаха желанията си, бяха завладени от чистосърдечна радост; сега по лицата им бе изписано изумлението на деца, наблюдаващи нещо, което съществува само в приказките.

На вратата беше написана една дума.

– Какво означава надписът? – след дълго мълчание попита Одета.

– Не зная – отвърна Еди; при вида на думата беше изпитал вледеняваща безнадеждност, ужасяващо предчувствие беше затъмнило съзнанието му.

– Сигурен ли си? – попита тя и подозрително го изгледа.

– Ами... да. – Той едва преглътна – в гърлото му като че беше заседнала огромна буца лед. – Сигурен съм.

Жената дълго се визира в него, сетне промълви:

– Хайде да я заобиколим. Искам да видя какво има от другата страна. Зная, че бързаш да се върнеш при приятеля си, но те моля да изпълниш само това мое желание.

Не можеше да и откаже – за нея беше готов на всичко. Докато заобикаляха вратата, Одета извика:

– Почакай! Видя ли това?

– Какво?

– Върни се! Погледни! Наблюдавай какво ще се случи! Този път Еди забута количката, без да откъсва поглед от вратата. Тя постепенно започна да се стеснява в перспектива... виждаха се пантите, прикрепени към празното пространство: той забеляза дебелината на дървения плот. Внезапно вратата изчезна.

Пред очите му, където би трябвало да се издига солидната дървена врата, се разстиляше безбрежният океан. Вратата я нямаше, въпреки че сянката и бе още там.

Еди върна количката на около половин метър, озовавайки се на юг от мястото, където беше вратата, и тя се появи.

– Виждаш ли я? – прошепна той.

– Да, сякаш изникна от земята.

Младежът предпазливо тласна количката напред. Вратата не изчезна. Побутна количката на още двадесетина сантиметра. Вратата остана на мястото си. Още шест сантиметра... Всичко беше наред. Още два – и тя изчезна. Пропадна вдън земя.

– Господи! – прошепна той. – Боже милостиви!

– Ще се отвори ли пред теб? – промълви Одета. – Или пред мен?

Еди нерешително пристъпи напред и сграбчи топката, която служеше за дръжка. Завъртя е по посока на часовниковата стрелка, сетне обратно, но топката не помръдваше.

– Добре – примирено изрече тя. – Само той може да я отвори. Струва ми се, че и двамата предварително го знаехме. Върни се за него, тръгвай веднага.

– Първо ще се погрижа за теб.

– И така ми е добре.

– Не, намираш се прекалено близо до границата на прилива. Ако те оставя тук, през нощта ще станеш жертва на омарите и...

Той млъкна като че гласът му беше нишка, която бяха прерязали с нож: отново беше дочул воя на хищник – животното още се намираше високо в планините, но силата на звука подсказваше, че този път е по-близо до двамата пътници.

Одета погледна към револвера на Стрелеца, който беше затъкнат в колана на младежа, сетне отново се втренчи в лицето му.

Еди почувства, че се изчервява.

– Заповядал ти е да не ми го дадеш, нали? – тихо попита тя. – Бог знае защо приятелят ти не иска да ми оставиш оръжието.

– Патроните са намокрени – побърза да обясни Еди. – Навярно са безполезни.

– Ясно. Моля те, избутай количката още няколко метра нагоре. Сигурна съм, че кръстът те боли (когато ме вози, Андрю все казва, че после с часове не може да се изправи), но така омарите не ще могат да ме достигнат. Надявам се да бъда в безопасност, тъй като другите животни едва ли се осмеляват да се приближат до мястото, където се появяват тези чудовища.

Еди си помисли: „Навярно ще бъде в безопасност, докато трае приливът... но какво ли ще се случи, когато океанът започне да се оттегля?“

– Остави ми малко храна и няколко камъка – промълви тя, повтаряйки думите на Стрелеца, при което той отново се изчерви. Страните и

челото му пламнаха.

Одета го погледна, леко се усмихна и поклати глава, сякаш беше прочела мислите му, сетне заяви:

– Не, не се оправдавай. Забелязах в какво състояние е приятелят ти. Нямаме време за глупави спорове. Премести ме малко по-нагоре, остави ми храна и камъни, после побързай да се върнеш при него.

10

Еди побърза да и устрои убежище, сетне извади револвера на Стрелеца и и го подаде. Ала тя поклати глава.

– Приятелят ти ще се разсърди и на двама ни: на теб – защото си ми дал оръжието, а на мен, защото съм го приела.

– Глупости! Как ти хрумна подобна идея?

– Сигурна съм – заяви тя с тон, който не търпеше възражение.

– Да речем, че си права. Да го допуснем ей-така, теоретично. Обаче знай, че аз ще ти се разсърдя, ако не вземеш револвера.

– Прибери го. Страхувам се от оръжията. Не умея да си служа с тях. Ако някой звяр ме нападне през нощта, първо ще се подмокрят, после по всяка вероятност ще насочат револвера не където трябва и ще се прострелям. – За миг тя замълча и изражението и стана сериозно. – Има и още нещо и мисля, че трябва да го узнаеш. Не искам да докосвам нищо, което принадлежи на онзи човек. Абсолютно нищо. Мама казваше, че някои вещи са омагьосани и носят нещастие; мисля, че неговите вещи са точно такива. Смятам себе си за съвременна жена, но не искам върху мен да тегне някаква магия, когато ме оставиш сама и падне мрак.

Еди нерешително премести поглед от револвера към Одета.

– Прибери го – настоя тя с тон на строга учителка.

Младежът избухна в смях, но се подчини.

– Защо се смееш?

– Стори ми се, че чувам гласа на госпожица Хатауей, която ми преподаваше в трети клас.

Одета се поусмихна, сетне, без да откъсва от него блестящите си очи, тихичко запя: „Нощта пада над земята, сумрак обгръща гората...“

Сетне млъкна и двамата погледнаха на запад, но звездата, която бяха наблюдавали снощи, още не се беше появила, въпреки че вече се смрачаваше.

– Искаш ли още нещо, Одета? – Искаше му се да остане при нея

колкото е възможно по-дълго. Навярно щом поемеше по обратния път – желанието му щеше да стихне, ала сега търсеше повод да отложи часа на раздялата.

– Целуни ме – това ще ми бъде достатъчно. А когато след дългата целувка устните им се отделиха, тя го сграбчи за китката и го погледна в очите.

– Досега не се бях любила с бял човек. Не зная дали това изобщо те интересува; всъщност не съм сигурна доколко е важно за самата мен. Все пак исках да го знаеш.

Еди се замисли, сетне промълви:

– Това не ме интересува, Одета. В тъмнината не се вижда цветът на кожата. Знай, че те обичам.

Тя хвана ръката му.

– Мисля, че си прекрасен младеж; може би аз също съм влюбена в теб, макар че още е прекалено рано...

В този момент, сякаш по сигнал, от гъсталаците се дочу вой на дива котка. Звукът все още се разнасяше от голямо разстояние, но ако се съдеше по звука, животното се намираше много по-близо и беше голямо.

Двамата рязко се извърнаха. Еди почувства, че косата му настръхва, и ни в клин, ни в ръкав си помисли: „Не, не може да настръхне, защото е прекалено дълга.“

Воят прерасна в писък, сякаш предсмъртен вик на някакво същество (а може би беше само ръмжене на съвокупляващи се животни). Писъкът се усили, стана почти нетърпим, после постепенно започна да стихва, докато накрая беше заглушен от непрестанния вой на вятъра. Двамата зачакаха със затаен дъх, но викът не се повтори. Този път Еди не се поколеба – измъкна револвера от колана си и го подаде на Одета.

– Вземи го... и без възражения. Дано не ти се наложи да го използваш, но все пак го вземи.

– Ами ако откажа?

– О, можеш да възразяваш и да спориш колкото щеш – няма да повлияеш на решението ми.

Тя замислено се втренчи в очите му и уморено се усмихна.

– Не ми е до спорове. – Взе револвера и добави: – Моля те, побързай.

– Добре. – Той отново я целуна, но реши, че ще бъде абсурдно да я предупреждава да внимава. Как би могла да внимава при създаването се положение?

Предпазливо слезе по склона сред падащия мрак (омарите още не

бяха излезли от океана, но скоро щяха да се появят) и отново прочете надписа на вратата. За втори път го побиха тръпки. Думите бяха толкова... толкова подходящи. Вдигна глава и се огледа. Отначало не видя Одета, сетне забеляза някакво движение – тя му махаше с ръка.

Еди също и помахаше, после обърна инвалидната количка и се затича на юг, като се стараше по-малките предни колела да не докосват земята. През първите трийсетина минути сянката му бягаше редом с него – беше невероятно голяма, сякаш принадлежеше на гигант, и се простираше на изток. После слънцето залезе, сянката му изчезна, а омарите започнаха да изпъзвяват от океана. Десетина минути след като чу скрипящите звуци, които издаваха омарите, Еди вдигна поглед и съзря вечерницата, сияеща върху тъмносиньото кадифе на небето:

„Нощта пада над земята...“

„Боже, пази Одета!“ – повтаряше си той. Краката вече го боляха, задъхваше се, а му предстоеше трети преход – този път негов „пътник“ щеше да бъде Стрелецът. Еди знаеше, че Роланд е поне с петдесет килограма по-тежък от Одета, поради което трябваше да запази силите си за обратния път, но все пак продължаваше да тича. „Бди над Одета – това е моето желание. Нека любимата ми бъде в безопасност.“

Внезапно като лошо предзнаменование откъм дълбоките пропасти, които прорязваха планинските склонове, се разнесе воят на дива котка, ала звукът напомняше оглушителния рев на лъв в африканските джунгли.

Младежът побягна още по-бързо, тикайки празната инвалидна количка. Вятърът зловещо виеше, а повдигнатите предни колела бавно се въртяха.

11

Стрелецът дочу приближаващия се пронизителен вой и се напрегна, готов да се съпротивлява до последен дъх; сетне до слуха му достигна хриплив звук и той се отпусна. Знаеше, че това е Еди, който задъхано тича към него.

Когато воят затихна и стъпките замряха, Роланд отвори очи. Младежът стоеше пред него, лицето му беше обляно в пот. Ризата беше прилепнала към гърдите му и също бе мокра от пот. От примерния, спретнато облечен колежанин нямаше и следа. Дългата му коса беше прилепнала към челото, панталоните му се бяха разкъсали точно по чатала, под

очите му имаше лилави сенки. Еди Дийн беше неузнаваем.

– Успях – задъхано изрече той, озърна се, сетне отново се втренчи в Стрелеца, като, че не можеше да повярва на очите си. – Божичко, отново съм тук!

– Дал си и револвера.

Младежът си каза, че Роланд изглежда зле... може би колкото преди да започне да се лекува с кефлекс, а може би още по-зле. Имаше висока температура и от тялото му се излъчваше топлина като от запалена печка; за миг го съжали, сетне гневът му взе надмощие и той изкрещя:

– Едва не пукнах, за да се върна при теб навреме, а ти вместо да ми благодариш, ме упрекваш, че съм дал револвера на Одета. Много съм ти задължен, приятелю. Вярно е, че очаквах някаква благодарност, но признателността ти е направо трогателна.

– Казах онова, което според мен е най-важно.

– Е, щом си толкова наблюдателен, ще ти призная, че действително и оставих оръжието – заяви младежът, сложи ръце на кръста си и враждебно го изгледа. – А сега избирай: сядаш на количката или ще я сгъна и ще се опитам да я натикам в задника ти. Какво предпочиташ, шефе?

– Нито едното, нито другото. – Стрелецът неволно се усмихна, въпреки че изобщо не му беше до смях. – Трябва да поспиш. Еди. Утрото е по-мъдро от вечерта, освен това си на края на силите си.

– Искам час по-скоро да се върна при нея.

– Аз също. Но ако не си починеш, няма да издържиш по обратния път – това е голата истина. Ще бъде лошо за теб, още по-лошо за мен и пагубно за Одета.

Еди очевидно се колебаеше.

– Върна се много бързо – продължи Стрелецът, присви очи и погледна към слънцето. – Сега е четири часаът. Поспи четири – пет часа, после ще падне мрак и...

– Не, не бива да спя повече от четири часа.

– Добре. Важното е да изчакаме падането на нощта. Щом се събудиш, ще хапнеш нещо и ще тръгнем на път.

– Ти също трябва да се нахраниш.

Роланд отново се опита да се усмихне.

– Ще се постарая. – Погледна младежа и спокойно заяви: – Навярно се досещаш, че сега животът ми е в твоите ръце.

– Да.

– Може би ми имаш зъб, задето те отвлякох.

– Така е.

– Ако си решил да ме убиеш, направи го още сега, без да подлагаш никого... – Стрелецът се задъха и млъкна. От гърдите му се изтръгна хриптене, което изплаши младежа. След няколко секунди той успя да довърши изречението: – ... на излишни мъчения.

– Не искам да те убия.

– Тогава... – Роланд внезапно се закашля – ... лягай да спиш.

Еди се подчини. Сънят не пристъпи бавно, както обикновено се случваше по-рано, а грубо го притисна в прегръдките си като нетърпелива любовница. Той чу (а може би само му се стори) Роланд да казва: „Не трябваше да и даваш револвера“, сетне сякаш пропадна в тъмна пропаст, където времето престана да тече. Стори му се, че бяха изминали само няколко секунди, когато Роланд го раздруса за рамото; най-сетне се събуди и поиска да седне, ала не успя: в тялото му като че нямаше нищо друго, освен болка... болка и тежест. Мускулите му се бяха превърнали в ръждясали лебедки и скрипци в изоставена сграда. Опита се да се изправи, но рухна на пясъка. Вторият му опит се оказа успешен, ала той имаше усещането, че само за да се обърне ще му бъдат необходими двайсетина минути. Всяко движение му причиняваше неопишуема болка. Роланд изпитателно го изгледа.

– Готов ли си?

Еди кимна.

– Да. А ти?

– Готов съм.

– Ще ти стигнат ли силите?

– Разбира се.

Хапнаха набързо... сетне Еди пое за трети и последен път по тази прокълната отсечка от брега.

12

През нощта изминаха доста голямо разстояние, ала Еди беше разочарован, когато Стрелецът му нареди да спре за почивка. Не започна да спори, тъй като беше прекалено уморен, но все пак съжаляваше, че не са продължили още малко. Тежестта на Роланд беше най-големият проблем. Докато буташе количката, Еди имаше усещането, че на нея са натоварени метални греди. Той поспя още четири часа, събуди се на разсъмване, когато слънцето се показа иззад ерозиралите хълмове – останки от някогашни планини, и се заслуша в кашлянето на Стрелеца. Гърдите на

Роланд хриптяха като на старец, болен от бронхопневмония.

Стрелецът забеляза изпитателния му поглед, изчака пристъпът да премине и се усмихна.

– Още не съм на смъртно легло, младежо, макар че кашлицата направо ме задушаваш. А ти как се чувстваш?

Еди си спомни за очите на Одета и поклати глава.

– И аз не съм на смъртно легло, но не бих се отказал от сандвич със сирене и бутилка „Бъд“.

– Моля? – недоумяващо попита Стрелецът и в паметта му изплува споменът за ябълковите дръвчета и пролетните цветя в кралската градина.

– Няма значение. Качвай се, приятел. Вярно, че возилото не е мощно и със свалящ се гюрук, но все пак е най-доброто, с което разполагаме.

Продължиха пътя си, но при залез слънце на втория ден, откакто Еди се беше разделил с Одета, им предстоеше да изминат още много километри, докато достигнат третата врата.

Младежът се просна на земята, надявайки се да поспи поне четири часа, но пронизителният вой на дива котка го събуди на втория час и той скочи на крака, сърцето му биеше лудо. Ако се съдеше по силата на звука, животното беше огромно.

Видя как Стрелецът се повдигна на лакът, а очите му проблясваха в мрака.

– Готов ли си? – попита го и бавно се изправи, като се мръщеше от болка.

– А ти? – прошепна Роланд.

Младежът се разкърши и гръбначните му прешлени запукаха като взривяващи се ракети.

– Готов съм, но още не съм се отказал от сандвича със сирене.

– Мислех, че предпочиташ печено пиле.

Еди изстена:

– Не ставай злобен, приятелю.

Когато първите слънчеви лъчи позлатиха планинските склонове, двамата видяха третата врата, а след два часа се озоваха пред нея.

„Ето ни отново заедно“ – помисли си младежът; беше толкова уморен, че му идваше да се просне на пясъка.

Оказа се, че радостта му е била преждевременна – от Одета Холмс нямаше и следа.

– Одета! – изкрещя Еди. Гласът му беше прегракнал като на двойничката на любимата му жена.

Не дочу дори ехо, което би могъл да приеме за отговора на Одета – ерозиралите хълмове дори не отразяваха звука. Чуваха се само ревят на прибора, който беше почти оглушителен на този тесен, клинообразен участък от брега, и воят на вятъра.

– Одета!

Този път той изкрещя толкова силно, че гласът му пресекна, сякаш остра ребена кост преряза гласните му струни. Трескаво заogleжда планинския склон, надявайки се да зърне ръката и, вдигната да привлече вниманието му, или някакво движение, означаващо, че Одета става от земята... или (Боже, опази) ярки петна от кръв върху кафеникавите скали. Питаше се как би постъпил, ако действително види следи от кръв или пък намери револвера, по чиято дръжка от сандалово дърво личат вдлъбнатини от зъбите на хищно животно. Имаше опасност да изпадне в истерия, дори да полудее... и все пак той продължаваше да търси доказателства за трагичната смърт на любимата си. Ала не видя нищо, до слуха му не достигна отведен вик. През това време Стрелецът внимателно разглеждаше третата врата. Беше очаквал да прочете върху нея единствена дума – думата, която беше произнесъл човекът в черно, обръщайки шестата карта на Голготата, където се бяха срещнали.

„Смърт – бе казал Уолтър – но не за теб, Стрелецо.“

Ала на вратата бяха написани три думи и той отново ги прочете, като беззвучно мърдаше устните си: „ОНЗИ, КОЙТО БЛЪСКА.“

„Все пак това означава «смърт»“ – помисли си и знаеше, че е прав. Внезапно му се стори, че гласът на Еди се отдалечава; откъсна очи от вратата и се огледа. Младежът се катереше по склона и продължаваше да вика Одета.

За миг Роланд се съблазни от мисълта да се раздели с него. Твърде възможно беше младежът да открие любимата си все още жива и със запазен разсъдък. Допускаше, че двамата дори могат да заживеят тук, че взаимната им любов рано или късно ще прогони ужасяващата двойничка Дета Уокър. Да, твърде вероятно беше Дета да загине. Роланд беше романтик по душа, ала познаването на реалния живот му подсказваше, че понякога любовта действително преодолява всички препятствия. Какво ли щеше да се случи със самия него? Дори да успееше да вземе от

света на Еди лекарствата, които преди му бяха помогнали, щяха ли да му бъдат от полза сега? Беше много болен и нямаше представа колко напреднала е болестта. Ръцете и краката го боляха, главата му се пръскаше от болка, бронхите му бяха пълни със секрети. Когато кашляше, усещаше бодещи отляво, сякаш ребрата му бяха счупени. Ушите му горяха. Внезапно му хрумна, че може би е настъпил моментът да приключи с всичко това... да се откаже. При тази мисъл като че цялото му същество се възпротиви.

– Еди! – извика той и този път не се задави от кашлицата. Гласът му беше дълбок и мощен.

Младежът се обърна.

– Хайде, мини през вратата – извика той и небрежно махна с ръка, сякаш искаше да се отърве от спътника си и да се заеме с най-важната работа – откриването и спасяването (в случай на необходимост) на Одетата. – Мини през вратата и вземи всичко, което ти е необходимо. Дватама с нея ще бъдем тук, когато се върнеш.

– Съмнявам се.

– Трябва да я намеря. – Той умоляващо изгледа Роланд. – Не мога да я изоставя.

– Разбирам, че си влюбен в нея, но този път искам да ме придружиш.

Еди смаяно се втренчи в него, сякаш не можеше да повярва на ушите си. След няколко секунди промълви:

– Да те придружа ли? Това вече е върхът. Последния път отказа да ме вземеш със себе си, въпреки че имаше опасност да прережа гърлото ти. А сега искаш да рискувам и да оставя Одетата да бъде разкъсана от някой хищник.

– Ами ако това вече се е случило? – попита Роланд, макар да знаеше, че тя не е загинала. Господарката може би беше ранена, но не бе мъртва.

За съжаление и Еди бе убеден в това. Вече десетина дни не беше вземал наркотици и съзнанието му се беше прояснило. Той посочи към вратата и промълви:

– Знаеш, че е жива, иначе проклетата врата щеше да изчезне. А може би си ме излъгал, когато ми каза, че ако не сме тримата заедно, не ще успеем да се възползваме от нея. – Той се обърна с намерението да продължи изкачването, но погледът на Роланд сякаш го приковаваше към склона.

– Да допуснем, че тя е жива – промълви Стрелецът. Говореше

почти шепнешком, както преди няколко дни, когато се опитваше да проникне в съзнанието на жената, впримчена в тялото на отвратителната Дета Уокър. – Тогава защо не ти отговаря?

– Ами... може би е попаднала в ноктите на дива котка – неуверено произнесе младежът.

– Хищниците изяждат колкото могат от жертвите си, но не крият останките им. Да предположим, че дивата котка е завлякла трупа на сянка, за да се върне вечерта и да изяде месото, което не се е вмирисало от горещината. Но в такъв случай вратата щеше да изчезне. Много добре знаеш, че котките не са като онези насекоми, които парализират жертвите си, за да се нахранят с тях по-късно...

– Не е задължително – прекъсна го Еди и си спомни думите на Одета, че много го бива да оспорва чуждото мнение. Прогони предателската мисъл и продължи: – Представи си, че някой хищник я е нападнал, тя се е опитала да го застреля, но първите два патрона не са се взривили. По дяволите, възможно е дори първите четири-пет да са се оказали дефектни. Котката се е нахвърлила върху нея, но преди да успее да прегризе гърлото й... Бум! – Еди удари с юмрук дланта си, представяйки си сцената толкова ясно, като че се беше разиграла пред очите му. – Куршумът може би е убил хищника, наранил го е или само го е изплашил. Е, какво ще кажеш?

– Щяхме да чуем изстрел – тихо отговори Роланд.

Младежът замълча – не можеше да оспори твърдението му. Първия път бяха дочули воя на дивата котка, разнасящ се от двайсетина километра разстояние. Невъзможно беше някой да стреля с револвер и... Внезапно му хрумна нещо и той подозрително изглежда спътника си.

– А може би си чул изстрела, докато съм спал.

– Щеше да те събуди.

– Съмнявам се. Бях уморен до смърт и съм заспал като...

– Като труп – допълни Стрелецът със същия благ тон. – Познато ми е това състояние.

– Значи разбираш...

– Не, драги. Онази нощ също спеше дълбоко, но когато се разнесе воят на дивата котка, ти моментално се събуди и скочи на крака. Причината е, че непрекъснато мислиш за Одета, страхуваш се за нея. Не е имало изстрел и ти много добре го знаеш. Иначе щеше да го чуеш, защото си погълнат от мисли за тази жена.

– А може би тя е убила хищника с камък! – изкрещя Еди. – Как да разбера какво се е случило, ако стоя тук и споря с теб? Представи си, че

Одета е ранена и не може да помръдне, че умира от загуба на кръв! Как ще се почувстваш, ако премина с теб през вратата, а тя умре, докато сме в отвъдния свят? Как ще реагираш, ако се озърнеш и видиш, че вратата безвъзвратно е изчезнала, тъй като Одета е загинала? Тогава ще се окажеш впримчен в моя свят, вместо аз да бъда твой пленник! – Той дишаше тежко и гневно се взираше в Стрелеца, а дланите му бяха свити в юмруци.

Роланд внезапно изпита умора, примесена с отчаяние. Спомни си поговорка, която беше научил от Корт или пък от баща си: „Да спориш с влюбения е като да се опитваш да изгребеш океана с лъжица.“ Еди беше живото доказателство за правдивостта на тази поговорка – позата му изразяваше пълно пренебрежение към останалите и желание да се защитава, все едно Еди Дийн казваше: „Хайде, питай ме каквото желаш. Мога да отговоря на всичките ти въпроси!“

– Може би Одета не е била нападната от дива котка – продължи да говори той. – Намираме се в твой свят, но мисля, че познаваш тази местност колкото аз познавам остров Борнео. Нямаш представа какви животни обитават планинските склонове, нали? Да предположим, че Одета е била отвлечена от маймуна... или от друга гадина...

– Убеден съм, че е в плен на някаква гадина – прекъсна го Стрелецът. – Слава Богу, че болестта не ти е взела напълно ума... – И двамата знаем коя е тази гадина – Дета Уокър.

Младежът понечи да възрази, но неумолимото изражение на Роланд го накара да замълчи, още повече че сам бе осъзнал жестоката истина.

14

– Мисля, че грешиш – упорито промълви той.

– Приближи се, ако искаш да говорим. Имам чувството, че всеки път, когато се опитам да надвиям шума от прибоя, в гърлото ми се забива нож.

– Бабо, защо са ти толкова големи очите? – промълви Еди без да помръдне.

– Това пък какво беше?

– Спомних си една приказка. – Младежът колебливо слезе по склона, но остана далеч от Роланд. – Обаче аз не съм наивно момиченце, което можеш да подмамиш.

– Какво момиченце? Не чух какво каза – излъга Стрелецът.

На около двеста метра от тях, скрито сред гъсталака, напрегнато ги наблюдаваше същество, чиито черни очи бяха необикновено интелигентни, ала лишени от състрадателност. Вятърът и грохотът на приборя заглушаваха гласовете на двамата мъже, но Дета знаеше за какво разговарят. Не и бе необходим телескоп, за да се убеди, че Най-лошият човек вече беше и Най-болният човек. Хрумна и, че Най-лошият на драго сърце би загубил няколко дни (дори няколко седмици), за да изтезва една безнога негърка – в този идиотски свят май липсваха други развлечения – ала Най-болният човек със сигурност имаше само едно желание: час по-скоро да се махне отгук. Да премине през вълшебната врата и да се чупи от този свят. Доскоро той нямаше намерение да се чупи; доскоро съществуваше само в съзнанието и. Тръпки я побиваха, като си помислеше как беше проникнал в главата и, с каква лекота беше преодолял отчаяните и опити да го прогони и отново да стане господарка на съзнанието си. Беше ужасно, направо кошмарно. А най-страшното бе, че тя не разбираше какво предизвиква ужаса и. Безпокоеше я най-вече фактът, че самото нашествие в съзнанието и не я беше изплашило. Знаеше, че ако се замисли, ще проумее истината, но не и се искаше да го стори. Подобен анализ можеше да я отведе на място, подобно на онова, от което са се страхували моряците в древността: на края на света, който картографите са отбелязвали с надпис: „ТУК МОЖЕ БИ ИМА ДРАКОНИ.“ Нашествието на Най-лошия човек в мозъка и я плашеше, защото и беше познато – сякаш се беше случвало и преди... и то неведнъж. Но Дета преодоля страха си и не изпадна в паника. Дори докато се съпротивляваше, тя наблюдаваше какво се случва, спомняше си какво беше видяла през отворената врата, когато Стрелецът я накара да обърне инвалидната количка. Спомняше си как тялото на Най-лошия човек лежеше на пясъка, а Еди се беше навел над него с нож в ръка. Ех, само да беше забил острието в гърлото на Най-лошия човек! Гледката щеше да бъде страшотна. По-хубава дори от клането на прасе!

Младецът не и достави това удоволствие, ала тя успя добре да разгледа тялото на пясъка. Най-лошият човек дишаше, но на брега лежеше именно тялото му – беше безполезно като чувал, който някой глупак е напълнил с плевели или с царевични листа.

Дета притежаваше съзнанието на закоравял престъпник, но разсъждаваше много по-бързо и по-логично от Еди. „Най-лошият човек беше истински гадняр, изпълнен със злоба и гняв. Но вече не е страшен. Знае, че съм тук, ала само гледа как да се чупи, преди да го очисти. Обаче

приятелчето му още има сили и със сигурност ще бера ядове с него. Настоява да ме търси и хич не му пука какво му говори онзи. Сигурно си мисли: «Една черна саката мръсница не може да се мери с мен, големия, силен мъж. Защо да бягам? Непременно ще докопам тази черна мутра. Ще и го мушна веднъж-два пъти, после ще правим с нея, каквото си щем.» Да, със сигурност му се въртят такива мисли, ама хич не ми дреме от този бял тъпак. Хайде, сладурче, сигурно си въобразяваш, че лесно ще хванеш Дета Уокър, а? Що не опиташ, миличко? Ще ти светне, че тоя път си намерил майстора, глупако...“

Ужасяващите и мисли внезапно бяха прекъснати от звук, който шумът на вятъра и грохотът на приборя не успяха да заглушат: изстрел от револвер.

15

– Мисля, че се преструваш и разбираш всичко – заяви Еди. – Абсолютно всичко. Искаш да ме прелъжеш да се приближа до теб, за да ме хванеш. – Той кимна към вратата без да откъсва поглед от Роланд. После, сякаш четеше мислите на Дета Уокър, добави: – Зная, че си болен, но може би се преструваш на по-немошен, отколкото си всъщност. Може би ми устройваш капан.

– Възможно е – сериозно промълви Роланд. – Но намеренията ми са съвсем почтени. – Докато говореше, си мислеше, че младежът донякъде е прозрял намеренията му. – Ако се приближиш още малко, ще бъдеш в пълна безопасност. Започвам да губя сили и вече не мога да креция... – Той се задави, сякаш да потвърди думите си. – Моля те да размислиш върху онова, което правиш и възнамеряваш да предприемеш. Ако не успея да те убедя да ме придружиш, може би ще те накарам да бъдеш нащрек... да се пазиш.

– И всичко това заради твоята скъпоценна Кула – изкиска се Еди, ала все пак се приближи до Роланд. Изпод износените му маратонки излизаха облачета кафеникав прах.

– Заради моята скъпоценна Кула и твоето здраве – промълви Роланд, – а най-вече заради скъпоценния ти живот.

Той извади револвера, който му беше останал, и се втренчи в него със странно и тъжно изражение.

– Ако си въобразяваш, че ще ме изплашиш...

– Не, Еди. Много добре знаещ, че не ще успея да те застрелям. Но

искам да ти дам нагледен урок как всичко се е променило.

Вдигна револвера, но се прицели не в младежа, а в празния бушуващ океан, сетне натисна спусъка.

Еди стисна зъби в очакване на изстрела. Ала изстрел не последва, доту се само глухо изщракване.

Стрелецът отново натисна. Барабанът се завъртя, но отново последва само изщракване.

– Не се притеснявай – промърмори младежът. – Ако се намирахме в моя свят, Министерството на отбраната щеше да те назначи още след първата засечка. По-добре се отка...

Силният гръм заглуши последните му думи така, точно както Роланд умееше да отчупва клончета от дърветата, когато се учеше да стреля по мишена. Младежът стреснато подскочи. Изстрелът накара жуженето на насекомите за миг да стихне. Те плахо подеха песента си едва след като Стрелецът сложи револвера на коленете си.

– По дяволите, какво искаш да докажеш?

– Зависи какво ще чуеш и за какво ще останеш глух – раздражено изрече Роланд. – Искам да ти докажа, че не всички патрони са халосни. Следователно съществува голяма вероятност някои (дори всички) патрони в револвера, които си дал на Одета, да са годни.

– Глупости! – възкликна Еди, замълча за миг, сетне попита: – Защо мислиш така?

– Защото заредих оръжието, с което току-що стрелях, с патрони от задната част на патрондашите..., тоест с онези, които най-много се бяха намокрили. Направих го, за да убия времето, докато те чаках да се върнеш. Всъщност зареждането на револвер не е кой знае колко сложно дори за човек, комуто липсват няколко пръста. – Той се позасмя, но се закашля и закри устата си с длан. Когато се поуспокои, продължи: – Но след като си опитал да стреляш с навлажнени патрони, непременно трябва да разгловиш и да почистиш оръжието. „Редовно разгловявайте и почиствайте револвера“ – това беше първото, което се залови да наби ва в главите ни нашият учител Корт. Нямах представа колко време ще ми бъде необходимо да разгловя, да почистя и да сгловя оръжието си само с една ръка (онази без пръстите е почти безполезна), но си казах, че ако имам намерение да оцелея – а това е най-голямото ми желание, Еди – трябва да проверя способностите си. Да открия за колко време мога да се справя и да се науча да върша трите операции много по-бързо. Хайде, приближи се. Приблечи се, заклевам те в името на предците ти.

– За да те виждам по-добре, дете мое – промърмори Еди, но все пак

направи две крачки към Стрелеца.

– Когато натиснах спусъка и дочух изстрел, за малко не напълних гащите – продължи Роланд и отново се засмя. Еди се ужаси при мисълта, че спътникът му започва да бълнува. – Още първият патрон се оказа годин, но повярвай, че това беше последното, което бях очаквал.

Еди внимателно го наблюдаваше и се опитваше да разбере дали го лъже за револвера, както и за здравословното си състояние. Със сигурност беше болен, но дали положението му беше толкова сериозно? Ако се преструваше, той бе прекрасен актьор, а що се отнасяше до оръжието, Еди не можеше да прецени, тъй като му липсваше опит. Беше стрелял с пистолет може би три пъти в живота си, преди неочаквано да попадне на престрелката в бара на Балтазар. Хенри сигурно разбираше от оръжия, но той беше мъртъв – Еди още не можеше да повярва, че никогла повече нямаше да види брат си и щом се досетеше за това, сърцето му се свиваше от мъка.

– Всички останали патрони се оказаха негодни – отново заговори Стрелецът – затова почистих револвера, презаредих го и отново превъртах целия барабан. Но този път използвах патрони, които не бяха толкова навлажнени. – Той замълча, изкашля се и продължи: – Два от тях бяха наред. Потретих процедурата с разглобяването, почистването и зареждането. Току-що ме видя да изпробвам револвера. – Кисело се усмихна. – Знаеш ли, след първите две изщраквания си казах, че късметът ми е изневерил и че всички патрони ще се окажат навлажнени. Щеше да изглежда адски неубедително, нали? Е, няма ли да се приближиш още малко?

– Каквото и да направиш, няма да ти повярвам – заяви Еди – и няма да се поддам на увещанията ти. Каква беше поуката от всичко това, Роланд?

Стрелецът смаяно го изгледа, сякаш пред него стоеше слабоумен.

– Много добре знаеш, че не те изпратих тук, за да умреш. Не изпратих и двама ви на смърт. За Бога, момче, опомни се! Онази жена има в ръцете си револвер, зареден с годни патрони. – Впери поглед в лицето му и гневно възкликна: – Сигурен съм, че се е скрила някъде наблизо. Въобразяваш си, че ще попаднеш на следите и, ала това едва ли ще се случи, защото планинският склон е осеян със скали, а земята е опечена от слънцето. Повярвай ми, че не Одета, а Дета се е притаила в скривалището си и може би в момента е насочила към нас заредения револвер. Ако ти позволя да отидеш да я търсиш, тя ще те надупчи с куршуми. – Кашлицата отново го задави.

Еди се взираше в безпомощния човек, превит на инвалидната колечка; вълните гръмко се разбиваха в брега, а монотонният вой на вятъра напомняше тананикането на слабоумен. Неочаквано за себе си младежът заяви:

– Не ти вярвам. Може би си запазил един от годните патрони. От теб може да се очаква всичко. – И щом го изрече, разбра колко верни са думите му – Роланд беше готов на всичко заради неговата Кула. Заради неговата проклета Кула.

Господи, колко хитро беше постъпил, поставяйки патрона в третия цилиндър на барабана. Добре го беше изиграл, няма що.

– В моя свят има една поговорка – промълви той. – „Този човек е способен да продаде хладилници на ескимосите.“

– Какво означава това?

– Че няма да се хвана на въдицата ти.

Стрелецът дълго се взира в него, сетне кимна.

– Решил си да останеш, нали? Добре, няма повече да те убеждавам. Колкото до Дета... тя ще съумее да се защитава от хищниците, за разлика от нежната и безпомощна Одета. Предупреждавам те, че за теб е безопасно да не се приближаваш до нея – поне засега – ала знай, че няма да ме послушаш. Това никак не ми харесва, но нямам време да споря с един глупак.

– Да разбирам ли – учтиво запита младежът, – че никой никога не се е опитвал да спори с теб за Тъмната кула, до която жадуваш да се добереш?

Роланд леко се усмихна и почувства безкрайна умора.

– Честно казано, мнозина са се опитвали да ме разколебаят. Навярно, затова предчувствах, че не ще успея да те разубедея. Всички глупци си приличат. Така или иначе съм прекалено изнемощял, за да те хвана и да те принудя да ме последваш; ти си изключително предпазлив и няма да позволиш да те измамя..., а вече нямаме време за глупави спорове. Остава ми само да премина отвъд и да се надявам, че няма да се случи най-лошото. Но преди да тръгна, ще ти дам последен съвет: бъди нащрек, пази се.

Сетне той направи нещо, което накара Еди да се засрами заради поздравленията си (но не и да се откаже от решението си) – отвори барабана на револвера, извади всички патрони и ги замени с нови, от онези, които почти не се бяха намокрили. После с привично движение щракна петлото и промърмори:

– Нямам време да го почистя, но мисля, че сега това няма значение.

Ще ти го подхвърля и гледай да го хванеш, за да не го замърсиш още повече. В моя свят почти не са останали револвери, които да стрелят.

Замахна и хвърли оръжието, а в притеснението си младежът едва не го изпусна. Все пак го хвана и го затъкна в колана си.

Стрелецът стана от инвалидната количка и едва не падна, когато возилото се отмести под натиска на ръцете му; после, олюлявайки се, тръгна към вратата. Сграбчи топката, служеща за дръжка, и за разлика от Еди с лекота я завъртя. Младежът не виждаше какво има отвъд вратата, но дочу шума от уличното движение.

Роланд се обърна и го погледна – сините му очи трескаво проблясваха, а лицето му беше мъртвешки бледо.

16

Дета ги наблюдаваше от скривалището си и очите и жадно блестяха.

17

– Запомни съвета ми, Еди – дрезгаво изрече Стрелецът и пристъпи напред. Тялото му се строполи пред вратата, сякаш се беше блъснало в каменна стена.

Еди изпита почти непреодолимо желание да се приближи до вратата и да види къде и в какъв период от време е попаднал спътникът му. Вместо това се обърна и отново огледа хълмовете и планинския склон, без да сваля ръка от револвера. „Ще ти дам последен съвет...“

Внезапно, докато оглеждаше кафеникавите хълмове, младежът почувства страх. „Бъди нащрек, пази се.“

Не се забелязваше никакво движение, ала Еди чувстваше, че тя е там.

Не, не беше Одета – поне за това Стрелецът не беше излъгал. Недалеч от него се спотайваше Дета. Преглътна и му се стори, че в гърлото му е заседнала бучка.

„Бъди нащрек.“

Роланд беше прав – наистина трябваше да се пази, но никога досега не беше изпитвал подобна нужда от сън. Нямахме смисъл да се съпротивява – ако не му се предадеше доброволно, сънят щеше да го

завладее насила.

Тогава Дета щеше да напусне скривалището си.

Дета!

Еди упорито се съпротивляваше на умората, взираше се изпод натежалите си клепачи към хълмовете, където не помръдваше нищо, и се питаше след колко ли време Роланд ще се върне с третата си жертва – Убица.

– Одета! – провикна се той, макар че не се надяваше да получи отговор. Нито звук не нарушаваше тишината. Еди зачака.

УБИЕЦЪТ

ПЪРВА ГЛАВА
ГОРЧИВО ЛЕКАРСТВО

1

Когато Стрелецът проникна в съзнанието на Еди, на младежа за миг му прилоша, стори му се, че го наблюдават (Роланд не бе почувствал нищо подобно, по-късно Еди му разказа какво е усетил). С други думи, той смъртно долови присъствието на Стрелеца. В случая с Дета Роланд беше принуден „да се втурне“ в съзнанието и. Тя не само го усети – по някакъв странен начин сякаш го очакваше – него или някои по-чест посетител. Така или иначе Дета знаеше за неговото присъствие от първия миг, в който той се оказа в съзнанието и.

Джак Морт не чувства нищо. Вниманието му изцяло беше съсредоточено върху момчето. От две седмици го следеше, а днес щеше да го убие.

2

Макар момчето да стоеше с гръб към онзи, през чиито очи сега гледаше Роланд, Стрелецът веднага го позна. Това беше момчето, което беше срещнал в крайпътната станция, което беше спасил от Оракула и чийто живот беше пожертвал, когато трябваше да избира между възможността да го спаси или да настигне човека в черно; момчето, което миг преди да падне в бездната, бе промълвило: „Тогава върви – има и други светове освен този.“ И, разбира се, беше абсолютно право.

Момчето се наричаше Джейк.

В едната си ръка носеше хартиен плик, в другата – синя платнена чанта. Съдейки по ъгловатите очертания под тъканта, Стрелецът предположи, че чантата е пълна с книги.

Колите профучаваха по улицата, която хлапето се готвеше да пресече; Роланд разбра, че се намира в същия град, от който беше похитил Затворника и Господарката, ала в момента тези подробности нямаша

значение. Най-важното беше онова, което щеше да се случи – или да не се случи – през следващите няколко секунди.

Джейк не беше преминал в света на Стрелеца през някаква вълшебна врата; беше се озовал там по доста жесток и прозаичен начин, след като беше загинал в собствения си свят. След като го бяха убили. Или по-точно, след като го бяха блъснали.

Беше попаднал под колелата на преминаваща кола, когато отиваше на училище, стиснал в едната си ръка плика със закуската си, а в другата чантата с учебниците.

Блъснал го беше човекът в черно.

„Ще го направи... ще го направи след секунда. Това ще бъде наказанието ми, задето убих момчето в моя свят – да видя как причиняват смъртта му и да не мога да попреча на убиеца.“

Ала през целия си живот Стрелецът беше свикнал да се съпротивлява на злата участ – това бе неговата същност, неговата ка, ако желаете – затова той се „втурна“ в мозъка на хлапето; рефлексите му така дълбоко се бяха вкоренили в съзнанието му, че почти се бяха превърнали в инстинкти.

Когато пристъпи в другия свят, му хрумна едновременно ужасяваща и иронична мисъл: ами ако се е озовал в тялото на човека в черно? Ами ако в мига, когато се хвърли да спаси момчето, забележи как собствените му ръце блъскат хлапето? Ами ако чувството за контрол е илюзорно, ако последната жестока шега на Уолтър е да го накара да убие момчето?

3

Джак Морт потръпна и за миг се разсея. Точно когато се готвеше да скочи и да блъсне детето на уличното платно, той изпита странно усещане, сякаш насекомо беше ухапало врата му. Сигурен бе, че не го е ужилила оса или пчела, тъй като мястото само го сърбеше като ухапано от комар. Неприятното усещане му попречи да се съсредоточи в решаващия момент. Той се плесна по врата и отново насочи вниманието си към момчето.

Стори му се, че всичко това се случи в един миг, но всъщност изминаха седем секунди. Джак не усети нито проникването на Стрелеца, нито отдръпването му, а хората около него (хора, които бързаха да отидат на работа и които бяха излезли от намиращата се наблизо станция на

метротото) не забелязаха как зад очилата с позлатени рамки очите на Джак промениха цвета си и станаха светлосини. Никоой не забеляза как тези очи отново потъмняха до обичайния си кобалтов цвят. Когато той отново погледна към момчето, изпита неопишуемо раздражение и гняв, забелязвайки, че е пропуснал шанса си. Светофарът се смени на зелено.

За миг Джак се загледа след момчето, което прекосява улицата, повлечено от многолюдната тълпа, сетне се обърна и си запробива път сред потока от пешеходци.

– Хей, господине! Внимавайте... – извика му някаква хлапачка с восьчножълто лице. Той грубо я блъсна и дори не се обърна, когато момичето гневно изкрещя, а чантата с учебниците му падна на земята. Джак продължи по Пето Авеню, отдалечавайки се от Четирийсет и трета улица, където бе възнамерявал да убие момчето. Беше свел глава и стискаше толкова силно устни, че сякаш нямаше уста, а само белег от отдавна зараснала рана над брадичката. Щом успя да се измъкне от тълпата пешеходци на ъгъла, той не забави крачка, а забърза, прескачайки Четирийсет и втора, Четирийсет и първа и Четирийсета улица. По пътя си мина покрай сградата, където живееше момчето, и дори не я погледна, въпреки че през последните три седмици всеки ден го беше проследявал оттук до ъгъла на Пето Авеню, където възнамеряваше да го блъсне.

Момичето, което беше блъснал, продължаваше да крещи след него, но той не му обърна внимание. Любител ентомолог едва ли би обърнал повече внимание на обикновена пеперуда.

До известна степен Джак Морт напомняше любител ентомолог. По професия беше преуспяващ експерт счетоводител. Убийствата бяха неговото хоби.

4

Стрелецът се оттегли в дъното на съзнанието на Джак Морт и едва не припадна. Изпитваше облекчение, че това не е човекът в черно, но същевременно беше обзет от ужас от чудовишно проникновение.

Макар да бе отделено от тялото му, неговото съзнание, неговото ка беше както винаги рационално, но внезапното прозрение му поддържа така, сякаш го бяха ударили с чук по челото.

Узна истината не когато проникна в главата на Джак Морт, а когато, успокоен за съдбата на момчето, се отдръпна. Разбра връзката между

този човек и Одета – прекалено невероятна и същевременно ужасяващо логична, за да бъде случайна; разбра още кои ще бъдат тримата му спътници, предсказани чрез картите.

Двамата вече познаваше, а третият не беше този човек... този убиец; третият, назован от Уолтър, беше възплъщение на Смъртта.

„Смърт..., но не за теб“ – така беше казал Уолтър, който дори преди края си още притежаваше сатанинска хитрост. Отговорът му беше като отговор на адвокат... толкова достоверен, че истината можеше да остане незабелязана в сянката му. Роланд нямаше да умре, а да се превърне в самата Смърт.

Затворникът, Господарката... Смъртта беше третата карта. Неочаквано Стрелецът осъзна, че третият – това е самият той.

5

Роланд нахлу в съзнанието на непознатия като снаряд или дистанционно направлявана ракета, програмирана да насочи тялото, което сега обитаваше, към човека в черно още в мига, когато го зърнеше.

Едва по-късно се замисли какво би могло да се случи, ако попречеше на човека в черно да убие Джейк – възникването на парадокс, празнина във времето и пространството, която щеше да отмени всичко, което се беше случило след пристигането му в крайпътната станция..., защото, ако спасеше Джейк в този свят, хлапето нямаше да попадне в неговия и ходът на събитията щеше да се промени.

Не можеше да си представи колко колосални щяха да бъдат промените. Имаше опасност да настъпи краят на странстванията му, ала подобна мисъл дори не му минаваше през ума. Разбира се, лесно му беше да размишлява сега, след като деянието беше извършено; дълбоко в себе си той съзнаваше, че ако беше срещнал човека в черно, никакви последствия, парадокси или предопределения на съдбата нямаше да му попречат да сведе главата на човека, чието тяло обитаваше, и да връхлети върху Уолтър. Безсилен беше да постъпи по друг начин, както е безсилен револверът пред пръста, натискащ спусъка му.

Ако постъпката му означаваше край на мечтите му, на търсенето на Тъмната кула, то изобщо не го беше грижа.

Набързо огледа хората, които се бяха скупчили на светофара, като внимателно се взираше не само в лицата на мъжете, а и на жените, за да се убеди, че сред пешеходците няма човек, преоблечен като жена.

Уолтър го нямаше.

Постепенно Роланд се отпусна, както в последния момент може да се отпусне пръстът, натискащ спусъка. Уолтър не се навърташе около момчето и внезапно Стрелецът разбра, че още не е настъпил фаталният момент. Момчето щеше да умре – след две седмици, след една или може би още утре, но не през този ден.

Оттегли се в дъното на съзнанието на Джек Морт, по пътя видя нещо...

6

... заради което едва не припадна: човекът, в чието съзнание бе проникнал през третата врата, някога беше дебнал през прозореца на не-обитаем жилищен блок, превърнал се в убежище за пияници и психопати, които често ношуваха тук. Присъствието на пияниците се доказваше от отвратителната миризма на потта и урината им, а изкривеното съзнание на безумците сякаш изпускаше специфично зловоние. Стаята беше празна с изключение на два стола; Джек Морт седеше на единия, а с другия беше залостил вратата. Не се страхуваше от неканени гости, но не искаше да рискува. Седеше близо до прозореца, което му даваше възможност да наблюдава улицата, същевременно се криеше в сянката, за да не бъде забелязан от случаен минувач.

Държеше напукана тухла; беше я измъкнал от стената под прозореца, където градежът не беше добре циментиран. Тухлата беше стара и вече изронена по ъглите, но много тежка. Беше покрита с остатъци от хоросан, които напомняха полепнали корали. Джек възнамеряваше да хвърли тухлата върху нечия глава. Беше му все едно коя ще бъде жертвата му; когато ставаше въпрос за убийство, господин Морт не проявяваше претенции.

Не след дълго забележа трима души, които очевидно бяха членове на едно семейство: мъж, жена и момиченце. Малката вървеше от вътрешната страна на тротоара, вероятно за да бъде в по-голяма безопасност от преминаващите коли. Улицата беше близо до железопътната гара и движението бе много интензивно, но Джек Морт не се интересуваше от профучаващите автомобили. Тревожеше го фактът, че зданията срещу къщата, където се намираще, бяха разрушени; сега там се простираще поляна, обсипана със счупени дъски, отломки от тухли и счупени стъкла, които блещукаха под лъчите на слънцето.

Той се приближи до прозореца и за секунда надникна навън; носеше тъмни очила, а русата му коса беше скрита от плетена вълнена шапка. Маскировката му беше допълнителна мярка за сигурност като стола, с който бе залостил вратата. Въпреки че беше предвидил всичко, предпочиташе да се застрахова срещу неочаквано възникнали опасности.

Носеше и много широк пуловер, достигащ до средата на бедрата му, който би попречил на случайния свидетел да прецени какво е телосложението му (Джак Морт беше много слаб). Безформената горна дреха изпълняваше още една функция: всеки път, когато изпращаше някого в „бездната“ (така наричаше убийствата), той получаваше ерекция и се изпразваше, а дългият пуловер прикриваше мокрото петно върху джинсите му.

Тримата вече приближаваха.

Джак Морт си помисли: „Не действай прибързано... бъди търпелив и изчакай най-подходящия момент.“

Внезапно се разтрепери. Вдигна тухлата, притисна я до корема си, отново я вдигна и се надвеси през прозореца. Вече беше напълно спокоен; удивляваше се от хладнокръвието си, с което винаги действаше в решаващия момент. Хвърли тухлата и я проследи с поглед. Преобръщайки се, тя полетя надолу. Джак ясно виждаше засъхналия хоросан по повърхността и. В подобни моменти виждаше всичко прекалено отчетливо, сякаш го наблюдаваше през увеличително стъкло; падащата тухла беше нов детайл от действителността, който той бе създал, както скулпторът създава с длетото си нови форми от грубия камък; в подобни случаи се наблюдава най-забележителното явление – сливане на логиката и върховното удоволствие.

Понякога той не попадеше в целта, както ваятелят може да сгреша, но този път попадението му беше отлично. Тухлата удари по главата момиченцето с пъстрата рокличка. Джак видя бликналата кръв, която беше по-яркочервена от тухлата, ала щом засъхнеша, щеше да придобие същия кафеникав цвят. Чу ужасения вик на майката, но не видя лицето и, тъй като вече се беше отдръпнал от прозореца.

Тичешком прекоси стаята и запрати в ъгъла стола, който подпираше вратата. Бързо свали пуловера, извади кърпа от задния си джоб и я използва, за да натисне дръжката. Не биваше да оставя отпечатьци от пръстите си. Само загубеняците оставяха отпечатьците си.

Пъхна кърпата обратно в задния си джоб, излезе в коридора и като пияница се заклатушка към външната врата, без да се оглежда. Само смотаняците се оглеждаха.

Умните хора знаеха, че ако се озъртат, положително ще привлекат вниманието на случайните свидетели. Сетне на някое хитро ченге можеше да му хрумне, че обстоятелствата около произшествието са съмнителни, и да започне разследване. И всичко това заради едно нервно озъртане. Джек беше сигурен, че никой не ще го свърже с това престъпление, дори ако възникнеха подозрения и започнеше разследване, но...

По принцип допускаше само приемливия риск и се стараше да сведе до минимум опасността. С други думи – винаги залостваше със стол вратата.

Тръгна по мръсния коридор с плесенявали от влагата стени; вървеше с наведена глава и мърмореше като скитниците, които бродят по улиците. Още чуваше как жената крещи (навярно беше майката на момиченцето), но звукът бе приглушен и му се струваше някак маловажен. Всичко, което се случваше след това – виковете, суматохата, писъците на ранените (ако ранените бяха способни да пищят), изобщо не интересуваха Джек. Интересуваше го само онова, което променяше хода на събитията, живота на хората... и може би съдбите не само на жертвите му, но и на обкръжаващите ги личности – явлението напомняше концентричните окръжности, образуващи се около камък, хвърлен в езерце.

Може би именно днес той, Джек Морт, беше променил съдбините на света, или пък щеше да го стори в бъдеще, по време на някои от следващите си „подвизи“.

Усещането беше върховно, нищо чудно, че го караше да се изпразва в джинсите си.

Не срещна никого, докато слизаше по стълбите, но все пак продължи да се олюлява. Стараше се да не залита, защото пияният се набиваше в очи. Мърмореше нещо неразбираемо, защото не искаше да преиграва – това можеше да се окаже прекалено опасно.

Излезе през задната врата, чиято ключалка беше разбита, и се озова на мръсна уличка, осяяна със стъкла от счупени бутилки, които проблясваха като скъпоценни камъни.

Беше планирал бягството си предварително, както планираше всичките си действия (допускай само приемливия риск, старай се да сведеш до минимум опасността, бъди стриктен във всичко, което правиш); заради методичността му колегите му подмятаха, че щял да стигне далеч (той действително преследваше големи цели и нямаше намерение да отиде в затвора или на електрическия стол).

Неколцина души тичаха по съседната улица, ала очевидно искаха да разберат защо крещи жената и никой не обърна внимание на Джек

Морт, който беше свалил плетената вълнена шапка, но не и тъмните очила – те не се набиваха на очи, тъй като слънцето грееше ярко.

Той свърна в една странична уличка... след малко се озова на друга улица, близо до автобусната спирка. След по-малко от минута автобусът пристигна – всичко това беше част от грижливо подготвения план на Джек. Щом сгъваемата врата се отвори, той се качи и пусна монетата от петнайсет цента в специалния прорез. Шофьорът дори не го погледна, но дори да го беше сторил, щеше да види невзрчен човек в джинси и по всяка вероятност безработен, тъй като провисналият му пуловер изглеждаше като подарен от Армията на спасението.

„Бъди подготвен за всичко, за да бъдеш винаги на върха!“ В това се криеше тайната на успеха му както на работното място, така и по време на „забавленията“ му.

На девет пресечки от спирката имаше паркинг. Джек слезе от автобуса, качи се на автомобила си (добре запазен шевролет, произведен в средата на петдесетте години, който не се набиваше на очи), включи двигателя и се отправи обратно към Ню Йорк. И този път се беше отървал безнаказано.

7

Всичко това се мярна пред очите на Стрелеца само за миг. Ала преди ужасеното му съзнание да се „самоизключи“, за да го спаси от полудяване, той видя още нещо. Не всичко, но достатъчно. Напълно достатъчно.

8

Видя как Морт старателно изрязва с остър нож малка бележка, поместена на четвъртата страница на „Ню Йорк Дейли Мирър“. Заглавието гласеше: „Чернокожо момиченце изпада в кома след нещастен случай.“ Видя как Морт намазва обратната страна на изрезката с четчица, прикрепена към капачката на шишенцето с лепило. Видя как Морт залепва изрязания текст в средата на празна страница от албум, който, съдейки по дебелината му, съдържаеше още много изрезки. Видя първите редове от дописката: „Петгодишната Одета Холмс, която пристигнала в Елизабеттаун в Ню Джърси, за да присъства на сватбата на леля си, е

станала жертва на странен нещастен случай. Преди два дни момиченцето вървяло с родителите си към железопътната гара, когато внезапно върху главата му паднала тухла...“

Но това не е бил единственият случай, когато Джак Морт е насочвал вниманието си към нея, нали?

През годините, които бяха изминали между онова фатално утро и още по-фаталната вечер, когато мотрисата беше отрязала краката на Одета, той бе хвърлил доста предмети и беше убил доста хора.

Сетне отново беше дошъл редът на Одета. Първия път Джак беше хвърлил тухла върху главата и. Втория път я беше хвърлил под мотрисата на метрото. „Нима ми е съдено този човек да бъде мой спътник? Що за чудовище е той?“ – запитва се Стрелецът.

Внезапно си спомни за Джейк, за онзи, който го беше блъснал под колелата на автомобила и го беше изпратил в този свят; стори му се, че чува смеха на човека в черно и това го довърши. Той припадна.

9

Когато се свести, видя прегледно подредени цифри, изписани върху зелена хартия. Листът беше разчертан отвесно и перпендикулярно, така че всяка цифра приличаше на затворник в килия.

Помисли си: „Това е нещо ново.“

Дали не съставяше нов план? Едва ли бе способен на подобно нещо. Но все пак му бе хрумнала някаква идея.

„Колко ли време съм бил в безсъзнание? – внезапно се запитва той и беше обзет от паника. – Когато преминах през вратата, беше около девет. Колко ли време...“

Той пристъпи напред.

Джак Морт, който вече беше като кукла на конци, контролирана от Роланд, вдигна очи и забеляза, че стрелките на скъпия кварцов часовник на бюрото му показват един и петнайсет.

„Господи, толкова ли е късно? Какво ли се е случило с Еди? Беше уморен до смърт и едва ли е останал буден толкова дълъг...“

Стрелецът накара Джак да обърне глава. Вратата все още беше на мястото си, но това, което Роланд видя през нея, надминаваше най-лошите му очаквания.

Забеляза две сенки – едната беше на инвалидната количка, другата на недъгаво човешко същество; то се подпираше на лакти, а краката му

липсваха, тъй като бяха отрязани със същата студена жестокост както пръстите на Роланд.

Сянката се раздвижи.

Роланд мигновено накара Джак Морт да извърне глава, движейки се с мълниеносната скорост на атакуваща змия.

„Тя не бива да поглежда през вратата, докато бъда готов. Дотогава не трябва да вижда нищо, освен тила на този човек.“ Ала Дета Уокър не можеше да види Джак Морт, тъй като човекът, който се взираше през отворената врата, съзираше само онова, което съзираше „домакинът“. Дета щеше да види лицето на Морт само ако той застанеше пред огледало (въпреки че това можеше да доведе до ужасяващи парадокси и повторения), но дори и тогава това нямаше да означава нищо за двете Господарки, както и лицето на Господарката не би се сторило познато на Морт. Два пъти те се бяха озовавали в смъртоносна близост, но никога не се бяха виждали.

Стрелецът не желаше едната господарка да види другата. Поне засега.

Идеята, която му беше хрумнала преди малко, постепенно се превърна в план.

Ала съдейки по светлината, в отвъдния свят беше вече три следобед, може би дори четири. Колко ли време оставаше до падането на мрака, когато щяха да се появят омарите и да сложат край на живота на Еди?

Три часа... или само два.

Можеше да се върне и да се опита да спаси младежа..., но знаеше, че Дета Уокър иска точно това. Беше му заложила капан, също както селяните, страхувачи се от кръвожадния вълк, поставяха за примамка жертвено агне. Възможно бе да се пресели обратно в болното си тяло... но не за дълго, в противен случай беше обречен на гибел. Едва сега осъзна, че вижда само сянката на Дета, защото тя лежеше до вратата и се готвеше да го застреля. Щом тялото на Роланд помръднеше, щеше да последва изстрел, който щеше да сложи край на живота му.

Дета се страхуваше от него, ето защо щеше да побърза да го довърши. Ала смъртта на Еди щеше да бъде мъчителна.

Струваше му се, че чува лукавото кискане на Дета Уокър, която повтаряше: „Май ти се иска да ме очистиш, тъпако! Иска ти се, нали? Хайде, ела, сигурно не се страхуваш от една стара и саката негърка.“

– Има само един начин – прошепнаха устните на Джак Морт. – Само един.

Вратата се отвори и в канцеларията надникна плешив човек с очила, който попита:

– Докъде стигна със сметката на Дорфман?

– Чувствам се много зле, повдига ми се. Нищо чудно да съм получил хранително отравяне.

Плешивият разтревожено го изгледа.

– Да не би да си пипнал грип? Чух, че в града имало епидемия.

– Нищо чудно.

– Хайде, прибери се у дома, но в пет утре следобед трябва да приключиш с документацията на Дорфман.

– Непременно.

– Гледай да не ме подведеш – знаеш какъв досадник е той...

– Няма.

Плешивият се втренчи в него, сетне кимна.

– Да, иди си вкъщи. Изглеждаш не на себе си.

– Така е.

Очилатият побърза да затвори вратата.

„Усети присъствието ми – помисли си Стрелецът. – Но има и още нещо – всички тук се страхуват от Джек Морт, въпреки че не знаят причината. Страхуват се, и то напълно основателно.“

Джек Морт, в чието тяло се беше вселил Роланд, стана, намери куфарчето, което носеше в мига на проникването на Стрелеца, и пхна в него всички документи, лежащи върху бюрото.

Изпита желание още веднъж да погледне към вратата, но устоя на изкушението. Реши да погледне отново едва когато беше готов да рискува всичко и да се върне в своя свят.

Времето му беше ограничено, а трябваше да свърши много неща, които не търпяха отлагане.

ВТОРА ГЛАВА ГЪРНЕТО С МЕД

1

Дета беше залегнала в пролуката, образувана от две огромни скали, които се бяха наклонили една към друга като старци, вкаменили се в мига, когато са споделяли някаква зловеща тайна. Тя наблюдаваше как

Еди тича нагоре-надолу по каменистия склон и я вика, докато напълно прегракна. Юношеският мъх по страните му бе заменен от брада и отдалеч Еди изглеждаше като възрастен. Но когато три-четири пъти мина покрай нея (единия път толкова близо, че ако протегнеше ръка, тя щеше да го сграбчи за глезена), се виждаше, че това е хлапак, който при това е уморен до смърт.

Одета щеше да го съжали; Дета го наблюдаваше като хищник, готов да се хвърли върху жертвата си.

Когато за пръв път пропъзля в пролуката между скалите, под ръцете и нещо прашеше като изсъхнали есенни листа. Когато очите и свикнаха с полумрака, тя видя, че това не са листа, а костите на някакви дребни животинки. Съдейки по пожълтелите от времето костици, тук някога е била бърлогата на хищник – невестулка или пор. Навярно зверчето е напускало убежището си нощем, когато е надушвало плячката си сред по-гъстата растителност нагоре по планинския склон. Улавяло е жертвата си, изяждало я е и е донасяло остатъците тук, за да ги дояде на следващия ден, когато, спотаено в бърлогата си, отново е очаквало падането на нощта.

Сега тук се спотайваше по-голям хищник; отначало Дета възнамеряваше да постъпи като предишния обитател на бърлогата: да изчака Еди да заспи (което със сигурност щеше да се случи), сетне да го убие и да скрие тялото му тук. След това щеше да вземе двата револвера, да се притаи до вратата и да чака завръщането на Най-лошия човек. Хрумна и да изстреля няколко куршума в тялото му веднага щом се справи с Еди, после реши, че идеята и е глупава. Ако тялото на Най-лошия човек изчезнеше, той не можеше да се върне в него, което означаваше, че тя трябва да се прости с надеждата си отново да попадне в своя свят.

Как да принуди Най-лошия човек да я вземе със себе си? Едва ли щеше да успее. Ами ако щастieto и се усмихнеше? Имаше повече шансове, ако Стрелецът разбереше, че Еди още е жив. Докато размишляваше, и хрумна гениална идея.

2

Тя беше хитра и лукава по природа, но също така бе недоверчива и неуверена..., макар че би се присмяла на онзи, който се осмелеше да и го каже.

Скептицизмът и я караше да гледа с подозрение на всекиго, чийто

интелект се доближаваше до нейния. Ето защо се отнасяше с недоверие към Стрелеца.

Когато чу изстрела, тя погледна към Роланд и видя дима, излизащ от дулото на револвера му. Той презареди и подхвърли оръжието на Еди, сетне премина през вратата.

Дета знаеше какво подсказваше жестът му – че не всички патрони са мокри и револверът ще послужи на младежа да се защитава. Знаеше и какво и „намекаше“ Роланд (разбира се, Най-лошият човек беше сигурен, че тя ги наблюдава; дори да беше заспала, когато двамата бяха започнали спора си, логично бе изстрелът да я е събудил): „Не се доближавай до приятеля ми. Оръжието му е заредено.“

Но понякога Сатаната е много лукав и хитър.

Хрумна и, че дори Най-лошият човек да е разиграл представление специално за нея, може би е намислил нещо, което искаше да запази в тайна от нея и от Еди. Може би си е казал: „Ако Дета види, че тези патрони не са мокри, сигурно ще си помисли, че и оръжието, което и е дал Еди, също може да стреля.“ Но имаше и друга вероятност – да е предположил, че Еди ще заспи, а тя ще се възползва от това, ще открадне револвера му и ще се скрие в убежището си.

Да, Най-лошият човек положително беше предвидил подобна възможност. Не беше тъп като останалите белокожи и сигурно се досещаше, че Дета ще съумее да се възползва от наивността на младежа.

Ами ако нарочно е заредил този револвер с навлажнени патрони? Веднъж вече я беше измамил – защо да не опита втори път? Дета се беше убедила, че оръжието действително е заредено, но нищо не и гарантираше, че патроните са годни. Най-лошият човек едва ли би рискувал дори един от тях да бъде достатъчно сух, за да се взриви. Нищо чудно да е измислил начин да ги направи негодни – в края на краищата оръжието бяха неговият занаят. Но защо би го направил? За да я подмами да излезе от скривалището си, разбира се. Тогава Еди ще насочи към нея револвера, който може да стреля, и този път въпреки умората си няма да допусне същата грешка.

„Умен ход, бяла мутро – помисли си Дета в сенчестата си бърлога, в това тясно, но някак уютно тъмно местенце, чийто под беше покрит с оглогани кости. – Умен ход, но няма да се хвана на въдицата ти.“

Нямаше защо да убива Еди; трябваше само да прояви търпение и да чака.

Страхуваше се само от едно – че Стрелецът може да се върне преди младежът да е заспал. Ала от Роланд нямаше и следа, безжизненото му тяло на прага на вратата не помръдваше. Може би още не беше успял да си набави необходимото лекарство... или пък му се беше случила някаква неприятност. Според Дета мъжете като него лесно „намираха“ неприятностите, както разгонената кучка намира похотлив пес.

В продължение на два часа Еди напразно търсеше жената, която наричаше Одета (о, как омразно и беше това име!), тичаше нагоре-надолу по склона и крещеше, докато накрая съвсем прегракна.

Най-накрая направи онова, което тя очакваше – върна се на брега и седна до инвалидната количка, като отчаяно се озърташе. Нежно докосна едното колело, сякаш го милваше, сетне отпусна ръка и тъжно въздъхна.

Дета почувства, че стоманени пръсти я стиснаха за гърлото; болка прониза главата и като мълния, стори и се, че чува глас, който я викаше или и заповядаше нещо. „Няма да успееш – помисли си тя, макар да нямаше представа кой се беше появил в съзнанието и и с кого разговаряше. – Няма да успееш, не и този път. Не сега... а може би и никога повече.“ Болката отново прорязва главата и и Дета стисна юмруци. Лицето и също като че се сви в юмрук, изкриви се в съсредоточена гримаса – изгражението и беше едновременно ужасяващо и забележително – странна смесица от уродливост и почти блажена решителност.

Болката не се появи отново, не се разнесе и гласът, който чуваше в подобни мигове на страдание. Тя зачака.

Еди подпря брадичка върху юмруците си, опитвайки се да не заспи. Скоро обаче главата му клюмна, юмруците му се плъзнаха нагоре по страните му. Дета търпеливо чакаше, а черните и очи зловещо пробрясваха.

Младежът рязко вдигна глава. Сетне скочи на крака, приближи се до водата и наплиска лицето си.

„Браво, бял боклук. Жалко, че тук няма хапчета за ободряване. С удоволствие щеше да изгълташ няколко, нали?“

Този път Еди седна на инвалидната количка, но очевидно реши, че е прекалено удобна. Дълго се визира във вратата („Какво виждаш там, момченце? Дета на драго сърце би ти дала двайсет долара, ако и разкажеш!“), сетне отново седна на пясъка и подпря брадичка на юмруците

си. Скоро главата му отново клюмна.

Този път не успя да се пребори с умората. Брадичката му се отпусна върху гърдите му и дори шумът на приборя не успя да заглуши хъркането му. Скоро легна по хълбок и се сви на кълбо.

Деца изпита изненада, отвращение и страх, когато ненадейно усети съжаление към белокожия младеж. Приличаше на хлапе, което се е опитало да остане будно, за да посрещне Новата година, но в края на краищата умората е взела връх. След миг обаче тя си спомни как Еди и Най-лошият човек я принуждаваха да яде отровна храна, как я дразнеха, отдръпвайки от устата и парченцата осолено месо... докато накрая се бяха изплашили, че тя ще умре от глад. „Ако са се страхували за живота ти, защо са се опитвали да ти пробутат отровна храна?“

Въпросът я стресна не по-малко от внезапно обзелото я съжаление към младежа. Не беше свикнала да си задава въпроси, освен това гласът в съзнанието и сякаш не беше нейният.

„Не са искали да ме довършат с гадната храна, а само да ме накарат да драйфам, за да ме зяпат и да ми се присмиват.“ Изчака двайсетина минути, сетне запълзя надолу към брега: изгласкваше тялото си със силните си ръце и се извиваше като змия, без да откъсва поглед от младежа. Би предпочела да почака още час... или поне още трийсет минути, докато малкият педераст заспеше по-дълбоко, ала не можеше да си позволи подобен лукс. Най-лошият човек можеше да се върне всеки момент.

Когато почти допълзя до Еди (който продължаваше да хърка като заклан), тя сграбчи някакъв камък, гладък от едната страна и заострен от другата. После продължи да пълзи към мястото, където лежеше Еди; в черните и очи проблясваха зловещи пламъчета.

4

Планът и беше елементарен – възнамеряваше да смаже с камъка главата на младежа, после щеше да вземе револвера и да изчака завръщането на Роланд.

Когато той отново се всели в тялото си и седне на пясъка, ще му постави ултиматум: да я върне в нейния свят, в противен случай ще го убие. Ще му каже още: „Ще бъдем квит, сладурче. Приятелчето ти гушна босилека, а без него няма да постигнеш нищо.“

Ако револверът, който Стрелецът беше дал на Еди (от този човек, когото тя мразеше и от когото се страхуваше както от никого на света,

можеше да се очакват всякакви подлости) откажеше да стреля, Дета все пак щеше да убие Роланд – с камък или дори с голи ръце. Беше болен, на дясната му ръка липсваха два пръста. Да, лесно щеше да преодолее съпротивата му.

Ала щом се озова на сантиметри от Еди, в съзнанието и проблесна тревожна мисъл: „Какво ще стане, ако онзи разбере какво си направила? Ако го узнае в мига, когато убиеш малкия?“ Друг въображаем глас и отговори: „Няма да разбере нищо. Ще бъде прекалено зает с търсене на проклетото лекарство. Нищо чудно да си е намерил мацка, която да изчука.“

Ала семената на съмнението вече бяха посети. Дета беше подслушала разговора на двамата мъже, докато се преструваше на заспала. Най-лошият човек трябваше да направи нещо. Не беше разбрала точно какво, но бе чула да споменават някаква кула. Нищо чудно Роланд да си въобразяваше, че тази кула е пълна със злато и скъпоценни камъни. Беше казал, че за да я достигне, му е необходима помощта на Еди, Дета и на още някакъв човек. Навярно бе казал истината – наличието на странната врата го доказваше.

Ако вратата беше вълшебна, Роланд положително щеше да узнае, че Дета е убила спътника му. Ако чрез убийството прекъснеше пътя му към кулата, това бе равнозначно на унищожаване на единственото, заради което живееше белият мръсник. А ако той загубеше смисъла на живота си, Бог знае какво би могъл да стори, тъй като щеше да му бъде все едно.

Дета потръпна, като си представи какво ще и стори Най-лошият човек.

Но ако не убиеше Еди, какъв изход имаше? Можеше да вземе револвера, докато младежът спеше, но когато Роланд се върнеше, едва ли щеше да се справи с двамата. Да, изходът беше съмнителен.

Очите и попаднаха на инвалидната количка; тя понечи да извърне поглед, но внезапно забеляза дълбокия джоб от външната страна на облегащата. От него стърчеше краят на въжето, с което я бяха привързали към количката. В този миг тя разбра какво ще направи.

Промени „курса“ и запълзя към неподвижното тяло на Стрелеца. Възнамеряваше да вземе всичко необходимо от раницата, която той наричаше „чанта“, после щеше да грабне въжето... тя сякаш се вкамени, когато погледна към вратата.

Подобно на Еди и тя изтълкува картината, която виждаше, като сцена от филм..., но този път кадрите като че бяха от телевизионен

криминален филм. Действието се развиваше в някаква аптека. Продавачът изглеждаше изплашен до смърт... което никак не беше чудно, тъй като в главата му беше насочен револвер. Човекът говореше нещо, но гласът му почти не се чуваше, сякаш минаваше през устройство за заглушаване на звука. Дета не разбираше нито дума, не виждаше и човека, който държеше револвера. Но това не беше необходимо, тя отлично знаеше, че нападателят е Най-лошият човек.

„Може би изобщо не прилича на себе си, може би изглежда като всеки бял боклук или дори чернокож, но независимо в чие тяло се е преселил, си остава същият опасен гадняр. Много бързо се е снабдил с друго оръжие, а? Няма спор, бива си го! Размърдай се, Дета Уокър!“

Когато отвори чантата на Роланд, отвори я лъхна ароматът на тютюн – спомен от отдавна изчерпани запаси. Напомни и за дамска чанта – на пръв поглед беше натъпкана с най-различни ненужни неща... ала щом Дета проучи съдържанието ѝ, се убеди, че тук има вещи на опитен пътешественик, подготвен за всякакви непредвидени обстоятелства.

Това и подсказа, че Най-лошият човек отдавна странства в търсене на своята Кула. Очевидно запасите му бяха на привършване, но дори онова, което беше останало, предизвика изумлението и.

„Размърдай се, Дета Уокър.“

Тя взе всичко необходимо и безшумно запълзя обратно към инвалидната количка. Когато се добра до него, се подпря на лакът и измъкна въжето от джоба. От време на време хвърляше поглед към Еди, за да се убеди, че не се е събудил.

Той дори не помръдна, докато тя надяна примката около шията му и я стегна.

5

Когато го задърпаха назад, Еди си помисли, че все още спи и сънува как го погребват жив, при което се задушава.

След миг въжето се връза в гърлото му. Топлата слюнка потече по брадичката му и той се задави. Това не беше кошмарен сън. Вкопчи се във въжето и се опита да се изправи.

Дета напрегна мускулестите си ръце, а младежът с глух удар рухна на земята. Лицето му почервенея.

– Престани да го дърпаш! – изсъска Дета иззад него. – Няма да те убие, ако престанеш, ама ако не ме послушаш, ще те удуша.

Еди отпусна ръце и престана да се дърпа. Примката на шията му се поразхлаби и той успя да си поеме въздух. Усети пареща болка в белите си дробове, ала все пак това беше за предпочитане пред задушаването.

Когато сърцето му позабави паническият си ритъм, той се осмели да се огледа. Клупът незабавно се стегна.

– Не мърдай, сополанко. Лежи си и гледай океана. Няма защо да се разсейваш.

Еди впери поглед в безкрайната водна шир, а примката се разхлаби дотолкова, че да му позволи с мъка да си поема въздух. Той крадешком спусна ръка към колана си (Дета злорадо се усмихна, но младежът не виждаше лицето ѝ, но револверът го нямаше. Тя беше взела оръжието му.

„Издебнала те е, докато си спял, Еди. – Разбира се, това беше глът на Стрелеца. – Едва ли има смисъл да ти напомням, че те предупреждавах, но ти не ме послуша. Ето докъде те доведе любовта – лежиш с примка на шията, а зад теб дебне безумна жена, въоръжена с два револвера.“

„Но ако е искала да ме убие, щеше да го направи, докато съм спял.“

„А ти какво си мислиш, че ще направи? Ще ти връчи два безплатни билета за пътешествие до Дисниленд, така ли?“

– Слушай – промърмори той. – Одета...

Още не беше изрекъл последната дума, когато чернокожата рязко дръпна въжето и клупът отново се затегна.

– Забранявам ти да ми викаш така. Ако повториш това име, никога повече няма да гъкнеш. Казвам се Дета Уокър и ако искаш да живееш, бяло лайно такова, трябва да си го набиеш в главата.

Еди захриптя и се опита да разхлаби примката. Пред очите му занцуваха черни петна и започнаха да разцъфват като зловещи цветя. След няколко секунди смъртоносният клуп се поотпусна.

– Загря ли какво ти казах, боклук?

– Да – изграчи младежът.

– Хайде, кажи името ми.

– Дета.

– Назови фамилията ми! – истерично изкрещя тя и в този момент Еди се радваше, че не виждаше лицето и.

– Дета Уокър.

– Браво. – Примката се поразхлаби. – А сега слушай какво ще ти кажа, сополанко, и си отпуши ушите, ако искаш да останеш жив до залез слънце. Не се опитвай да ми извъртиш някой номер – одева умрях от

смях, като те гледах как се опитваш да докопаш оръжието си. Не можеш ме измами – предварително знам какво ще направиш. Загря ли? Хич да не ти минава през ума, че ще ме прекараш, защото съм само една безнога негърка. Откакто съм без крака, съм станала адски сръчна, а сега вече имам и два револвера. Е, какво ще кажеш?

– Няма... – изхриптя Еди. – Няма да те изиграя.

– Така те искам, сладурче – изкиска се тя. – Докато ти сладко нанкаше, леля Дета здравата се потруди. Измислила съм страхотен план. А сега идва и твоят ред да направиш нещо. Сложи ръцете си зад гърба и напипай примката, подобна на онази на шията ти. Всъщност примките са три – доста поработих, докато ти хъркаше, мързеливецо. – Дета отново се изкиска. – Щом я напипаш, пъхни в нея белите си ръчички. После ще почувстваш, че стягам примката и сигурно ще си помислиш: „Сега е моментът да прецакам тая черна кучка... сега, преди да е хванала другия край на въжето!“ Обаче... – Тя зашепна и негърският и акцент стана още по-неразбираем – ... ти препоръчвам да се огледаш, преди да приемеш нещо прибързано.

Еди впери поглед в нея. Дета приличаше на зла вещица – ужасяващата и външност би изплашила дори най-големия храбрец. Роклята, която носеше в деня, когато Роланд я отвлече от „Мейси“, беше мръсна и разкъсана. С ножа, който бе взела от чантата на Стрелеца (същият нож, използван от двамата мъже за разрязване на лейкопласта), беше направила прорези в дрехата си и от тях като от кобури стърчаха дръжките на револверите.

Гласът и беше приглушен, защото беше захапала въжето. Късият му край висеше от ъгълчето на ухилената и уста, а от другото ъгълче се спускаше по-дългата част, която водеше към примката на шията на Еди. Разтегнатите в зловеща усмивка устни, от които висяха краищата на въжето, придаваха на Дета толкова хищнически и варварски вид, че младежът се вцепени; ужасът му накара чернокожата да се усмихне още по-широко.

– Опиташ ли се да ми хитрееш, докато се занимавам с ръцете ти, ще ти прегриза гърлото, сополанко. Ясно ли е?

Еди се боеше, че гласът му ще издаде страха му, затова само кимна.

– Добре. Може би ще поживееш по-дълго, отколкото предполагам.

– Ако умра – с дрезгав глас произнесе младежът, – ти повече не ще имаш удоволствието да крадеш в „Мейси“, Дета. Роланд ще разбере за смъртта ми и играта ще свърши.

– Млъквай – измърка чернокожата. – Дръж си езика зад зъбите и

остави мисленето на онези, които имат поне капчица мозък в главата. А ти се заеми с третата примка.

6

„Докато ти нанкаше, леля Дета здравата се потруди“, беше казала тя. С отвращение и нарастваща паника Еди установи, че не го е излъгала. Въжето се беше превърнало във верига, състояща се от три примки. Първата Дета беше надянала на шията му, докато той спеше. С втората бе пристегнала ръцете зад гърба му. После го обърна по хълбок и му заповяда да свие крака така, че петите му да се допрат до задните му части. Младежът се досети какво му е подготвила и отказа да се подчини. Дета измъкна единия револвер от прореза в роклята си и притисна дулото към слепоочието му.

– Изпълнявай заповедите ми или ще те застрелям като куче – отново измърка тя. – После ще засипя с пясък мозъка, изтекъл от главата ти, и ще прикрия с косата ти дупката от куршума. Приятелчето ти ще помисли, че си заспал. – Чернокожата злобно се изкиска.

Еди сви колене и тя ловко пристегна третата примка около глезените му. – Готово. Впримчих те като теле на родео.

„Права е мръсницата“ – помисли си младежът. И така се чувстваше неудобно, а ако отпуснеше крака, клупът около глезените му щеше да се стегне още повече, придърпвайки въжето между глезените и китките му. В резултат на това примката на шията щеше да го задуши...

Тя го повлече по пясъка... Господи, колко силна и ловка беше тази безнога жена!

– Хей! Какво правиш? – Еди се опита да и попречи и се почувства като в менгеме, а въжето се вряза в гърлото му. Той се постара да се отпусне (свивай коленете си, глупако, защото отпуснеш ли ги, положително ще се удушиш) и Дета го повлече по неравния терен. Някакъв остър камък издраска страната му и от раната потече топла кръв. Чернокожата се задъхваше. Сега плисъкът на вълните и грохотът на приборя в скалите се чуваха по-ясно.

„Нима иска да ме удави? Господи, това ли е намислила?“

Не, разбира се. Еди беше разбрал какво го очаква още преди лицето му да попадне сред водораслите, изхвърлени от прилива – лъхна го солената им миризма, усети студеното им докосване, сякаш към него проत्याга пръсти отдавна удавени моряци.

Спомни си как веднъж Хенри му беше казал:

„Понякога убиваха някого от нашите... от американците, де. Знаеха, че ние, «старите пушки», не ставаме за тази работа, защото нито един от нас нямаше да хукне след жълтите мутри. И тъй, онези гадове си избираха жертва измежду новобранците, току-що пристигнали от Щатите. Изкормваха го и го оставяха да крещи в предсмъртната си агония, сетне залавяха всички, които се опитваха да го спасят. Знаеш ли как наричаха жертвата, Еди?»

Еди поклати глава и потръпна, като си представи ужасяващата картина.

„Викаха и «гърне с мед» – продължи Хенри. – Нещо сладко, което привлича мухите... или мечките.“

Точно това беше намислила Дета – да го използва като „гърне с мед“.

Тя безмълвно го остави на около два метра под линията на прилива с лице към океана. Ако Стрелецът погледнеше през вратата, щеше да види не приливната вълна, заплашваща да удави Еди (приливът щеше да достигне връхната си точка едва след шест часа), а съвсем различна картина. Но много преди това щеше да се случи нещо друго...

Еди погледна към океана и забеляза, че слънчевите лъчи са образували златиста пътека по водната повърхност. Колко ли беше часът? Навярно приближаваше четири. Слънцето щеше да залезе след около три часа, много по-рано от настъпването на прилива.

А с падането на мрака омарите щяха да излязат от океана, да допльзят до безпомощния завързан човек и да го разкъсат.

7

Отминаващите часове се сториха безкрайни на Еди Дийн. Представата му за време се превърна в безсмислица. Дори ужасът от онова, което го очакваше след залез слънце, се притъпяваше от болката, постепенно превръщаща се в истинска агония. Опитах ли се да отпусне мускулите си, примките се стягаха, сетне точно когато мислеше, че ще се задуши, той някак си успяваше да свие коленете си, при което възлите се разхлабиха и му позволяваха да си поеме въздух. Вече не беше сигурен, че ще остане жив до падането на нощта. Навярно скоро щеше да настъпи момент, когато нямаше да може да повдигне краката си.

ТРЕТА ГЛАВА РОЛАНД ИЗПИВА ЛЕКАРСТВОТО

1

Джак Морт вече знаеше за присъствието на Стрелеца, Ако той поне малко приличаше на Одета Холмс или на Еди Дийн, Роланд щеше да поведе разговор с него, за да разсее паниката и объркването, напълно естествени за човек, който открива, че в съзнанието му се е вселил непознат.

Но Морт беше чудовище дори по-страшно от Дета Уокър, затова Стрелецът не сметна за необходимо да му обясни какво се е случило или само да поговори с него. Чуваше въпросите му: „Кой си ти? Какво става с мен?“, но не им обръщаше внимание. Предпочиташе да се съсредоточи върху краткия списък на неотложните дела, използвайки без никакви угризения на съвестта разума на този човек. Въпросите преминаха в ужасени вопли, но Роланд се престори, че не ги чува.

Не би останал нито миг в змийското гнездо, което представляваше мозъкът на Морт, но му беше необходима информация; възнамеряваше да го използва като атлас и енциклопедия. Морт разполагаше с всички сведения, които можеха да послужат на Стрелеца. Планът на Роланд още не беше напълно оформен в съзнанието му, но понякога това беше за предпочитане. Когато ставаше дума за изготвяне на планове, на света нямаше по-различни хора от него и Джак Морт.

Стрелецът беше убеден, че ако само нахвърли плана си, ще има голяма възможност да импровизира. А спонтанната импровизация винаги му се беше удавала.

2

Някакъв дебелак с лещи на очите, подобни на онези, които носеше плешивецът, надникнал преди пет минути в канцеларията на Морт (в света на Еди мнозина носеха подобни лещи, които според „Мортопедията“ се наричаха „очила“), се качи заедно с него в асансьора. Погледна към куфарчето на човека, когото мислеше за Джак Морт, сетне към самия него.

– При Дорфман ли отиваш, Джак?

Стрелецът мълчеше.

– Ако мислиш, че ще го разубедиш от безумните му идеи, то се обзалагам, че само ще си загубиш времето – продължи шишкото, сетне изплашено примигна, защото колегата му рязко отстъпи назад. Вратите на малкия сандък се затвориха и внезапно той стремително се понесе надолу.

Роланд трескаво се вкопчи в съзнанието на Морт, без да обръща внимание на крясъците му, и откри, че всичко бе наред – падането беше контролирано.

– Извинявай, не исках да те засегна – обади се дебелакът, а Стрелецът си каза: „Този също се страхува.“ – Според мен ти се справяш с този негодник най-добре от всички колеги във фирмата.

Роланд отново не му отговори. Искаше му се час по-скоро да излезе от падащия ковчег.

– Ще ти кажа още нещо – разпалено продължи събеседникът му. – Вчера обядвах с...

Главата на Джек Морт се обърна, иззад очилата с позлатени рамки в шишкото се впериха очите му, които сякаш бяха по-сини от очите на Джек.

– Млъкни – равнодушно произнесе Стрелецът.

Дебелакът пребледня, бързо отстъпи назад и задникът му се притисна до ламперията, имитираща дърво, с която беше облицован движещият се ковчег. Внезапно кабината спря. Вратите се отвориха и Роланд, който носеше тялото на Джек Морт като плътно прилепнал костюм, излезе, без да погледне колегата си. Шишкото задържа натиснат бутон за отваряне на вратите и го проследи с поглед. Помисли си: „Винаги му е хлопала дъската, но май сега положението е по-сериозно. Може би напълно е превъртял.“ Хрумна му, че ще се чувства много по-спокоен, ако Джек Морт е затворен в заведение за психично болни.

Мисълта му едва ли би учудила Стрелеца.

3

Някъде по пътя между огромното, ехтящо помещение, което в „Мортопедията“ се наричаше „фойе“, тоест място, през което се преминава на влизане и излизане от канцелариите, помещаващи се в тази небесна кула, и сгрънатата от слънцето улица (в „Мортопедията“ тя имаше две названия – Шесто Авеню и Авеню на двете Америки), Морт

престана да крещи. Не беше умрял от страх; Стрелецът инстинктивно чувстваше, че ако Джак умреше, техните ка щяха завинаги да бъдат заточени в света, съществуващ извън пределите на всички реални вселени. Морт не беше мъртъв; бе припаднал, сякаш съзнанието му беше автоматичен бушон, самоизключил се при свръхнатоваарването от ужас. Припаднал бе като Роланд, който, прониквайки в разума му, беше открил преплетени съдби и зловещи тайни, които не бяха случайно стечение на обстоятелствата.

Роланд беше доволен, че Морт е загубил съзнание. Омръзнали му бяха виковете, а припадъкът не пречеше на достъпа му до информацията в мозъка на човека, който неволно го беше приютил в тялото си.

Жълтите автомобили бяха предназначени за превоз на пътници и се наричаха „такси“. Шофьорите им принадлежаха към две племена: чернокожи и хора със смугли лица. За да спреш такава кола, трябваше да вдигнеш ръка като ученик в клас.

Роланд също вдигна ръка, но едва след като шофьорите на няколко свободни таксита не благоволиха да спрат, той забеляза, че на предното стъкло на тези коли имаше табелка с надпис „ЗА ГАРАЖ“. Надписите бяха с големи букви, ето защо Стрелецът ги прочете без помощта на Морт. Изчака, сетне отново вдигна ръка. Този път таксито спря и той се настани на задната седалка. Лъхна го миризмата на тютюнев дим, пот и парфюм – стори му се, че се е озовал в дилижанс от неговия свят.

– Къде отиваме, приятел? – попита шофьорът. Роланд не можеше да определи към кое племе принадлежеше човекът и не се осмели да го запита от страх да не го обиди.

– Още не зная – отвърна.

– Не си се качил да си побъбрим, нали? Времето ми е скъпо, драги.

„Каж ми да включи червената лампичка, означаваща, че таксито е заето“ – подсказа „Мортопедията“.

– Включи червената лампичка – послушно повтори Роланд.

– Ти какво, разиграваш ли ме?

„Каж ми, че ще получи петарка отгоре“ – посъветва „Мортопедията“.

– Ще получиш петарка отгоре – промърмори Стрелецът.

– Покажи я – отвърна шофьорът. – Който има мангизи, се вози, който няма, пеш ходи.

„Попитай го дали иска парите, или ще продължи да ти хитрее.“

– Искаш ли парите или ще продължиш да ми хитрееш? – с леден тон попита Роланд.

Човекът стреснато се втренчи в огледалцето за обратно виждане и предпочете да замълчи.

Стрелецът трескаво затърси необходимия му отговор в съзнанието на Джак Морт. Човекът на волана крадешком се поизвърна: пътникът му вече двайсетина секунди седеше неподвижно и подпираше челото си с ръка, сякаш имаше главоболие. Точно когато реши да му каже да слезе, за да не повика ченгетата, непознатият вдигна глава и учтиво помоли:

– Ако обичате да ме закарате до ъгъла на Седмо Авеню и Четирийсет и девета улица. Ще ви платя десет долара повече от сумата, която ще отчете апаратът, независимо към кое племе принадлежите.

„Този тип е напълно смахнат – помисли си шофьорът, който беше стопроцентов американец от Върмонт, опитващ се да пробие в шоубизнеса, – но може би има пари.“ Включи на скорост и заяви:

– Смятай, че вече сме там, приятел. А мислено добави: „Час по-скоро трябва да се отърва от теб!“

4

„Импровизирай“ – повтаряше си Стрелецът.

Когато слезе от таксито, той видя синьо-бялата кола, паркирана наблизко и без да прибягва към „Мортопедията“, прочете надписа „Полиция“ като „Преследвания“. В автомобила седяха двама въоръжени мъже и пиеха нещо – може би кафе – от бели пластмасови чашки. Безсъмнено бяха стрелци, но изглеждаха затлъстели и отпуснати.

Роланд отвори кесията на Джак Морт (която беше прекалено малка; истинската кесия беше с размерите на чанта и в нея се побираха всички вещи, необходими на човек, който пътува с малко багаж) и даде на шофьора банкнота с числото „20“ върху нея. Човекът побърза да потегли – това бяха най-лесно изкараните пари през целия ден, но имайки предвид странното поведение на клиента, той смяташе, че напълно е заслужил големия бакшиш.

Стрелецът погледна към надписа над магазина, който гласеше:
„КЛЕМЕНТС. ОРЪЖИЯ И СПОРТНИ СТОКИ. БОЕПРИПАСИ И РИБОЛОВНИ ПРИНАДЛЕЖНОСТИ. ОФИЦИАЛНИ ФАКСИМИЛЕТА.“

Не разбра всички думи, но щом погледна към витрината, разбра, че Морт го е довел където трябва. Видя отличителни военни знаци... и

оръжия – предимно пушки, но имаше и пистолети. Бяха здраво прикрепени с верижки, но това не го тревожеше.

Щеше да разбере какво му е необходимо, когато го видеше... ако изобщо го видеше.

В продължение на цяла минута той се „консултира“ с разума на Джек Морт, който напълно удовлетворяваше нуждите му.

Едното ченге в синьо-бялата кола побутна с лакът колегата си:

– Виждаш ли го онзи тип? От пет минути оглежда витрината като че се кани да изкупи цялата стока.

Партньорът му се изкиска.

– Божичко – произнесе той с писклив глас, когато човекът със синия костюм и очилата с позлатените рамки привърши огледа и влезе в магазина – май е решил да си купи зелени белезници!

Първото ченге, което току-що беше отпило от кафето си, се задави от смях и течността изпръска предното стъкло на колата.

6

Продавачът се приближи и попита с какво може да бъде полезен.

– Необходими са ми... – замислено каза човекът със строг син костюм – едни хартии... – Той отново се замисли, сетне вдигна очи. – Трябва ми книга с рисунки на боеприпаси за револвери.

– Вероятно търсите справочник за куршуми с различен калибър – услужливо подсказа продавачът.

Клиентът помълча, после каза:

– Точно така. Брат ми има револвер, с който стрелях преди много години. Мисля, че ако видя патроните, ще разбере дали са каквито търся.

– Не е толкова лесно. Спомняте ли си какъв калибър са били? Двайсет и втори, трийсет и осми или...

– Ако имате справочник, ще ги позная – настоя непознатият.

– Един момент. – Продавачът подозрително го изглежда, сетне сви рамене. По дяволите, клиентът винаги има право, дори когато греши, стига, разбира се, да притежава достатъчно пари. – Разполагам с „Библията на стрелеца“ – навярно там ще откриете онова, което ви интересува.

Роланд се усмихна и си помисли: „«Библия на стрелеца» – какво благородно название.“

Продавачът порови под шанда и извади поевехтяло томче, по-дебело от всяка друга книга, която Стрелецът беше виждал (а книгите в неговия свят бяха истинска рядкост). Човекът небрежно му я подаде, сякаш не беше изключително ценна вещ, а шепа камъчета.

– Ето, погледнете. Макар че, ако са изминали толкова много години, търсенето ще бъде равностойно на изстрел в мрака. – Той сякаш се изненада от собствената си проява на духовитост и промърмори: – Извинете ме за шегата.

Роланд не го чу; наведе се над книгата и впери поглед в картинките, които му изглеждаха реални почти колкото предметите, изобразени на тях. Според „Мортопедията“ тези прекрасни рисунки се наричаха „фотографии“.

Той бавно разлистваше страниците, но не откриваше необходимата му илюстрация. Точно когато вече беше загубил надежда, внезапно видя онова, което му трябваше.

– Ето! – извика. – Погледнете!

На снимката, която посочваше, беше фотографиран куршум за пистолет четирийсет и пети калибър. Не беше точно като неговите патрони, но дори без да погледне цифровите данни (които нямаше да разбере), Роланд разбра, че тези амуниции са подходящи за неговите револвери.

– Добре... да предположим, че сте открили необходимите ви патрони, приятелю, но не мога да разбера възбудата ви. Та това са само амуниции.

– Имате ли от тях?

– Разбира се. Колко кутии искате?

– Колко има в една кутия?

– Петдесет броя. – Продавачът го изгледа с нескрито подозрение. Ако клиентът възнамеряваше да купува патрони, навярно знаеше, че трябва да покаже разрешително за притежаване на оръжие и лична карта със снимката му. В Манхатън бе забранено да се продават амуниции за ръчно оръжие на хора без разрешително. А ако този съмнителен субект притежаваше необходимия документ, то бе направо невероятно да не знае колко патрона има в една стандартна кутия.

– Петдесет ли? – възкликна непознатият и зяпна от учудване.

Продавачът си каза, че на странния клиент положително му хлопа дъската. Запристъпва към касовия апарат... и към собственото си оръжие калибър 357, което криеше под шанда.

– Петдесет ли? – повтори Стрелецът. Беше очаквал кутията да съдържа пет, десет, най-много дванайсет патрона, но това... това беше...

„С колко пари разполагаш?“ – обърна се той към „Мортопедията“. Справочникът предположи, че в портфейла на Джек има поне шейсет долара.

– Колко струва една кутия? – беше въпросът му към продавача. Навярно щеше да му иска повече от шейсет долара, но може би щеше да го убеди да му продаде няколко патрона или...

– Седемнайсет долара и петдесет цента. Слушайте, господине...

Джек Морт беше счетоводител и този път на Роланд не се наложи да чака: преводът и отговорът дойдоха едновременно.

– Искам три кутии от тези – заяви Стрелецът и посочи фотографията. Сто и петдесет патрона! Господи, какви богатства имаше в този необикновен свят!

Продавачът не помръдна.

– Сигурно нямате толкова много – промълви Роланд, но всъщност не се изненада – досега всичко вървеше прекалено лесно, като насън.

– О, разбира се, че имам 45-калиброви патрони... ето там са. – Продавачът направи още една стъпка към касовия апарат и скривалището на пистолета. Ако клиентът беше умопобъркан (което беше почти сигурно), скоро щеше да се превърне в смахнат с огнестрелна рана в корема. – Прибрал съм ги на сигурно място. Но първо трябва да ми покажете разрешителното си.

– Моля?

– Разрешително за носене на оръжие с ваша снимка. Ако нямате, ще ви се наложи да се поразходите до Уестчестър за необходимите ви амуниции.

Стрелецът изумено се втренчи в него. Не разбираше какво му говори човекът. Дори „Мортопедията“ не можеше да му помогне, тъй като в тази област познанията на Джек Морт бяха доста мъгляви. През целия си живот не беше притежавал оръжие; вършеше отвратителните си дела с други средства.

Продавачът направи още крачка вляво, без да откъсва поглед от лицето на клиента си, а Стрелецът си помисли: „Този тип има оръжие. Очаква, че ще му създам неприятности, а може би точно това и желае. Търси повод да ме застреля. Налага се да импровизирам, иначе с мен е свършено.“

Внезапно си спомни за двамата мъже в синьо-бялата карета на улицата. Сигурен беше, че са стрелци, пазители на реда. И все пак на пръв поглед му се бяха сторили отпуснати и ненаблюдателни като всички други в този свят на безделници – бяха двама съвсем обикновени мъже

в униформи, които лениво се облягаха на седалките на своята карета и пиеха кафе. А може би се беше излъгал. Роланд искрено се надяваше да не е сгрешил в преценката си – така бе най-добре за всички.

– О! Разбирам – произнесе той и устните на Джак Морт се разтегнаха в колеблива усмивка. – Извинете... не осъзнавах колко се е променил светът от времето, когато притежавах оръжие.

– Няма нищо – отговори продавачът и се поотпусна. Може би човекът наистина се беше заблудил. Или пък се опитваше да му скрои някакъв номер.

– Бихте ли ми показали онзи комплект за почистване? – Роланд посочи към полицата зад продавача.

– Разбира се. – Той се обърна, а Роланд мълниеносно измъкна портфейла от вътрешния джоб на Морт. Направи го с бързината на опитен Стрелец, който изважда оръжието си.

Продавачът беше с гръб към него само няколко секунди, а когато се обърна към клиента, портфейлът вече беше на пода.

– Струва си парите – заговори малко по-любезно човекът. Беше решил, че клиентът е съвсем нормален. Знаеше как се чувства онзи, който неволно се е изложил. И на него му се беше случвало, докато служеше в морската пехота. – Пък и не се нуждаете от разрешително, за да си го купите. Прекрасно е да живееш в свободна страна, нали?

– Прав сте – дълбокомислено заяви Стрелецът и се престори, че разглежда комплекта, макар от пръв поглед да беше за белязал, че предлаганата стока не струва пукнатата пара. През това време предпазливо подритна портфейла под шанда.

След няколко секунди подаде обратно комплекта и със съжаление промърмори:

– Май ще се откажа.

– Както обичате – с безразличие каза продавачът. До гуша му беше дошло от въпросите на този тип, който беше дошъл само да зяпа, не да купува. – Ще желаете ли нещо друго?

– Не, благодаря. – Стрелецът излезе, без да се обръща.

Портфейлът лежеше под шанда. Роланд беше заложил своето „гърне с мед“, своя капан.

7

Полицайте Карл Делеван и Джордж О'Мира допиха кафетата си и

тъкмо се канеха да продължат по маршрута си, когато човекът със синия костюм излезе от магазина на Клементс, който според тях беше „барутчийница“ (полицейска жаргонна дума за магазин, където се продава оръжие на наемници, притежаващи разрешително, както и на членовете на мафията), и тръгна към тяхната кола.

Наведе се и погледна през дясното странично стъкло към О'Мира. Полицаят очакваше гласът на непознатия да бъде писклив като на жена – ненапразно преди малко го беше имитирал, предполагайки, че клиентът оглежда витрината, за да си купи зелени белезници. Освен с оръжия Клементс въртеше добра търговия и с белезници, продажбата на които беше разрешена в Манхатън. Повечето хора, които ги купуваха, не бяха аматьори илюзионисти (полицаяте бяха против тази търговия, но както обикновено мнението им не интересуваше никого), а хомосексуалисти с предпочитание към садо-мазохизъм. Ала непознатият не говореше като обратен. Гласът му беше сигурен и някак безжизнен.

– Собственикът на магазина открадна портфейла ми – заяви той.

– Кой? – О'Мира наостри уши и се поизправи на седалката. От година и половина търсеха повод да арестуват Джъстин Клементс. Ако успееш, може би най-сетне щяха да захвърлят униформите и да получат значки на детективи. Вероятно мечтата им нямаше да се сбъдне – това, което се случваше, беше прекалено невероятно – и все пак...

– Собственикът... – повтори Роланд, помълча и добави: – Или може би е бил продавачът...

О'Мира и Карл Делеван се спогледаха.

– Чернокос ли беше? – поинтересува се Делеван. – И набит, нали?

Човекът със синия костюм отново замълча за миг, сетне отвърна:

– Да. С кафяви очи, а под едното око има малък белег.

„Има нещо странно в този човек – каза си О'Мира, – но не мога да определя точно какво.“ Спомни си предположението си много по-късно, когато размишляваше върху случилото се и най-вече върху печалния факт, че златните детективски значки се бяха оказали химера; при даденото стечение на обстоятелствата беше истинско чудо, че с Делеван не ги бяха изхвърлили от полицията.

Няколко години след странните събития О'Мира заведе двамата си сина в бостънския музей на науките. Там видяха компютър, който играеше „морски шах“, и ако човек не успееше при първия си ход да постави кръстче в средното квадратче, роботът неизменно го побеждаваше. Но преди всеки ход той правеше пауза, сякаш търсеше в паметта си всички възможни гамбити. О'Мира и синовете му изпаднаха във

възторг; внезапно той си спомни за човека със синия костюм, който имаше същия навик да се замисля, преди да отговаря. Да разговаряш с него беше все едно да беседваш с робот. В ума на Делеван не възникна подобна асоциация, ала след девет години, когато една вечер отиде на кино със сина си (момчето вече беше навършило осемнайсет и скоро щеше да постъпи в колеж), трийсет минути след началото на прожекцията, той скочи на крака и изкрещя:

– Това е той! Той е! Човекът със синия костюм! Човекът, който беше в Кле...

Някой му извика да седне, но Делеван, който беше напълнял с трийсет и пет килограма и бе закоравял пушач, беше умрял от инфаркт още преди човекът от публиката да довърши изречението си. Мъжът със синия костюм, който се беше оплакал, че са му откраднали портфейла, не приличаше на актьора, изпълняващ главната роля във филма, но говореше и се движеше като него. Филмът се наричаше „Терминаторът“.

8

Ченгетата отново се спогледаха. Човекът, за когото говореше Синият костюм, не беше Клементс, а зет му – „Шишкото Джони“ Холдън. Джони беше глупак, но едва ли би му хрумнало да краде портфейлите на клиентите...

„Сам попадна в капана“ – помисли си О'Мира и вдигна ръка, за да прикрие доволната си усмивка.

– Предлагам да ни разкажете какво се е случило – намеси се Делеван. – Как се казвате?

О'Мира, който наблюдаваше непознатия, отново забеляза странната му реакция. Седемдесет и пет процента от жителите на този град смятаха, че изразът „Да ти го начукам“ достойно заменяше старомодното „Приятен ден“. Следователно бе напълно нормално човекът със синия костюм да закрещи: „Хей, оня мръсник ми гепи портфейла! Ще ми погнетете ли да си го взема или ще си играем на въпроси и отговори?“

Но като го поогледа, полицаят си помисли, че този елегантен мъж с добре поддържани ръце може би е от висшето общество, което обясняваше начина му на изразяване. Всъщност О'Мира пет пари не даваше какъв е непознатият. Интересуваше се само как да го използва срещу Арнълд Клементс. Ако арестуваше Дебелия Джони Холдън, той щеше да натопи шефа си, който пък от своя страна можеше да издаде някого

от големите клечки – например онзи мазен италианец Балазар или Джинели... Щеше да бъде чудесно... направо върхът.

– Казвам се Джак Морт – отговори непознатият.

Делеван извади от задния си джоб смачкан бележник, приел очертанията на задника му.

– Къде живеете?

Отново настъпи странна пауза.

„Този човек е като робот“ – за кой ли път си помисли О'Мира. След няколко секунди сякаш се разнесе изщракване и Джак Морт отговори:

– Парк Авеню Саут 409.

Делеван записа адреса.

– Спомняте ли си номера на картата ви за социално осигуряване?

След кратко мълчание Морт го продиктува.

– Разберете, че съм длъжен да ви разпитам, за да установя самоличността ви. Ако продавачът наистина е откраднал портфейла ви, трябва предварително да знам какво е съдържал. Ясно ли е?

– Да. – В гласа на непознатия се долавяха нетърпеливи нотки и внезапно той стана някак си по-симпатичен на О'Мира. – Моля ви да действате по-експедитивно. Времето минава, а...

– Може да се случи какво ли не, загрех.

– Може да се случи какво ли не – повтори човекът със синия костюм. – Точно така.

– Има ли някаква снимка в портфейла ви?

След секунда непознатият отвърна:

– Да, на майка ми, която е фотографирана пред Емпайър Стейт Билдинг. На гърба на снимката е написано: „Какъв прекрасен ден и чудесен изглед! С обич: мама.“

Делеван побърза да запише всичко, сетне шумно затвори бележника си.

– Добре. Това ще свърши работа. Още нещо – ако успеем да вземем обратно портфейла ви, ще ни трябва образец от подписа ви, за да го сравним с подписите на шофьорската ви книжка, на кредитните ви карти и на други документи. Надявам се, че нямате нищо против.

Роланд кимна; знаеше, че въпреки лекотата, с която черпеше информация от разума на Морт, едва ли би могъл да имитира подписа му, докато Джак беше в безсъзнание.

– Разкажете ни какво се случи.

– Влязох в магазина да купя патрони за брат ми. Той притежава револвер „Уинчестър“ 45-и калибър. Продавачът ме попита дали имам

разрешително за притежаване на оръжие. Отговорих му, че имам, а той поиска да му го покажа. – Човекът със синия костюм помълча една-две секунди, сетне продължи: – Извадих портфейла си и му показах документа. Навярно тогава е видял, че вътре има доста... – той отново се запъна, – ... двайсетачки. Работя като счетоводител в данъчната служба. Мой клиент на име Дорфман спечели... – отново пауза – ... съдебен процес, в резултат на което трябваше да му върнем неправилно надвзетата сума. Ставаше въпрос за някакви мизерни осемстотин долара, но този Дорфман е... – пауза – ... най-големият капут, с когото сме си имали работа... Извинете ме за грубостта.

О'Мира смаяно го изгледа – „Каква грубост?“ – после си спомни думите „най-големият капут, с когото сме си имали работа“, изсмя се и мигом забрави за роботите и автоматите, които играеха морски шах. Човекът със синия костюм беше съвсем нормален, но беше разстроен и се опитваше да прикрие нервността си под маската на хладнокръвието.

– Та както ви казах, трябваше да върнем пикливата сума на Дорфман, но той настоя да я получи в брой.

– Нима мислите, че Дебелия Джони е видял парите в портфейла ви? – поинтересува се Делеван и двамата с колегата му слязоха от колата.

– Така ли наричате продавача?

– О, наричали сме го и с по-лоши имена – отговори той. – Какво се случи след като му показахте вашето разрешително, господин Морт?

– Поиска да го види по-отблизо. Подадох му портфейла, но той дори не погледна снимката ми, а го хвърли на пода. Попитах го защо постъпва по този начин, а онзи ми каза, че не отговаря на тъпи въпроси. Поискаха да ми върне портфейла, бях побеснял от гняв...

– Обзалагам се – обади се Делеван, макар че докато наблюдаваше безизразното лице на непознатия, си бе помислил: „Едва ли нещо може да вбеси този човек.“

– Продавачът се изсмя. Понечих да заобиколя щанда и да си взема портфейла. Тогава онзи извади пистолет.

Вече вървях към магазина, но внезапно двамата полицаи спряха. Не изглеждаха изплашени, а възбудени.

– Пистолет ли? – повтори О'Мира, сякаш искаше да се убеди, че е чул правилно.

– Беше под щанда, близо до касовия апарат – обясни човекът със синия костюм.

Роланд си спомни как се беше изкушил да зареже първоначалния си план и да се опита да вземе оръжието на продавача. Сега обясни на

стрелците защо не го беше сторил. Искаше да ги използва, не да ги превърне в свои жертви и да позволи да ги убият.

– Мисля, че се намираше в специален кобур.

– В какво? – недоумяващо попита О'Мира.

Непознатият сбърчи чело и дълбоко се замисли.

– Не зная как точно се нарича онова, в което се поставя оръжието; никой не може да го извади, ако не знае къде да натисне.

– Пружинен механизъм! Боже мой! – възкликна Делеван.

Двамата с партньора си се спогледаха, сякаш се питаха как да съобщят на Джек Морт, че навярно Дебелия Джони вече е извадил парите от портфейла, дотърпил се е до задната врата и го е хвърлил през стената на уличката зад магазина. Съобщението за пистолета напълно променяше положението. Трудно щяха да докажат, че Джони е ограбил непознатия, но обвинението в незаконно притежаване на оръжие му беше в кърпа вързано. Това бе първата стъпка към залавянето на по-едрите риби.

– А след това... какво се случи после? – нетърпеливо попита О'Мира.

– Онзи заяви, че изобщо не е виждал портфейла ми. Каза още, че... – последва секунда мълчание – ... че някой ме е ограбил на улицата, и че е по-добре да си спомня какво се е случило, иначе не гарантирал за... живота ми. Спомних си за полицейската кола, която бях видял наблизко, и излязох от магазина, надявайки се да ви намеря на същото място.

– Работата е ясна – каза Делеван. – С партньора ми ще влезем първи. Изчакайте минута – не по-малко – в случай, че възникне някакъв проблем. После може да ни последват, но непременно останете до вратата. Разбрахте ли?

– Да.

– Добре. А сега ще арестуваме онзи мръсник.

Полицайте влязоха в магазина, Роланд изчака трийсет секунди и ги последва.

9

Дебелия Джони не само протестираше, а ревеше като разярен бик:

– Тоя тип е откачен! Отначало даже не знаеше какво търси, после го откри в „Библията на стрелеца“, ама се оказа, че хабер си няма колко патрона има в една кутия и каква е цената. Колкото до разрешителното му, здравата ви е преметнал, щото той изобщо няма раз... – Дебелия

Джони млъкна, сетне възкликна: – Ето го, нахалникът с нахал! Запомних мутрата ти, приятелче. Обещавам ти, че когато отново се видим, ще ти разплача майчиното мляко!

– Значи не сте взели портфейла на този човек, а? – попита О'Мира.

– Знаете, че не съм.

– Ако нямате нищо против, ще надникнем зад шанда – промърмори Делеван; гласът му напомняше мъркане на котарак. Тръгна към касовия апарат и изпод око погледна към човека със синия костюм, който кимна.

– Момчета, предупреждавам ви незабавно да се разкарате – извика Дебелия Джони. Беше пребледнял като мъртвец. – Ако се върнете със заповед за обиск, ровете където ви скимне, обаче сега искам да ви видя гърбовете. Все пак живеем в свободна страна нали та... Хей, престани!

О'Мира вече надничаше под шанда.

– Нямах право! – изрева продавачът. – Мамка ти, незаконно е! Ще извикам адвоката си... нарушавате конституционните ми права...

– Исках да разгледам стоката по-отблизо, защото стъклото на витрината ти е адски мръсно – кротко го прекъсна полицаят и се обърна към колегата си: – Така ли е, Карл?

– Абсолютно – тържествено потвърди Делеван.

– Погледни какво намерих!

Роланд дочу изщракване, след секунда стрелецът със синята униформа вече държеше огромен пистолет.

Дебелия Джони очевидно осъзна, че двамата „свидетели“ ще потвърдят версията на полицаия, който беше взел оръжието му, и пребледня още повече, после промърмори:

– Имам разрешително...

– За носене на огнестрелно оръжие, така ли?

– Да.

– Регистриран ли е пистолетът? – намеси се О'Мира.

– Ами... не си спомням.

– А може би е краден и си забравил и тази малка подробност, а?

– Майната ти. Ще отговарям само в присъствието на адвоката ми. – Шишкото понечи да се извърне, но Делеван го сграбчи за рамото.

– Последен въпрос: имате ли документ, който ви разрешава да криете огнестрелно оръжие в механизъм с пружина? – попита той със същия мъркащ глас.

– Доколкото ми е известно, в Ню Йорк не се издават подобни разрешителни.

Ченгетата наблюдаваха Дебелия Джони, шишкото също беше

вперил поглед в тях. Ето защо никои не забеляза как Роланд обърна табелката на вратата така, че надписът отвън да гласи „ЗАТВОРЕНО“.

– Може би някак ще уредим въпроса, ако намерим портфейла на този господин – заяви О'Мира. Самият Сатана едва ли би могъл да лъже толкова убедително. – Възможно е да го е изпуснал, без да го забележите...

– Вече ви казах, че изобщо не съм виждал портфейла му. Този тип е напълно откачен...

Роланд се наведе.

– Ето го! Настъпил го е, но все пак го виждам!

Разбира се, това беше лъжа, но Делеван, чиято ръка още беше на рамото на шишкото, го блъсна толкова силно, че не можеше да се разбере дали Джони действително е настъпвал портфейла.

Роланд знаеше, че е настъпил неговият момент. Когато двамата полицаи се наведоха под шанда, той безшумно пристъпи към тях. О'Мира още държеше пистолета на продавача.

– По дяволите, наистина е там! – възбудено възкликна Делеван. – Виждам го!

Роланд хвърли поглед към човека, когото наричаха Дебелия Джони, за да се убеди, че той няма да се намеси в играта. Ала шишкото неподвижно стоеше до стената (по-точно се притискаше към нея, сякаш искаше да проникне вътре) с безпомощно отпуснати ръце, а широко отворените му, ужасени очи, напомняха огромни букви „О“. Приличаше на човек, който се питаше защо хороскопът не му бе подсказал да внимава през този ден.

Роланд се успокои – поне този нямаше да му създаде неприятности.

– Точно така! – радостно възкликна О'Мира. Двамата надничаха под шанда и подпираха длани на коленете си. О'Мира протегна ръка към портфейла. – Виждам го и...

Роланд пристъпи зад тях и внезапно денят, който според Дебелия Джони беше кошмарен, стана още по-ужасен. Непознатият със синия костюм удари една в друга главите на полицаите. Двамата рухнаха на пода. Мъжът с очилата с позлатени рамки се изправи и насочи огромния пистолет към шишкото. Дулото беше широко като на устройство за изстрелване на космически ракети.

– Няма да ми създаваш неприятности, нали? – попита странният човек с беззвучен глас.

– Не, сър – побърза да отговори Джони. – Няма.

– Не мърдай от мястото си. Ако задникът ти се отдели от стената,

ще се разделиш с живота си. Ясно ли е?

– Да, сър. Напълно.

– Добре.

Роланд се наведе, огледа двамата полицаи и се зарадва като забеляза, че са живи. Макар да бяха трудноподвижни и ненаблюдателни, все пак бяха стрелци, които се бяха опитали да помогнат на човек, изпаднал в беда. Той нямаше желание да убива хора, които имаха неговото призвание.

„Но си го правил, нали?“ – прошепна му някакъв вътрешен глас. Това беше самата истина – Роланд и Кътбърт бяха убили Алън – един от побратимите на Стрелеца.

Без да откъсва поглед от продавача, той подритна портфейла с върха на мокасината си „Гучи“, любимата марка на Джек Морт. Коженият портфейл се плъзна изпод щанда и се озова в краката на Дебелия Джонни. Шишкото подскочи и изпищя като страхливо момиче, което е видяло мишка. За миг задникът му се отлепи от стената, но Стрелецът се престори, че не го забелязва. Нямаше намерение да убива този човек. Можеше да го удари с пистолета и да го довърши, без да стреля. Грохотът на огромния пистолет навярно щеше да привлече вниманието на съседите.

– Вдигни портфейла – заповяда той на продавача. – Бавно, не бързай.

Дебелия Джон се наведе и сграбчи портфейла, сетне гръмко изпусна газовете си и изкрещя.

Роланд се поусмихна – в страха си човекът беше сбъркал звука от пръдната си с пистолетен изстрел и си беше въобразил, че краят му е настъпил. Шишкото се изправи, беше почервенял като рак. Отпред на панталоните му се беше появило мокро петно.

– Сложи кесията на щанда.

Дебелия Джон се подчини.

– А сега патроните „Уинчестър“, 45-и калибър. Действай така, че непрекъснато да виждам ръцете ти.

– Трябва да бръкна в джоба си. Там са ключовете.

Роланд кимна и замислено се втренчи в продавача, който отключи сандъчето, в което държеше кутиите с патрони.

– Дай ми четири кутии – най-сетне промълви той. Нямаше представа за какво могат да му послужат толкова много патрони, но не успя да устои на изкушението.

Шишкото постави кутиите на тезгяха. Роланд отвори една – още не

можеше да повярва, че това не е шега или зрителна измама. Ала видя само куршуми: чисти, блестящи, без нито една драскотина и... Вдигна един към светлината, огледа го и го върна в кутията. – А сега ми подай от онези гривни.

– Гривни ли?

Роланд се консултира с „Мортопедията“.

– Подай ми два чифта белезници.

– Господине, не зная какво искате. Касата е...

– Прави каквото ти казвам. И по-бързичко.

„Господи, няма ли да свърши този кошмар?“ – мислено изстена Дебелия Джони. Отвори някакво чекмедже и извади белезниците.

– Къде е ключът?

Дебелакът остави ключа редом с белезниците. Късчето метал извънтя върху тезгяха. Един от полицаите внезапно изстена и продавачът изпищя.

– Обърни се – нареди му Стрелецът.

– Няма да ме застреляте, нали? Моля ви, обещавайте!

– Няма – с безразличие изрече Роланд. – Ако веднага се подчиниш.

Забавиш ли се, не гарантирам живота ти.

Дебелия Джони се обърна и несвързано забръщолеви. Този ненормалник беше обещал да не го застреля, но цялата история намирисваше на отмъщение на мафията. А той не беше откраднал толкова мангизи, че да умре като куче... Престана да бръщолеви а нададе вой.

– Моля ви, господине, заклевам ви в името на майка ми да не ме убивате! Мама е стара... и спяпа. Тя е...

– Наказана със син страхливец – намръщено го прекъсна Стрелецът. – Подай си ръцете.

Шишкото, чиито мокри панталони бяха прилепнали към чатала му, застана и се подчини. След миг белезниците щракнаха около китките му. Той смаяно се огледа – така и не беше разбрал как непознатият толкова бързо се озова зад щанда. Нито пък искаше да разбере.

– Не мърдай от мястото си, докато не ти кажа да се обърнеш. Ако го сториш по-рано, ще те убия.

В съзнанието на Джони проблесна надежда. Може би този човек не беше изпратен от мафията. Може би не беше откачен, а слабоумен.

– Няма да мръдна! Кълна се в Исус. Кълна се във всички светци. Кълна се във всички ангели...

– А пък аз се кълна, че ако не млъкнеш, ще ти пусна куршум в главата – прекъсна го човекът със синия костюм.

Дебелия Джони млъкна. Стори му се, че стои с лице към стената цяла вечност. Всъщност бяха изминали едва двайсетина секунди.

Стрелецът клекна, постави пистолета на пода, озърна се да види дали дебелакът спазва инструкцията му, сетне обърна полицаите по гръб. Бяха в безсъзнание, но по равномерното им дишане Роланд прецени, че не са тежко ранени. Само от ухото на онзи, който се наричаше Делеван, се стичаше тънка струйка кръв.

Той отново погледна към продавача, после свали кобурите с оръжията на полицаите. Свали синьото сако на Морт и препаса коланите с кобурите. Усещането не беше същото като да носеше собствените си револвери, но все пак беше приятно. Дяволски приятно. Никога не бе предполагал, че ще се чувства толкова щастлив.

Единият пистолет щеше да даде на Еди, другия – на Одета... ако изобщо настъпеше време да и се довери дотолкова, че да и позволи да борави с оръжие. Облече самото и пхна по две кутии патрони във всеки джоб. Доскоро елегантна, дрехата вече изглаждаше безформена. Стрелецът вдигна огромния пистолет на Джони, изпразни пълнителя и запрати оръжието в другия край на помещението. Когато то тупна на пода, шишкото подскочи, жално изскимтя и отново се подмокри. Стрелецът се изправи и му нареди да се обърне.

10

Дебелия Джони плахо погледна към човека със синия костюм и очилата с позлатена рамка и зяпна от изумление. За миг си помисли, че докато е стоял с лице към стената, непознатият се е превърнал в призрак. Стори му се, че през очертанията на тялото му прозира много пореален човек, един от легендарните стрелци, филми, за които беше гледал в детството си – Уаят Ърп, Док Холидей или Буч Касиди.

После зрението му се проясни и той разбра какво е направил смахнатият – беше взел коланите с кобурите на полицаите и ги беше препасал. Тъй като носеше официален костюм и вратовръзка, би трябвало да изглежда абсурдно, но колкото и странно да бе, не изглеждаше смешен.

– Ключът за белезниците е върху тезгяха. Когато полицаите се свестят, ще те освободят.

Взе портфейла, отвори го и (което беше още по-абсурдно) постави четири дваисетдоларови банкноти върху стъклото, сетне пхна портфейла в джоба си и заяви:

– Плащам боеприпасите. Извадих патроните от пистолета ти и взнамерявам да ги изхвърля, щом изляза от магазина. Мисля, че не ще успеят да те обвинят в престъпление, когато не намерят портфейла и видят, че оръжието ти не е заредено.

Дебелият Джони преглътна. За пръв път в живота си беше загубил дар слово.

– А сега ми кажи къде е... – последва пауза – ... най-близката аптека?

Внезапно шишкото разбра (или му се стори, че разбра) всичко – този тип беше наркоман. Точно така! Това обясняваше странното му поведение. Навярно здравата се беше надрусал.

– Щом завиете по Четирийсет и девета, ще видите аптеката.

– Ако си ме излъгал, ще се върна и ще ти пръсна черепа.

– Не лъжа – извика Дебелия Джони. – Кълна се в Бог-Отец и във всички светии. Кълна се в паметта на майка ми...

В този момент вратата на магазина се затвори. Няколко секунди шишкото остана като вкаменен на мястото си – не можеше да повярва, че умопобърканият си е отишъл.

Сетне забързано заобиколи щанда, приближи се до вратата и трескаво я заопипва, докато успя да превърти ключа. Забави се още малко, опитвайки се да пусне резето.

Едва след това бавно се отпусна на пода; задъхваше се, стенеше и се кълнеше в Бог и във всички светии и ангели, че още днес ще отиде в черквата „Свети Антоан“... да, щеше да отиде веднага щом някой от тъпите полицаи дойдеше в съзнание и го освободеше от белезниците. Щеше да се изповяда, да се покае и да се причести.

Дебелия Джони Холдън искаше да омилостиви Бога, защото днес като по чудо беше избегнал смъртта.

11

Залезващото слънце вече се беше спуснало до половината в Западния океан. Последните му ярки лъчи сякаш пронизваха очите на Еди, който си мислеше, че ако дълго се вира в силната светлина, ще получи изгаряне на ретините. Това бе един от многото любопитни факти, които човек научава в училище и които му помагат да си намери престижна работа като барман на половин работен ден, както и интересно хоби – целодневно търсене на хероин и на мангизи, с които да си го купи. Еди

не извърна поглед – много скоро щеше да му бъде все едно дали ретините му са изгорени.

Нямаше намерение да моли за пощада вещицата, която седеше зад него. Знаеше, че тя няма да се смили, само щеше да се почувства унижен. През целия си живот беше подлаган на унижения и му се искаше поне да умре достойно. Сега беше сигурен, че смъртта му е неизбежна. Оставаха няколко минути до мига, когато щеше да настъпи мрак и времето на омарите.

Вече не се надяваше, че в последния момент Одета като по чудо ще се промени, също както бе загубил надежда, че Дета ще осъзнае как смъртта му ще я обрече завинаги да остане в този свят. Преди петнайсет минути все още мислеше, че тя блъфира, но сега знаеше, че се е излъгал.

„Тази смърт е за предпочитане пред бавното задушаване“, опитваше се да си внуши той, но след като вечери наред беше наблюдавал навиците на чудовищните омари, вече се съмняваше коя смърт ще бъде по-лека. Надяваше се да умре достойно, без да крещи. Едва ли щеше да успее, но все пак беше длъжен да опита.

– Ей сега ще излязат, сополанко – пронизително извика Дета. – Сигурно не са очаквали такава богата вечеря.

Еди знаеше, че тя не блъфира, Вече бе сигурен, че Одета няма да се върне... нито пък Стрелецът. Измяната на Роланд му причиняваше най-силна болка. По време на дългия поход беше започнал да вярва, че със Стрелеца са станали приятели, ако не братя; с горчивина си мислеше, че спътникът му поне трябва да опита да го спаси. Но Роланд не се появяваше.

„А може би не ме е изоставил, просто не може да се върне. Може би е мъртъв, убит е от охраната на аптеката – какъв майтап ще бъде, ако последният Стрелец на света е застрелян от някакво пенсионирано ченге! Или пък е бил прегазен от такси... Може би вратата е изчезнала след смъртта му и в отчаянието си Дета е решила да очисти и мен.“

– Ей, сега ще се появят! – отново изкрещя Дета, а Еди вече не трябваше да се безпокои за очите си, тъй като слънцето потъна във водната шир, обагрйки хоризонта в оранжево. Младежът се вираше във вълните, а в очите му постепенно гаснеше отпечаталото се изображение на залъзващото слънце; знаеше, че след броени минути чудовищата ще изпълзят от океана.

Еди се опита да извърне глава, за да избегне нападението на първия омар, но не успя. Отвратителното създание откъсна с клещите си парче месо, превръщайки едното му око в пихтиеста маса; костта се белна в сумрака, а Най-лошата жена се изкиска...

„Престани! – заповяда си Роланд. – Ако си въобразяваш подобни страхотии, ще станеш безпомощен, не ще можеш да се съсредоточиш. По-добре си мисли, че най-лошото още не се е случило. Може би не си закъснял.“

И беше прав. Докато вървеше по Четирийсет и девета улица в тялото на Джак Морт и се оглеждаше за магазин с надпис „АПТЕКА“, без да забелязва погледите на минувачите, които изплашено отскачаха встрани, в неговия свят слънцето още не беше залязло. Долният му край щеше да докосне линията на хоризонта едва след петнайсетина минути. Ако на Еди беше съдено да загине в страшни мъки, то часът му още не беше ударил. Стрелецът не беше сигурен в предположенията си; знаеше само, че отвъд вратата слънцето още не е залязло. Ако допуснеше, че времето в двата свята се движеше с еднаква скорост, това означаваше сигурна смърт за Еди и ужасяващите картини, които се редуваха в съзнанието му, щяха да се превърнат в действителност.

Изпитваше почти непреодолимо желание да се обърне и да погледне през вратата, но знаеше, че не бива да го прави.

Внезапно му се стори, че чува гласа на Корт: „Контролирай онова, което можеш, робе. Прати всичко останало по дяволите. Ако ти е съдено да умреш, постарай се да загинеш с оръжие в ръка.“

Точно така.

Но да го направиш беше трудно, понякога дори невъзможно.

Роланд щеше да разбере защо минувачите смаяно го оглеждат и бързат да се отстранят от пътя му, ако не беше обсебен от мисълта час по-скоро да свърши работата си в този свят и да го напусне. Крачеше толкова бързо към магазина със синя табелка, в който според „Мортопедията“ щеше да намери необходимото му лекарство, че самото на Морт се развяваше, макар джобовите му да бяха пълни с патрони. Хората изплашено се взираха в кобурите с пистолетите.

Като го гледаха, всички минувачи, улични музиканти и амбулантни търговци си мислеха същото, което си беше помислил и Дебелия Джон: „Този човек е опасен престъпник.“

Роланд стигна до аптеката на Кац и влезе.

13

Докато живееше в двореца на баща си, Роланд беше виждал магьосници, заклинатели и алхимици. Някои бяха изкусни мошеници, други – глупави шарлатани, на които вярваха още по-големи глупци (наивните тъпаци бяха толкова много, че дори шарлатаните преуспяваха), но малцина бяха способни на черна магия, за която никой не смееше да говори открито – можеха да убиват с проклетие и да лекуват с чудодейни отвари. Един от тях на име Флаг според Стрелеца беше демон с човешки облик. Роланд почти не го познаваше, беше го видял съвсем за малко в последните дни преди в страната да настъпят хаос и пълна разруха. Флаг беше преследван от двама младежи с отчаяни и същевременно мрачни лица; наричаха се Денис и Томас. Тримата се бяха появили в един от най-трудните моменти в живота на Стрелеца, но той никога нямаше да забрави как Флаг превърна в куче някакъв човек, който го беше разгневил. После се появи човекът в черно.

И Мартин.

Мартин, който беше съблазнил майката на Роланд, използвайки отсъствието на баща му; Мартин, който се беше опитал да погуби момчето, но вместо това бе предизвикал преждевременното му възмъжаване. Стрелецът подозираше, че отново ще се срещне с Мартин по пътя или в мига, когато се добереше до Тъмната кула.

Накратко казано, след като беше общувал с магьосници и вълшебници, влизайки в аптеката на Кац, той очакваше да види мрачно, осветявано от свещи помещение, изпълнено с парливи изпарения; очакваше да съзре пълни с незнайни прахчета и течности стъкленици, покрити с дебел слой прах или паяжини. Въобразяваше си, че срещу него ще се изправи магьосник, който можеше да се окаже опасен. Когато видя как хората зад дебелите прозрачни стъкла се движеха съвсем непринудено, сякаш се намираха в най-обикновен магазин, той си помисли, че са плод на въображението му.

Но всичко беше реално.

За миг Стрелецът остана на прага – отначало беше изумен, сетне с насмешка си помисли: „Намирам се в свят, чиито чудеса ме смаяват почти на всяка крачка; тук каретите летят във въздуха, а хартията се продава на безценица. Но най-поразителното е, че хората са

безразлични към заобикалящите ги чудеса: повечето са намръщени и се интересуват само от работата си.“

Върху полиците бяха подредени хиляди шишенца и кутийки, но според „Мортопедията“ това бяха предимно шарлатански средства – например балсам против косопад, който не оказваше никакво въздействие, подобно на крема за отстраняване на кафеникавите петна по ръцете. Роланд видя още най-различни препарати, които не лекуваха, едни бяха слабителни, други предизвикваха запек, трети служеха за избелване на зъбите, четвърти за боядисване на косата, пети за премахване на лошия дъх от устата. Противно на очакванията му не забеляза чудодейни отвари, въпреки че видя астин и още няколко лекарства, които, съдейки по съставките им, бяха полезни. Но, общо взето, всичко тук му направи лошо впечатление – беше очаквал да се озове в лаборатория на алхимик, а в така наречената аптека се продаваха предимно козметични средства – нищо чудно, че в този свят вече нямаше чудеса.

Но когато повторно се обърна към „Мортопедията“, откри, че първоначалното му впечатление е било погрешно – истинските лечебни средства бяха грижливо скрити. Даваха ги само на онези, които показваха писмо от магьосника. В този свят магьосниците се наричаха „ЛЕКАРИ“ и пишеха вълшебните им формули върху листчета хартия, които „Мортопедията“ назоваваше „РЕЦЕПТИ“. Стрелецът не знаеше какво означава тази дума. Навярно можеше да получи подробно обяснение, но не си направи труда. Знаеше какво му е необходимо и „Мортопедията“ му подсказа къде да го намери.

Приблужи се към остъкленото гише с надпис: „ОТПУСКАНЕ ПО РЕЦЕПТИ“.

14

Онзи Кац, който през 1927 беше открил на Четирийсет и девета улица магазин, представляващ комбинация между аптека и сладкарница, отдавна лежеше в гроба, а единственият му син очевидно се готвеше да го последва. Макар да беше едва на четирийсет и шест, той изглеждаше с двайсет години по-възрастен. Беше плешив, с изпито лице и много слаб. Хората го наричаха „ходещ скелет“, но никой не разбираше защо видът му е такъв.

Една от причините бяха клиенти като мръсницата Ратбан, с която в момента разговаряше по телефона. Тя заплашваше да го даде под съд,

ако не изпълни рецептата и за валиум, и ТО МОМЕНТАЛНО!

Кац горчиво си каза: „Какво си въобразяваш, мадам. Че ще ти изпратят шишенце с хапчета по телефонния кабел ли?“ Де да можеше да го стори, тогава проклетата курва навярно нямаше да крещи в слушалката, а жадно щеше да отвори уста, за да погълне обичайната си доза от сините таблетки.

Мисълта го накара да се усмихне; разтегнатите му устни разкриха пожелателите му зъбни протези.

– Не разбирате положението ми, госпожо Ратбан – прекъсна я той, след като беше слушал бръщолевенето и цяла минута (бе засякъл времето по ръчния си часовник). Искаше му се поне веднъж да и изкрещи: „Престани да ме ругаеш, глупачко! Ругай лекаря си! Той те е превърнал в наркоманка!“ Проклетите доктори предписаха валиума като че беше безвреден като дъвка, а когато откажеха да подновят рецептата, той сърбаше попарата? Разбира се, че всичко се стоварваше върху него, не върху докторите шарлатани.

– Какво не разбирам? – Гласът му напомняше гневното жужене на оса, затворена в буркан. – Разбирам, че съм оставила куп пари в скапаната ти аптека, че години наред не съм стъпвала при конкуренцията ти, че...

– Трябва да разговаряте с... – Кац отново погледна към картоната и... с доктор Брамхол, госпожо. Срокът на рецептата ви е изтекъл, а отпускането на валиум без рецепта се смята за федерално престъпление.

А мислено добави: „Би трябвало законът да преследва и онези, които с лека ръка предписват успокоителни. Сигурен съм, че заедно с първата рецепта те дават на пациентите и телефонния си номер, който не е записан в указателя.“

– Станала е грешка! – изкрещя жената, в гласа и се прокраднаха панически нотки. Еди моментално би разбрал, че това е отчаяният вик на негова сродна душа... на наркоманка.

– В такъв случай се обадете на вашия лекар и го помолете да поправи грешката – студено заяви Кац. – Той знае номера на телефона ми. Да, всички знаеха неговия телефонен номер. Именно в това беше бедата. На четирийсет и шест той приличаше на умиращ старец именно заради проклетите лекари.

„Дори не мога да си позволя да кажа на подобни мръсни наркоманки да го духат, защото ще загубя и мизерната печалба, благодарение на която това жалко магазинче още съществува!“ – горчиво си помисли той.

– Не мога да му позвъня! – истерично изкрещя жената. Гласът и сякаш беше свредел, който се врязва в тъпанчето му. – Мръсният педал и любовникът му са заминали на почивка и нямам представа къде да го открия!

Кац почувства, че в стомаха му се отделя киселина. Язвата му кървеше... виновни бяха жените като тази проклетница. Затвори очи и не видя как помощникът му смаяно се втрени в човека със синия костюм, който се приближаваше към гишето; не видя и как Ралф, затлъстелият и вече остарял охранител (Кац му даваше мизерна заплата, но горчиво съжаляваше дори за тези незначителни разходи; баща му не беше имал нужда от охрана, но баща му – „Дано вечно гори в ада!“ – беше живял по времето, когато Ню Йорк бе град, не клоака) внезапно се отърси от обичайната си летаргия и посегна към пистолета си. Кац чу как някаква жена изпищя, но реши, че тя е извикала от радост, като е видяла намалените цени на всички продукти на „Ревлон“ – беше принуден да обяви разпродажбата, защото конкурентът му Доленц подбиваше всичките му цени.

Мислеше само за Доленц и за мръсницата, изнудваща го по телефона, когато Стрелецът се приближи, неумолим като съдбата. Кац си представяше каква прекрасна гледка ще представляват онези двамата голи, намазани с мед и заровени в мравуняци под палещите лъчи на пустинното слънце. Мравуняк за НЕГО и мравуняк за НЕЯ – наслада за душата му. По-страшно наказание не би могъл да измисли. Баща му беше твърдо решен единственият му син също да стане аптекар. След като отказа да плаща за каквото и да било друго образование, младежът волю-неволю завърши фармация, ала това беше най-погрешната стъпка в живота му, който бе поредица от неудачи, предизвикали преждевременното му състаряване.

„От това по-лошо няма накъде“ – мислеше си той, без да отваря очи. След миг примирено промълви:

– Госпожо Ратбан, отбийте се в аптеката. Ще ви дам една опаковка петмилиграмови таблетки.

– Вразуми ли се най-сетне? Слава Богу! – Тя затвори телефона без да благодари.

Кац едно си каза, че като отиде при онзи задник, който се нарича неин лекар, тя ще падне на колене пред него, ще бъде готова да лиже подметките на скъпите му мокасини, да му духа, да...

– Господин Кац – с дрезгав глас промълви помощникът му, – страхувам се, че имаме проб...

Отново се разнесе писък, последван от изстрел, който до смърт изплаши аптекаря. Стори му се, че ударите на сърцето му за последен път ще проехтят в гърдите му, сетне то завинаги ще престане да тупти. Той отвори очи и видя втренчените в него очи на Стрелеца.

Сведе поглед и забеляза пистолета в ръката на непознатия. Погледна вляво и съзря как охранителят Ралф държи китката си и се вира в крадеца, а очите му сякаш ще изскочат от орбитите. Трийсет и осем калибровият пистолет на Ралф, който охранителят беше носил цели осемнайсет години, докато служеше в полицията (през това време беше стрелял само по мишени в тренировъчното стрелбище, макар да твърдеше, че на два пъти е използвал оръжието си, за да изпълни служебния си дълг), се беше превърнал в изкривено парче метал, лежащо на пода.

– Трябва ми кефлекс – безизразно произнесе човекът със студените очи. – Необходимо ми е голямо количество, и то не забавно.

За миг аптекарят остана неподвижен; беше зяпнал от изумление, сърцето му лудо биеше, а стомахът му сякаш беше котел, в който вреше киселина.

Допреди миг си беше казал, че от това по-лошо няма накъде, ала сега си мислеше, че още не е стигнал до дъното.

15

– Има някакво недоразумение – най-сетне успя да изрече той и не позна собствения си глас – нищо чудно, защото имаше чувството, че гърлото му е затъкнато с парцали, а езикът му е станал десет пъти по-голям.

– Нямам кокаин... кокаинът не се продава в аптеките...

– Аз не съм искал кокаин – каза човекът със синия костюм. – Трябва ми кефлекс.

„Много добре те чух, ненормалнико!“ – понечи да отвърне Кац, но навреме си прехапа езика. Беше чувал, че наркоманите извършвали обир на аптеки, за да се сдобият с кокаин, амфетамини и какви ли не още опиати (включително драгоценния валиум на госпожа Ратбан), но навярно това беше първият в историята грабеж с цел набавяне на пеницилин.

Гласът на баща му („Дано вечно гори в ада“) му подсказа да престане да се държи като тъпак и да предприеме нещо. Но Кац не знаеше какво да направи.

Човекът с пистолета му помогна, като му нареди да побърза, защото не разполагал с време.

– К-колко опаковки искате? – попита аптекарят. За миг погледна зад непознатия и не можа да повярва на очите си. Не, невъзможно беше в този град... и все пак се беше случило. Нима беше възможно да му е провървяло? Старият Кац се оказа късметлия – беше заслужил място в Книгата на Гинес за световните рекорди.

– Не зная – отговори човекът с пистолета. – Колкото се поберат в голяма чанта. – Внезапно той рязко се обърна и стреля. Някакъв мъж изстена. Витрината се счупи, парчета стъкло осеяха тротоара. Неколцина минувачи бяха леко ранени. Намиращите се в аптеката жени (и доста мъже) изкрещяха, дрезгаво зави алармената система. Клиентите панически се затичаха към вратата. Човекът с пистолета се обърна към Кац, лицето му не се беше променило, на него бе изписано някак ужасяващо (но не безгранично) търпение.

– Хайде, побързай. Казах ти, че нямам време за губене. Кац преглътна и промърмори:

– Добре, сър.

16

Още докато вървеше към гишетото, където съхраняваха истинските лекарства, Стрелецът беше забелязал вдлъбнатото огледало в горния ляв ъгъл на помещението. Нито един занаятчия в неговия свят не можеше да направи подобно огледало, въпреки че някога там са се изработвали такива предмети... и много други, които Роланд беше видял в света на Еди и Одета. Доказателство за това бяха останките, които беше видял в тунела под планините, както и на други места... останки, не по-малко древни и загадъчни от камъните на друидите, забити на местата, които се посещаваха от демони.

Роланд веднага се досети какво е предназначението на огледалото.

Не беше успял навреме да забележи как охранителят посяга към оръжието си – още не можеше да свикне с очилата на Морт, които ограничаваха периферното му зрение – но все пак успя да се обърне и да стреля, за да избие пистолета от ръката на застаряващия шишко. Подобен изстрел беше за него нещо съвсем нормално, но охранителят Ралф Ленъкс беше на друго мнение. До края на живота си той твърдеше, че непознатият е направил нещо практическо невъзможно, че подобни

изстрели могат да се видят само в уестърните за деца.

Огледалото, което очевидно беше поставено за наблюдаване на евентуални крадци, помогна на Роланд да се справи с втория нападател.

Забеляза как очите на алхимика се стрелнаха към вратата и сам хвърли поглед към огледалото. Видя някакъв човек с кожено яке, който пристъпваше зад гърба му по пътеката между щандовете. В ръката му имаше нож, а в главата му несъмнено се въртеше желанието да се прослави.

Роланд се обърна и стреля само веднъж – страхуваше се, че едва ли ще улучи още с първия изстрел, но не желаше да нарани някого от клиентите, които стояха като вкаменени зад „героя“. Предпочиташе втория път да стреля от бедро – куршумите, следващи възходяща траектория, щяха да свършат работата си, без да убият някоя възрастна дама, чието единствено престъпление се състои в това, че е избрала неподходящ ден за покупка на парфюм.

Пистолетът се оказа добре поддържан, поради което имаше точен мерник. Роланд си спомни за отпуснатите и затлъстели стрелци, от които го беше отнел, и реши, че тези хора полагаха по-големи грижи за оръжието, което носеха, отколкото за онова, което се явяваха те самите. Поведението им беше странно, но и този свят бе странен и Стрелецът не можеше да го разбере... всъщност не разполагаше с време да го стори.

Куршумът, изстрелян от него, пречупи острието на ножа и в ръката на човека с коженото яке остана само дръжката.

Роланд невъзмутимо го изгледа; студените му очи навярно напомниха на „героя“, че има спешна среща – той се извърна, захвърли остатъка от ножа и последва клиентите, които тичаха към вратата.

Стрелецът се обърна към алхимика и повтори нарежданията си, намеквайки, че забавянето ще доведе до ненужно кръвопролитие. Когато алхимикът понечи да изпълни заповедта му, Роланд насочи пистолета към него. Кац ужасено изкрещя.

– Ще останеш тук – нареди Стрелецът. – Нека чиракът ти донесе онова, което ми е необходимо.

– К-к-кой?

– Ей, този. – Роланд нетърпеливо посочи към помощника.

– Какво да направя, господин Кац? – попита човекът. Беше толкова пребледнял, че ясно се виждаха белезите от младежки пъпки по лицето му.

– Прави, каквото ти нарежда той, тъпако! Изпълни поръчката му. Клиентът желае кефлекс.

Помощникът се приближи до полиците зад щанда и взе някакво шишенце.

– Обърни го така, че да прочета надписа – заповяда Стрелецът.

Човекът се подчини. Роланд не успя да разгадае написаното – имаше прекалено много непознати букви, Обърна се към „Мортопедията“, тя потвърди, че това е кефлекс. Внезапно той осъзна, че напразно губи време за проверки. Знаеше, че не може да прочете всички надписи в този свят, но хората около него дори не подозираха това.

– Колко таблетки съдържа шишенцето?

– Всъщност не са таблетки, а капсули – с треперещ глас отвърна помощникът. – Ако ви трябва пеницилин на таблетки...

– Няма значение. Колко дози съдържа?

– Ами... – Притесненият човек погледна шишенцето и едва не го изпусна. – Двеста.

Роланд изпита същото удивление като в мига, когато беше открил, че може да купи голямо количество боеприпаси за нищожна сума. В тайното отделение на аптеката на Енрико Балазар имаше само девет рекламни опаковки с кефлекс, съдържащи трийсет и шест дози, които му бяха помогнали да оздравее. Ако не успееше да ликвидира инфекцията с двеста дози, значи против нея изобщо нямаше лек.

– Дай ми шишенцето – нареди той.

Помощникът отново се подчини.

Стрелецът запретна ръкава на самото си и свали ролекса на Джак Морт.

– Нямам пари, но се надявам, че часовникът струва колкото лекарството, което ми дадохте. – Обърна се, кимна към охранителя, който още седеше на пода до преобърнатия си стол и наблюдаваше крадеца с широко отворени очи, сетне излезе все едно, че не се беше случило нищо особено.

В продължение на пет секунди в аптеката цареше мъртвешка тишина, нарушавана от воя на алармената система, който заглушаваше шума от улицата.

– Господин Кац, какво ще правим? – прошепна помощникът.

Аптекарят взе часовника и го претегли на дланта си.

Беше златен.

Кац не можеше да повярва на случилото се..., но се налагаше.

Някакъв умопобъркан беше влязъл в аптеката, с два изстрела бе избил пистолета от ръката на охранителя и ножа на непознатия клиент, и то само за да се снабди с пеницилин.

Беше взел кефлекс за около шейсет долара, а в замяна беше оставил ролекса си, който струваше не по-малко от шест хилядарки.

– Какво ще правим ли? – попита Кац. – Първата ти работа е да скриеш часовника. Никога не си го виждал. – Обърна се към Ралф: – Ти също.

– Разбира се, сър – съгласи се охранителят. – При условие, че получа своя дял от продажбата на тази играчка.

– Ще застрелят този ненормалник като куче – доволно заяви аптекарят.

– И всичко това заради шишенце кефлекс... – озадачено промърмори помощникът. – Та този човек дори не беше хремав.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ИЗТЕГЛЯНЕ НА ТРЕТАТА КАРТА

1

Когато слънчевият диск докосна Западния океан в света на Роланд и последните лъчи позлатиха вълните, плискащи се в брега, където лежеше завързаният Еди, полицайте О'Мира и Делеван се свестяха в света, от който младежът беше отвлечен.

– Ще свалите ли белезниците ми? – угоднически попита Дебелия Джони.

– Къде е онзи мръсник? – прегракнало извика О'Мира и посегна към кобура си. Мислено изруга като установи, че коланът, кобурът, куршумите и пистолетът са изчезнали.

Представи си как ще го разпитват тъпанарите от Министерството на вътрешните работи, които познаваха полицейската работа само от репортажите на Джек Уеб, и внезапно паричната стойност на откраднатия пистолет престана да го интересува също като числеността на населението на Ирландия или запасите от полезни изкопаеми в Перу. Погледна към колегата си и видя, че и неговото оръжие липсва.

„Боже мой, само това ни липсваше!“ – печално си помисли той.

Дебелия Джони отново помоли да го освободят от белезниците.

О'Мира понечи да извика: „Заслужаваш да те...“, но навреме се осъзна и гневно стисна зъби. Канеше се да изкрещи: „Заслужаваш да те застреля като куче!“, но, разбира се, не можеше да го стори. Оръжията в

магазина бяха прикрепени с верижки, а човекът със синия костюм, който на пръв поглед изглеждаше като нормален и солиден гражданин, беше отнел неговия пистолет и пистолета на Карл с лекотата, с която О'Мира би отнел водния пистолет от някое дете.

Ето защо мълчаливо взе ключа и отвори белезниците. Видя магнума, който Роланд беше захвърлил в ъгъла, и отиде да го вземе. Затъкна го в колана си, тъй като дори да имаше кобур, огромният пистолет нямаше да се побере в него.

– Хей, оръжието е мое! – пискливо извика Дебелия Джони.

– Не думай. Искаш ли да ти го върна? – О'Мира говореше бавно, защото главата му сякаш щеше да се пръсне от болка. В този момент единственото му желание беше да открие господин Очила с позлатени рамки и да го прикове към някоя стена... като използва тъпи гвоздеи. – Казват, че обитателите на затвора „Атака“ си падали по шишковци като теб, Джони. Имали дори поговорка, че дебелият задник е по-сладък. Сигурен ли си, че си искаш магнума обратно?

Шишкото безмълвно се обърна; миг преди това полицаят видя насълзените му очи и мокрото петно на панталоните му, но не изпита никаква жалост.

– Къде е онзи? – обади се Карл Делеван.

– Отиде си – с безразличие отвърна Дебелия Джони. – Сигурен съм. Знаете ли, помислих си, че ще ме убие.

Делеван бавно се изправи на крака. Почувства, че страната му е мокра, докосна я и погледна пръстите си. Бяха окървавени. Да му се не види! Посегна към кобура и продължи машинално да търси оръжието си дори след като пръстите му бяха подсказали, че пистолетът и кобура са изчезнали.

О'Мира имаше обикновено главоболие; Делеван имаше усещането, че в черепа му се намира изпитателен полигон за ядрено оръжие.

– Оня малоумник ми е задигнал пистолета – обърна се той към колелата си. Говореше толкова завалено, че думите му почти не се разбираха.

– Свил е и моя.

– Още ли е тук? – Делеван пристъпи към О'Мира, наклони се наляво като че се движеше по палубата на кораб в бурно море, но успя да се изправи.

– Не.

– Отдавна ли се е чупил? – Делеван погледна към Дебелия Джони, но продавачът не му отговори – беше с гръб към него и си мислеше, че

полицаят говори на партньора си. Делеван, който ставаше избухлив дори при по-нормални обстоятелства, с цяло гърло изкрещя на шишкото, при което му се стори, че главата му всеки миг ще експлодира: – Попитай те нещо, свиня такава! Отдавна ли се е чупил она педераст?

– Преди около... пет минути – равнодушно отговори Дебелия Джони. – Взе патроните и оръжията ви. – Замълча, сетне добави: – Плати за патроните... направо не можах да повярвам.

„Преди пет минути – помисли си Делеван. – Този тип пристигна с такси – видяхме го, докато седяхме в патрулната кола и пиехме кафе.“ В този час на деня, когато движението беше натоварено, беше трудно да се намери свободно такси. Може би щяха да успеят...

– Да вървим! – извика той на партньора си. – Още имаме шанс да го пипнем. Ще вземем пистолет от този лигльо...

О'Мира му показа магнума. Отначало на Делеван му се стори, че пистолетите са два, постепенно зрението му се нормализира.

– Добре. – Той бавно идваше на себе си като боксьор, който е бил свален в нокдаун. – Задръж го. Аз ще взема пушката, която е прикрепена под таблото на колата, – Тръгна към вратата, но този път залитна толкова силно, че трябваше да се подпре на стената, за да запази равновесие.

– Хей, ще се справиш ли? – разтревожено попита колегата му.

– Да, ако успеем да го заловим.

Двамата излязоха. Дебелия Джони въздъхна от облекчение, което все пак не можеше да се сравни с облекчението, изпитано от него в мига, когато човекът със синия костюм напусна магазина.

2

На Делеван и О'Мира дори не се наложи да обмислят накъде се е отправил престъпникът. Достатъчно беше да слушат съобщенията на радиодиспечера, които непрекъснато съобщаваше:

– Код 19. В момента се извършва грабеж, води се престрелка. Код 19, код 19. Адресът е 49 улица 395, аптеката на Кац. Престъпникът е висок, русокос, със син костюм...

„Води се престрелка – каза си Делеван и главата го заболя още по-силно. – Питам се дали стрелят с моя пистолет или с този на Джордж. Ако този малоумник е убил някого, спукана ни е работата. Значи непременно трябва да го пипнем.“

– Да изчезваме – обърна се той към О'Мира, който не се нуждаеше от подканяне, тъй като не по-зле от партньора си разбираше в каква каша са се забъркали. Пусна фаровете и сирената и се включи в движението. Настъпил беше часът на върховото натоварване, затова полицаят подкара колата с двете колела по бордюра; изплашените пешеходци едва успяваха да отскочат встрани. Когато слезе на платното, автомобилът удари задната броня на някакъв фургон. Напред вече виждаше проблясъка на счупените стъкла на тротоара, чуваше се неприятният вой на алармена система. Пешеходците се бяха изпокрили във входовете или зад кофите за смет, но обитателите на апартаментите на горните етажи любопитно се надвесваха от прозорците си, сякаш наблюдаваха занимателно телевизионно състезание или безплатна филмова прожекция.

Автомобилното движение в квартала беше замряло; нямаше ги дори нахалните таксиметрови шофьори.

– Да се надяваме, че онзи тип е още там – промърмори Делеван и освободи от скобите пушката-помпа, прикрепена под таблото.

Но и двамата полицаи не знаеха, че когато си имаш работа със Стрелеца, не бива да проявяваш прекалена самонадеяност.

3

Роланд пхна шишенцето с кефлекс в джоба на самото, където беше прибрал патроните, и излезе от аптеката. В дясната си ръка стискаше 38-калибровия служебен пистолет на Карл Делеван. Ах, колко приятно беше да държи оръжието в ръка, на която не липсваше нито един пръст! Чу сирената и видя колата, която се приближаваше с бясна скорост. „Теса“ – помисли си и вдигна пистолета, но внезапно си спомни, че двамата мъже бяха стрелци. Стрелци, които изпълняваха служебния си дълг. Обърна се и влезе в магазина на алхимика.

– Стой, не мърдай! – извика Делеван.

Роланд извърна очи към вдлъбнатото огледало в мига, когато стрелцът (онзи, от чието ухо течеше кръв) се надвеси през сваленото стъкло на автомобила, държейки пушка. Когато партньорът му рязко удари спирачките и гумите изскърцаха, той постави куршум в пълнителя.

Роланд се просна на пода.

4

На Кац не му беше необходимо огледало, за да види какво ще се случи. Първо се беше появил откаченият, а сега идваха и смахнатите полицаи. Господи, нямаше ли край на мъките му?

– Лягайте! – изкрещя той на помощника си и на охранителя Ралф, сетне се отпусна на колене зад щанда, без да се интересува дали са се подчинили на заповедта му.

Секунда преди Делеван да стреля, помощникът се стовари върху Кац като защитник, който поваля противниковия нападател по време на футболен мач; главата на аптекаря се удари в пода с такава сила, че челюстта му се счупи на две места.

Страхотна болка преряза главата му, сетне чу трясъка от изстрела, чу как се счупиха оцелелите стъкла на витрините, както и шишенца с одеколон, парфюм, сироп против кашлица и Бог знае още какво. Невъобразимата смесица от аромати се превърна в отвратително зловоние и преди да припадне, Кац още веднъж прокле баща си да гори в ада, заде-то го беше заробил за тази проклета аптека.

5

Роланд видя как кутийки и шишенца се разлетяха на всички страни след изстрела. Стъкленият шкаф, където се съхраняваха пясъчни часовници, се взриви, отломките се посипаха като блестящ облак.

„Не знаят дали в аптеката са останали клиенти... невинни хора, – помисли си той. – Дори не провериха, а стрелят с мощна пушка.“

Това беше непростимо. Той едва успя да сдържи гнева си. Двата мъже бяха стрелци. По-добре беше да приеме, че не са на себе си от ударите по главите, отколкото да повярва, че стрелят напълно съзнателно, без да ги е грижа, че ще пострадат невинни хора.

Навярно очакваха, че той ще побегне или ще отвърне на огъня.

Ала Роланд запълзя напред, като почти се прилепваше към пода. Счупени стъкла се забиха в дланите и коленете му. Болката от раните накара Джек Морт да се свести, което беше добре дошло за Стрелеца. Точно сега му беше много необходим. Изобщо не го беше грижа за страданията на Морт. Самият той леко понасяше болката, а раните бяха върху тялото на чудовище, което заслужаваше много по-лоша участ.

Най-сетне се добра до вратата и приклепна до нея, готов за скок.

Беше пхнал пистолета в кобура – вече нямаше да му трябва.

6

– Какво правиш, Карл? – изкрещя О'Мира. Представи си заглавие на първата страница на „Дейли Нюз“: „ПОЛИЦАЙ УБИВА ПО ПОГРЕШКА ЧЕТИРИМА В АПТЕКА В УЕСТ САЙД.“

Делеван не му обърна внимание и отново зареди пушката, сетне извика:

– Да заловим този лайнар!

7

Всичко се случи според предвижданията на Стрелеца.

Полицаяте бяха вбесени, задето бяха измамени и обезоръжени от човек, изглеждащ или не по-опасен от който и да било жител на този огромен град, при това още не се бяха напълно свързели от нанесените им удари. Втурнаха се в аптеката, като отпред тичаше глупакът с пушката. Движеха се приведени като войници, атакуващи вражески позиции, но всъщност мислеха, че противникът им вече е избягал през задната врата.

Подметките им заскърцаха по натрошените стъкла на тротоара; когато полицаят с пушката отвори вратата и се втурна в аптеката, Стрелецът се изправи и стовари юмруците си върху тила му. По-късно, когато даваше показания пред комисията, разследваща случая, Карл Делеван твърдеше, че не си спомня нищо след мига, когато коленичил в магазина на Клементс и видял под тезгяха портфейла на престъпника. Членовете на комисията решиха, че при дадените обстоятелства подобна амнезия е много „удобна“ и Делеван се отърва с принудителен двумесечен неплатен отпуск. Роланд обаче щеше да му повярва и при други обстоятелства (например ако глупакът не беше открил огън по аптеката, където можеше да има невинни хора) навярно щеше да му съчувства. Нищо чудно мозъкът на полицая да се беше разбъркал от двата силни удара по главата.

Когато Делеван тежко се свлече на земята като чувал с овес, той издърпа пушката от ръцете му.

– Стой! – извика О'Мира, в глава му се смесваха гняв и изумление.

Понечи да се прицели с магнума на Дебелия Джони, но

очакванията на Роланд се оправдаха: стрелците в този свят бяха прекалено бавни. Можеше да изпрати три куршума в тялото на полицаия, но нямаше смисъл. Той замахна с пушката; когато прикладът удари страната на О'Мира, се разнесе тъп звук, сякаш бейзболист отби с бухалката си бясно летящата към него топка. Внезапно лицето на полицаия се изкриви от бузата надолу. (Необходими бяха три операции и четири стоманени скоби, за да може О'Мира отново да изглежда като нормален човек.) За миг се вцепени, сякаш не вярваше на случилото се, сетне забели очи. Краката му се подкосиха и той се строполи на пода.

Роланд стоеше на прага и не обръщаше внимание на приближаващия се вой на сирени. Отвори пушката, извади всички патрони и ги хвърли върху Делеван. После запрати и оръжието върху безжизненото тяло на полицаия и промърмори:

– Ти си опасен глупак, който трябва да бъде заточен. Забравил си лицето на собствения си баща.

Прекрачи го и се приближи до каретата на стрелците, чиито двигател работеше на празни обороти. Отвори вратата и се настани зад волана.

8

– Можеш ли да караш тази карета? – попита той Джак Морт, който истерично крещеше и нечленоразделно бърбореше.

Ала убиецът продължаваше да крещи и не му отговори. Роланд се досети, че Морт се преструва на изпаднал в истерия, за да избегне разговора със странния си похитител.

„Слушай – обърна се към него той, – нямам време да повтарям, затова слушай внимателно. Ако не отговориш на въпросите ми, ще те накарам сам да си избодеш дясното око. Ще те накарам да изтръгнеш очната си ябълка и да я размажеш по седалката на тази кола. Мога да се справя и с едно око. В края на краищата изобщо не ме е грижа, очите са си твои.“

Не можеше да излъже Морт, но и онзи не можеше да го излъже: взаимоотношенията им бяха студени и същевременно много по-интимни, отколкото при най-страстния полов акт. Това не беше сливане на тела, а пределно сближаване на умове.

Той щеше да изпълни закана си.

И Морт го знаеше. Истеричният му пристъп внезапно секна и той

отговори:

– Мога да карам. – Бяха първите смислени думи, които беше произнесъл, откакто Роланд беше проникнал в съзнанието му.

„Карай тогава.“

„Къде искаш да отидеш?“

„Знаеш ли някакво място, което се нарича «Вилидж»?“

„Да.“

„Карай натам.“

„Къде по-точно?“

„Потегляй, ще разбереш по-късно.“

„Ще се движим по-бързо, ако включа сирената.“

„Добре. Пусни я, също и въртящите се лампи.“

За пръв път, откакто контролираше съзнанието му Стрелецът позволи на Морт да действа самостоятелно. Когато Джак обърна глава да огледа таблото на патрулната кола, Роланд наблюдаваше завъртането, но не го беше предизвикал. Но ако беше човек от плът и кръв, не безплатна душа, щеше да бъде нащрек, готов да поеме контрол при най-малкия признак на неподчинение.

Ала Джак беше кротък като агънце. Бе убил и осакатил, Бог знае, колко невинни хора, но не искаше да загуби скъпоценното си око. Натисна някакви копчета, освободи спирачката и колата потегли. Сирената нададе вой, проблеснаха пулсиращи червени светлини, които се отразяваха в предното стъкло.

„Карай по-бързо“ – мрачно изкомандва Стрелецът.

9

Въпреки че Морт беше включил сирената и непрекъснато натискаше клаксона, пътуването до Гринич Вилидж им отне двацет минути, тъй като движението беше много натоварено. В света на Стрелеца надеждите на Еди Дийн се топяха като сняг под ярки слънчеви лъчи. Скоро щеше да дойде краят. Слънчевият диск до половината се беше потопил в океана.

„Пристигнахме“ – обади се Джак Морт. Казваше истината (в никакъв случай не можеше да излъже), но на Роланд му се струваше, че още се намират в центъра на града. И тук се издигаха гъсто застроени сгради, улиците бяха изпълнени с пешеходци и карети, които вдигаха невяротен шум и отделяха отровен дим. Навярно причината беше в

горивото, което използваша. Истинско чудо бе, че тези хора изобщо бяха живи, че жените раждаха нормални деца, не уроди като мутантите в планинския тунел.

„Къде отиваме?“ – попита Морт.

Сега предстоеше най-трудното. Стрелецът се подготви доколкото беше възможно.

„Изключи сирената и лампите. Спри до тротоара.“

Морт паркира колата до някакъв пожарен кран.

„В този град има подземни железници. Искам да ме заведеш на станцията, където мотрисите спират, за да се качат или слязат пътниците.“

„Коя станция?“ – попита Морт и усети паника. Не можеше да скрие нищо от Роланд, но и той не можеше (поне не за дълго) да скрие нищо от него.

„Преди няколко години – не зная точно колко – си блъснал млада жена под мотрисата. Искам да ме заведеш на подземната станция, където се е случило това.“

Последва кратка, но отчаяна борба. Стрелецът спечели, но с големи усилия. По някакъв странен начин Джак Морт бе раздвоен като Одета. Не беше шизофреник и много добре разбираше какво прави от време на време. Но пазеше в тайна тази страна от живота си: личността, която се подвизаваше като Убиеца, беше скрита от очите на всички, както крадецът крие плячката си.

„Заведи ме там, гадино“ – повтори Стрелецът и вдигна палец към окото на Морт. Миг преди пръстът да се заби в очната кухина, Джак се предаде и подкара колата към станцията на Кристофър Стрийт, където преди около три години мотрисата беше отрязала краката на жена на име Одета Холмс.

10

– Я гледай – каза полицай Андрю Стонтън на колегата си Норис Уивър, когато синьо-бялата кола на Делеван и О'Мира се появи малко по-надолу по улицата. Шофьорът дори не си направи труда да потърси свободно място за паркиране, а спря до друг автомобил, почти не оставяйки място за преминаването на други превозни средства. Моментално се образува задръстване – колите се провираха бавно като кръв по безнадеждно стеснен кръвоносен съд.

Уивър провери номера, изписан до десния фар: 7 НН. Същият, който им беше продиктувал диспечерът.

Въртящите се лампи бяха включени и всичко изглеждаше нормално, докато вратата се отвори и шофьорът слезе. Наистина носеше син костюм, но не от онези с металните копчета и сребърна значка. Обувките му също не бяха униформени, освен ако Стонтън и Уивър бяха пропуснали съобщението, уведомяващо полицаите, че вече задължително ще носят мокасини „Гучи“. Което беше невероятно. По-вероятно бе този тип да е човекът, който беше нападнал полицаите в центъра на града. Непознатият слезе от колата и сякаш не чу клаксоните и гневните подвиквания на шофьорите, които се опитваха да го заобиколят.

– Да му се не види! – прошепна Анди Стонтън.

„Действайте много предпазливо – беше предупредил диспечерът. – Престъпникът е въоръжен и изключително опасен.“

Обикновено диспечерите говореха като автомати, сякаш бяха отегчени до смърт (което според Анди Стонтън беше самата истина); ето защо някак благоговейното подчертаване на думите „изключително опасен“ се врязаха в съзнанието на Анди.

За пръв път от четирите години служба в полицията му се налагаше да използва оръжието си. Извади пистолета си и погледна към Уивър, който беше сторил същото. Двамата стояха пред магазин за хранителни стоки, намиращ се на десетина метра от стълбата, водеща към станцията на метрото. Отдавна работеха заедно и бяха „настроени на една и съща вълна“, което е характерно за полицаите и военните. Без да промълвят нито дума, двамата отстъпиха към вратата на магазина, готови да стрелят.

– Долу ли? – лаконично попита Уивър.

– Да. – Анди погледна към входа към метрото. В този час на деня ескалаторите бяха препълнени с хора, които бързаха да се приберат у дома. – Трябва да го опипаме още сега, преди да се е смесил с тълпата.

– Давай.

Едновременно изскочиха на улицата – ако ги беше видял, Роланд щеше да прецени, че тези стрелци са много по-опасни противници от първите двама. Бяха по-млади, освен това (въпреки че Роланд не подозираше „оказаната му чест“) полицейският диспечер го беше обявил за „изключително опасен“, което според двамата полицаи беше равностойно на тигър людоед.

„Ако не спре, когато му заповядам, ще го пречукам“ – помисли си Анди.

– Стой! – извика той и се отпусна на коляно, като държеше пистолета с две ръце. Уивър беше сторил същото. – Полиция! Горещо...

Не успя да довърши, защото непознатият се втурна към ескалатора. Движеше се невероятно бързо. Ала Анди Стонтън беше като двигател, работещ на максимални обороти. Рязко се обърна и внезапно го обзе невообразимо спокойствие – състояние, което беше добре познато на Роланд.

Младият полицай се прицели в бягачия човек, сетне натисна спусъка на трийсет и осем калибровия си пистолет. Видя как човекът със синия костюм залитна, опитвайки се да запази равновесие. После се строполи на тротоара, а пешеходците, които до преди секунда си мислеха как ще издържат поредното пътуване с метрото, закрещяха и се разпръснаха като подплашени пилци. Едва сега разбираха, че днес им е съдено да издържат нещо повече от досадното пътуване.

– Жесток си, брато! – възкликна Норис Уитън. – Свали го с един изстрел.

– Да – спокойно отговори Анди, сякаш не се беше случило нищо особено. Ако го чуеше, Роланд щеше да се възхити от хладнокръвие то му. – Да отидем и да проверим дали е мъртъв.

11

„Мъртъв съм! – крещеше Джак Морт. – Мъртъв съм, убиха ме заради теб! Мъртъв съм...“

„Не си“ – прекъсна го Стрелецът. През полупритворените си клепащи наблюдаваше как двамата полицаи се приближават с оръжия, готови за стрелба. Да, действително бяха по-млади и по-бързи от колегите си, които бяха паркирали пред магазина за оръжия. Единият беше дяволски добър стрелец. Морт, а заедно с него и Роланд, трябваше да бъдат мъртви или смъртоносно-ранени. Куршумът, отправен точно в гърдите на Морт, премина през самото му и проби джоба на скъпата му риза, но не проникна в плътта му. Животът на двамата беше спасен от запалката на Джак.

Самият той не пушеше, но шефът му, чийто пост Морт се надяваше да заеме след година, беше страстен пушач. Ето защо Джак беше дал цели двеста долара за сребърна запалка „Дънхил“. Разбира се, не запалваше всяка цигара, която захапваше господин Фрамингам, защото не искаше да изглежда като подмазвач. Правеше го от време на време...

особено в присъствието на още по-голям началник, който щеше да оцени първо ненаатрапчивата любезност на Джек Морт и второ, добрия вкус на Джек Морт.

Хората, които искаха да стигнат далеч, трябваше внимателно да обмислят всичките си ходове.

Този път предвидливостта спаси него и Роланд. Куршумът улучи сребърната запалка вместо сърцето му. Разбира се, той беше ранен. Не може да ти се размине, ако в гърдите ти изстрелят куршум с такъв голям калибър. Запалката се вряза в плътта му така, че се образува вдлъбнатина, сетне се пръсна на парчета – едно почти разряза зърното на гърдите му. Изстрелът възпламени напоения с бензин фитил. Ала стрелецът лежеше неподвижно и наблюдаваше как полицаите се приближаваха към него. Онзи, който не беше стрелял, крещеше на минавачите да се отдръпнат.

„Горя! – изкрещя Морт. – Изгаси огъня! Изгаси го! Изгаси...“

Стрелецът лежеше неподвижно и слушаше как пещчинките скърцат под подметките на полицаите. Не обръщаше внимание на воплите на Морт, нито на нажежения метал, който изгаряше плътта му.

Усети, че го подритнаха, и се претърколи по гръб. Очите на Джек бяха отворени, лицевите му мускули бяха отпуснати. Като го гледаше, никой не би заподозрял, че човекът, скрит в безжизненото тяло, надава неистови писъци.

– Господи! – прошепна някой. – Нима си го застрелял с куршум дум-дум, момче?

Димът излизаше на тънка струйка от дупката, в самото на Морт. Разнесе се миризмата на обгорена плът.

Анди Стонтън, който до този момент беше действал безупречно, допусна грешка, заради която Корт би му ударил шамар и би го изгонил, въпреки досегашните му блестящи постижения, заявявайки, че една-единствена грешка обикновено води до трагични последствия. Стонтън беше застрелял непознатия – нито един полицай не знае способен ли е да убие човешко същество, докато попадне в ситуация, когато това е неизбежно, но мисълта, че куршумът някак си е подпалил пресъпника, го изпълни с необясним ужас. Машинално го ритна в корема, преди полицаят да забележи проблясъка в очите на човека, когото смяташе за мъртъв.

Стонтън безпомощно размаха ръце и политна към партньора си. Пистолетът изхвъркна от ръката му. Уивър посегна към своето оръжие, но в мига, когато успя да се освободи от колегата си, дочу изстрел и

пистолетът му изчезна като по магия. Ръката му изтръпна, сякаш някой я беше ударил с ковашки чук.

Човекът със синия костюм се изправи, за миг се втренчи в двамата полицаи и заяви:

– Бива си ви. По-добре сте от онези двамата. Послушайте съвета ми – не се опитвайте да ме преследвате. Историята почти приключи. Не ми се иска да ви убия.

Сетне рязко се извърна и хукна към ескалатора, водещ към станцията на метрото.

12

Подвижните стълби бяха претъпкани с хора, които бяха дочули виковете и изстрелите и бързаха да се върнат на улицата, тласкани от болезненото любопитство, присъщо на всички нюйоркчани, от желанието да разберат колко души са били убити, много ли кръв е заляла мръсния асфалт. Макар да се притискаха един към друг, любопитните някак си успяха да отстъпят от човека със синия костюм, който се втурна надолу. Страхът и изумлението им бяха оправдани – непознатият държеше пистолет, още един беше затъкнат на колана му.

Но най-ужасяващото бе, че беше обгърнат от дим, сякаш дрехите му горяха.

13

Роланд не обръщаше внимание на усилващите се виковете на Морт, когато ризата, фланелката и самото му пламнаха, а отломките от запалката започнаха да се разтопяват и нагорещеният метал потече към корема му, причинявайки му нетърпима болка.

Той вече долавяше миризмата на застоялия въздух в тунела, чуваше рева на приближаваща се мотриса.

Наближаваше моментът да изтегли третата карта или да загуби всичко. За втори път в живота си усети как планети потрепват и кръжат в съзнанието му.

Щом се озова на перона, захвърли пистолета. Разкопча колана и смъкна панталона на Джек Морт, разкривайки бели долни гащи, напомнящи кюлоти на проститутка. Нямахше време да се замисли върху тази

странност. Трябваше да побърза, в противен случай нямаше защо да се притеснява, че ще изгори жив; нагретите куршуми щяха да експлодират и да го разкъсат на парчета.

Стрелецът напъха в долните гащи кутиите с патрони и шишенцето с кефлекс. Смъкна горящото сако, но дори не се опита да свали запалената риза.

Чуваше грохота на приближаващата се мотриса, виждаше светлина в тунела. Нямаше кого да попита дали влакът се движи по маршрута на онзи, който беше прегазил Одета, но кой знае защо беше сигурен в това. Когато ставаше въпрос за Кулата, съдбата беше милосърдна и жестока като запалката, която беше спасила живота му, ала сега изгаряше плътта му. Подобно на колелата на приближаващата се мотриса, съдбата следваше едновременно логичен и брутален курс, на който можеха да устоят само стоманата и добротата.

Роланд отново обу панталона и се затича, без да забелязва хората, които изплашено се разбягваха от пътя му. Поради по-силния приток на въздух пламна яката на ризата му, сетне се подпали и косата му. Тежките кутии, които беше напъхал в долните гащи, непрекъснато го удряха по топките, предизвиквайки нетърпима болка. Той се стрелна като метеор през бариерата за проверка на билетите. „Изгаси огъня! – изкрещя Морт. – Изгаси го, преди напълно да се овъгля.“

„Заслужаваш да гориш в пламъците на ада – мрачно си помисли Стрелецът. – Участта ти ще бъде много по-милосърдна от онова, което заслужаваш.“

„Какво си намислил? Какво си намислил?“

Стрелецът не отговори; затича се към края на платформата и накара Морт да млъкне. Усети, че едната кутия заплашва да се изплъзне от смешните бели гащи, затова я придържаше.

Докато тичаше, насочи цялата си умствена енергия към Господарката. Не беше сигурен, че телепатичната връзка помежду им се осъществи, не знаеше дали ще накара Господарката да му се подчини, но все пак мислено повтаряше едно и също: „ВРАТАТА! ПОГЛЕДНИ ПРЕЗ ВРАТАТА! СЕГА! СЕГА!“

Грохотът на мотрисата сякаш изпълни света. Някаква жена изкрещя:

– Господи, този човек ще се хвърли под влака!

Някой го сграбчи за рамото, опитвайки се да го дръпне назад. В този миг Роланд блъсна тялото на Джак Морт отвъд жълтата ограничителна линия и скочи от платформата. Падна на релсите пред връхлитания

влак, като притискаше с ръце „плячката“ си, напъхана в гащите, която щеше да вземе със себе си, ако успееше да напусне тялото на Морт в подходящия момент. Докато падаше, продължаваше да вика жената... или по-точно двете жени: „ОДЕТА ХОЛМС! ДЕТА УОКЪР! ПОГЛЕДНИ!“ В мига, когато мотрисата, чиито сребристи колела се движеха неумолимо, връхлетя върху него, Стрелецът най-сетне обърна глава и впери поглед във вратата. Видя лицето на Господарката.

Не, лицата бяха две.

„Господи, виждам ги двете едновременно...“ – помисли си той.

– Не-е-е! – изкрещя Морт и в последната частица от секундата преди мотрисата да разполови тялото му, Роланд се хвърли към вратата и премина през нея. Джек Морт загина сам.

Кутиите с патрони и шишенцето с таблетки се появиха до проснатото тяло на Стрелеца. Ръцете му машинално посегнаха към тях, сетне се отдръпнаха. С огромно усилие на волята той се изправи и едва сега усети, че отново се е преселил в тялото си, треперещо от треската; дочу виковете на Еди Дийн, писъците на Одета... и на друга жена! Вдигна поглед и се убеди, че слухът не го е излъгал: видя две жени. И двете бяха с отрязани крака, тъмнокожи и надарени с изключителна красота. Ала едната беше зла и хубостта и само подчертаваше вътрешната и грозота.

Роланд се взираше в тези двойнички, които всъщност бяха отрицателният и положителният образ на една и съща жена. Не можеше да откъсне поглед от тях, като че беше хипнотизиран.

В този миг Еди отново изкрещя. Стрелецът забеляза как от водата изскочиха омарите и забързано запълзяха към завързания, безпомощен младеж. Слънцето залезе, мракът се спусна над този странен свят.

14

През отворената врата Дета видя себе си, видя се през своите очи и през очите на Стрелеца; внезапно се почувства невероятно обърквана, не знаеше какво се случва с нея. Беше тук. Беше там, в очите на Стрелеца. Чуваше грохота на приближаващата се мотриса.

– Одета! – изкрещя и внезапно разбра коя всъщност беше и кога се бе случило нещастieto.

– Дета! – изкрещя и внезапно разбра коя всъщност беше и кой беше причинил нещастieto. За секунда изпита чувството, че я обръщаха

наопаки, сетне усещането стана още по-мъчително. Тялото и се разкъсваше на две.

15

Роланд слезе по наклонения бряг към мястото, където лежеше Еди. Движеше се като човек, на когото бяха изтръгнали костите. Един омар поsegна с клещите си към лицето на младежа, който изкрещя. Роланд ритна чудовището. Наведе се сковано, хвана ръцете на Еди и го повлече назад. Ала вече бе прекалено късно... той беше изтощен до смърт... омарите щяха да довършат не само младежа, но и него...

Еди отново закрещя, когато отвратителното създание издаде странните звуци, напомнящи лаконични въпроси, и откъсна парче от панталона и от крака му. Младият човек понечи да извика, но от гърдите му се изтръгна само глухо хриптене – задушаваше се в примките, измайсторени от Дета.

Отвратителните твари ги обкръжиха от всички страни... стесняваха окръжността и нетърпеливо щракаха с клещите си. Стрелецът събра последните си сили, дръпна Еди... и политна назад. Чу как гадините се приближават към него и го заплашват с клещите си. „Може би смъртта няма да е толкова страшна“ – помисли си той. Беше поставил на карта всичко и го беше изгубил.

Революерите му изгърмяха и той изпита неопикуемо омайване.

16

Двете жени лежаха с лице една към друга и се повдигаха като змии, които се готвят да ухапят жертвата си; пръстите с еднакви отпечатьци се впираха в шиите с еднакви контури.

Жената се опитваше да я убие, но тази жена не беше реална... също като момиченцето; беше илюзия, предизвикана от падаща тухла, ала сега илюзията се беше превърнала в действителност – впираше пръсти в шията и и се опитваше да я убие, докато Стрелецът се опитваше да спаси приятеля си. Въображаемото създание, което внезапно беше станало реално, грозно ругаеше и обливаше лицето и с горещата си слюнка. Сетне закрещя: „Аз взех синята чиния, защото онази жена ме натика в болницата, освен това никога не съм имала специална чиния – счупих я

щото така трябваше... мразя белите момчета и съм готова да ги избия до крак... крадах от магазините дето се продават специални неща само за бели хора, докато моите чернокожи братя и сестри гладуват в Харлем, а плъховете изяждат децата им... аз направих всичко това, аз... аз... аз...!“

„Трябва да я убия!“ – помисли си Одета и внезапно осъзна, че не може да го стори.

Ако убиеше тази чудовищна жена, сама щеше да загине. Навярно взаимно щяха да причинят смъртта си, докато Еди и...

(Роланд) (Най-лошият човек)

... онзи, който ги беше повикал тук, загиваха, изяждани живи от ужасяващите омари. Това щеше да бъде краят на всички тях. Но имаше и друга алтернатива – да...

(обича) (мрази)

... отстъпи.

Одета разхлаби хватката си (въпреки че Дета продължаваше ожесточено да я души) и прегърна другата жена.

– Не, гадино! – изкрещя Дета, но във вопъла и се смесваха омраза и... благодарност. – Остави ме на мира, остави ме...

Одета, която вече се задушаваше, нямаше сили да отговори. Когато Роланд успя да отблъсне нападението на първия омар, а вторият вече пълзеше към Еди, за да откъсне парче от крака му, тя успя да прошепне на двойничката си:

– Обичам те.

За миг Дета още по-силно я стисна за гърлото... сетне смъртоносната и хватка се разхлаби.

Ръцете изчезнаха.

Отново почувства, че сякаш я обръщат наопаки, сетне като по чудо раздвоението изчезна и тя беше само една жена. За пръв път, откакто човек на име Джак Морт беше хвърлил тухла върху главата на момиченцето, оказало се под прозореца само защото таксиметровият шофьор беше отказал да обслужва чернокожи (а бащата на детето от гордост не беше пожелал да спре второ такси, за да не получи втори отказ), тя беше едно цяло. Беше Одета Холмс... Къде се бе дянала другата?

– Побързай, гадино! – провикна се Дета.

„Не, това е моят глас“ – смаяно си помисли Одета. Двете с Дета се бяха слели. Някога беше една, после се беше раздвоила, а сега Стрелецът беше създал трета жена. – Побързай, иначе омарите ще ги изядат.

Тя погледна към патроните. Нямаше време да ги използва докато

презаредеше револверите, всичко щеше да свърши. Оставаше и само да се надява.

„Но няма ли още нещо?“ – запита се и вдигна оръжията.

Силен гръм разтърси тишината.

17

Един от омарите допълзя до Еди – изпъкналите му, някак мъртви очички, зловещо проблясваха. Чудовището протегна щипките си към лицето на безпомощния младеж, разнесе се ужасяващото му „Дод-а“... В този миг тялото му се разлетя на парчета. Роланд видя как друго чудовишно създание пълзи към лявата му ръка и отчаяно си помисли: „Отидоха ми пръстите“..., ала като по чудо гадината експлодира и във въздуха полетяха зеленикавите и вътрешности.

Той се обърна и видя невероятно красива жена; побиха го тръпки от гнева, който гореше в очите и.

– Елате по-близо, гадове! – изкрещя жената. – Хайде, приближете се, че да ви вкарам очите в задниците!

Застреля трети омар, който пълзеше между разтворените крака на Еди, възнамерявайки не само да го изяде, но и да го кастрира.

Още, когато за първи път видя омарите, на Роланд му беше хрумнало, че отвратителните твари са надарени с разум. Сега се убеди, че е бил прав.

Като видяха гибелта на събратята си, останалите омари започнаха да се оттеглят. Жената отново натисна спусъка, но патронът се оказа негоден. Със следващия си изстрел обаче разкъса на парчета още едно от чудовищата, които явно мислеха само за отстъпление. Останалите още по-бързо запълзяха към океана – очевидно бяха изгубили апетита си. Еди вече се задушаваше. Роланд се опита да разхлаби примката, която се беше впила в гърлото на младежа. Видя как почервенялото му лице постепенно стана пепеляво, как той вече губеше сетни сили. Внезапно по-силни ръце отблъснаха Роланд.

– Аз ще се заема с това – заяви жената. Държеше нож... неговия нож.

„С какво ще се заемеш? – помисли си Стрелецът и усети, че всеки момент ще изпадне в несвяст. – С какво ще се заемеш, след като двамата с Еди сме в ръцете ти?“

– Коя си ти? – прегракнало изрече той. Струваше му се, че пропада

в пропаст, която беше по-тъмна от заобикалящия го мрак.

– Аз съм три жени едновременно – отговори тя и гласът и прозвуча някъде отдалеч. – Онази, истинската; втората, която нямаше право да съществува, но съществуваше; аз съм жената, която ти спаси. Благодаря ти, Стрелецо.

Миг преди мракът да го обгърне, Роланд почувства устните на жената върху своите, сетне бездната го погълна.

ПОСЛЕДНО РАЗБЪРКВАНЕ НА КАРТИТЕ

1

За пръв път от много време (струваше му се, че са изминали хиляда години) Стрелецът не беше обсебен от мисълта за Тъмната кула. В момента го интересуваше само еленът, който се беше приближил до езерцето сред горската поляна.

Роланд лежеше зад ствола на паднало дърво и се прицелваше; държеше револвера с лявата ръка, която омарите не бяха успели да осакатят.

„Месо!“ – помисли си и устата му се напълни с топла слюнка.

Натисна спусъка и стреля, миг след това с горчивина си каза: „Не улучих! Изгубил съм способностите си.“

Еленът се строполи мъртъв.

Роланд знаеше, че много скоро желанието да достигне Кулата отново ще го завладее, но сега благодареше на боговете (които и да бяха те), че мерникът му още беше точен... и мислеше само, че скоро ще хапне месо. Пъхна в кобура оръжието си (сега носеше само един револвер) и прекрачи дънера, зад който търпеливо беше лежал до настъпването на здрача, очаквайки някое по-едро животно да дойде на водопой.

„Изглежда, оздравявам – невярващо си помисли той и извади ножа си. – Наистина оздравявам.“

Не видя жената с топли кафяви очи, която стоеше зад него и внимателно го наблюдаваше.

2

В продължение на шест дни след драмата, разиграла се на брега,

тримата се бяха хранили само с омари и бяха пили мътна вода от поточетата, които се спускаха по планинския склон. Роланд почти не си спомняше какво се е случило през тези дни, тъй като през повечето време бълнуваше. Обръщаше се към Еди с различни имена – Алан и Кътбърт, а жената винаги наричаше Сюзан.

Постепенно температурата му спадна и тримата започнаха трудно изкачване по планинския склон. Еди буташе инвалидната количка; понякога на нея седеше жената, от време на време Роланд заемаше мястото и, а младежът носеше „Сюзан“ на гърба си. Често пътят ставаше непроходим, тогава се налагаше да заобиколят препятствията. Роланд знаеше колко изтощен е Еди. Жената също виждаше умората му, но младежът никога не се оплакваше.

Не им липсваше храна. През дните, когато Роланд се бореше със смъртта, когато тялото му изгаряше от високата температура, а устните му шепнеха имената на отдавна погребани хора, Еди и жената редовно ходеха на лов за омари и всеки път убиваха повече. Постепенно чудовищните създания разбраха, че на този участък от брега ги дебне опасност, и престанаха да идват, но пътешествениците вече се бяха запасили с храна. Когато най-сетне стигнаха до местата, където растеше трева, тримата жадно се нахвърлиха върху нея. Лека-полека раните по кожата им започнаха да зарастват. Някои треви бяха горчиви, други – сладки, но тримата ги ядяха независимо от вкуса... с изключение на една...

Стрелецът се събуди и видя, че жената отскубва трева, която беше виждал и преди.

– Не! Да не си посмяла да я сложиш в устата си! – задавено изкрещя той. – Разгледай я добре и запомни, за да не стрешиш.

Тя изпитателно впери поглед в него, сетне хвърли отскубнатата трева, без да поиска обяснение.

Стрелецът отново се отпусна на земята – изтръпваше при мисълта какво щеше да се случи, ако не се беше събудил. Тревата, която жената беше откъснала, нямаше да я убие, но щеше да и причини нещо пострашно. Защото това беше дяволската трева.

От кефлекс Роланд беше получил силно стомашно разстройство, което бе разтревожило Еди, но след като започнаха да включват в „менюто“ си тревите, всичко се нормализира.

Най-сетне бяха навлезли сред истинска гора, а грохотът на прибой се беше превърнал в глух шум, който се чуваше само когато вятърът духаше откъм океана. А сега щяха да хапнат месо.

3

Стрелецът се приближи до елена и се опита да го изкорми, като държеше ножа между средния и безименния пръст на дясната си ръка, ала не успя. Прехвърли ножа в другата си ръка, с която доскоро не умееше да борави, и криво-ляво разряза корема на животното. Рукна гореща кръв – така и трябваше, в противен случай месото щеше да бъде негодно за ядене.

„Ама че съм несръчен – помисли си Роланд. – Дори дете щеше да се справи по-добре.“

Трябваше да се научи да работи с лявата ръка – не му оставаше друго.

Той се намръщи и се приготви да направи по-дълбок разрез.

Кафяви ръце хванаха дланта му.

Роланд се обърна.

– Позволи на мен – промълви Сузана.

– Изкормвала ли си някога животно?

– Не, но ще ми покажеш как да го направя.

– Добре.

– Месо... – промълви жената и му се усмихна.

– Да. – Роланд също и се усмихна.

– Какво се случи? – извика Еди. – Чух изстрел.

– Подготвяме се за Деня на благодарността – провикна се в отговор тя. – Ела да помогнеш.

Вечеряха царски. По-късно, преди да се унесе в сън, Стрелецът погледна небето, обсипано със звезди, дълбоко вдъхна прохладния планински въздух и си каза, че през целия си живот не е бил толкова щастлив. После заспа. И засънува.

4

Съзря Кулата. Тъмната кула.

Тя се издигаше в далечината сред безкрайна равнина, а лъчите на залязващото слънце я обагряха в кървавочервено. Роланд не можеше да види спираловидната стълба, която се виеше към върха на тухлената грамада, но съзираше прозорците; в тях се мяркаха образите на всички хора, които беше познавал. Изкачваха се по стълбите, а вятърът донасяше гласовете им, зовящи името му: „Роланд... ела... Роланд... ела...“

ела...“

– Идвам – прошепна той и се стресна в съня си. Когато отвори очи, беше облян в пот и трепереше, като че отново го беше втресло.

– Роланд...

Едва сега осъзна, че това е гласът на Еди.

– Какво има?

– Кошмар ли сънува?

– Да. Всъщност... не. Сънувах Тъмната кула.

Двамата погледнаха към Сузана, но тя спеше дълбоко.

Някога имаше жена на име Одета Сузана Холмс, по-късно се беше появила Дета Сузана Уокър. Сега съществуваше само Сузана Дийн.

Роланд я харесваше заради високия и дух и смелостта и. Страхуваше се за нея, защото знаеше, че ако се наложи, ще пожертва не само нейния живот, но и живота на Еди. Беше готов на всичко заради Кулата. Заради проклетата Кула.

– Време е да си изпиеш хапчето – заяви младежът.

– До гуша ми дойде това лекарство. Повече няма да го вземам.

– Млъкни и го изпий.

Роланд глътна таблетката, отпи леденостудена вода от меха и се уригна.

– Знаеш ли къде отиваме? – обади се Еди.

– Към Кулата.

– Това вече го знам, ама все едно, че съм някакъв тъпак от Тексас, който разправя, че пътува към град На майната си, намиращ се в Аляска. Обясни ми къде е тази кула. В каква посока трябва да се движим?

– Донеси чантата ми.

Еди се подчини. В този момент Сузана се размърда; младежът спря и се втренчи в нея, а гаснещата жаравя хвърляше червеникави отблясъци по лицето му. Когато жената се успокои, той се върна при Стрелеца.

Роланд порови в чантата и скоро намери единственото, което има значение за него – челюстта. Челюстта на човека в черно.

– Известно време ще останем тук – обясни той. – Само докато оздравея.

Стрелецът се поусмихна. Вече не трепереше, нощният ветрец беше изсушил потта му. Ала във въображението си още виждаше призрачните фигури на рицари, на приятели, врагове и любовници, отдавна преселили се в страната на мъртвите; те бавно се изкачваха по спираловидната стълба, надничаха през прозорците и изчезваха, а Кулата хвърляше черна сянка върху кървавочервеното поле, където царяха опустошение

и разруха.

– Едва ли – отговори той и кимна към Сузана. – Но тя ще разбере.

– Какво ще правим след това?

Роланд му показва челюстта на Уолтър.

– Веднъж проговори... ще го стори и втори път.

– Очакват ни опасности – престорено равнодушно каза Еди.

– Така е.

– Не рискуваш само своя живот, нали?

– Не.

– Разбери, че обичам тази жена. Ако и причиниш зло...

– Готов съм на всичко, за да постигна целта си.

– А ние със Сузана сме само пионки, от които можеш да се освободиш, когато пожелаеш. Прав ли съм?

– Обичам и двама ви. – Стрелецът вдигна поглед и на светлината на гаснещия огън Еди видя, че по лицето на спътника му се стичаха сълзи.

– Отговори на въпроса ми: ще продължиш ли напред, ако с нас се случи нещо?

– Да.

– И ще продължиш да търсиш твоята кула, нали?

– Да.

– Каквато и цена да трябва да платиш. – Еди го изгледа, изпитваше към него едновременно обич и омраза; не можеше да проумее какъв беше този човек, който беше спасил живота му, но признаваше, че би го жертвал, за да постигне целта си.

Задуха силен вятър и дърветата застанаха под напора му.

– Говориш като Хенри – разплакано промълви Еди. Не искаше да плаче, ненавиждаше се заради слабостта си. – Той също имаше Кула, само че не беше черна. Спомняш ли си, когато ти разказах за нея? Беше ми брат, следователно и двамата сме били стрелци. Хенри имаше своя Бяла кула и ме помоли да го придружа по пътя до нея. Изпълних молбата му, защото ми беше брат, нали разбираш? Успяхме да се доберем до Бялата кула, но тя уби брат ми. Щеше да погуби и мен. Спомняш ли си как изглеждах, когато ме видя за пръв път? Спаси не само живота ми, а шибаната ми душа! – Той прегърна Роланд, целуна го по страната и усети вкуса на сълзите му. – Е, тръгваме ли на път? Ще продължим и навярно отново ще видим този човек.

Стрелецът мълчеше.

– Откакто съм тук, не сме видели хора, но зная, че ще ги срещнем по пътя; знам още, че щом става въпрос за Кула, вина ги е замесен

някакъв човек. Дълго чакаш срещата с него, но в края на краищата печели онзи, който има повече мангизи, а в нашия случай – който има повече патрони. Какво ще кажеш? Ще преследваме ли този човек? Но ако историята се повтори, по-добре да ме беше оставил на омарите. – Еди го погледна и Роланд забеляза сенките под очите му. – Бях наркоман, приятелю, но наскоро открих, че не искам да пукна като друган глупак.

– Моето пристрастие е различно.

– Нима? Твоята Тъмна кула е също като наркотик за теб.

Роланд мълчеше.

– Кой ще мине през поредната вълшебна врата, за да те спаси? Не знаеш ли? Но аз знам – никой. Ти извади всички възможни карти. Единственото, което можеш да изваждаш отсега на татък, е скапаният револвер – само той ти е останал.

Роланд мълчеше.

– Искаш ли да разбереш какво е единственото, което научих от брат ми? – Еди почти се задавяше от сълзите си.

– Да. – Стрелецът се приведе и го погледна в очите.

– Научи ме, че ако убиеш онова, което обичаш, ще бъдеш обречен завинаги.

– Върху мен вече тежи проклятие – промълви Роланд. – Но дори обреченият може да бъде спасен.

– Ще позволиш ли да загинем?

Роланд не отговори.

Еди го сграбчи за ризата, от която бяха останали само парцали.

– Ще позволиш ли да я убият?

– Рано или късно всички ще умрем – промълви Стрелецът. – Променя се не само светът, но и всички ние. – Втренчи се в младежа, под светлината на гаснещия огън сините му очи проблясваха като слюда. – Ние ще се прославим, Еди, Не се стремя да завладея един свят, в противен случай никога нямаше да рискувам твоя и нейния живот... нямаше да допусна онова момче да умре.

– Не разбирам за какво говориш.

– За всичко, което съществува на този свят. Ще продължим напред, Еди. Ще се сражаваме. Ще страдаме. Но накрая ще победим. – Младежът мълчеше – не знаеше какво да отговори. Стрелецът го потупа по рамото и промълви: – Дори обреченият са способни да обичат.

5

След малко Еди отиде да легне до Сузана – третата, която Роланд беше изтеглил. Стрелецът остана да седи до изгасналия огън; вслушваше се в призрачните гласове, които звучаха в съзнанието му, а вятърът постепенно изсуши сълзите по лицето му.

Проклятие.

Спасение.

Кулата.

Когато стигнеше до Тъмната кула, щеше да открие истината.

Едва когато небето на изток порозовя, Роланд (който вече не беше последният стрелец на света, а един от последните трима) заспа и засънува обичайните кошмари; но дори когато спеше, в подсъзнанието му се въртеше една и съща мисъл:

„Там ще открия истината.“

ПОСЛЕСЛОВ

С това завършвам втората си от шестте (или седемте) книги, включени в по-голямото произведение, което съм озаглавил „Тъмната кула“. В третата книга се описват приключенията на Роланд, Еди и Сузана, които упорито търсят Кулата; в четвъртата се разказва за вълшебства и прелъстяване, но най-вече за онова, което се е случило със Стрелеца, преди читателите за пръв път да се срещнат с него в дните, когато той упорито преследва човека в черно.

Изненадах се, когато разбрах колко възторжено почитателите ми са приели първата книга от това произведение, много по-различно от творбите, които са ми донесли известност. Но още по-голяма от изненадата ми е признателността, благодарността ми към онези, които са прочели романа и са го харесали. Признавам, че тази книга е като моята кула, непрекъснато мисля за героите в нея, особено за Роланд. Представям ли си точно каква е тази Кула и какво ще се случи със Стрелеца, когато я открие (разбира се, ако изобщо я открие – съществува напълно реална възможност никога да не се добере до нея). И да, и не. Знам само, че в продължение на седемнайсет години тази тема ме кара отново и отново да хващам перото.

Въпреки по-големия си обем вторият том остава без отговор много въпроси и краят на историята тепърва предстои, но все пак ми се струва, че сама по себе си тази книга е някак по-завършена от първата. Струва ми се още, че Кулата е по-близо.

Стивън Кинг

1 декември 1986 г.

КРАЙ

© 1987 Стивън Кинг
© 1998 Милко Стоименов, превод от английски
© 1998 Весела Прошкова, превод от английски

Stephen King
Drawing of the Three, 1987

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Стивън Кинг
Тъмната кула II: Трите карти
The Dark Tower II: Drawing of the Three
Издателска къща „Плеяда“, 2004

Друго издание:

ТЪМНАТА КУЛА II. ТРИТЕ КАРТИ. 1998. Изд. Плеяда, София. Роман. Превод: [от англ.] Милко СТОИМЕНОВ, Весела ПРОШКОВА [The Dark Tower: Drawing Of The Three / Stephen KING]. С 4 л. цв. ил. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 130x200 мм. Офс. изд. Тираж: 5 000 бр. Страници: 352. Цена: 5000.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2726>]